

**ULTIMA DOAMNĂ
PARRISH**

Liv Constantine

LIV CONSTANTINE

ULTIMA DOAMNĂ PARRISH

Original: *Ten Last Mrs. Parrish* (2017)

Traducere din limba engleză de:
ROXANA OLTEANU

virtual-project.eu

CORINT
BOOKS

2020

PARTEA ÎNTÂI

AMBER

UNU

Amber Patterson se săturase să fie invizibilă. Venea la sala asta de fitness zi de zi, de trei luni încoace, de trei luni lungi, în care se uitase la femeile acestea cu viață ușoară, care lucrau la singurul lucru de care le păsa. Erau așa de absorbite de ele însele; putea să pună pariu că niciuna dintre ele n-ar fi recunoscut-o pe stradă, deși fusese la doi pași de ele în fiecare zi. Pentru ele era ca o mobilă – ceva neimportant, care nu merită să fie băgat în seamă. Dar nu îi păsa de niciuna dintre ele. Unul și numai unul era motivul pentru care se târa aici în fiecare zi, la aparatul acesta, fix la aceeași oră.

Era plictisită de moarte de rutină – zi după zi, muncind până la epuizare în așteptarea momentului oportun. Cu coada ochiului, a văzut cunoscuții pantofi de sport aurii, Nike, urcând pe aparatul de alături. Amber și-a îndreptat umerii și s-a prefăcut absorbită de revista plasată strategic pe suportul aparatului ei. A întors capul și i-a zâmbit timid blondei superbe, care a binevoit să încline ușor capul în direcția ei. Amber s-a întins după sticla cu apă, mutându-și deliberat piciorul spre marginea aparatului, și a alunecat, răsturnând pe jos revista, care a aterizat pe podea, în spatele pedalei de la aparatul vecinei ei.

— Vai de mine, îmi pare așa de rău! a spus Amber, roșind.

Înainte să se aplece ea, femeia se și oprise din pedalat și îi luase revista de jos. Amber a văzut-o cum ridică sprâncenele, mirată.

— Citești revista asta? a întrebat-o uimită, în timp ce i-o înapoia.

— Da, e revista publicată de Institutul pentru studiul fibrozei chistice. Apare de două ori pe an. O știi?

— O știu, da. Lucrezi în domeniul medical? s-a mai interesat femeia.

Amber a lăsat ochii în jos, apoi s-a uitat la ea.

— Nu, nu lucrez în domeniu. Sora mea mai mică a avut fibroză chistică.

A lăsat cuvintele să umple spațiul dintre ele.

— Îmi pare rău! Am fost lipsită de eleganță. Nu era treaba mea, a spus femeia, întorcându-se la bicicleta ei.

Amber a clătinat din cap.

— Nu, e OK. Cunoști vreo persoană cu fibroză chistică?

Se citea durere în ochii femeii, când s-a uitat din nou la Amber.

— Pe sora mea. Am pierdut-o acum douăzeci de ani.

— Îmi pare așa de rău! Câți ani avea?

— Doar șaisprezece ani. Era diferență de doi ani între noi.

— Charlene avea doar paisprezece ani.

Încetinind ritmul, Amber și-a șters ochii cu dosul palmei. Ți trebuie mult talent actoricesc să plângi după o soră care n-a existat. Cele trei pe care le avea în realitate erau bine, sănătoase, cu toate că nu mai vorbise cu ele de doi ani.

Bicicleta femeii s-a oprit din mișcare.

— Te simți bine? a întrebat-o ea.

Amber și-a tras nasul și a ridicat din umeri.

— E greu și acum, chiar după atâția ani.

Femeia s-a uitat lung la ea, ca și cum ar fi încercat să ia o decizie, apoi i-a întins mâna.

— Eu sunt Daphne Parrish. Ce-ai spune să plecăm de aici și să stăm puțin de vorbă la o cafea?

— Sigur? Nu vreau să-ți stric antrenamentul.

Daphne a dat din cap.

— Da, chiar mi-ar plăcea să stăm de vorbă.

Amber i-a oferit un zâmbet, despre care spera că pare plin de recunoștință, și s-a dat jos de pe aparat.

— Sună perfect!

I-a cuprins apoi mâna femeii și i-a spus:

— Eu mă numesc Amber Patterson. Îmi face plăcere să te cunosc!

*

Mai târziu în seara aceea, Amber stătea într-o cadă plină cu spumă, sorbea dintr-un pahar de merlot și fixa cu privirea o fotografie din revista *Entrepreneur*. Zâmbind, a lăsat revista, a închis ochii și și-a rezemat capul de marginea căzii. Era foarte satisfăcută de felul în care decursese ziua. Se așteptase să fie mai complicat, dar Daphne simplificase lucrurile. După ce terminaseră cu micile discuții de complezență de la cafea, ajunseseră la adevăratul motiv pentru care îi captase interesul lui Daphne.

— Pentru cineva care n-a avut niciodată experiența fibrozei chistice e

imposibil să înțeleagă, spusese Daphne cu ochii ei albaștri aprinși de pasiune. Julie n-a fost niciodată o povară pentru mine, dar în liceu prietenii mei mă tot îmboldeau s-o las acasă, să n-o mai iau cu mine. Ei nu pricepeau că niciodată nu știam când o să ajungă din nou în spital sau dacă va mai ieși de acolo. Fiecare clipă cu ea era prețioasă.

Amber s-a aplecat spre ea și a făcut tot posibilul să pară interesată, în timp ce calcula în minte cam cât fac diamantele de la urechile lui Daphne, brățara ei îngustă și diamantul uriaș de pe degetul ei cu manichiură perfectă. Probabil că avea cel puțin o sută de miare pe trupul ei subțire, și nu putea să facă altceva, decât să se vaite de copilăria ei tristă. Amber și-a înăbușit un căscat și i-a aruncat un zâmbet forțat.

— Știu. Eu nu mă mai duceam la școală, stăteam acasă cu sora mea, pentru ca mama să poată merge la serviciu. Era gata să fie concediată luându-și așa de multe zile libere, și ultimul lucru pe care ni l-am fi putut permite era să piardă asigurarea medicală!

Era încântată de ușurința cu care îi venise minciuna.

— Vai, ce groaznic! a plescăit Daphne din buze. Acesta e încă un motiv pentru care fundația mea e așa de importantă pentru mine. Noi acordăm asistență financiară familiilor care nu își pot permite cele necesare. Dintotdeauna a fost unul dintre cele mai însemnate obiective pe care le-a avut *Zâmbetul lui Julie*.

Amber s-a prefăcut uimită.

— *Zâmbetul lui Julie* e fundația ta? E vorba despre aceeași Julie? Știu totul despre *Zâmbetul lui Julie*, citesc de ani de zile tot ce faceți. Sunt așa de șocată!

Daphne a dat din cap.

— Am înființat-o imediat după ce am terminat școala. De fapt, soțul meu a fost primul sponsor.

Aici a zâmbit, poate, puțin jenată.

— Așa ne-am întâlnit.

— Nu cumva pregătiți chiar acum o mare strângere de fonduri?

— Ba da. E peste câteva luni, dar tot mai avem multe de făcut. Ce-ar fi dacă... Nu, lasă.

— Nu, ce e? a insistat Amber.

— Păi, voiam să te întreb dacă ai vrea să ne ajuți. Ar fi frumos să am pe cineva care înțelege ce...

— Mi-ar plăcea să te ajut în orice fel! a întrerupt-o Amber. Nu câștig eu prea mulți bani, dar, cu siguranță, pot să-mi fac timp pentru donații. Ce faci tu e așa de important! Când mă gândesc ce mult contează...

Și-a mușcat buzele și a clipit din ochi, oprindu-și lacrimile.

Daphne a zâmbit.

— Grozav!

A scos o carte de vizită cu numele și adresa ei.

— Poftim! Întrunirea comitetului e la mine acasă, joi, la zece dimineața. Poți să vii?

Amber i-a zâmbit larg, încercând și acum să pară preocupată doar de boala aceea.

— N-aș lipsi pentru nimic în lume!

DOI

Legănarea trenului de sâmbătă, din orașelul Bishops Harbor la New York, o scufunda pe Amber într-o reverie somnoroasă, complet diferită de disciplina rigidă a săptămânii de lucru. Stătea la fereastră, cu capul rezemat de spătar, și deschidea din când în când ochii să se uite la peisajul care se perinda prin fața ochilor. Și-a amintit de prima călătorie cu trenul, pe când avea șapte ani. Era iulie în Missouri – cea mai fierbinte și mai înăbușitoare lună a verii –, iar aerul condiționat nu funcționa. O vedea și acum pe mama ei stând vizavi de ea, într-o rochie neagră, cu mâneci lungi, fără un zâmbet pe față, cu spatele drept și cu genunchii lipiți, într-o poziție afectată. Părul ei șaten-deschis era strâns în cocul obișnuit la spate, dar își pusese o pereche de cercei – niște perle micuțe, pe care le păstra pentru ocazii speciale. Iar Amber presupunea că înmormântarea mamei ei era considerată o ocazie specială.

Când coborâseră din tren în gara sordidă din Warrensburg, aerul de afară era și mai sufocant decât fusese în tren. Unchiul Frank, fratele mamei, le aștepta acolo, și s-au îngrămădit cu toții în camioneta lui albastră, veche. Mirosul și-l amintea cel mai bine – și pielea crăpată a banchetei care i se înfîșea în carne. Au trecut pe lângă câmpuri nesfârșite de porumb și mici ferme cu case de lemn care păreau vechi și curți pline de unelte ruginite, mașini vechi, puse pe butuci, cauciucuri fără jante și lăzi metalice sparte. Era mai deprimant chiar decât locul în care locuiau ei, și Amber și-ar fi dorit ca mama ei s-o fi lăsat acasă, ca pe celelalte surori. Mama spusese că ele erau prea mici să participe la o înmormântare, dar Amber era destul de mare pentru a aduce un ultim omagiu. Mintea ei îngropase mai toate amintirile din weekendul acela

oribil, dar lucrul pe care nu avea să-l uite niciodată era paragina înfiorătoare de acolo – sufrageria mohorâtă din casa bunicilor, unde totul era maroniu și galben-ruginit; barba țeapoasă a bunicului, care stătea pe șezlongul lui cu saltea țeapănă, grav și posomorât în tricoul lui uzat și în pantalonii kaki plini de pete. A văzut atunci de unde îi veneau mamei firea lipsită de veselie și lipsa de imaginație. Atunci, la acea vârstă fragedă, a început ea să viseze la ceva diferit și mai bun.

Acum, deschizând ochii când bărbatul din fața ei s-a ridicat și a lovit-o din greșeală cu servieta, și-a dat seama că au ajuns la Grand Central Terminal. Și-a luat repede geanta și jacheta și s-a înscris în fluxul pasagerilor pregătiți să coboare. Nu s-a plictisit nicio clipă mergând de la peron prin gara aceea magnifică – ce diferență față de halta murdară în care fusese cu atâția ani în urmă! A trecut fără grabă prin fața vitrinelor strălucitoare din gară, precursoare perfecte ale imaginilor și sunetelor orașului care aștepta afară, apoi a ieșit din clădire și a mers puțin pe jos pe Forty-Second Street, până pe Fifth Avenue. Pelerinajul acesta lunar îi devenise atât de familiar, că ar fi putut nimeri drumul și legată la ochi.

Prima ei oprire a fost, ca de obicei, sala principală de lectură a Bibliotecii Publice din New York. Aici se așeza la una dintre mesele lungi de lectură și, la lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele înalte, admira frumusețea frescelor de pe tavan. Azi se simțea și mai liniștită văzând cărțile care umpleau rafturile de pe pereți. Acestea îi aminteau că poate găsi acolo orice ar putea s-o intereseze. Aici o să stea, o să citească și o să descopere toate lucrurile care o vor ajuta să-și construiască planurile. A rămas acolo, mută și nemișcată, timp de douăzeci de minute, până când a fost pregătită să iasă din nou afară și să pornească pe Fifth Avenue.

A trecut încet, dar cu pas hotărât, pe lângă magazinele luxoase înșirate de-a lungul străzii. Pe lângă Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Tiffany & Co., Prada, Gucci și Cartier – se înșirau la nesfârșit, unul după altul, cele mai prestigioase și mai scumpe buticuri din lume. Fusese în fiecare dintre ele, inspirase aroma de piele fină și de parfumuri exotice și își unseze mâinile cu balsamurile catifelate și cu cremele costisitoare care stăteau, ispititoare, în cutiute de testare frumos decorate.

A continuat pe lângă Dior și Chanel și s-a oprit să admire o rochie mulată, argintiu cu negru, care era expusă pe manechinul din vitrină. S-a uitat îndelung la rochie, imaginându-și cum i-ar sta cu ea, cu părul ridicat, cu un machiaj perfect, intrând într-o sală de bal la brațul soțului

ei, invidiată de toate femeile. A mers mai departe spre nord, până a ajuns la Bergdorf Goodman și la eternul hotel Plaza. A fost tentată să urce pe scările acoperite cu mochetă roșie până în holul cel mare, dar era deja trecut de ora unu și îi era foame. Își adusese ceva de mâncare de acasă, pentru că nu-și putea permite să cheltuie banii obținuți cu greu și pe muzeu, și pe un prânz în Manhattan. A traversat Fifty-Eighth Street, spre Central Park, s-a așezat pe o bancă orientată cu fața spre strada aglomerată și a scos din geantă un măr mic și o punguță cu stafide și alune. A mâncat încet, uitându-se la oamenii care treceau grăbiți pe stradă, și și-a spus pentru a suta oară cât e de bucuroasă că a reușit să scape de viața ternă pe care au dus-o părinții ei, de conversațiile lor banale și de predictibilitatea lucrurilor. Mama lui Amber nu îi înțelesese niciodată ambițiile. Spunea că încearcă să se ridice prea sus peste nivelul ei, că felul ei de a gândi nu îi va aduce decât necazuri. Mai apoi, îi arătase Amber de ce e în stare și lăsase totul în urmă – chiar dacă nu așa cum plănuiise.

Și-a terminat prânzul și a pornit prin parc spre Muzeul Metropolitan de Artă, unde voia să-și petreacă după-amiaza, până la trenul de seară, cu care urma să se întoarcă în Connecticut. În ultimii doi ani bătuse toate sălile de la Met, studiase operele de artă și asistase la prelegeri și filme despre operele de artă și despre creatorii lor. La început, gravele ei lacune o descurajaseră, dar, cu abordarea ei metodică, o luase pas cu pas și citise din cărți împrumutate tot ce găsisese despre artă, despre istoria artei și despre maeștrii ei. Înarmată cu noi informații în fiecare lună, vizita din nou muzeul și vedea cu ochii ei lucrurile despre care citise. Acum știa că se poate angaja într-o discuție respectabilă și inteligentă cu cel mai pregătit critic de artă. Din ziua în care părăsise casa aceea înghesuită din Missouri crease o nouă Amber, mai bună, o Amber care se putea mișca ușor printre cei foarte bogați. Și, până în clipa aceea, totul se desfășurase conform planului.

După ceva timp, a pornit spre galerie pe care o vizita de obicei ultima. Acolo a stat multă vreme în fața unui mic studiu care îi aparținea lui Tintoretto. Nu mai știa de câte ori se uitase la schița aceea, dar cuvintele de pe plăcuța așezată sub el i se întipăriseră în creier – „Donație din colecția deținută de Jackson și Daphne Parrish”. S-a îndepărtat de schiță cu greu și s-a dus la noua expoziție Aelbert Cuyp. Frunzăriise puțin singura carte despre Cuyp care exista pe rafturile bibliotecii din Bishops Harbor. Cuyp era un artist de care nu auzise niciodată, de aceea constatase cu uimire cât de prolific fusese și cât de faimos era. S-a

plimbat prin galerie și a dat peste tabloul pe care îl admirase atât de mult în cartea aceea și pe care spera să-l vadă expus, *Fluviul Meuse la Dordrecht, pe furtună*. Era chiar mai magnific decât își închipuise.

Lângă ea, doi oameni în vârstă erau la fel de fermecați.

— E uimitor, nu-i așa? i-a spus femeia lui Amber.

— E mai mult decât mi-am imaginat, a răspuns ea.

— E foarte diferit de peisajele lui, și-a dat cu părerea bărbatul.

Continuând să se uite la tablou, Amber a adăugat:

— Este, dar a pictat multe tablouri superbe cu porturi din Olanda.

Știați că a pictat de asemenea scene și portrete biblice?

— Serios? Nu știam.

„Poate ar trebui să citiți și voi înainte să veniți la o expoziție”, a continuat Amber în gând, dar în fața lor doar a zâmbit și s-a îndepărtat. Îi plăcea când putea să-și arate superioritatea cunoștințelor. Și era convinsă că unui om ca Jackson Parrish, unui om care era mândru de cultura lui artistică, îi va plăcea și lui.

TREI

Invidia i-a umplut gâtul cu acreală lui Amber când a început să se vadă casa grațioasă, în stil Nantucket, din Long Island Sound. Porțile albe, deschise, de la intrarea pe proprietatea de câteva milioane de dolari, lăsau să se vadă bogatele plante verzi și tufe de trandafiri, care se revărsau extravagant peste zidurile discrete, și conacul, o clădire sofisticată, pe două niveluri, alb cu gri. Îi amintea de fotografiile cu casele de vară ale bogaților din Nantucket și din insula Martha's Vineyard. Casa se întindea maiestuoasă de-a lungul malului, potrivit de perfect conturului acestuia.

Era genul de casă care era ascunsă în siguranță de ochii celor care nu-și pot permite să trăiască așa. „Asta face bogăția pentru tine”, și-a spus ea. „Îți oferă mijloacele și posibilitatea de a rămâne retras de lume, dacă îți dorești asta – sau dacă trebuie s-o faci”.

Amber și-a parcat albastra ei Toyota Corolla, veche de zece ani, ce urma să arate ridicol de nepotrivit printre ultimele modele de BMW și Mercedes despre care era sigură că aveau să umple în curând curtea. A închis ochii și a stat așa o clipă, respirând încet și adânc, repetând în minte informațiile pe care le memorase în ultimele săptămâni. Se

îmbrăcase cu mare grijă în dimineața aceea, își pusese în părul șaten și drept o bentiță în nuanțe de maro, lăsându-și fața descoperită, și se machiasse minimal – doar un pic de *blush* în obraji și puțin balsam de buze ușor colorat. Se îmbrăcase cu o fustă de serj bine călcată, de culoare bej, și cu un tricou alb de bumbac cu mâneci lungi, pe care le comandase din catalogul L.L. Bean. Sandalele erau simple și solide, pur și simplu încălțăminte ușor de purtat, fără nimic feminin. Ochelarii urâți, cu rame mari, pe care îi găsisese în ultimul moment, îi completau imaginea pe care o căutase. Când s-a uitat în oglindă înainte de a pleca, s-a simțit mulțumită. Părea o fată simplă, ba chiar timidă. O persoană despre care nici într-un milion de ani n-ai crede că poate fi o amenințare pentru cineva – mai ales pentru cineva ca Daphne Parrish.

Cu toate că știa că există și un mic risc de a fi considerată nepoliticoasă, Amber venise puțin mai devreme. Așa putea să stea pentru câteva clipe singură cu Daphne și, în plus, să fie deja acolo când ajungeau celelalte femei, un avantaj pentru momentul în care se făceau prezentările. Acestea o vor considera o simplă albinuță muncitoare, tânără și banală, pe care Daphne a binevoit s-o aleagă și s-o numească ajutor la acțiunile ei caritabile.

A deschis portiera și a pășit pe aleea cu pietriș. Aveai impresia că fiecare dintre pietricelele care înfundau zgomotul pașilor fusese măsurată, ca să fie uniformă și pură, perfect potrivită și lustruită. Apropiindu-se de casă, a studiat atent curtea și clădirile. Și-a dat seama că va intra prin spate – fața casei, evident, era spre apă – dar, oricum, era o fațadă foarte frumoasă. În stânga era un arbore în care atârnav ultimele flori de glicină ale verii, iar în spatele lui se găseau două bănci lungi. Amber citise despre astfel de bogății, văzuse o mulțime de reviste și de tururi on-line ale caselor de vedete sau de superbogați. Dar era prima oară când vedea toate astea cu ochii ei.

A urcat treptele largi de piatră până sus și a sunat la clopoțel. Ușa era imensă, cu două foi mari de sticlă tăiată oblic, prin care putea să vadă coridorul lung care ajungea până în fața casei. Din locul în care stătea zărea albastrul intens al apei, după care, pe neașteptate, Daphne a apărut în fața ei, i-a deschis ușa și i-a zâmbit.

— Ce bine îmi pare să te văd! Mă bucur că ai putut să vii, a spus ea, luând-o de mână și băgând-o în casă.

Amber i-a aruncat zâmbetul timid pe care îl exersase în oglinda de la baie.

— Îți mulțumesc pentru invitație, Daphne! Sunt așa de bucuroasă că

pot să te ajut!

— Ei bine, eu sunt încântată că vei colabora cu noi. Vino pe aici! O să ne întâlnim pe verandă, a spus Daphne când au intrat într-o încăpere mare, octogonală, cu ferestre de sus până jos, mărginite de draperii înflorate, văratice, într-o explozie de culoare.

Ușile erau larg deschise, și Amber a inspirat mirosul îmbătător al apei sărate de mare.

— Te rog, ia loc! Avem câteva minute până vor veni ceilalți, a spus Daphne.

Amber s-a cufundat în canapeaua de pluș, iar Daphne s-a așezat în fața ei, într-unul dintre fotoliile galbene care se asortau perfect cu celelalte piese de mobilă din această cameră de o eleganță nonșalantă. O irita ușurința cu care trata Daphne bogăția și privilegiile, de parcă ar fi fost dreptul ei prin naștere. Ai fi zis că a coborât direct din paginile revistei *Town & Country* cu pantalonii ei cenușii cu croială perfectă și cu bluza ei de mătase, având ca unică bijuterie perlele mari din urechi. Amber bănuia că numai hainele și cerceii valorează peste trei miare, fără să pună la socoteală piatra de pe deget sau ceasul Cartier. Probabil că la etaj mai avea vreo zece în cutia ei de bijuterii. Amber s-a uitat la ceasul ei – un model ieftin, de duzină – și a văzut că mai au vreo zece minute de singurătate.

— Îți mulțumesc încă o dată că mi-ai dat voie să te ajut, Daphne!

— Eu îți sunt recunoscătoare. Niciodată nu sunt prea multe mâini. Adică, toate doamnele sunt minunate, și muncesc mult, dar tu înțelegi, fiindcă ai trecut și tu prin asta.

Daphne s-a mișcat puțin în fotoliu.

— Am vorbit mult despre surorile noastre în dimineața aceea, dar prea puțin despre noi. Știu că nu ești de aici, dacă îmi amintesc eu bine, mi-ai spus că te-ai născut în Nebraska?

Amber își repetase povestea foarte bine.

— Da, exact. Sunt din Nebraska, dar m-am mutat de acolo după ce sora mea a murit. Cea mai bună prietenă a mea din liceu a făcut facultatea aici. Când a venit acasă, la înmormântare, mi-a spus că poate mi-ar face bine o schimbare, un nou început, și, evident, urma să fim împreună. A avut dreptate. M-a ajutat foarte mult. M-am mutat în Bishops Harbor de aproape un an, dar în fiecare zi mă gândesc la Charlene.

Daphne o privea concentrată.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta! Cine nu a trecut prin asta nu

poate să știe cât e de dureros să pierzi o soră. Mă gândesc la Julie în fiecare zi. Uneori mă simt copleșită. De aceea activitatea mea legată de fibroza chistică e așa de importantă pentru mine. Am fost binecuvântată cu două fete sănătoase, dar sunt multe familii afectate de această maladie teribilă.

Amber a luat de jos o ramă de argint în care era o fotografie cu două fetițe. Amândouă blonde și bronzate, îmbrăcate cu costume de baie asortate, stând turcește pe un debarcader și ținându-se de mijloc.

— Ele sunt fetițele tale?

Daphne s-a uitat la fotografie și a zâmbit cu încântare, apoi i-a indicat cu degetul.

— Da, ea e Tallulah și ea e Bella. Fotografia e făcută vara trecută, pe malul lacului.

— Sunt adorabile. Câți ani au?

— Tallulah are zece ani, iar Bella, șapte. Mă bucur că se au una pe alta, a spus Daphne, cu ochii umezi. Mă rog la Dumnezeu să fie mereu așa!

Amber și-a amintit că actorii obișnuiesc să se gândească la cel mai trist lucru care li s-a întâmplat, atunci când trebuie să plângă. A încercat să reînvie în memorie o amintire care s-o facă să plângă, dar cel mai trist lucru la care se putea gândi era că nu e ea cea care stă pe fotoliul lui Daphne, ca stăpână a acestei case incredibile. Totuși a făcut tot posibilul să pară extrem de tristă când a pus fotografia înapoi pe masă.

Exact atunci s-a auzit clopoțelul de la ușă, iar Daphne s-a ridicat să deschidă. Înainte de a ieși din cameră, i-a spus:

— Servește-te cu o cafea sau cu un ceai! Avem și câteva bunătăți. Toate sunt pe bufet.

Amber s-a ridicat, dar și-a pus geanta pe fotoliul de lângă fotoliul lui Daphne, ca să ocupe locul. În timp ce își punea o cafea, au început să apară și ceilalți, într-un val de saluturi și îmbrățișări entuziaste. Detesta sporovăiala zgomotoasă a grupurilor de femei, ca de găini cotcodăcitoare.

— Un pic de atenție! s-a auzit vocea lui Daphne peste toate zgomotele acelea, iar femeile au tăcut.

S-a dus la Amber și a luat-o de mijloc.

— Vreau să vă prezint un nou membru al comitetului, pe Amber Patterson. Amber va fi un minunat plus adus grupului nostru. Din păcate, e și cumva expertă – sora ei a murit de fibroză chistică.

Amber a lăsat ochii în jos, iar din mijlocul grupului s-a ridicat un

murmur de compasiune.

— Ce-ar fi să ne așezăm, și apoi vom trece pe la fiecare, ca vă cunoască și Amber, a spus Daphne.

S-a așezat pe fotoliu cu ceașca și farfurioara în mână, s-a uitat la fotografia cu fetele ei și, a observat Amber, i-a schimbat puțin poziția. Amber s-a uitat la femeile din jur care, rînd pe rînd, îi zâmbeau și își spuneau numele – Lois, Bunny, Faith, Meredith, Irene și Neve. Toate erau strălucitoare și perfect aranjate, dar două dintre ele i-au captat atenția în mod special. Bunny, care nu purta o mărime mai mare de 34, avea un păr blond lung și drept și niște ochi mari, verzi, machiați în așa fel, încât să fie puși în valoare la maximum. Era perfectă din toate punctele de vedere, iar ea știa asta. Amber o remarcase la sala de fitness, cu pantalonii ei scurți minusculi și cu bustiera ei, antrenându-se ca o nebună, dar Bunny s-a uitat la ea cu o privire goală, de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată în viața ei. Amber ar fi vrut să-i amintească: „O, da! Te știu. Tu te lauzi că îl învârți pe degete pe soțul tău cu aerul ăsta de fetiță inocentă”.

Și mai era Meredith, care nu se potrivea deloc cu restul grupului. Îmbrăcămintea ei era scumpă, dar discretă, nu extravagantă precum a celorlalte. Avea niște cercei mici de aur și un singur șirag de perle gălbui atârnat peste puloverul maroniu. Lungimea fustei ei de tweed era ciudată, nici lungă, dar nici suficient de scurtă, cât să fie la modă. Pe măsură ce ședința avansa, se vedea tot mai limpede că era diferită nu doar ca îmbrăcămintă. Stătea dreaptă în scaunul ei, cu umerii trași în spate și cu capul sus, într-o poză impunătoare, care sugera bogăție și rasă. Iar când vorbea, se simțea în vocea ei un mic accent de pension, destul cât cuvintele ei să capete mai multă greutate ca ale celorlalte, vorbind despre licitațiile restrânse și despre premiile pe care le obținuseră până atunci. Vacanțe exotice, bijuterii cu diamante, vinuri de colecție – și lista continua, unele mai valoroase ca altele.

Când ședința s-a încheiat, Meredith s-a apropiat de Amber și s-a așezat lângă ea.

— Bine ai venit la *Zâmbetul lui Julie*, Amber! Îmi pare foarte rău pentru sora ta.

— Mulțumesc! a răspuns Amber, simplu.

— Tu și Daphne vă cunoașteți de mult timp?

— O, nu! Abia ne-am întâlnit, de fapt. La sala de fitness.

— Ce întâmplare fericită! a spus Meredith, pe un ton greu de descifrat. Se uita atent la Amber, ca și cum ar fi putut să vadă drept prin ea.

— A fost un noroc pentru amândouă.

— Da, așa cred și eu.

Meredith a făcut o pauză și a măsurat-o pe Amber din cap până în picioare. Buzele ei s-au întins într-un zâmbet subțire, apoi s-a ridicat de pe fotoliu.

— Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Abia aștept să ne cunoaștem mai bine!

Amber a simțit pericolul, nu din cuvintele pe care le rostise, ci din felul în care se comporta Meredith. Poate era doar imaginația ei. Și-a pus ceașca goală pe bufet și a intrat pe ușile largi, care păreau să te invite pe verandă. Afară, a stat uitându-se la vasta întindere a canalului Long Island. A văzut în depărtare o ambarcațiune ale cărei pânze erau umflate de vânt, un spectacol magnific. S-a dus în celălalt capăt al verandei, de unde se vedea mai bine plaja de jos. Când s-a întors să intre în cameră, a auzit de pe verandă vocea lui Meredith, inconfundabilă.

— Serios, Daphne, cât de bine o cunoști pe fata asta? Te-ai întâlnit cu ea la sala de fitness! Știi ceva despre ea?

Amber a rămas tăcută lângă ușă.

— Meredith, hai, serios! Tot ce trebuia să știi era că sora ei a murit de FC. Mai mult, ce vrei? Are un interes legitim în strângerea de bani pentru fundație.

— Ai verificat-o? a întrebat-o Meredith, tot sceptică. Știi cine e ea, cine e familia ei, ce studii are, toate lucrurile astea?

— Aici e muncă de voluntariat, nu facem nominalizări pentru Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite ale Americii. Vreau să facă parte din comitet. O să vezi. Va avea o contribuție deosebită.

Amber simțea iritarea din vocea lui Daphne.

— Bine, e comitetul tău. N-am să mai vorbesc despre asta.

Amber a auzit pașii lor pe gresie, când au ieșit din cameră, apoi a intrat și și-a împins repede portofoliul sub o pernă de pe canapea, ca să pară că l-a uitat acolo. În portofoliu erau însemnările făcute de ea la ședință și o fotografie băgată în copertă. Lipsa oricăror elemente de identificare o asigura că Daphne va trebui să caute prin dosar pentru a găsi fotografia. Amber avea treisprezece ani acolo. Fusese o zi bună, una dintre puținele zile în care mama ei reușise să lase spălatul și să le ducă în parc. O dădea în leagăn pe sora ei. Pe spatele fotografiei scrisese: „Amber și Charlene”, cu toate că acolo erau ea cu sora ei, Trudy.

Cu Meredith va avea de furcă. Îi spusese că abia așteaptă s-o cunoască mai bine. Bun, va avea ea grijă să afle cât mai puține lucruri. N-o să

permită unei snoabe din înalta societate să-i vină de hac. Ultima persoană care încercase asta primise ceea ce meritase.

PATRU

Amber a desfăcut sticla de Josh pe care o păstra de mult. Era penibil că trebuia să fie econoamă cu o sticlă de cabernet de doisprezece dolari, dar salariul ei mizerabil de la agenția de imobiliare abia dacă acoperea chiria. Înainte să se mute în Connecticut, își făcuse temele și își alesese deja ținta: Jackson Parrish; așa ajunsese să stea în Bishops Harbor. Sigur, putea să închirieze ceva mai ieftin într-un orașel din apropiere, dar, dacă locuia aici, avea mai multe ocazii să dea din întâmplare peste Daphne Parrish, plus că avea acces la toate minunățiile din oraș. Și îi plăcea să fie așa de aproape de New York.

Pe chipul ei s-a ivit un zâmbet. Și-a adus aminte de perioada în care făcea cercetări referitoare la Jackson Parrish, când căutase ore întregi pe Google informații legate de el, după ce citise un articol despre firma internațională de dezvoltare pe care o înființase. Când îi văzuse imaginea pe ecran, i se tăia respirația. Cu părul acela bogat și negru, cu buzele pline și cu ochii de un albastru-cobalt, putea foarte bine să fie actor. Citise un interviu din revista *Forbes*, despre el și despre cum și-a construit compania – care se situa în topul celor mai profitabile cinci sute din America. Link-ul următor – un articol din *Vanity Fair* – vorbea despre căsătoria lui cu frumoasa Daphne, mai tânără cu zece ani ca el. Amber se uitase mult timp la fotografia cu cei doi copii adorabili, făcută pe o plajă din fața unei vile cu șindrilă gri cu alb. Citise tot ce reușise să găsească despre familia Parrish. Când ajunsese la partea despre *Zâmbetul lui Julie*, fundația înființată de Daphne, care își propunea să strângă fonduri pentru fibroza chistică, atunci îi venise ideea. Pasul unu din planul care se conturase în mintea ei fusese să se mute în Bishops Harbor.

Când își amintea de căsătoria caraghioasă pe care o pusese la cale în Missouri, îi venea să râdă. Se încheiase urât de tot, dar de data asta nu avea să mai facă aceeași greșală.

Și-a ridicat paharul cu vin și a închinat spre imaginea ei, reflectată în cuptorul cu microunde.

— Pentru Amber!

A sorbit lung și a pus paharul pe dulap.

A deschis laptopul și a scris „Meredith Stanton Connecticut” în bara de căutare, iar pagina s-a umplut cu link-uri după link-uri despre ea, despre viața ei personală și despre activitățile ei filantropice. Meredith Bell Stanton era moștenitoarea familiei Bell, care se ocupa cu creșterea cailor pursânge englez. Potrivit articolelor, pasiunea ei era echitația. Călărea, făcea prezentări, vâna, executa sărituri și cam tot ce avea legătură cu un cal. Acest lucru nu a surprins-o. Pe Meredith scria „călăreață”.

S-a uitat cu atenție la fotografia în care apăreau Meredith și soțul ei, Randolph H. Stanton al III-lea, la un eveniment caritabil din New York. S-a convins că Randolph pare că are înfipt în fund un ditamai bățul. Dar, probabil, activitatea bancară era o meserie destul de aridă. Singurul avantaj pe care îl avea din meseria asta erau banii și, din câte se părea, familia Stanton avea o grămadă.

Apoi a căutat-o pe Bunny Nichols, dar n-a găsit despre ea la fel de multe. Era a patra soție a lui March Nichols, prestigios avocat din New York, cunoscut pentru lipsa lui de scrupule. Bunny părea straniu de asemănătoare cu soția numărul doi și cu soția numărul trei. Amber a presupus că pentru el blondele sunt interschimbabile. Unul dintre articole vorbea despre ea ca despre un „fost model”. Asta era de râs! Arăta mai degrabă ca o fostă stripteuză.

Și-a băut vinul din pahar, a pus dopul sticlei și a intrat pe Facebook, de pe unul dintre conturile ei false. L-a ales pe cel pe care îl verifica în fiecare seară, căutând fotografii noi și modificări de status. Și-a mijit ochii când a văzut fotografia unui băiețel care ținea într-o mână caserola cu masa de prânz și în cealaltă mână bogătașei ăleia scârboase – „Prima zi la Academia St. Andrew’s” și comentariul insipid „Mami încă nu e pregătită”, însoțit de un emoticon cu față tristă. St. Andrew’s, școala la care visase să meargă și ea. Ar fi vrut să scrie și ea un comentariu: „Mami și tati sunt niște javre mincinoase”. Dar, în loc de asta, a trântit capacul laptopului.

CINCI

Amber se uitase la telefonul care suna și zâmbise. Văzând că e număr ascuns, și-a închipuit că e Daphne. A așteptat să intre căsuța vocală. Daphne i-a lăsat un mesaj. A doua zi, a sunat-o iar, dar Amber a ignorat-o. Era evident că găsisese portofoliul. În seara aceea, când telefonul a sunat

din nou, a răspuns.

— Alo, a șoptit ea.

— Amber?

Un oftat, apoi un „da”, cu voce scăzută.

— Daphne la telefon. Te simți bine? Am tot încercat să te sun.

A scos mai întâi un sunet găuit, apoi a spus, de data asta mai tare:

— Bună, Daphne! Da, scuză-mă... Am avut o zi grea.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

Amber simțea îngrijorarea din vocea ei.

— E ziua comemorării.

— Vai, scumpo, îmi pare rău! Nu vrei să vii pe la mine? Jackson e plecat. Am putea să desfacem o sticlă cu vin.

— Serios?

— Sigur că da. Copiii dorm, și e aici una dintre bone, în caz că au nevoie de ceva.

„Normal că e acolo una dintre bone. Să nu facă ea singură ceva, Doamne ferește!”

— O, Daphne, ce bine mi-ar prinde! Să aduc ceva?

— Nu, doar pe tine. Te aștept.

Când a ajuns în fața casei, și-a scos telefonul și i-a dat un SMS:

Am venit. Nu vreau să sun, ca să nu trezesc fetele.

Ușa s-a deschis, iar Daphne i-a făcut semn să intre.

— Ce frumos din partea ta că te-ai gândit să-mi trimiți mai întâi mesaj!

— Mulțumesc pentru invitație!

I-a întins o sticlă de vin roșu.

Daphne a îmbrățișat-o.

— Mulțumesc, dar nu trebuia!

Amber a ridicat din umeri. Era un merlot ieftin, luat cu opt dolari de la magazinul de băuturi. Știa că Daphne nu o să-l bea niciodată.

— Ai mâncat?

Amber a clătinat din cap.

— Nu, dar nu prea mi-e foame.

S-a așezat, a luat un pahar cu vin și a sorbit delicat.

— Ce plăcut e!

Daphne s-a așezat, a luat și ea un pahar și l-a ridicat.

— Pentru surorile care trăiesc în inimile noastre!

Amber a ciocnit paharul lui Daphne și a mai sorbit o dată. Și-a șters o lacrimă inexistentă de la ochi.

— Te rog să mă scuzi! Probabil mă crezi varză.

Daphne a clătinat din cap.

— Sigur că nu. E în regulă. Poți să vorbești cu mine despre asta. Povestește-mi despre ea!

Amber a făcut o pauză până să îi răspundă.

— Charlene era cea mai bună prietenă a mea. Stăteam în aceeași cameră și vorbeam toată noaptea, ce o să facem noi când o să fim mari și cum o să plecăm de acasă.

S-a încruntat și a sorbit lung din pahar.

— Mama arunca în ușa cu un pantof când considera că e prea târziu. Atunci noi începeam să vorbim în șoaptă, ca să nu ne audă. Ne spuneam totul. Toate visurile, toate speranțele...

Daphne a rămas tăcută cât timp ea a continuat, dar frumoșii ei ochi albaștri se umpluseră de compasiune.

— Era blondă. Toată lumea o iubea, dar asta nu i s-a urcat la cap, știi? Unii copii ar fi devenit obraznici, dar ea, nu. Era frumoasă și pe dinăuntru, și pe dinafară. Oamenii rămâneau cu ochii la ea când ieșeam undeva, așa de superbă era.

Amber a ezitat puțin, apoi a înclinat capul.

— Era cam ca tine.

De pe buzele lui Daphne a scăpat un hohot nervos de râs.

— Eu n-aș zice asta despre mine.

„Da, ce să spun!”

— Femeile frumoase nu apreciază ce au. Nu pot vedea ce văd ceilalți. Părinții mei spuneau în glumă că ea a fost dăruită cu frumusețe, și eu cu creier.

— Câtă cruzime! E ceva îngrozitor, Amber. Ești o femeie frumoasă – și pe dinăuntru, și pe dinafară.

„Parcă e prea simplu”, și-a spus Amber – „te tunzi aiurea, renunți la machiaj, îți pui niște ochelari, îți încovoii umerii și, *voilà!* S-a născut biata fată simplută”. Daphne simțea nevoia să salveze pe cineva, iar Amber era dispusă să fie voluntar. I-a zâmbit.

— Spui și tu așa. E OK. Nu trebuie să fie toată lumea frumoasă.

A luat de pe masă o altă fotografie cu Tallulah și Bella, înrămată, de data asta, în pânză.

— Și fetele tale sunt superbe.

Chipul lui Daphne s-a luminat.

— Sunt niște fete grozave. Mă simt chiar binecuvântată.

Amber a continuat să studieze fotografia. Tallulah arăta ca un mic adult, cu expresia ei serioasă și cu ochelarii aceia oribili, în timp ce Bella, cu buclele ei blonde și cu ochii ei albaștri, semăna cu o mică prințesă. „O să fie mare rivalitate între ele în viitor”, și-a spus Amber. Se întreba câți băieți va fura Bella de la sora ei mai mare și mai insipidă, când vor fi adolescente.

— Ai vreo fotografie cu Julie?

— Sigur.

Daphne s-a ridicat și a adus o fotografie de pe o măsuță de lângă perete.

— Iat-o! a spus ea, înmânându-i fotografia lui Amber.

Aceasta s-a uitat atent la tânăra care, probabil, avea vreo cincisprezece ani când fusese fotografiată. Avea o frumusețe aproape ireală, cu niște ochi mari, căprui, luminoși și strălucitori.

— E frumoasă, a spus Amber, ridicând privirea spre Daphne. Nu devine mai ușor, nu-i așa?

— Nu, deloc. Uneori e chiar mai greu.

Au terminat sticla cu vin și au desfăcut alta, în timp ce Amber a ascultat noi povești cu zâne tragice despre relația lui Daphne cu răposata soră perfectă. Când s-a dus la baie, a aruncat la chiuvetă un pahar întreg de vin. Revenind în sufragerie, a adăugat o oarecare împleticeală mersului și i-a spus lui Daphne.

— Ar trebui să plec.

Daphne a clătinat din cap.

— Nu poți să conduci. Trebuie să rămâi aici.

— Nu, nu! Nu vreau să te deranjez.

— Fără comentarii, hai! Te duc într-o cameră de oaspeți.

A luat-o de mijloc și a condus-o prin casa nerușinat de mare până la o scară lungă, ce ducea la etaj.

— Cred că trebuie să mă duc la baie.

Folosise o intonație care sugera o stare de urgență.

— Bineînțeles.

Daphne a ajutat-o să intre, apoi Amber a închis ușa și s-a așezat pe toaletă. Camera de baie era imensă și foarte sofisticată, cu jacuzzi și cu un duș în care putea să stea toată familia regală. Garsoniera ei ar fi încăput acolo, efectiv. Când a deschis ușa, Daphne o aștepta.

— Te simți mai bine?

Vocea ei era plină de îngrijorare.

— Sunt încă puțin amețită. Pot să mă întind puțin?

— Sigur, a spus Daphne, după care a condus-o pe coridorul lung până la o cameră de oaspeți.

Ochii lui Amber, curioși, au înregistrat totul – lalelele albe și proaspete care arătau superb pe fundalul pereților vernil. Cine are flori proaspete în camera de oaspeți, când nici nu așteaptă vreun oaspete? Podeaua de lemn lucios era acoperită parțial cu un covor alb și gros de lână naturală, care dădea încă o notă de eleganță și lux. Perdelele diafane păreau să plutească în fața ferestrelor înalte.

Daphne a ajutat-o să se apropie de pat, iar Amber s-a așezat și și-a trecut palma peste pilota brodată. S-ar putea obișnui cu toate astea. A închis ochii și n-a mai fost nevoie să mimeze senzația de amețeală, vecină cu leșinul. A deslușit prin pleoape o mișcare, a deschis ochii și a văzut-o pe Daphne aplecată deasupra ei.

— O să dormi aici. Insist, a spus Daphne, apoi s-a dus la șifonier, a deschis ușa și a scos de acolo o cămașă de noapte. Uite, scoate-ți hainele și pune-ți cămașa asta. Aștept pe hol până te schimbi.

Amber și-a scos puloverul și l-a aruncat pe pat, apoi și-a dat jos blugii. Și-a pus cămașa de noapte albă, de mătase, și s-a băgat sub cuvertură.

— Sunt gata! a strigat ea.

Daphne a intrat și i-a pus mâna pe frunte.

— Draga de tine... Odihnește-te!

Amber a simțit apoi cum îi aranjează cuvertura pe lângă corp.

— Eu sunt în camera mea, în capătul holului.

Amber a deschis ochii și a prins-o de braț.

— Nu pleca, te rog! N-ai vrea să stai cu mine, cum făcea sora mea?

A văzut o mică ezitare în ochii ei, după care Daphne a trecut în partea cealaltă a patului și s-a întins lângă ea.

— Sigur, iubita. Stau cu tine până adormi. Odihnește-te! Eu sunt aici, dacă ai nevoie de ceva.

Amber a zâmbit. Nu-i trebuia de la ea decât totul.

ȘASE

Amber răsfoia revista *Vogue*, ascultându-i văicărelile cliente de la capătul celălalt al firului, care se plângea de casa aia de cinci milioane vândută sub nasul ei. Detesta ziua de luni, când trebuia să îi țină locul

recepționerei la ora prânzului. Șeful îi promisese că o va elibera de corvoada asta într-o lună, când urma să angajeze pe altcineva.

Se angajase ca secretară în departamentul de imobiliare de la firma Rollins Realty când se mutase în Bishops Harbor, și detestase fiecare minut petrecut aici. Aproape toți clienții erau femei răsfățate și bărbați aroganți, care aveau impresia că totul li se cuvine. Genul de oameni care nu încetinesc mașinile lor scumpe la intersecție, fiindcă sunt convinși că ei au întotdeauna prioritate. Le aranja întâlniri, îi suna să le dea ultimele noutăți, stabilea vizite de evaluare și de inspecție, și ei abia dacă o băgau în seamă. Observase că nici cu agenții nu sunt mai atenți, dar tot o înfuria lipsa lor de maniere.

În acel prim an urmasse cursuri la seral în domeniul comerțului cu imobiliare. Împrumuta cărți de la bibliotecă pe tema asta și în weekend citea cu frenezie, uitând uneori să mănânce la prânz sau la cină. Când se simțise pregătită, se dusesse la directorul departamentului comercial, Mark Jansen, să discute despre recenta schimbare a legislației locale și despre avantajele pe care le-ar putea prezenta pentru unul dintre clienții lor. Acesta fusese uluit de cunoștințele pe care le avea și de cât de bine înțelege piața, așa că începuse să se oprească din când în când la biroul ei să discute despre toate aceste laturi ale afacerii. În câteva luni era mutată chiar lângă biroul lui și lucra cu el. Prin lecturile ei și cu îndrumările lui Mark Jansen, cunoștințele și competențele ei se dezvoltaseră. Și, spre norocul ei, Mark era un șef grozav, un familist convins, care o trata cu respect și cu amabilitate. Ajunsese exact acolo unde își propusese să fie de la bun început. Avusese nevoie doar de timp și de ambiție, însă numai ambiția era lucrul pe care Amber îl avea din plin.

A ridicat capul atunci când Jenna, recepționera, a intrat în cameră cu o pungă boțită de la McDonalds și cu un pahar de suc în mână. „Nu e de mirare că e așa de grasă”, și-a spus Amber, cu dezgust. „Cum pot fi unii oameni atât de lipsiți de autocontrol?”

— Hei, păpușă, mersi că mi-ai ținut locul! A fost totul OK?

Zâmbetul Jennei făcea ca fața ei să semene și mai mult cu o lună plină.

Amber s-a zbârlit. „Păpușă?”

— Am vorbit doar cu o cretină care e supărată că i-a cumpărat altcineva casa.

— A, probabil era doamna Worth. E așa de dezamăgită! Îmi pare rău pentru ea.

— Nu-ți irosi lacrimile! Acum poate să-i plângă soțului pe umăr și să ia la schimb casa de opt milioane.

— Vai, Amber, ești așa de simpatică!

Amber a clătinat din cap spre ea, cu un aer nedumerit, apoi a plecat.

Mai târziu, în seara aceea, pe când stătea în cadă, s-a gândit la ultimii doi ani. Fusesse pregătită să le lase pe toate în urmă – substanțele chimice de la spălătorie, care îi ardeau ochii și nasul, jegul de la hainele murdare, care i se lipea de mâini, și planul măreț care se încheiase prost. Exact când credea că a pus mâna pe lozul cel mare, totul se năruise. Nici nu intra în discuție să mai rămână acolo. Când plecase din Missouri, avusese grijă să nu lase nicio urmă pentru eventualii urmăritori.

Apa începea să se răcească. Amber s-a ridicat și s-a înfășurat într-un halat subțire, flaușat, și a ieșit din baie. Nu existase nicio veche colegă de școală care s-o invite în Connecticut. Își închiriasse minusculul apartament mobilat la câteva zile după ce venise în Bishops Harbor. Pereții albi și murdari erau goi, iar podeaua era acoperită cu o mochetă demodată, de culoare verde-mazăre, care data de prin anii 1980, probabil. Singurul loc pe care puteai să stai era o canapea cu brațele tocite și cu perne leșinate. În capătul micii canapele se afla o masă de plastic. Nu era nimic pe masă, nici măcar o veioză, unica sursă de lumină fiind becul care atârna din tavanul scund, cu abajurul lui din șnururi. Apartamentul nu însemna mai mult decât un loc în care să doarmă și să-și agațe pălăria, dar era ceva provizoriu, până când își va înfăptui planul. În final, va merita efortul.

S-a uscat repede, a îmbrăcat pantalonii de pijama și o bluză de trening, apoi s-a așezat la micul birou pus în fața singurei ferestre din casă. A scos dosarul Nebraska și l-a mai citit o dată. Daphne n-o mai întrebase despre copilăria ei, dar niciodată nu strică să-ți împrășpezezi memoria. La Nebraska făcuse prima oprire după ce părăsise casa din Missouri, și acolo a început să i se schimbe norocul. Putea să bage mâna în foc că știe despre orașelul Eustis, din Nebraska, și despre Wurst Tag, serbarea cu cârnați, mai multe decât cel mai vârstnic locuitor al orașului. A trecut în revistă paginile, apoi a pus dosarul la loc și a luat cartea despre afaceri imobiliare internaționale pe care o împrumutase de la bibliotecă în seara aceea, când venea spre casă. Era groasă, că puteai s-o pui ca opritor la ușă, și știa că o să aibă nevoie de multe nopți și multă concentrare s-o parcurgă.

A zâmbit. Chiar dacă apartamentul ei era mic și înghesuit, petrecuse atâtea nopți tânjind după o cameră doar a ei când stătea la grămadă cu

cele trei surori în mansarda pe care tatăl lor o transformase într-un soi de baracă. Oricât de mult se străduia, încăperea aceea era mereu vraiste, cu hainele, încălțările și cărțile surorilor ei împrăștiate peste tot. Pe Amber o înnebunea. Ea avea nevoie de ordine – de o ordine disciplinată și bine organizată. Iar acum, în sfârșit, era stăpâna propriului univers. Și a propriului destin.

ȘAPTE

Amber se îmbrăcase cu multă atenție în acea dimineață de luni. Ieri după-amiază, se întâlnise absolut din întâmplare cu Daphne și fetele ei la biblioteca orașului. Se opriseră să stea de vorbă, iar Daphne o prezentase lui Tallulah și Bellei. Fusesse șocată de diferența dintre ele. Tallulah, înaltă și subțire, cu ochelari pe fața ei banală, i se păruse tăcută și retrasă. Bella, în schimb, era un spiriduș adorabil, căruia îi săltau zulufii aurii în timp ce topăia printre rafturile cu cărți. Ambele fete fuseseră politicoase, dar neinteresate de ea, și, în timp ce ele două vorbeau, își frunzăriseră cărțile. Amber sesizase că Daphne nu avea buna ei dispoziție obișnuită.

— E totul în regulă? o întrebase ea, atingându-i delicat brațul.

Ochii lui Daphne se umeziseră.

— Câteva amintiri care nu-mi dau pace azi. Doar atât.

Amber devenise brusc atentă.

— Amintiri?

— Mâine e ziua de naștere a lui Julie. Nu pot să-mi scot asta din cap.

— Mâine? Pe 21? întrebase Amber.

— Da, mâine.

— Nu pot să cred! E și ziua lui Charlene!

Amber se muștrase în gând, sperând să nu fi exagerat cu asta, dar, imediat ce văzuse expresia lui Daphne, își dăduse seama că atinsese exact coarda potrivită.

— Doamne-Dumnezeule, Amber! E incredibil. Încep să cred că Dumnezeu ne-a făcut să ne întâlnim.

— Chiar ai zice că e destinul, spusese Amber, apoi tăcuse câteva secunde. Ar trebui să facem mâine ceva în memoria surorilor noastre, să ne amintim de lucrurile bune și să uităm de cele triste. Ce-ai zice dacă aş pregăti niște sandvișuri și am lua prânzul la mine, la birou? E o bancă

micuță de picnic lângă clădirea de birouri, pe malul râului.

— Ce idee bună! zisese Daphne, ceva mai animată. Dar de ce să te chinui tu să faci sandvișuri? Vin eu să te iau de la birou și mergem la club. Ți-ar plăcea?

Exact asta sperase Amber să propună, dar nu voia să pară prea nerăbdătoare.

— Ești sigură? Chiar nu e mare deranj. Pregătesc sandvișuri în fiecare zi.

— Normal că sunt sigură. La ce oră să vin să te iau?

— De obicei pot să ies în jur de douăsprezece și jumătate.

— Perfect. Ne vedem atunci, spusese Daphne, săltând teancul de cărți pe care îl avea în brațe. O să facem o aniversare veselă.

Acum Amber se studia în oglindă pentru ultima oară – tricoul alb, cu guler-barcă, și pantalonii frumusei de stofă. Încălțase prima oară o pereche de sandale maro, dar pe urmă luase unele albe. Avea la urechi niște perluțe false și la mâna dreaptă un inel de aur cu o piatră mică de safir. Își strânsese părul, ca de obicei, cu elastic, și unicul ei machiaj era balsamul de buze roz-deschis. Mulțumită că pare modestă, dar nu prost îmbrăcată, și-a luat cheile și a plecat la serviciu.

Pe la zece deja se uitase la ceas de minimum cincizeci de ori. Minutele se târau cu o lentoare insuportabilă pe când încerca să se concentreze asupra contractului cu noul centru comercial. A mai citit o dată ultimele patru pagini, luându-și notițe. De când descoperise o eroare care putea să coste firma o grămadă de bani, șeful ei, Mark, nu mai semna nimic fără ca ea să verifice contractele.

Azi era ziua ei să-i țină locul Jennei, dar aceasta fusese de acord să rămână la serviciu, ca să poată ieși ea la prânz.

— Cu cine iei masa? a întrebat-o Jenna.

— Nu o cunoști. Daphne Parrish, a răspuns ea, simțindu-se importantă.

— A, doamna Parrish. Am întâlnit-o acum vreo doi ani, era cu mama ei. Au venit amândouă fiindcă mama ei voia să se mute undeva mai aproape de familie. A văzut o groază de case, dar, până la urmă, a rămas la New Hampshire. Era o femeie foarte plăcută.

Amber a ciulit urechile.

— Serios? Cum o cheamă? Îți amintești?

Jenna s-a uitat în tavan.

— Stai să mă gândesc.

A tăcut o clipă, apoi a dat din cap și s-a uitat la Amber.

— Îmi amintesc. O cheamă Ruth Bennet. E văduvă.

— Stă singură? a întrebat Amber.

— Păi, cam așa se poate spune. Are o pensiune în New Hampshire, deci nu e propriu-zis singură, nu? Dar, pe de altă parte, stă cu niște străini, așa că e cam singură. S-ar putea spune că locuiește semisingură, sau singură noaptea, când se duce la culcare, a continuat Jenna să sporovăiască. Înainte să plece, mi-a adus la birou un coș frumos cu bunătați, ca mulțumire că am fost amabilă cu ea. A fost chiar drăguț. Dar și un pic trist. Am avut impresia că își dorea sincer să se mute aici.

— Și de ce nu s-a mutat?

— Nu știu. Poate că doamna Parrish nu o voia chiar așa de aproape.

— A spus ea asta? a întrebat Amber.

— Nu chiar. Doar că nu mi s-a părut prea încântată de ideea ca mama ei să fie așa de aproape. Bănuiesc că nici nu prea are nevoie de ea. Știi tu, are bone și toate cele. O prietenă de-ale mele a fost bună la ea când era mică prima fată.

Amber a avut impresia că a găsit o comoară.

— Pe bune? Cât timp a lucrat acolo?

— Vreo doi ani, cred.

— Ți-e prietenă bună?

— Sally? Da, suntem prietene de mulți ani.

— Pun pariu că ar avea foarte multe de povestit, a spus Amber.

— Cum adică?

„Fata asta e pe bune?”

— Știi tu, chestii despre familie, cum sunt ei, ce fac acasă – lucruri de genul ăsta.

— Mda, presupun. Dar pe mine nu prea m-a interesat. Aveam alte chestii de vorbit.

— Poate săptămâna viitoare luăm masa toate trei.

— Hei, ar fi frumos!

— De ce n-o suni mâine să stabilești cu ea? Cum ziceai că o cheamă?

— Sally. Sally MacAteer.

— Și stă în Bishops Harbor?

— Stă chiar lângă mine, așa că ne vedem tot timpul. Am crescut împreună. O să-i spun de întâlnire. Va fi chiar distractiv. Precum cei trei muschetari.

Jenna s-a așezat din nou la biroul ei, iar Amber s-a întors la lucru.

A luat contractul și l-a pus pe masa din biroul gol al lui Mark, ca să-l discute când va reveni el de la întâlnirea din Norwalk. Și-a privit ceasul

și a văzut că mai are douăzeci de minute să termine și să se aranjeze puțin, înainte să vină Daphne. A dat două telefoane, a îndosariat câteva foi, apoi s-a dus la baie să-și aranjeze părul. Mulțumită, a mers pe holul din față să se uite după mașina Range Rover a lui Daphne.

A sosit exact la douăsprezece și jumătate, a remarcat Amber, apreciind punctualitatea ei. Când Amber a deschis ușa de sticlă a firmei, Daphne a coborât geamul și a salutat-o cu voioșie. Amber s-a îndreptat spre partea dreaptă a mașinii, a deschis portiera și a pătruns în interiorul răcoros.

— Ce bine-mi pare să te văd! a spus Amber pe un ton despre care spera să pară entuziasmat.

Daphne s-a uitat la ea, i-a zâmbit, apoi a pornit mașina.

— M-am gândit la întâlnirea noastră toată dimineața. Abia așteptam să se încheie întrunirea clubului de grădinărit. Sunt sigură că vom trece mult mai ușor peste ziua asta.

— Sper, a spus Amber, încet.

Cât au parcurs câteva străzi, au tăcut amândouă, iar Amber a stat rezemată de scaunul îmbrăcat în piele fină. A întors puțin capul spre Daphne și i-a studiat pantalonii albi de bumbac și tricoul alb fără mâneci, cu o dungă albastră pe poale. Avea niște cercei mici, circulari și o brățară simplă de aur, lângă ceas. Iar inelul ei, evident, avea o piatră care putea să scufunde Titanicul. Brațele ei subțiri erau frumos bronzate. Arăta în formă, sănătoasă și bogată.

Când au pătruns pe aleea din fața clubului Tidewater Country, Amber a sorbit din priviri tot ce vedea – aleea ușor șerpuită, cu gazon tăiat la precizie de ambele părți, fără pic de buruiană; terenurile de tenis cu jucătorii în costume de un alb impecabil; bazinele de înot din depărtare și impresionanta clădire care se ridica în fața lor. Era și mai mare decât își închipuise. Au virat spre aleea din fața intrării și au fost întâmpinate de un tânăr în uniformă sport – pantaloni de stofă de culoare închisă și un tricou polo, verde. Pe cap avea o șapcă albă, cu emblema Tidewater, brodată cu verde.

— Bună ziua, doamnă Parrish! a spus el, deschizându-i portiera.

— Bună, Danny! a răspuns Daphne și i-a întins cheile de la mașină. Am venit doar să luăm masa.

Tânărul a trecut în cealaltă parte a mașinii, să deschidă portiera, dar Amber deja coborâse.

— Atunci, poftă bună! a spus el și a urcat în mașină.

— E un băiat așa de drăguț! a spus Daphne, în timp ce urca împreună cu Amber treptele de la intrare. Mama lui a lucrat pentru Jackson, dar în

ultimii ani a fost foarte bolnavă. Danny are grijă de ea și se străduiește să-și termine și facultatea.

Amber s-a întrebat ce o fi crezând el când vede cum se aruncă cu banii la clubul ăsta, în timp ce el are grijă de o mamă bolnavă și se chinuie să o scoată la capăt, dar și-a mușcat limba.

Daphne a propus să ia masa pe terasă, așa că șeful de sală le-a condus afară, unde Amber a inspirat adânc briza marină care îi plăcea așa de mult. Li s-a oferit o masă cu vedere spre portul turistic, cu cele trei lungi debarcadere ale sale pline de ambarcațiuni de toate formele și mărimile, ce săltau pe apele agitate.

— Uau, e pur și simplu superb! a remarcat Amber.

— Da, este. Un cadru frumos în care să ne amintim lucruri minunate despre Charlene și despre Julie.

— Surorii mele i-ar fi plăcut la nebunie aici, a spus Amber, și chiar era sinceră.

Niciuna dintre surorile ei perfect sănătoase n-ar fi fost capabile să-și imagineze un astfel de loc. Și-a dezlipit privirea de apă și s-a întors spre Daphne.

— Probabil vii des aici cu familia.

— Da. Jackson, evident, se duce direct pe terenul de golf, când poate. Tallulah și Bella fac tot felul de cursuri – de navigație, de înot, de tenis. Sunt chiar niște mici sportive.

Amber se întreba cum o fi să crești într-o astfel de lume, în care ești obișnuit din copilărie să ai și să te bucuri de tot ce e mai bun în viață. Când te împrietenești aproape de la naștere cu oamenii potriviți și ești educat la cele mai bune școli și totul e bine apărut de orice intrus. S-a simțit copleșită brusc de tristețe și de invidie.

Chelnerul le-a adus două pahare înalte cu ceai rece și le-a luat comanda – o mică salată pentru Daphne și *sashimi* de ton pentru Amber.

— Așa, a spus Daphne, în timp ce așteptau mâncarea. Povestește-mi o amintire frumoasă cu sora ta!

— Hmm... Păi, îmi aduc aminte când avea doar câteva luni... Am dus-o cu mama la plimbare. Eu aveam vreo șase ani. Era o zi frumoasă, cu soare, și mama mi-a dat voie să împing căruciorul. Sigur că ea era lângă mine, pentru orice eventualitate.

Amber începuse să se încălzească, și a continuat să brodeze pe marginea subiectului.

— Dar îmi aduc aminte că mă simțeam așa de matură și așa de bucuroasă că am o surioară. Era atât de dragălașă, cu ochii ei albaștri și

cu zuluŃii ei blonzi. Ca dintr-o fotografie era! Şi cred că din ziua aceea am simţit cumva că e şi fetiţa mea.

— Ce frumos, Amber!

— Dar tu? Ce îţi aminteşti?

— Între mine şi Julie nu erau dec t doi ani diferen , a a că nu-mi amintesc prea multe de cînd era mică. Dar, mai târziu, era a a de curajoasă! Întotdeauna avea un zâmbet pe faţa ei frumoasă. Nu se pl ngea niciodată. Întotdeauna spunea că, dacă cineva a trebuit să aibă fibroză chistică, se bucură că a fost ea, fiindcă n-ar fi vrut să suferi vreun alt copil.

Daphne s-a oprit şi s-a uitat la apă.

— Nu avea niciun dram de răutate. A fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut.

Amber s-a fosit pe scaun, simţind un disconfort pe care nu prea îl pricepea.

Daphne a continuat.

— Cel mai greu îmi e să mă gândesc prin ce trecea ea. În fiecare zi. La toate tratamentele pe care trebuia să le facă.

A clătinat din cap.

— Obişnuiam să ne trezim devreme, şi eu vorbeam cu ea în timp ce-şi punea vesta.

— Da, drăcia aia cu vibraţii.

Amber îşi amintise că citise despre vesta care ajuta la desprinderea mucusului de pe pl m ni.

— Devenise o rutină – vesta, aerosolii, inhalatorul. Petrecea două ore în fiecare zi încercând să amelioreze efectele bolii. Chiar credea că va merge la facultate, că se va căsători şi că va avea copii. Spunea că respectă cu atâta stricteţe tratamentele şi exerciţiile acelea pentru că ele îi vor oferi un viitor. A crezut asta p n  în ultima clipă, a spus Daphne, şi pe obraz i s-a prelins o lacrimă. A  da orice s-o am iar l ng  mine.

— Ştiu, a şoptit Amber. Poate spiritele surorilor noastre au făcut să ne întâlnim. Cumva, parcă a a sunt şi ele cu noi.

Daphne a clipit, încercând să-şi oprească lacrimile.

— Îmi place ideea asta.

Amintirile lui Daphne şi poveştile lui Amber au continuat pe timpul pr nzului, iar când chelnerul a venit să le ia farfuriile, Amber a avut o sclipire de geniu şi s-a întors spre el.

— Azi sărbătorim două zile de naştere. Vrei să ne aduci o felie de tort de ciocolată pentru amândouă?

Zâmbetul pe care i l-a adresat Daphne era plin de căldură și de recunoștință.

Chelnerul le-a adus tortul cu două lumânări aprinse și le-a spus zâmbind radios:

— Vă urez mulți, mulți ani!

Prânzul a durat ceva mai mult de o oră, dar Amber nu avea de ce să se grăbească, din moment ce Mark se întorcea la birou cel mai devreme la ora trei, iar Jennei îi zisese că s-ar putea să întârzie puțin.

— Ei, a spus Daphne când și-au terminat cafeaua, presupun că trebuie să te întorci la birou. N-aș vrea să ai probleme cu șeful.

Amber s-a uitat în jur, după chelner.

— N-ar trebui să așteptăm nota de plată?

— A, nu avea grijă, a zis Daphne, fluturându-și mâna. O vor trece în contul nostru.

„Da, normal”, și-a spus Amber. „Din câte se pare, cu cât ai mai mulți bani, cu atât mai puțin ești nevoit să intri în contact direct cu bancnotele mizerabile”.

Când au ajuns la firma de imobiliare, Daphne a oprit mașina și s-a uitat la Amber.

— M-am simțit foarte bine azi. Uitasem cât de bine e să vorbești cu cineva care chiar te înțelege.

— Și eu m-am simțit bine, Daphne. M-a ajutat mult.

— Mă gândeam, dacă ești liberă vineri seară, poate vii să iei masa cu noi. Ce spui?

— Vai, mi-ar face mare plăcere!

Era încântată că Daphne se deschidea așa de repede în fața ei.

— Bun, a spus Daphne. Ne vedem vineri, în cazul ăsta. În jur de șase?

— Perfect! Atunci, ne vedem. Și mulțumesc!

Pe când o urmărea cu privirea îndepărtându-se, Amber se simțea de parcă ar fi câștigat lozul cel mare.

OPT

A doua zi după prânzul cu Daphne, Amber stătea în spatele lui Bunny, la ora de Zumba. Râdea în sinea ei văzând-o cum se împiedică în propriile picioare, încercând să țină pasul cu instructorul. „Ce tăntăloaică”, și-a spus ea. După oră, Amber s-a îmbrăcat cu mișcări lente

în spatele rândului de dulapuri, în apropierea lui Bunny, ascultând-o pe aceasta cum le vorbește celor din gașcă despre planurile ei.

— Când te întâlnești cu el? a întrebat-o o femeie.

— Când e *happy hour* la Blue Pheasant. Dar, nu uitați, eu sunt cu voi în seara asta, dacă vă întreabă soții voștri.

— Blue Pheasant? Acolo se duce toată lumea. Dacă vă vede cineva?

— O să spun că este un client. Până la urmă, am licență de agent imobiliar.

Amber a auzit pe cineva chicotind.

— Ce e, Lydia? s-a înfuriat Bunny.

— Păi, nu se poate spune că ai lucrat prea mult în domeniu, de când te-ai măritat cu March.

Afacerile lui March Nichols, în valoare de o sută de milioane de dolari, rămăseseră întipărite în mintea lui Amber – asta, și faptul că semăna cu Matusalem. Amber putea să priceapă de ce Bunny căuta sex în altă parte.

— Oricum, n-o să stăm mult acolo. Am rezervat o cameră la Piedmont, peste drum.

— Nebunatico, nebunatico! Ai rezervat-o sub numele de doamna Robinson¹.

Acum râdeau toate.

Soț bătrân, amant tânăr – era o oarecare poezie aici. Amber obținuse ce dorise, așa că a sărit în duș, apoi s-a grăbit la birou, cu o scuză gata pregătită pentru justificarea lungii ei absențe.

Mai târziu în ziua aceea, s-a dus devreme la bar și s-a așezat la o masă din spate, cu o carte și cu un pahar cu vin. Pe măsură ce barul se umplea, Amber încerca să ghicească despre care bărbat e vorba. Tocmai se oprise cu privirea asupra unui blond drăguț, când a intrat McDreamy. Cu părul acela negru ca smoala și cu ochii albaștri, strălucitori, era copia lui Patrick Dempsey. Jacheta bej de cașmir și eșarfa neagră de mătase erau meticulos aranjate ca neglijente. A comandat o bere și a băut o înghițitură din sticlă. A intrat Bunny, cu ochii lipiți de el ca niște lasere și, apropiindu-se grăbită de bar, și-a aruncat brațele în jurul lui. Cum stăteau așa, îmbrățișați, de n-ar fi încăput între ei o cutie de chibrituri, era evident că sunt îndrăgostiți până peste cap. Și-au terminat băutura și au mai comandat un rând. McDreamy a apucat-o pe Bunny de mijloc și a

¹ *Mrs. Robinson*, titlul piesei formației Simon & Garfunkel, compusă pentru filmul *Absolventul*. Expresia desemnează o femeie matură care are o relație amoroasă cu un bărbat mai tânăr (n. red.).

tras-o și mai aproape. Bunny și-a întors fețișoara adorabilă spre el și și-a lipit buzele de buzele lui. Exact în clipa aceea, Amber și-a pus iPhone-ul pe silențios, l-a ridicat și a făcut mai multe fotografii cu demonstrația lor de amorezi. În final, s-au desprins cât să-și bea și cea de-a doua băutură, după care au plecat de la bar la braț. Evident că nu aveau de ce să piardă timpul în bar, când hotelul de peste drum îi ademenea.

Amber și-a terminat băutura și s-a uitat la fotografii. Încă mai râdea când mergea spre mașină. Bietul March, bătrânul, va primi mâine niște fotografii foarte edificatoare. Iar Bunny – ei bine, Bunny va fi prea tulburată ca să-și mai poată îndeplini datoriile ei de copreședinte al lui Daphne.

NOUĂ

Amber număra zilele până vineri. În sfârșit, avea să-l întâlnească pe Jackson la cină, și ardea de nerăbdare. Când a sunat la ușă, simțea că e gata să explodeze.

Daphne a întâmpinat-o cu un zâmbet radios și a luat-o de mână.

— Bine ai venit, Amber! Mă bucur așa de mult să te văd. Intră, te rog.

— Mulțumesc, Daphne! Am așteptat momentul acesta toată săptămâna, a spus Amber și a intrat în holul cel mare.

— M-am gândit să bem ceva pe verandă, înainte de masă, a propus Daphne, și Amber a urmat-o în cameră. Ce vrei să bei?

— Hmm, cred că aş bea totuși un pahar de vin roșu, a zis Amber.

A aruncat o privire prin cameră, dar Jackson nu se vedea nicăieri.

— Un pinot noir e OK?

— Perfect, a spus Amber, întrebându-se în acest timp unde e Jackson.

Daphne i-a întins paharul și i-a spus, parcă citindu-i gândurile:

— Jackson a trebuit să lucreze până târziu, așa că o să fim doar noi, fetele, în seara asta – tu, eu, Tallulah și Bella.

Entuziasmul lui Amber s-a evaporat. Acum va trebui să stea și să asculte toată seara vorbăria enervantă a copiilor ălor.

Chiar în momentul acela, Bella a dat năvală în cameră.

— Mami, mami! s-a văitat ea, aruncându-se în brațele lui Daphne. Tallulah nu vrea să-mi citească din cartea cu Angelina balerina.

Tallulah era chiar în spatele ei.

— Mamă, eu vreau s-o ajut să citească singură, dar ea nu mă ascultă, a

explicat ea, ca un adult în miniatură. Eu citeam cărți mult mai grele la vârsta ei.

— Fetelor, nu vreau certuri în seara asta! a spus Daphne, ciufulindu-i buclele Bellei. Tallulah a vrut să te ajute, Bella.

— Dar ea știe că nu pot! a spus Bella, tot cu fața în poala lui Daphne și cu vocea înăbușită.

Daphne și-a mângâiat fiica pe cap.

— Nu-i nimic, scumpo. N-avea grijă, în curând vei putea. Haideți, doamnelor! a spus Daphne, adresându-se tuturor. Să mergem pe terasă și să avem o cină frumoasă. Margarita ne-a făcut un sos guacamole delicios ca apetitiv.

Vara avea să se sfârșească în curând, iar afară era un vânt ușor, care parcă anticipa zilele reci ce urmau să vină. „Până și o cină obișnuită pe terasa lui Daphne are un aer stilat și sofisticat”, și-a spus Amber. Farfuriile triunghiulare, de un roșu-aprins, erau așezate pe șervetele bleumarin, iar în inelele decorate cu corăbii de argint erau puse șervețele cu pătrățele albastru cu alb. Îi aminteau de filmele britanice despre aristocrați, unde servitorii, efectiv, măsurau distanța dintre obiectele de pe masă. Femeia asta nu se relaxa niciodată?

— Amber, ce-ar fi să stai acolo? a propus Daphne, indicându-i un scaun așezat cu fața la apă.

Priveliștea era, evident, superbă, cu pajiștea catifelată care cobora lin spre plajă și spre apa de jos. A numărat cinci scaune Adirondack așezate pe nisip, la câțiva metri de apă. Ce pitoresc și ce ademenitor arătau!

Bella se uita atent la Amber, pe deasupra mesei.

— Ești căsătorită? a întrebat fetița.

Amber a clătinat din cap.

— Nu, nu sunt.

— De ce? a întrebat-o Bella.

— Scumpo, asta e o întrebare prea personală! a intervenit Daphne, râzând.

— Scuze! a zis fetița.

— Nu, e OK, a spus Amber și și-a îndreptat atenția spre Bella. Presupun că nu l-am întâlnit până acum pe Domnul Potrivit.

Bella și-a îngustat pleoapele.

— Cine e Domnul Potrivit?

— E doar o expresie, bleago! Vrea să spună că nu a întâlnit încă bărbatul potrivit pentru ea, i-a explicat Tallulah.

— Pff, poate fiindcă e cam urâtă!

— Bella! Cere-ți scuze imediat!

Fața lui Daphne se făcuse roz-intens.

— De ce? E adevărat, nu? a insistat Bella.

— Chiar dacă e adevărat, tot e nepoliticos, a încercat și Tallulah.

Amber a lăsat ochii în pământ, încercând să pară îndurerată, și nu a spus nimic.

Daphne s-a ridicat.

— Destul! Voi două o să mâncați singure la bucătărie. O să stați acolo și o să vă gândiți cum trebuie să vorbiți cu oamenii.

A sunat după Margarita și le-a trimis pe fete la bucătărie, în mijlocul protestelor. S-a apropiat de Amber și a luat-o de umeri.

— Îmi pare atât de rău! Sunt peste măsură de rușinată și de scandalizată de comportamentul lor.

Amber i-a oferit un mic zâmbet.

— Nu trebuie să te scuzi. Sunt copii. Nu au vrut să mă jignească.

I-a zâmbit din nou, acum ușurată la gândul că își vor petrece seara fără să fie deranjate de obraznicăturile alea.

— Îți mulțumesc că ești așa de drăguță!

Au vorbit despre una și alta și au savurat cina delicioasă, alcătuită din homari cu quinoa și salată de spanac. Amber a observat, totuși, că Daphne abia dacă a luat două înghițituri de homar și tot cam atât din salată. Ea a mâncat tot, pentru că nu avea de gând să irosească o mâncare așa de scumpă.

Începea să se răcească, și s-a simțit ușurată când Daphne i-a propus să meargă în camera de zi ca să-și bea cafeaua.

A mers după Daphne până când au ajuns într-o cameră veselă, decorată în nuanțe de galben și albastru. De-a lungul pereților erau rafturi cu cărți, iar Amber s-a oprit puțin în fața unuia dintre ele, curioasă să vadă ce citește Daphne. Pe rafturi erau aliniați toți clasicii literaturii, în ordine alfabetică după autor. Începea de la Albee și ajungea la Woolf. Putea să pună pariu că Daphne nu le citise pe toate.

— Îți place să citești, Amber?

— Foarte mult. Mi-e teamă că nu am citit multe din cărțile astea, totuși. Îmi plac mai mult autorii contemporani. Tu le-ai citit pe toate?

— Da, multe dintre ele. Lui Jackson îi place să discutăm despre cărțile mari. Abia am ajuns la „H”. Acum am atacat *Odiseea* lui Homer. Nu e o lectură prea ușoară, a punctat ea, râzând.

O țeastoasă frumoasă de porțelan, albastră precum apele din Caraibe, i-a atras atenția lui Amber, și a întins mâna spre ea, s-o atingă. Văzuse mai

multe prin casă, una mai specială și mai superbă ca alta. Era convinsă că toate erau extrem de scumpe, și i-ar fi plăcut să le facă zob. În timp ce ea se chinuia să adune banii de chirie în fiecare lună, Daphne își permitea să arunce banii ca să colecționeze niște țestoase idioate! Era așa de nedrept. S-a întors și s-a așezat pe canapeaua cu tapiserie de mătase, lângă Daphne.

— A fost așa de plăcut! Mulțumesc pentru invitație!

— A fost minunat. M-am simțit bine să am și eu un adult cu care să vorbesc.

— Soțul tău lucrează adesea până târziu? a întrebat Amber, curioasă.

Daphne a ridicat din umeri.

— Depinde. De obicei vine acasă la cină. Îi place ca familia să ia masa împreună. Dar acum lucrează la o nouă afacere din California, de aceea, cu diferența de fus orar, uneori n-are încotro.

Amber s-a întins să ia ceașca de cafea de pe măsuta din fața ei, dar n-a ținut-o bine. Ceașca a căzut pe jos și s-a spart.

— Îmi pare așa de rău...

Expresia îngrozită pe care o avea Daphne a oprit-o în mijlocul frazei.

Daphne a sărit de pe scaun și a ieșit repede din cameră, întorcându-se după câteva minute cu un prosop alb și cu un castron în care era un amestec oarecare. A început să frece pata cu prosopul, apoi cu amestecul acela pe care îl pregătise.

— Pot să te ajut? a întrebat-o Amber.

Daphne nu a ridicat capul.

— Nu, nu. Am vrut doar să curăț înainte să se păteze.

Amber se simțea neputincioasă, uitându-se cum Daphne pornise ofensiva împotriva petei, de parcă toată viața ei ar fi depins de asta. Nu de-asta se oferise s-o ajute? Stătea acolo, simțindu-se ca o idioată, în timp ce Daphne freca furioasă. A început să se simtă mai puțin prost, și mai mult înfuriată. Bun, a vărsat o chestie. Mare lucru! Măcar nu spusese nimănui că e urât.

Daphne s-a ridicat, s-a mai uitat o dată la covorul acum curat și a ridicat din umeri spre Amber, cu un aer spăsit.

— Dumnezeuule! Ei, vrei să-ți mai aduc o ceașcă?

Femeia asta era pe bune?

— Nu, e OK. Oricum, ar trebui să plec. S-a făcut târziu.

— Sigur? Nu trebuie să pleci așa de devreme.

În mod normal, Amber ar mai fi stat și și-ar mai fi jucat rolul puțin, dar acum se temea că o să-și trădeze iritarea. În plus, vedea bine că

Daphne e tot agitată. Ce manie a curăteniei are. Probabil o să examineze covorul cu lupa după plecarea ei.

— Sigur. A fost o seară așa de frumoasă! Mi-a făcut mare plăcere să fim împreună. Ne vedem săptămâna viitoare, la ședința comitetului.

— Condu prudent! i-a spus Daphne, înainte de a închide ușa.

Amber s-a uitat la telefon, să vadă cât e ceasul. Dacă se grăbea, putea să prindă biblioteca deschisă și să ia de acolo *Odiseea*.

ZECE

La a treia ședință a comitetului, Amber gata să execute ultima etapă a operațiunii „Pa-pa, Bunny”. Azi se îmbrăcase cu un pulover subțire, parte peste parte, de la Loft, și cu cea mai bună pereche de pantaloni de stofă neagră pe care îi avea. O îngrozea gândul că se va întâlni cu celelalte femei și că va trebui să le suporte privirile condescendente și conversațiile mult prea politicoase. Știa că nu e de-a lor și o înfuria faptul că se lăsa afectată de asta. A inspirat adânc și și-a reamintit că singura de care trebuie să-și facă griji e Daphne.

Forțând un zâmbet, a sunat la ușă și a așteptat să fie condusă înăuntru.

Menajera, în uniformă, a deschis ușa.

— Doamna va coborî în scurt timp. V-a lăsat o hârtie pe verandă, să vă uitați pe ea până vine.

Amber i-a zâmbit.

— Mersi, Margarita! Apropo, voiam să te întreb ceva. Acel sos guacamole pe care l-ai făcut alaltăieri seară a fost divin – n-am mâncat niciodată unul așa de bun. Care e ingredientul tău secret?

Margarita părea încântată.

— Mulțumesc, domnișoară Amber! Îmi promiteți că nu mai spuneți nimănui?

Amber a dat din cap.

Menajera s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

— Chimion.

Amber, de fapt, nu gustase terciul acela verde – detesta gustul de avocado –, dar toate femeile au impresia că rețetele lor sunt așa de speciale, și era o modalitate simplă de a atrage pe cineva de partea ta.

În cameră fusese amenajat un bufet de mic dejun: brioșe, fructe, cafea

și ceai. Amber a luat o cană și și-a umplut-o până sus cu cafea. Deja trecuse în revistă ordinea de zi, când Daphne a intrat în cameră, perfect aranjată, ca de obicei. Amber s-a ridicat și a îmbrățișat-o, apoi a luat hârtia, s-a încruntat și a arătat spre primul punct.

— E nevoie de un nou copreședinte? Ce s-a întâmplat cu Bunny?

Daphne a oftat și a clătinat din cap.

— M-a sunat acum câteva zile și mi-a spus că are ceva urgent de rezolvat în familie. Că trebuie să plece din oraș ca să aibă grijă de un unchi bolnav.

Amber a mimat perplexitatea.

— Ce păcat! Nu trebuia să finalizeze până azi organizarea licitației secrete?

Era o muncă imensă, care solicita o bună competență organizatorică și atenție la detalii. Toate obiectele care urmau să fie licitate fuseseră găsite, dar Amber era convinsă că Bunny mai lăsase multe de rezolvat, dat fiind că lumea ei se prăbușise cu o săptămână în urmă.

— Știu că sunt nou-venită aici, dar m-am mai ocupat de asta și altă dată. Mi-ar plăcea să o fac eu.

Amber s-a uitat în jos, la unghiile ei, după care înapoi la Daphne.

— Însă probabil și celorlalte femei le-ar plăcea.

Daphne a ridicat din sprâncene.

— Nu contează că ești nou-venită. Știu că ești aici fiindcă ești implicată cu toată inima. Dar e groaznic de mult de lucru, a spus ea. Toate obiectele trebuie să fie înregistrate, formularele de licitație trebuie să fie coroborate și prețurile de pornire trebuie să fie stabilite.

Amber a încercat să-și păstreze un ton relaxat.

— Am mai făcut asta pentru fostul meu șef. Cel mai bine e ca formularul de licitație să se facă în trei exemplare, cu trei culori diferite, ultimul exemplar să rămână la obiect după încheierea licitației, iar celelalte două să fie duse la casă. Așa se elimină confuziile.

Învățase bine lecția, după ce căutase pe Google cu o seară în urmă. Daphne părea impresionată.

— Aș avea sentimentul că fac ceva pentru Charlene, a continuat Amber. Vreau să spun, eu nu am bani ca să fac mari donații, dar aș putea să ofer timpul meu.

S-a uitat la Daphne cu o expresie care spera să-i stârneasă compasiunea.

— Desigur. Absolut. Aș fi onorată să te am copreședinte.

— Dar celelalte femei? Vor fi de acord cu asta? N-aș vrea să rănesc

orgolii.

— Dă-mi voie să mă ocup eu de asta, a spus Daphne și a ridicat cana de cafea spre ea, în semn de salut. Partenere! Pentru Julie și Charlene.

Amber și-a luat cana și a ciocnit cu Daphne.

O jumătate de oră mai târziu, după ce consumaseră mâncarea lui Daphne și se puseseră la curent cu ultimele noutăți din viața lor strălucitoare, femeile s-au așezat, în sfârșit, să înceapă ședința. Trebuie să fie plăcut să ai toată dimineața liberă, ca să poți pierde timpul așa. Amber fusese nevoită să-și ia din nou o zi liberă ca să poată veni aici.

Și-a ținut respirația când Daphne a tușit ușor și li s-a adresat celor din cameră.

— Din nefericire, Bunny a fost nevoită să se retragă din comitet. A trebuit să plece din oraș ca să aibă grijă de un unchi suferind.

— Vai, ce păcat! Sper că nu e ceva grav, s-a exprimat Meredith.

— Nu am alte detalii, a spus Daphne, apoi a făcut o pauză. Aveam de gând să rog pe cineva dintre voi să ocupe funcția de copreședinte, dar Amber s-a oferit cu multă amabilitate să o facă ea.

Meredith s-a uitat la ea, apoi la Daphne.

— Hmm, foarte generos, dar crezi că e o decizie înțeleaptă? Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar Amber ni s-a alăturat abia de curând. Sunt foarte multe de făcut, și repede. Mi-ar face plăcere să mă ocup eu.

— Cel mai important lucru care a rămas de făcut este organizarea licitației, iar Amber are experiență aici, a răspuns Daphne pe un ton nonșalant. În plus, Amber are o miză personală; vrea și ea să facă ceva în memoria surorii ei. Sunt convinsă că va aprecia ajutorul tău și al tuturor celor din comitet.

Amber și-a întors privirea de la Daphne la Meredith.

— V-aș fi recunoscătoare pentru toate sfaturile primite. După ce o să analizez situația, voi putea să împart niște sarcini.

Gândul că scârbele alea bogate o să-i dea ei raportul a făcut-o să se îmbujoreze de plăcere. Nu i-a scăpat expresia iritată de pe fața lui Meredith și s-a chinuit să-și ascundă rânjetul.

Meredith a ridicat o sprânceană.

— Desigur. Ne bucurăm să contribuim și noi. Bunny avea de gând să ducă acasă la ea obiectele și să ne cheme s-o ajutăm cu formularele și cu descrierile. Să venim acasă la tine, Amber?

Înainte ca ea să poată răspunde, Daphne i-a sărit în ajutor.

— Obiectele sunt deja aici. Am trimis după ele ieri după-amiază. N-are rost să le mai mutăm.

Amber și-a fixat privirea asupra lui Meredith când a vorbit.

— Oricum, planul meu este să redactez formularele computerizat. E mult mai eficient să vi le trimit prin e-mail, iar voi să completați cu descrierea și să mi le dați înapoi. În seara asta o să vi le pun pe grup, apoi fiecare o să-mi spună despre care obiect dorește să scrie. Nu e nevoie să pierdem timpul adunându-ne toate.

— E o idee grozavă, Amber. Vedeți, doamnelor? E bine să avem ceva sânge proaspăt.

Amber s-a rezemat de spătarul fotoliului și a zâmbit. A simțit privirea cercetătoare a lui Meredith ațintită asupra ei și a remarcat încă o dată cum totul la ea părea că strigă în gura mare bogăția cea veche, de la șiragul dublu de perle la jacheta bej, puțin uzată. Machiaj minimal, coafură fără un stil anume, ceas de mână și cercei discreți. Verigheta ei, o bandă de safire și de diamante, părea o moștenire de familie. Nimic ostentativ la femeia asta, cu excepția aurei distincte date de coborârea din linia primilor coloniști veniți pe Mayflower și de fonduri fiduciare. Aroganța ei îi amintea de doamna Lockwood, cea mai bogată femeie din orașul ei natal, care își aducea puloverele de cașmir, taioarele de lână și rochiile de seară la spălătorie, în fiecare luni dimineată, și le punea cu multă atenție pe tejghea, de parcă nu ar fi suportat ideea ca hainele ei sacre să intre în contact cu rufele celor din clasa de jos. Niciodată nu o saluta pe Amber și niciodată nu îi răspundea la salut altfel decât cu un zâmbet forțat și acru, care îi dădea impresia că miroase ceva stricat.

Familia Lockwood locuia într-o casă imensă, în vârful unei coline de pe care se vedea tot orașul. Amber o întâlnise pe Frances, singura lor fiică, la un bălci, și se împrieteniseră repede. Prima dată când Frances o dusesse acasă la ea, Amber fusese șocată de dimensiunile locuinței și de mobilierul magnific. Dormitorul lui Frances era visul oricărei tinere, numai roz și alb și dantelat. Păpușile ei – atât de multe! – erau aliniate ordonat pe rafturi încastrate, iar pe unul dintre pereții lungi era o vitrină plină cu cărți și trofee. Amber își amintea că nu-i mai venea să plece de acolo. Dar prietenia lor avusese viață scurtă. La urma urmei, Amber nu era genul de prietenă pe care doamna Lockwood o dorea pentru prețioasa ei fiică. La fel de repede pe cât se împrieteniseră cele două fete, legătura fusese retezată de autoritara mamă a lui Frances. Asta îi stătuse în gât lui Amber, dar găsisese o modalitate de a se răzbuna, când îl întâlnise pe Matthew, frumosul frate mai mare pe care îl avea Frances. Nici nu bănuise doamna Lockwood ce urma.

Iar acum era aici, întâmpinând aceeași condescendență de la Meredith

Stanton. Până acum, însă, era unu la zero pentru Amber.

— Amber.

Vocea lui Daphne a trezit-o din reverie.

— Aș vrea să facem o fotografie, pentru un pic de promovare. Hai să te pozez pe tine și pe ceilalți membri din comitetul de licitație, cu câteva dintre obiecte. Sunt convinsă că *Harbor Times* o va publica și va spune ceva despre strângerea de fonduri.

Amber nu se putea mișca. O fotografie? Pentru ziar? Nu putea să facă asta. Trebuia să se gândească repede la ceva.

— Hmm...

A făcut pauză o clipă.

— Vai, Daphne, eu sunt nou-venită în grupul acesta! Nu mi se pare corect să apar eu în fotografie. Ar trebui să apară membrii care au lucrat aici de mai mult timp.

— E foarte delicat din partea ta, dar acum ești copreședinte, a spus Daphne.

— Chiar m-aș simți mai confortabil dacă s-ar sublinia meritele celorlalți.

Uitându-se în jur, Amber și-a dat seama că a câștigat puncte bune pentru modestie. Câștiga pe toate fronturile. Își putea păstra statutul de copiliță săracă, dar dulce și modestă, în fața acestor snoabe privilegiate. Și, cel mai important, nicio fantomă a trecutului nu venea să o bântuie. Deocamdată, trebuia să nu iasă în evidență cu nimic.

UNSPREZECE

A doua zi dimineață, Jenna a intrat veselă în biroul lui Amber, cu un zâmbet atât de larg, încât obrații îi obturau, efectiv, ochișorii ei mici.

— Ghici ce? a întrebat-o ea, cu respirația tăiată.

— N-am idee, a spus Amber sec, fără măcar să se deranjeze să ridice ochii din rapoartele la care lucra.

— Am vorbit cu Sally aseară.

Amber a ridicat repede capul și a pus pixul jos.

— A zis că i-ar plăcea să vină la masă cu noi. Diseară.

— E grozav, Jenna!

Pentru prima oară, Amber era încântată de stilul insistent al Jennei. O tocuse la cap din prima zi de serviciu și, de fiecare dată când îi refuza

invitația, ea revenea, ca un hopa-mitică, și iar o invita, până când Amber se îndupleca. Jenna obținuse ce dorea, iar acum se dădea peste cap ca să fie și Amber mulțumită.

— La ce oră și unde v-ați gândit să mergem?

— Păi, am putea merge la Friendly's. Sau la Red Lobster. Azi e seara când au oferta să mănânci câți creveți poți.

Amber și-a imaginat-o pe Jenna stând în fața ei la masă, cu sosul scurs pe bărbie, în timp ce devorează creveții ăia mici și roz. Nu credea că ar putea să suporte asta.

— Hai să mergem la Main Street Grille, a spus ea. Sunt liberă după serviciu.

— OK. Îi spun lui Sally să ne întâlnim pe la cinci și jumătate. O să fie așa distractiv! a chițait Jenna, plesnind din palme, după care a ieșit țopăind din birou.

Când Amber și Jenna au ajuns la Grille, li s-a dat un separeu din spatele restaurantului, iar Jenna s-a așezat cu fața la geam, ca s-o vadă pe Sally când vine. Jenna începuse să sporovăiască despre o nouă clientă care venise azi să caute proprietăți în valoare de cinci milioane de dolari și despre cât de simpatică și prietenoasă fusese ea, după care s-a oprit brusc și și-a fluturat mâna.

— Aici, Sally! a spus ea și s-a ridicat.

Când Sally s-a apropiat de masă, Amber și-a dat seama că i se citește uimirea pe față. Femeia nu era deloc așa cum se așteptase ea să fie.

— Bună, Jenna!

Nou-venita a îmbrățișat-o pe Jenna și apoi s-a întors spre Amber.

— Tu trebuie să fii Amber, cea despre care Jenna vorbește mereu.

A zâmbit, a întins peste masă un braț subțire și i-a strâns mâna lui Amber. Sally era îmbrăcată cu blugi strâmți și cu un tricou alb cu mâneci lungi, care îi puneă în evidență silueta zveltă, pielea bronzată și părul bogat, șaten. Când s-a așezat lângă Jenna, Amber a rămas uimită de ochii ei, atât de întunecați, că păreau aproape negri, cu niște gene dese și lungi.

— Îmi pare bine să te cunosc, Sally! a spus Amber. Mă bucur că ai putut să vii în seara asta.

— Jenna și cu mine ne promitem să ieșim de un secol, dar am fost așa de ocupate cu serviciul, că nu am avut timp. Îmi pare bine că am reușit s-o facem, în sfârșit.

Amber s-a întrebat ce anume ar putea avea în comun astea două, în afară de faptul că locuiesc pe aceeași stradă.

— Mor de foame. Voi știți ce vreți să comandați? a întrebat Jenna.
Sally a luat meniul și l-a studiat rapid.

— Somon la grătar cu spanac sună bine, a spus Amber, iar Jenna a încrețit din nas.

— Da, cred că și eu iau la fel, a zis Sally și a pus jos meniul.

— Bleah! Cum să alegi somon, când poți să iei sandviș cald cu curcan și piure cu sos? Eu asta iau. Niciun spanac.

Ospătărița le-a luat comanda, iar Amber a cerut o sticlă din vinul casei, roșu. Voia ca în seara asta toată lumea să se relaxeze și să-și dezlege limba.

— Uite, a spus ea, și a turnat vinul în pahare. Hai să ne relaxăm și să ne simțim bine. Deci, Sally, spune-mi, unde lucrezi?

— Sunt profesor pentru copii cu cerințe educaționale speciale la o școală particulară, St. Gregory's, în Greenwich.

— Ce frumos! Jenna mi-a spus că ai fost bună. Probabil îți plac copiii.

— O, da.

— Câți ani ai lucrat ca bună?

— Șase ani. Am lucrat doar pentru două familii. Ultima familie era chiar de aici, din oraș.

— La ce familie? a întrebat Amber.

— Doamne, Amber, ai uitat? În ziua când ai luat masa cu doamna Parrish, ți-am zis că Sally a lucrat la ea, a spus Jenna.

Amber i-a aruncat o privire încărcată de ură.

— Da, uitasem.

S-a întors din nou spre Sally.

— Cum a fost – să lucrezi acolo, vreau să spun.

— Mi-a plăcut. A fost grozav să lucrez pentru domnul și doamna Parrish.

Amber nu era interesată să asculte povești cu zâne, despre cât de perfectă era familia Parrish. S-a hotărât să abordeze altfel chestiunea.

— Cred că uneori e destul de greu să fii bună. Ce a fost cel mai greu, după tine?

— Hmm... Când Tallulah abia se născuse, a fost destul de obositor. Era micuță – a avut doar două kilograme și jumătate la naștere –, așa că trebuia să mănânce din două în două ore. Sigur că de hrănirea pe timpul nopții se ocupa dădaca, dar eu trebuia să fiu acolo la șapte dimineața și să stau până când venea ea, seara.

— Deci dădaca îi dădea să mănânce noaptea? Doamna Parrish nu hrănea copilul?

— Nu, a fost foarte trist. Doamna Parrish mi-a spus că a încercat, la început, dar nu avea lapte. Mi-a cerut să nu mai vorbim despre asta, că o face să plângă, așa că n-am mai vorbit.

Sally a luat o furculiță de somon.

— M-am gândit uneori la asta.

— Cum adică?

Amber a detectat disconfortul lui Sally, care părea că încearcă să pară nonșalantă.

— A, nimic serios.

— Nu mi se pare a fi un nimic, a insistat Amber.

— Păi, bănuiesc că n-o să spun un lucru pe care nu-l știu deja toți.

Amber s-a apropiat mai mult de ea și a așteptat.

— La puțin timp după nașterea lui Tallulah, doamna Parrish a plecat de acasă. La un fel de spital unde te odihnești și primești ajutor.

— Adică un sanatoriu?

— Ceva de genul.

— Avea depresie postnatală?

— Chiar nu știu. Au fost multe bârfe la momentul acela, dar am încercat să nu le bag în seamă. Nu știu. A fost și poliția implicată la un moment dat, îmi aduc aminte. Se zvonea că e un pericol pentru copil, că nu trebuie să fie lăsată singură cu el.

Amber a încercat să-și ascundă fascinația.

— Și era? Un pericol?

Sally a clătinat din cap.

— Mi-a fost greu să cred asta. Dar, de fapt, n-am mai văzut-o. Domnul Parrish m-a concediat chiar înainte să se întoarcă ea acasă. Zicea că vor pentru Tallulah o persoană care vorbește franceza, iar eu oricum voiam să revin la școală. Pe urmă au ajuns s-o angajeze pe prietena mea, Surrey, pentru weekenduri. Ea nu mi-a spus să fi fost ceva ciudat acolo.

Amber se întreba ce s-o fi întâmplat ca Daphne să aibă nevoie de spitalizare. Mintea ei era la un milion de kilometri depărtare când și-a dat seama că Sally încă mai vorbește.

— Scuze! Ce spuneai? a întrebat-o ea.

— Doamna Parrish a fost cea care m-a încurajat să continui și să-mi iau licența. Spunea că cel mai important lucru pentru o femeie e să fie independentă și să știe ce vrea. Mai ales înainte de a se căsători.

Sally a luat o gură de vin.

— Un sfat bun, cred.

— Presupun. Dar ea a fost destul de tânără când s-a căsătorit cu

domnul Parrish, nu?

Sally a zâmbit.

— Douăzeci și ceva de ani. Mi s-a părut că au un mariaj perfect, așa că îmi închipui că a fost o decizie bună.

„Baliverne”, și-a spus Amber, turnând în pahare vinul care mai rămăsese.

— Jenna mi-a povestit că mama doamnei Parrish a intenționat la un moment dat să se mute aici. Ai întâlnit-o vreodată?

— Am văzut-o de câteva ori. Nu îi vizita prea des. A spus că are o pensiune prin nord, dar tot mi s-a părut ciudat că nu vine mai des, știi tu, să vadă copilul, chestii de-astea.

— Știi de ce a decis să nu se mute în Bishops Harbor?

— Nu știu prea bine, dar părea cumva descurajată de toate ajutoarele pe care le avea familia Parrish. Poate s-a gândit că e în plus, a spus Sally, apoi a sorbit din vin. Știi, doamna Parrish are o viață extrem de bine ordonată și precis planificată. Precizia este deviza casei ei – nimic nelalocul lui, toate camerele impecabile, fiecare obiect așezat exact unde trebuie. Poate pentru doamna Bennett era prea multă strictețe.

— Uau, chiar pare cam strict!

Amber nu putuse să nu observe exact același lucru când se ducea în vizită la Daphne, ceea ce în ultimul timp se întâmpla tot mai des. Casa ei părea nelocuită. În clipa în care îți terminai paharul sau îți goleai farfuria, acestea dispăreau ca și cum n-ar fi fost. Niciodată nu vedeai vreun lucru deranjat de la locul lui, iar asta era greu de realizat cu doi copii în casă. Până și dormitoarele fetelor erau imaculate. Amber se uitase prin camere în dimineața în care dormise acolo și fusese șocată de modul meticulos în care erau aranjate cărțile și jucăriile. Nimic nu era nelalocul lui.

Pe măsură ce bea, Sally părea să se deschidă mai mult spre subiect.

— Am auzit de la Surrey că Tallulah și Bella nu au voie să se uite la desene animate și la emisiuni pentru copii. Trebuie să se uite la documentare sau la DVD-uri educative.

A fluturat din mână.

— Nu vreau să spun că e ceva rău, dar e trist că fetele nu pot să se uite la ceva doar pentru distracție și relaxare.

— Presupun că doamna Parrish pune preț pe educație, a spus Amber.

Sally s-a uitat la ceas.

— Apropo de asta, eu chiar ar trebui să plec. Dimineață am școală.

S-a întors spre Jenna.

— Dacă vrei să vii, te duc eu cu mașina.

Au achitat nota, după care Jenna și Sally au plecat. Amber și-a terminat vinul și s-a rezemat de spătarul scaunului, trecând în revistă informațiile valoroase pe care le primise.

Când a ajuns acasă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să caute detalii despre mama lui Daphne. După câteva căutări, a descoperit că Ruth Bennett este proprietar și administrator la o pensiune din New Hampshire. Era o pensiune demodată, cu o curte drăguță. Nimic extravagant, dar foarte plăcut. Fotografia de pe site o înfățișa ca pe o versiune a fiicei ei, mai bătrână și nu chiar atât de frumoasă. Amber se întreba ce relație au și de ce nu a vrut Daphne s-o aibă pe mama ei aproape.

A însemnat pagina și apoi a intrat pe Facebook. „Uite-l aici, pare mai bătrân și mai gras. Se pare că acești ultimi ani n-au fost prea grozavi pentru el”. A râs și a închis laptopul.

DOISPREZECE

În așteptare pe trotuar, Amber a sorbit din paharul cu cafea caldă pe care îl ținea în mână înmănușată, încercând să se încălzească. Aburi alburii îi ieșeau din gură, de câte ori o deschidea, și bătea din picioare, ca să genereze ceva căldură. Urma să se întâlnească în curând cu Daphne, Tallulah și Bella, ca să meargă împreună la cumpărături și să se plimbe prin New York, principalul punct de atracție fiind bradul de Crăciun de la Rockefeller Center. Se îmbrăcase intenționat ca un turist: încălțăminte comodă, jachetă calduroasă și o geantă mare în care să-și țină comorile. Exact cum s-ar îmbrăca o fată simplă din Nebraska. Singurul ei machiaj era un ruj ieftin, sidefat, pe care și-l luase de la Walgreens.

— Amber, bună! i-a strigat Daphne, alergând spre ea cu câte o fată agățată de fiecare mână. Scuză-ne că am întârziat! Fata asta nu se putea hotărî cu ce să se îmbrace.

A făcut semn cu capul spre Bella, zâmbind.

Amber a zâmbit la rândul ei.

— Bună, fetelor! Îmi pare bine să vă revăd.

Bella a măsurat-o din ochi, neîncrezătoare.

— Haina ta e urâtă.

— Bella! au exclamat la unison Daphne și Tallulah.

Daphne părea copleșită de rușine.

— Ce lucruri urâte poți să spui!

— Păi, e adevărat.

— Îmi pare așa de rău, Amber! a spus Daphne.

— E OK.

Amber s-a aplecat ca să ajungă la nivelul ochilor Bellei.

— Ai dreptate. Chiar e o haină urâtă. O am de o sută de ani. Poate mă ajuți să-mi iau alta azi.

Îi venea s-o pocnească pe obraznicătura aia. Avea șase sau șapte ani, și purta niște pantofi de sport argintii pe care Amber îi văzuse în cutia deschisă de pe masa din bucătărie, când trecuse pe la ele cu o zi în urmă să lase certificatele pentru licitație. Când ajunsese acasă, căutase pe internet încălțăminte și văzuse că prețul lor se apropia de trei sute de dolari. Răzgâiaata asta era deja o snoabă la modă.

Bella s-a întors spre mama ei și s-a smiorcăit:

— Când vine trenul? Mi-e frig.

Daphne a strâns-o în brațe și a sărutat-o pe creștet.

— Imediat, scumpo!

După încă cinci minute de văicăreli de-ale ei, trenul a venit și ele s-au urcat, găsind, din fericire, un loc bun în fața vagonului – două banchete așezate față în față. Amber s-a așezat, iar Bella s-a postat în fața ei cu brațele încrucișate la piept.

— Te-ai așezat pe locul meu. Nu pot să merg cu spatele.

— Nicio problemă.

Amber s-a mutat pe cealaltă banchetă, iar Tallulah s-a așezat lângă Bella.

— Vreau să stea mami lângă mine.

Oare chiar o să-l lase pe monstrul ăsta mititel să le dea ordine toată ziua?

Daphne s-a uitat la ea cu severitate.

— Bella, stau chiar în fața ta. Încetează cu prostiile. O să stau lângă Amber.

Bella i-a aruncat o privire ostilă și a lovit cu piciorușul în scaunul din fața ei.

— Ea de ce a venit? Trebuia să facem o excursie în familie.

Daphne s-a ridicat.

— Ne scuzați un moment, le-a spus, apoi a luat-o de mână pe Bella și s-a dus cu ea în capătul coridorului.

Amber o vedea cum gesticulează intens, în timp ce vorbește. După câteva minute, Bella a dat din cap și cele două s-au întors.

Bella s-a așezat pe scaun și s-a uitat la Amber.

— Îmi pare rău, Amber!

Nu arăta deloc că îi pare rău, dar Amber s-a uitat la ea cu o expresie care spera să pară drăguță.

— Mulțumesc, Bella! Îți accept scuzele.

Și-a îndreptat apoi atenția spre Tallulah.

— Mama ta mi-a spus că ești fan Nancy Drew.

Ochii lui Tallulah s-au luminat, a desfăcut fermoarul rucsacului și a scos de acolo *The Secret of the Wooden Lady*.

— Am toate cărțile mai vechi ale mamei. Îmi plac mult de tot!

— Și mie. Mi-aș fi dorit să fiu exact ca Nancy Drew, a spus Amber.

Tallulah a început să se destindă.

— E așa de curajoasă și de deșteaptă, și mereu pornește într-o aventură.

— Plicicoos! a strigat micul Furby de alături.

— De unde știi? Nici nu știi să citești! a răspuns Tallulah.

— Mama! Nu are voie să-mi spună așa! s-a plâns Bella, ridicând vocea.

— Gata, fetelor, ajunge! le-a rugat Daphne, cu blândețe, pe fiicele ei.

Acum lui Amber îi venea s-o pocnească pe Daphne. Nu vedea că acest copil trebuie pus la punct? Probabil că o bătaie bună la fund ar face minuni.

Până la urmă au ajuns la Grand Central și au coborât din tren în stația aglomerată. Amber a rămas în spatele lui Daphne când ea și fetele au urcat scările spre terminalul principal. S-a bine dispus când s-a uitat în jur la arhitectura lui magnifică și și-a spus încă o dată cât de mult îi place New York-ul.

Daphne s-a oprit, ca să se adune toate.

— Bun, iată care e programul: mai întâi o să admirăm toate vitrinele decorate de sărbători, apoi luăm masa la Alice's Teacup, apoi mergem la magazinul American Girl, iar în final patinăm la Rockefeller Center.

„Omoară-mă în clipa asta”, și-a spus Amber.

Vitrinele decorate pentru sărbători erau fabuloase, trebuia să recunoască, una mai sofisticată ca alta. Până și mica prințesă a fost fermecată și și-a încetat văicărelile. Când au ajuns la Alice's Teacup, Amber a scos un geamăt în sinea ei, văzând coada cea lungă, dar se pare că Daphne era bine cunoscută acolo, așa că li s-a făcut loc imediat. Prânzul a decurs bine, fără incidente majore, iar Amber și Daphne chiar

au putut avea o conversație mai lungă de cinci minute.

În timp ce fetele și-au mâncat fără grabă pâinea prăjită, Amber și-a terminat croasantul cu șuncă și cașcaval și și-a băut ceaiul.

— Îți mulțumesc încă o dată că m-ai inclus și pe mine, Daphne! E așa de plăcut să te simți ca în familie în perioada asta a anului.

— Eu îți mulțumesc! Îmi faci ziua mult mai plăcută. Când mi-a spus Jackson că nu mai vine, eram gata să renunț la excursie.

S-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

— După cum ai văzut, cu Bella e cam mult de furcă. E plăcut să ai un ajutor.

Amber a simțit că i se îndreaptă spatele. Asta era ea? Un ajutor?

— N-a fost disponibilă bona azi? nu s-a putut ea abține să nu întrebe.

Daphne nu a părut să sesizeze înțepătura. A clătinat din cap absentă.

— Deja îi dădusem liber când am planificat asta.

I-a zâmbit radioasă lui Amber și i-a strâns mâna.

— Mă bucur așa de mult că ai venit cu noi! Așa ceva aș fi făcut cu sora mea, dacă ar fi trăit. Acum am o prietenă deosebită alături de care să mă bucur.

— E interesant. Când ne uitam la figurinele acelea frumoase din vitrine, mă gândeam cât de mult i-ar fi plăcut lui Charlene. Crăciunul era perioada ei favorită din an.

În realitate, Crăciunurile din copilăria lui Amber fuseseră urâte și dezamăgitoare. Dar, dacă Charlene chiar ar fi existat, probabil i-ar fi plăcut Crăciunul.

— Și lui Julie îi plăcea Crăciunul. Nu am spus asta nimănui, dar târziu de tot, în noaptea de Ajun, îi scriu mereu o scrisoare lui Julie.

— Ce îi scrii? a întrebat Amber.

— Tot ce s-a întâmplat în ultimul an, știi, ca în scrisorile pe care le trimit oamenii de Crăciun. Dar astea sunt diferite. Îi spun ce am pe suflet, îi spun totul despre nepoatele ei – cât de mult le-ar fi iubit, și cât de mult ar fi iubit-o ele. Lucrul ăsta mă ține legată de ea într-un fel pe care nu-l pot explica.

Amber a simțit o mică undă de simpatie, care s-a transformat rapid în invidie. Ea nu trăise niciodată genul acesta de iubire și de afecțiune pentru cineva din familie. Se întreba cum ar fi. Nu prea știa ce să spună.

— Putem să plecăm la American Girl acum?

Bella era în picioare și își punea haina pe ea, iar Amber s-a bucurat de intervenția ei.

Au ieșit din restaurant și au luat un taxi. În mașină mirosea a brânză

veche, de aceea îi venea să vomite, dar, cum a lăsat geamul jos, regina Bella a sărit de pe bancheta din spate:

— Mi-e frig!

Amber a scrâșnit din dinți și a ridicat geamul.

Când au ajuns în apropiere, au văzut că rândul la magazin ajungea până după colț.

— E o coadă așa de lungă, a constatat Tallulah. Chiar trebuie să așteptăm?

Bella a bătut din picior.

— Îmi trebuie o rochie nouă pentru păpușa Bella. Nu poți să ne bagi în fața lor, mami? Cum ai făcut la restaurant?

Daphne a clătinat din cap.

— Mă tem că nu, scumpo! a zis, apoi s-a uitat la Tallulah cu o privire rugătoare. Chiar i-am promis.

Tallulah părea că o să izbucnească în plâns.

Amber însă a avut o idee inspirată.

— Uite, am observat că am trecut pe lângă Barnes & Nobles, e la câțiva pași distanță. Ce-ar fi ca eu și Tallulah să mergem acolo, iar tu și Bella să veniți la noi după ce terminați?

Ochii lui Tallulah s-au luminat.

— Mă lași să mă duc, mami? Te rog!

— Amber, ești sigură?

Nu era întotdeauna?

— Evident. În felul acesta sunt mulțumite amândouă.

— Super! Mersi, Amber!

După ce ea și Tallulah au plecat, Daphne a strigat după ele:

— Amber, stai cu ea în magazin, te rog!

Și-a reprimat o replică sarcastică. Ca și cum ar fi putut să lase copilul să rățăcească singur prin Manhattan.

— N-o s-o scap din ochi!

Îndreptându-se spre sud, pe Fifth Avenue, Amber a profitat de ocazie s-o cunoască mai bine pe Tallulah.

— Nu prea te pasionează păpușile de la American Girl.

— Nu atât de mult, cât să stau la coadă cu orele. Prefer să mă uit la cărți.

— Ce fel de lucruri îți plac ție?

Ea a ridicat din umeri.

— Păi, cărțile. Și îmi face să fac fotografiile, dar cu aparate din alea vechi, cu film.

— Serios? De ce nu cu aparate digitale?

— Rezoluția e mai bună și am observat că...

Amber n-a mai băgat în seamă restul explicațiilor ei. N-o interesa. Voia doar să știe ce îi place, nu și trei paragrafe de explicații științifice. Tallulah era ca un mic profesor deghizat în copil. Amber se întreba dacă are și ea vreun prieten.

— Uite c-am ajuns!

A pornit după Tallulah prin magazinul uriaș, până când au ajuns la secțiunea de cărți de mistere, de unde a luat un braț de volume. Au găsit un loc plăcut de stat, iar Amber și-a adus și ea câteva cărți. A observat că Tallulah luase un volum de povestiri scrise de Edgar Allan Poe.

— Știi că Edgar Allan Poe a fost orfan? a întrebat-o ea.

Tallulah a ridicat capul spre ea.

— Cum?

Amber a dat din cap.

— Da, părinții lui au murit când el avea patru ani. A fost crescut de un negustor bogat.

Tallulah a făcut ochii mari.

— Din păcate, noii lui părinți l-au exclus din testament, și așa a ajuns foarte sărac. Poate că nu s-a purtat cu ei la fel de frumos cum se purta cu părinții lui adevărați.

Amber a zâmbit în sinea ei, văzându-i expresia șocată. Era o lecție bună pe care copilul s-o țină minte.

Și-au petrecut următoarele două ore citind, Tallulah pierdută în povestirile lui Poe, fără s-o ia în seamă pe Amber, care se uita pe o carte despre cursele de Formula 1. Citise că Jackson e fan înrăit. După ce s-a plictisit de ea, a deschis aplicația Facebook pe telefon. A fost cuprinsă de furie când a văzut noutățile. Deci, scârba era gravidă. Cum s-a putut întâmpla asta? Toți trei zâbeau ca niște idioți. Cine era atât de tâmpit să anunțe sarcina de la opt săptămâni? Amber s-a consolât cu gândul că ar putea s-o piardă. A auzit că cineva se apropie, a ridicat capul și a văzut-o pe Daphne venind grăbită spre ele, cu o mulțime de sacose.

— Aici erați!

Daphne respira precipitat și o ținea de mână pe Bella, care încerca să țină pasul cu mama ei.

— Tocmai m-a sunat Jackson. Până la urmă, vine și el. Luăm un taxi și ne întâlnim cu el la restaurant. Mâncăm și pe urmă mergem să vedem bradul, a spus ea, zâbind.

— Stai! a oprit-o Amber, apucând-o pe Daphne de mânecă. Nu vreau

să deranjez momentele voastre cu familia.

În realitate, era surprinsă cât de neliniștită se simțea la gândul că ar putea să-l întâlnească pe Jackson. Întâlnirea neașteptată o făcea să-și piardă cumpătul. Ar fi vrut să știe în prealabil, să aibă timp să se pregătească pentru întâlnirea cu bărbatul despre care știa atât de multe lucruri.

— Nu fi prostuță! a spus Daphne pe nerăsuflăte. Nu deranjezi nimic. Hai, acum! Ne așteaptă.

Tallulah s-a ridicat imediat, și-a pus cărțile teanc și le-a luat în brațe.

Daphne și-a fluturat mâna.

— Lasă-le, iubita! Trebuie să plecăm.

TREISPREZECE

Le aștepta la cea mai bună masă din restaurant. Imaginea lui o uluia mai mult decât crezuse. De fapt, el era uluitor. Deborda, practic, de atractivitate. De-a dreptul superb! N-aveai cum să-i spui altfel. Iar costumele croite impecabil îi dădea aerul că a coborât direct dintr-un film cu James Bond. S-a ridicat când s-au apropiat de el, iar în momentul în care ochii săi albaștri amețitori s-au oprit asupra lui Daphne, zâmbetul lui s-a făcut mai larg și a întâmpinat-o cu un sărut cald pe buze. „E nebun după ea”, a constatat Amber, frustrată. S-a lăsat puțin în jos, și-a desfăcut brațele, iar fetele au dat fuga la el.

— Tati!

Bella a zâmbit, părând pentru prima oară în ziua aceea fericită.

— Fetele mele! Ați petrecut o zi frumoasă cu mami? Amândouă au început să turuie deodată, iar Daphne le-a gonit spre locurile lor, în timp ce ea s-a așezat lângă Jackson. Amber s-a așezat pe locul rămas liber, vizavi de el, lângă Bella.

— Jackson, ea e Amber. Ți-am povestit de ea; este salvatoarea mea la gala comitetului.

— Îmi pare bine să te cunosc, Amber! Am înțeles că ai fost de mare ajutor.

Ochii ei erau atrași de gropița care îi apărea bărbatului când zâmbea. Dacă în mintea lui se întreba ce caută ea la masă cu ei, cel puțin era destul de elegant să nu o arate.

Au comandat cocktailuri pentru ei și antreuri pentru copii, iar după un

timp Amber s-a retras în umbră și a stat să-i urmărească.

— Povestești-mi cum a decurs ziua de azi, a cerut Jackson. Ce a fost cel mai frumos?

— Păi, am luat două rochii pentru păpușa Bella, o căsuță și un tutu ca al meu, ca să vină cu mine la balet.

— Dar tu, Lu?

— Mi-a plăcut la Alice's Teacup! A fost frumos. Pe urmă Amber m-a dus la Barnes & Nobles.

El a clătinat din cap.

— Micuța mea bibliofilă. Vii în oraș, și acolo te duci? Avem și noi unul chiar la colț, a spus el, dar nu fără blândețe.

— Da, dar nu e așa mare ca la New York. În plus, venim mereu aici, la restaurant, nu e mare lucru.

Amber și-a înghițit furia auzind-o pe Tallulah vorbind așa. Nu-i mare lucru, într-adevăr. I-ar fi plăcut s-o expedieze câțiva ani în vreun colț de țară, ca să vadă și ea cum trăiește restul Americii.

Jackson s-a întors spre Daphne și a atins-o pe obraz cu un gest fugar.

— Și tu, iubita mea? Ție ce ți-a plăcut cel mai mult?

— Telefonul de la tine.

Lui Amber îi venea să vomite. Ăștia erau pe bune? A sorbit lung din paharul ei. Nu era nevoie să-l drămuiască; își permitea el să mai comande și altul.

Când, în sfârșit, și-a dezlipit privirea de la soția lui superbă, Jackson s-a uitat la Amber.

— Ești din Connecticut, Amber?

— Nu, din Nebraska.

El a părut surprins.

— Ce te-a adus în est?

— Am vrut să-mi lărgesc orizontul. O prietenă de-ale mele s-a mutat în Connecticut și m-a invitat să stau cu ea, a spus ea, apoi a mai luat o gură de vin. M-am îndrăgostit pe loc de coastă... și de apropierea cu New York-ul.

— De cât timp stai aici?

Chiar îl interesa sau era doar politicoș? Nu-și dădea seama.

Daphne a răspuns înaintea ei.

— De vreun an, nu?

I-a zâmbit.

— Și ea e în domeniul imobiliarelor, lucrează la departamentul comercial din Rollins Realty.

— Mai spuneți-mi o dată cum v-ați întâlnit.

— Ți-am zis, absolut din întâmplare, i-a amintit Daphne.

El se uita în continuare la Amber, iar ea s-a simțit brusc interogată.

— Heeei! E plicticos, a îngânat Bella.

Amber i-a fost recunoscătoare pramatiei pentru că i-a distras lui atenția.

Jackson s-a întors spre ea.

— Bella, nu îi întrerupem pe adulți când vorbesc.

Tonul lui era ferm. „Slavă Domnului, unul din ei are coloană vertebrală”, și-a spus Amber.

Bella a scos limba la el.

Tallulah a rămas cu gura căscată și s-a uitat la Jackson, la fel ca Daphne. Aveai impresia că timpul s-a oprit în loc și că toți așteaptă reacția bărbatului.

El a început să râdă.

— Cred că cineva a avut o zi prea lungă.

Părea că toți din jurul mesei încep să respire din nou.

Bella și-a împins scaunul, a fugit la el și și-a îngropat capul în pieptul lui.

— Îmi pare rău!

El i-a mângâiat zulufii blonzi.

— Mulțumesc! Acum o să te porți ca o doamnă, da?

Ea a dat din cap și a fugit înapoi la locul ei.

„Mai pune un punct pentru micul huligan”, și-a spus Amber. Cine ar fi crezut că cel mai mare ghimpe din coasta ei o să fie gremlinul ăsta cât un dop?

— Ce-ați zice de o altă surpriză? le-a întrebat el.

— Ce? au întrebat fetele la unison.

— Ce-ar fi să mergem să vedem spectacolul de Crăciun la Radio City și să rămânem peste noapte?

Vocile fetelor s-au înălțat, de bucurie, dar Daphne a pus mâna pe brațul lui Jackson și a spus:

— Scumpule, nu sunt pregătită să rămân peste noapte. Și sunt convinsă că Amber vrea să ajungă acasă.

În realitate, Amber ar fi fost încântată să rămână. Curiozitatea legată de apartamentul familiei Parrish depășea orice dorință de a ajunge acasă.

Jackson s-a uitat la Amber ca și cum ea era problema enervantă care trebuia să fie soluționată.

— Măine e duminică. Ce mare scofală? Poate să ia de la tine niște

haine. E o problemă pentru tine? a întrebat-o apoi pe Amber, uitându-se direct la ea.

Amber dansa în sinea ei, dar i-a întors privirea cu o expresie sobră și gânditoare.

— Din partea mea, n-ar fi o problemă. N-aș vrea să le dezamăgesc pe Bella și pe Tallulah. Par așa de încântate să-și petreacă noaptea acolo.

El a zâmbit și i-a strâns brațul lui Daphne.

— Vezi? E OK. O să ne distrăm pe cinste.

Daphne a ridicat din umeri, resemnată cu schimbarea planurilor. Au intrat la teatru și, timp de o oră și jumătate, s-au uitat la spectacolul cu Moș Crăciun și cu The Rocketts². Lui Amber, spectacolul i s-a părut idiot, dar fetele au savurat fiecare clipă.

Când au ieșit, ninge, iar orașul era o feerie de iarnă, cu luminițele albe care străluceau pe crengile goale ale copacilor acoperite acum cu pulbere magică. Amber s-a uitat în jur, uimită. Nu mai văzuse niciodată New York-ul la o oră așa târzie din noapte. Era o priveliște de neuitat, cu luminile acelea care făceau ca totul să licărească și să lucească.

Jackson și-a scos telefonul din portofel, și-a dat jos mănuașă de piele, a apăsă o tastă, a dus telefonul la ureche și a spus:

— Trimite șoferul la intrarea din față a Radio City.

Când limuzina neagră, cu geamuri fumurii, a parcat în fața lor, Amber și-a întins gâtul să vadă ce vedetă ar putea coborî de acolo, dar, după ce un șofer înalt, îmbrăcat în uniformă, a ieșit din mașină și a deschis portiera din spate, și-a dat seama că limuzina era goală și că venise pentru ei. Acum ea se simțea ca o vedetă. Nu fusese niciodată într-o limuzină. A observat că Daphne și fetele nu par deloc impresionate. Jackson a luat-o de mână pe Daphne și a condus-o pe ea prima spre limuzină. Apoi le-a îmbrâncit jucăuș pe Bella și pe Tallulah, iar ele au urcat după mama lor. I-a făcut apoi semn lui Amber să urce, dar abia dacă s-a uitat la ea. Mașina era suficient de mare, încât cele două femei și cei doi copii să stea pe o banchetă. Jackson s-a așezat pe bancheta din fața lor, cu un braț agățat de spătar și cu picioarele desfăcute. Amber încerca din greu să-și ia ochii de la el. Efectiv, deborda de putere și de masculinitate.

Bella se rezema de mama ei, aproape adormită, când Tallulah a spus:

— Mergem direct la apartament, tati?

² Grup de dans fondat în 1925 la St. Louis, Missouri, Statele Unite ale Americii, care, din 1932, își ține spectacolele la Radio City Music Hall din Manhattan, New York. Cel mai cunoscut eveniment al grupului este cel de Crăciun, numit *Radio City Christmas Spectacular* (n. red.).

— Da, am...

Dar, înainte să mai spună o vorbă, Bella a sărit în sus, trează de-a binelea.

— Nu, nu, nu! Nu la apartament! Vreau să mergem unde stă Eloise³. Vreau să dormim la Plaza.

— Nu putem face asta, scumpo, a spus Daphne. Nu avem rezervare. Mergem altă dată.

Bella însă nici nu a vrut să audă.

— Te rog, tati! Aș fi prima din clasa mea care s-a dus unde stă Eloise. Toți copiii m-ar invidia. Te rog, te rog, te rog!

În prima clipă, Amber a avut impulsul s-o înhațe pe mica smiorcăită și să-i sucească gâtul acela mic de egoistă, dar era ceva la ea, un lucru pe care Amber îl recunoștea și care a făcut-o să înțeleagă cum ar putea să aibă în ea un aliat, și nu un inamic. Și, oricum, cui îi păsa că vor sta în apartament sau la Plaza. Pentru Amber, oricum era un răsfăț.

*

A doua zi dimineată, Amber s-a răsucit în pat și și-a tras cuvertura până la bărbie. A oftat și și-a întins corpul pe sub așternuturile de mătase, simțindu-se mângâiată de moliciunea lor. Nu mai dormise niciodată într-un pat atât de somptuos și de confortabil. În patul de alături, Tallulah s-a foit. Apartamentul nu avea decât două dormitoare – Bella se culcase cu părinții, iar Tallulah, cu toate că nu fusese prea încântată să împartă dormitorul cu Amber, se supusese. Amber a dat cuvertura la o parte, s-a ridicat și s-a dus la fereastră. Apartamentul de tip „grand penthouse” avea ferestrele spre Central Park, și tot New York-ul se întindea la picioarele ei, să-l admire. A trecut în revistă camera superbă, cu tavanele ei înalte și cu mobila elegantă. Apartamentul era potrivit pentru un rege, și era mai mare decât o casă obișnuită. Jackson cedase rugămintilor Bellei, evident, ba chiar își trimisese șoferul la apartament să aducă haine pentru toată lumea. Incredibil ce simplu era totul pentru bogați – ce incorect de simplu!

Și-a scos pijama pe care i-o împrumutase Daphne, a făcut un duș și s-a îmbrăcat în hainele pe care tot ea i le dăduse cu o seară în urmă: o pereche de pantaloni albaștri de lână și un pulover alb de cașmir. S-a uitat în oglindă, admirând croiala perfectă a hainelor și linia lor curată.

³ Personajul principal al seriei eponime de cărți pentru copii apărute pe parcursul anilor 1950, scrise de Kay Thompson și ilustrate de Hilary Knight. Eloise este o fetiță care locuiește, împreună cu dădaca ei, cu câinele și cu țestoasa, într-un apartament de tip „penthouse” din hotelul Plaza din New York (n. red.).

Când s-a uitat spre pat, a văzut că Tallulah încă dormea, așa că a ieșit din cameră în vârful picioarelor. Bella se trezise deja și stătea pe o canapea verde, plină de ciucuri, cu o carte în mână. A ridicat o clipă capul când a intrat Amber în cameră, nu a spus nimic și și-a îndreptat din nou atenția spre carte. Amber s-a așezat pe canapeaua din fața ei, a luat o revistă de pe măsuta de cafea, fără un cuvânt, și s-a prefăcut că citește. Au stat așa vreo zece minute în tăcere, fără să-și vorbească.

În cele din urmă, Bella a închis cartea și s-a uitat la Amber.

— De ce nu te-ai dus acasă aseară? Asta trebuia să fie o seară în familie.

Amber s-a gândit o clipă.

— Ei bine, Bella, ca să-ți spun adevărul, am știut că toată lumea de la mine de la birou mă va invidia dacă va afla că am stat la Plaza și că am luat micul dejun cu Eloise.

A făcut o pauză de efect.

— Presupun că nu m-am mai gândit la treaba asta cu familia. Ai dreptate. Ar fi trebuit să mă duc acasă. Chiar îmi pare rău.

Bella a înclinat capul și i-a aruncat lui Amber o privire suspicioasă.

— Prietenii tăi știu de Eloise? Dar tu ești mare. Ce te interesează pe tine Eloise?

— Mama mea mi-a citit toate cărțile cu Eloise când eram mică.

Era o minciună ordinară. Mama ei nu-i citise nimic, niciodată. Dacă nu și-ar fi petrecut ea tot timpul liber la bibliotecă, acum ar fi fost analfabetă.

— De ce nu te-a dus mama ta la Plaza când erai mică?

— Noi locuiam departe de New York. Ai auzit vreodată de Nebraska?

Bella și-a dat ochii peste cap.

— Normal că am auzit de Nebraska. Știu toate cele cincizeci de state.

Cu răzgâiața asta nu era suficient să fie prietenoasă și să se poarte cu mânuși.

— Ei, acolo am crescut eu. Și nu aveam destui bani să venim la New York. Deci, asta e. Dar aș vrea să-ți mulțumesc pentru că mi-ai îndeplinit un vis. O să le spun tuturor de la birou că toate astea ție ți s-au datorat.

Chipul Bellei era impenetrabil, iar înainte să răspundă, au intrat în cameră Daphne și Jackson.

— Bună dimineața!

Daphne avea o voce veselă.

— Unde e Tallulah? E timpul pentru micul dejun. Nu s-a trezit?

— Mă duc să văd, a spus Amber.

Tallulah se trezise și aproape se îmbrăcase când Amber a ciocănit la ușă și a intrat.

— Bună dimineața! i-a spus ea. Mama ta m-a rugat să văd ce faci. Cred că sunt gata să coboare la micul dejun.

— OK, sunt gata, i-a răspuns Tallulah, care se întorsese și o privea.

Au intrat împreună în sufragerie, unde așteptau ceilalți.

— Ați dormit bine, fetelor? a bubuit vocea lui Jackson când se îndreptau spre lift.

Au răspuns toate deodată, iar când liftul a început să coboare, el s-a uitat la Bella și a spus:

— O să luăm micul dejun cu Eloise în Curtea cu Palmieri.

Bella a zâmbit și s-a uitat la Amber.

— Ne doream de mult să facem asta, a spus ea.

Poate că îi venise de hac până la urmă belelei ăsteia, s-a gândit Amber. Acum era cazul să se ocupe de Jackson.

PAISPREZECE

Amber și Daphne stăteau una lângă alta la masa familiei Parrish, care era plină cu hârtii, printre care lista participanților și o schemă a sălii de bal, cu locurile la masă. Cum aproape toți acei oameni îi erau necunoscuți lui Amber, Daphne îi dicta cine și unde să se așeze, iar Amber introducea conștiincioasă datele într-un document Excel. A fost un moment de pauză, când Daphne studia numele pe care le avea în față, iar Amber a profitat de ocazie să se uite prin cameră și pe ferestrele înalte de sus până jos, prin care se vedea marea. Puteau acolo să stea lejer la masă șaisprezece persoane, cu toate acestea, camera avea ceva intim. Pereții erau de un auriu mat, fundalul perfect pentru picturile magnifice în ulei care înfățișau corăbii și peisaje marine, cu rame aurii. Putea să-și închipuie petrecerile ceremonioase care fuseseră date aici, cu servicii elegante de porțelan chinezesc, cristaluri, argintărie fină și fețe de masă de cea mai bună calitate. Era absolut convinsă că n-o să găsești un șervețel de hârtie în toată casa asta.

— Îmi cer scuze că durează așa de mult, Amber. Cred că am stabilit nouă mese, în sfârșit.

— Nicio problemă. Admiram camera asta superbă.

— E frumoasă, nu? Jackson a avut casa asta de dinainte de căsătorie,

așa că eu n-am făcut prea multe schimbări. De fapt, am amenajat doar veranda.

S-a uitat în jur și a ridicat din umeri.

— Totul era deja perfect.

— Doamne, ce frumos!

Daphne i-a aruncat o privire ciudată, dar scurtă – prea scurtă ca Amber s-o poată identifica.

— Ei, cred că am terminat cu aranjamentele. O să trimit lista la tipografie să facă plăcuțele de rezervare, a zis Daphne și s-a ridicat de pe scaun. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Mi-ar fi luat o veșnicie fără ajutorul tău.

— O, n-ai pentru ce! Mi-a făcut plăcere.

Daphne s-a uitat la ceasul de la mână și înapoi la Amber.

— Nu trebuie să le iau pe fete de la tenis decât peste o oră. Ce zici de un ceai și o gustare? Ai timp?

— Ar fi grozav!

A urmat-o pe Daphne afară din sufragerie.

— Pot să mă duc la toaletă?

— Sigur.

Au mai mers puțin, și Daphne i-a indicat o ușă pe stânga.

— Când ieși, o iei la dreapta și mergi până ajungi la bucătărie. Eu mă duc să fac ceaiul.

Amber a intrat în toaleta de serviciu de la parter și a rămas șocată. Toate camerele din casa asta îi aminteau insistent de marea avere pe care o avea Jackson Parrish. Cu pereții aceia negri și lucioși și cu detaliile acelea de lemn argintat, baia era simbolul opulenței discrete. Punctul central al încăperii era postamentul de marmură pe care se găsea o chiuvetă de marmură. Amber s-a mai uitat o dată în jur, uimită. Totul era original, făcut la comandă. Cum o fi să ai o viață făcută la comandă, s-a întrebat ea.

S-a spălat pe mâini și a mai aruncat o ultimă privire în oglindă – o oglindă înaltă, înclinată, încadrată de o ramă care părea făcută din frunze ondulate de argint. Când a străbătut coridorul, spre bucătărie, a încetinit pasul să se uite la tablourile de pe pereți. Pe unele le-a recunoscut din lecturile ei vaste și de la cursurile ținute la Met – un Sistey și un Boudin splendide. Dacă erau autentice, și probabil erau, numai ele valorau o mică avere. Și iată-le aici, atârdate pe un hol puțin umblat.

Când a intrat în bucătărie a văzut ceaiul și platoul cu fructe care

așteptau pe insulă.

— Cană sau ceașcă? a întrebat-o Daphne, din fața unui dulap deschis.

Rafturile dulapului semănau foarte bine cu o vitrină dintr-o expoziție cu bucătării de lux. Amber își închipuia cum măsoară cineva cu rigla distanța exactă dintre fiecare ceașcă și fiecare pahar. Toate erau perfect aliniat, și toate erau asortate. Era deconcertant, cumva straniu, și s-a trezit fixând mută cu privirea totul, fascinată de acea simetrie.

— Amber? a întrebat Daphne.

— A, cană, te rog.

S-a așezat pe unul dintre scaunele capitonate.

— Îl bei cu lapte?

— Da, te rog.

Daphne a deschis ușa frigiderului, și Amber a rămas din nou cu privirea fixată. Conținutul lui era aliniat cu o precizie militară, cele mai înalte în spate și toate etichetele în față. Precizia aceea absolută din casa lui Daphne avea ceva respingător. Amber avea impresia că e mai mult decât dorința de a avea o casă ordonată, mai degrabă o obsesie, ceva compulsiv. Și-a amintit ce-i povestise Sally despre timpul petrecut de Daphne la sanatoriu după nașterea lui Tallulah. Poate că fusese ceva mai mult decât o depresie postnatală, s-a gândit Amber.

Daphne s-a așezat vizavi de Amber și a turnat ceaiul.

— Mai avem deci doar două săptămâni până la seara cea mare. Ai fost minunată. Am simțit că ne coordonăm perfect. Amândouă am pus atâta suflet în asta!

— Mi-a plăcut fiecare clipă. Abia aștept strângerea de fonduri! O să fie un succes uriaș.

Daphne a luat o gură de ceai și a pus cana pe dulap, ținând-o cu mâinile. S-a uitat la Amber și a spus:

— Mi-ar plăcea să fac ceva să-mi arăt recunoștința pentru eforturile tale.

Amber a înclinat capul și s-a uitat întrebător la ea.

— Sper că o să-mi dai voie să-ți cumpăr o rochie pentru strângerea de fonduri, a spus Daphne.

Amber sperase că se va întâmpla așa, dar trebuia să-și joace rolul cu grijă.

— O, nu! a spus ea. Nu pot să te las să faci asta.

— Te rog! Chiar mi-ar face plăcere. E felul meu de a-ți mulțumi.

— Nu știu. Aș avea impresia că mă plătești, iar eu nu am lucrat la asta ca să fiu plătită. Am vrut s-o fac.

Amber a zâmbit în sinea ei la această demonstrație strălucită de modestie.

— Nu trebuie să o consideri o plată. Consideră că e un semn de recunoștință pentru imensul ajutor și pentru sprijinul pe care mi l-ai acordat, a spus Daphne, și, când și-a dat la o parte o șuviță blondă, diamantul de la inel a strălucit puternic.

— Nu știu. Mă simt ciudat la gândul că dai bani pentru mine.

— Atunci, a spus Daphne, după care a făcut o pauză, ce-ai zice dacă ai împrumuta ceva de la mine?

Lui Amber îi venea să-și dea palme că protestase prea mult, dar s-a gândit că și o rochie împrumutată e destul de bună.

— Uau, nu m-am gândit la asta! Chiar m-aș simți mai bine dacă nu ai cheltui bani cu mine.

Ca și cum femeia n-avea milioane de aruncat.

— Perfect.

Daphne s-a ridicat de pe scaun.

— Vino cu mine sus, și ne uităm în șifonier.

Au urcat împreună scările, iar Amber a admirat picturile maestrilor olandezi de pe pereți.

— Aveți niște tablouri superbe. Aș putea să stau ore întregi să mă uit la ele.

— Ești bine-venită s-o faci. Ești interesată de artă? Jackson e absolut pasionat, a spus Daphne, când au ajuns pe palierul de la etaj.

— Ei, nu sunt specialist în artă, dar îmi plac la nebunie muzeele, a răspuns Amber.

— Și lui Jackson la fel. E membru în consiliul Centrului de Artă Bishops Harbor. Ia, să vedem! a spus Daphne, conducând-o într-o cameră mare – având în vedere dimensiunea ei, cu greu putea fi socotită un dressing – plină cu haine așezate în șiruri perfect paralele.

Fiecare haină era pusă într-un sac transparent de pânză, iar pe doi dintre pereți erau rafturi cu încălțăminte de toate stilurile, aranjată după culoare. Sertarele încastrate de pe al treilea perete găzduiau pulovere așezate separat, și fiecare sertar era prevăzut cu o mică vizetă transparentă, pentru identificare. Într-un capăt al camerei se aflau o oglindă cu trei laturi și un pedestal. Lumina era puternică, dar plăcută, lipsită de asprimea cabinelor de probă din magazine.

— Uau! nu s-a putut abține Amber. E ceva!

Daphne și-a fluturat mâna, indiferentă.

— Noi participăm la tot felul de evenimente. Înainte, cumpăram

îmbrăcămintă potrivită pentru fiecare dintre ele, dar Jackson mi-a spus că pierd prea mult timp așa. A început să-mi trimită acasă lucruri, să le văd.

O conducea pe Amber spre dulapul din spate, când, pe neașteptate, o tânără a intrat în cameră.

— *Madame*, a spus ea. *Les filles...* E timpul să le luați, *non*?

— Vai de mine, ai dreptate, Sabine! a exclamat ea, uitându-se din nou la ceas. Trebuie să plec. Le-am promis fetelor că le iau eu azi. Ce-ar fi să te uiți la rochiile astea până mă întorc? Nu stau mult.

A bătut-o ușor pe braț.

— A, Amber, ea e Sabine, bona noastră! a adăugat imediat, apoi a ieșit în viteză din cameră.

— Îmi pare bine să te cunosc, Sabine! a spus Amber.

Sabine, rezervată, a înclinat ușor capul și a răspuns într-o engleză cu accent:

— Plăcerea e de partea mea, domnișoară.

— Doamna Parrish mi-a spus că ai fost angajată ca să le înveți franceză pe fete. Ți place să lucrezi aici?

Expresia lui Sabine s-a înmuiat puțin, după care și-a recăpătat atitudinea gravă.

— Foarte mult. Acum v-aș ruga să mă scuzați.

Amber s-a uitat după ea. Deci era franțuzoaică – mare scofală! Tot bună era. Dar prietenelor lui Daphne li se pare ceva tare, fiindcă nu e bona spaniolă obișnuită, ci una care le învață franceză pe fetele ei.

Amber s-a uitat în jur cu uimire. Șifonierul lui Daphne, într-adevăr. Mai degrabă era ca și cum ai avea la dispoziția ta un magazin exclusivist. S-a plimbat agale prin încăpere, studiind vrafurile de haine, meticolos aranjate după culoare și tip. Încălțăminte era așezată cu aceeași precizie enervantă precum porțelanurile din dulapul de bucătărie. Până și spațiile dintre obiecte erau egale. Când a ajuns la oglinda cu trei laturi, a observat două fotolii confortabile așezate de o parte și de alta – probabil pentru Jackson sau altcineva care să dea din cap aprobator când Daphne își prezenta alegerea vestimentară. A început să se uite în sectorul cu rochii pe care i-l indicase Daphne. Dior, Chanel, Wu, McQueen – și numele continuau. Nu vreun lanț de magazine îi trimitea lui Daphne rochii, ca să le vadă; acestea erau case de modă care-și trimiteau modelele unui client cu bani. Îi stătea mintea în loc.

Iar Daphne se purta așa de nonșalant față de toate astea – de lux, de arta rafinată, de „șifonierul” plin de costume, de rochii și de pantofi de

firmă. Amber a desfăcut fermoarul unui sac și a scos de acolo o rochie de seară turcoaz, de la Versace. A dus-o la oglinda cu trei laturi, s-a urcat pe pedestal, ținând rochia pe lângă corp, și s-a privit. Nici măcar doamna Lockwood nu adusesese vreodată ceva asemănător la spălătorie.

Amber a agățat rochia și, când s-a întors, a observat o ușă în celălalt capăt al camerei. S-a apropiat de ea și s-a oprit doar o clipă cu mâna pe clanță, înainte să o apese. În fața ei se deschidea un spațiu somptuos, o combinație amețitoare de lux și confort. S-a plimbat încet prin cameră, atingând ușor cu degetele tapetul de mătase galbenă. Într-un colț al încăperii era un șezlong cu tapiserie albă, de catifea, iar lumina care intra pe fereastra venețiană arunca pe pereți prisme strălucitoare de culoare, la trecerea prin cristalele care atârnavă din marele candelabru. S-a întins pe fotoliu, uitându-se la tabloul de pe peretele din față, singurul obiect de artă din încăperea, și a simțit cum se scufundă în peisajul liniștitor, cu cer și copaci. Umerii i s-au relaxat și s-a abandonat în nemișcarea calmă pe care o avea acest loc special.

A închis ochii și a rămas așa o vreme, imaginându-și că e camera ei. Când s-a ridicat, în sfârșit, a studiat încăperea cu mai multă atenție, observând masa delicată cu fotografii în care apăreau o Daphne mai tânără cu sora ei, Julie. A recunoscut-o pe fata slăbuță, cu părul lung și negru și cu ochii ei frumoși, migdalați, din fotografiile pe care le văzuse prin casă. S-a dus în fața unui armoar vechi cu o mulțime de sertare. A întins mâna și a deschis unul. Niște lenjerie intimă de dantelă. Altul cu săpunuri exotice. Alte lucruri asemănătoare și în celelalte, toate împăturite și așezate meticulos. A deschis un dulap și a descoperit teancuri de prosoape plușate de baie. Tocmai se pregătea să închidă ușa, când a observat în spatele dulapului o casetă din lemn de trandafir. Amber a luat-o în mână, i-a desfăcut încuietorea și a ridicat capacul. Înăuntru, pe un pat de catifea verde-închis, era un mic pistol cu mânerul decorat cu perle. L-a scos cu grijă din cutie și a văzut gravate pe butoiaș inițialele ECM. Ce căuta pistolul ăsta aici? Și cine era ECM?

Amber nu știa prea bine cât timp stătuse așa acolo, când a auzit zgomot de voci și de uși care se deschid și se închid. A pus rapid la loc pistolul, s-a mai uitat o dată prin cameră, să se asigure că nu a lăsat nimic deranjat, și a ieșit. În timp ce intra înapoi în camera cu haine, copiii au dat și ei năvală, cu Daphne în urma lor.

— Bună, am revenit. Scuze că am întârziat așa de mult. Bella și-a uitat pictura și a trebuit să ne întoarcem după ea, a spus Daphne.

— Nu-i nimic, a spus Amber. Toate rochiile sunt așa de frumoase, că

nu mă pot hotărî.

Bella s-a încruntat și a întrebat-o pe mama ei în șoaptă:

— Ce caută ea aici?

— Scuze, i-a spus Daphne lui Amber, după care a luat-o de mână pe Bella. Căutăm o rochie pe care Amber s-o împrumute pentru strângerea de fonduri. Ce-ar fi s-o ajutați tu cu Tallulah? N-ar fi distractiv?

— Bine, a spus Tallulah zâmbind, dar Bella s-a uitat la Amber cu o ostilitate fățișă și a ieșit din cameră.

— N-o lăsa să te supere. Pur și simplu nu te cunoaște. Bella se deschide mai greu.

Amber a dat din cap. „Ar face bine să se obișnuiască cu mine”, și-a spus ea. „O să stau pe aici o vreme, multă vreme.

CINCISPREZECE

Amber era furioasă. Era 24 decembrie, și firma Rollins avea deschis până la ora două. Ce fel de tâmpiți voiau să vadă case în Ajunul Crăciunului? De ce nu stăteau acasă, să-și împacheteze cadourile lor barosane și să-și împodobească bradul de patru metri? Dar probabil nici nu fac ei chestiile astea, a reflectat ea. Pentru astea existau oameni ca Amber.

Pe la prânz, Jenna a apărut în ușa biroului ei.

— Hei, Amber, pot să intru?

— Ce e?

„Exact ce-mi trebuia acum”, și-a spus ea, iritată.

Jenna a intrat cu o cutie mare, frumos împachetată, în mână, pe care a așezat-o pe biroul lui Amber.

— Crăciun fericit!

Amber s-a uitat la cadou, apoi la Jenna. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să-i ia un cadou, și era puțin încurcată de gestul ei.

— Deschide-l! a încurajat-o Jenna.

Amber a luat cutia și a rupt ambalajul, apoi a ridicat capacul. Înăuntru era un bogat sortiment de prăjituri de Crăciun, una mai delicată și mai îmbietoare ca alta.

— Tu le-ai făcut?

Jenna și-a împreunat mâinile.

— Da, eu și mama facem în fiecare an prăjituri. E o cofetăreasă

incredibilă. Îți plac?

— Da. Mulțumesc foarte mult, Jenna!

Amber s-a oprit o clipă.

— Îmi pare așa de rău, dar eu nu ți-am luat nimic!

— E OK, Amber. Nu ți le-am dat ca să-mi iei un cadou. E ceva ce ne place nouă să facem. Le ofer tuturor celor de la birou. Sper să-ți placă. Crăciun fericit!

— Crăciun fericit și ție!

*

Amber a dormit până târziu în dimineața de Crăciun. Când s-a trezit, cerul era senin, soarele strălucea și pe jos se așternuse doar un deget de zăpadă. A făcut un duș lung și fierbinte și, după ce s-a înfășurat în halatul ei flaușat, și-a făcut un ibric de cafea tare. S-a dus înapoi cu cana de cafea în baie și și-a aranjat părul ud cu uscătorul, făcându-și câteva bucle – simplu, dar clasic. S-a machiat cu puțin *blush*, un fard de pleoape foarte discret și un pic de rimel. S-a dat un pas în spate și s-a uitat în oglindă, examinând produsul finit. Arăta tânără și proaspătă, dar fără să aibă ceva senzual.

Daphne îi spusese să vină pe la două, așa că, după ce a mâncat un iaurt, s-a așezat să citească *Odiseea*, cartea pe care o împrumutase de la bibliotecă săptămâna trecută. Timpul s-a scurs repede, și a venit momentul să se îmbrace și să-și ia ce-i trebuia. Ținuta pe care o alesese atârna pe ușa șifonierului – pantaloni gri de lână și un pulover pe gât, alb cu gri. Perle în urechi – evident, nu naturale, dar pe cine interesa –, o brățară simplă, aurie, la mâna stângă, și pe degete doar inelul ei cu safir. Voia să pară pură și virginală. A mai aruncat o ultimă privire în oglinda cea mare, a dat din cap aprobator la imaginea proprie și a aruncat cadourile într-o sacoșă mare.

Un sfert de oră mai târziu a intrat pe porțile deschise și și-a parcat mașina pe aleea circulară. A luat sacoșa cu cadouri, a pornit spre ușă cu pași mari și a sunat. A văzut-o pe Daphne venind pe hol, cu Bella în urma ei.

— Bine ai venit! Crăciun fericit. Mă bucur așa de mult că ai putut să vii! a spus Daphne deschizând ușa, și a îmbrățișat-o.

— Crăciun fericit și ție! Mulțumesc mult că mi-ai dat voie să petrec această zi cu tine și familia ta! a exclamat Amber.

— Vai, plăcerea e a noastră! a asigurat-o Daphne și a închis ușa.

Bella țopăia lângă Daphne ca o mingiuță.

— Bună, Bella! Crăciun fericit!

Amber i-a adresat un zâmbet larg, prefăcut.

— Mi-ai luat cadou? a întrebat-o Bella.

— Of, Bella, nici măcar n-ai spus „bună”! E foarte nepoliticos, s-a strâmbat Daphne.

— Sigur că ți-am luat cadou. Cum aş fi putut să nu-i iau cadou uneia dintre fetițele mele preferate?

— Ura! Mi-l dai?

— Bella! Amber nici măcar nu și-a scos haina, a zis Daphne și și-a îmbrâncit ușor fata. Dă-mi haina, Amber, și să mergem în sufragerie.

Bella a părut că vrea să protesteze, dar a făcut cum i s-a spus.

Jackson și Tallulah au ridicat capul din căsuța de păpuși pe care o mobilau când au intrat în cameră Amber, Daphne și Bella.

— Crăciun fericit, Amber! Bine ai venit! a spus Jackson cu o căldură care, într-adevăr, a făcut-o să se simtă bine-venită.

— Vă mulțumesc pentru invitație! Toată familia mea e în Nebraska, și aş fi stat singură azi. Nu știți cât de mult apreciez asta.

— Nimeni n-ar trebui să fie singur de Crăciun. Ne bucurăm că ești aici.

Amber i-a mai mulțumit o dată și s-a întors spre Tallulah.

— Bună, Tallulah! Crăciun fericit! Ce căsuță frumoasă de păpuși.

— Vrei să vii s-o vezi? a întrebat ea.

Copiii ăștia erau ca ziua și noaptea. Nu îi plăceau copiii, dar măcar Tallulah se purta frumos, nu ca mica bestie care avea impresia că soarele și luna se învârt în jurul ei. Amber s-a apropiat și s-a așezat lângă Tallulah, în fața căsuței. Nu văzuse niciodată ceva asemănător, nici măcar în fotografii. Ce n-ar fi dat ea și surorile ei pentru o jucărie ca asta, cu toate mobilele alea fabuloase și cu păpușile din ea! Era enormă, cu trei etaje, cu podele din lemn adevărat, cu băi cu faianță, candelabre electrice care chiar funcționau și cu tablouri frumoase pe pereți. Când s-a uitat mai atent, și-a dat seama că este chiar copia casei în care locuiau. Trebuie să fi fost făcută la comandă. Cât o fi putut să coste?

— Ce zici de un lichior de ouă, Amber? a întrebat-o Daphne.

— Mi-ar plăcea, mulțumesc!

A continuat s-o privească pe Tallulah, care așeza cu grijă în casă canapele, mese și scaune. Bella era în celălalt capăt al camerei, ocupată cu iPad-ul.

Stând acolo, Amber s-a uitat la toate cadourile acelea care zăceau desfăcute sub brad. Stăteau grămadă, unele peste altele, hârtii și funde amestecate și împrăștiate până departe. Și-a adus aminte de Crăciunurile

sărăcăcioase din copilăria ei și s-a întristat profund. Ea și surorile ei primeau întotdeauna cadouri care erau utile, cum ar fi lenjerie sau șosete, niciodată un cadou care să fie un lux sau măcar o jucărie amuzantă. Până și șosetele imense atârinate se umpleau cu lucruri folositoare sau comestibile, de exemplu o portocală mare jos, ca să ocupe loc, creioane și radiere pentru școală deasupra și uneori un mic joc de puzzle, de care te plictiseai după o zi.

Ceea ce vedea în sufrageria familiei Parrish o lăsa fără cuvinte. Remarcase cum se ițește dintr-o cutie ceva de mătase, care părea să fie lenjerie, și mai multe cutii mici, care, probabil, conțineau bijuterii pentru Daphne. Cadourile primite de Tallulah era aranjate frumos în teanc. În schimb, cele primite de Bella erau împrăștiate la întâmplare pe o mare suprafață din cameră. După ce a terminat cu iPad-ul, copila a trecut rapid de la unul la altul.

Singura care lipsea din imaginea asta, s-a gândit Amber, era mama lui Daphne. Cum se făcea că bunica fetelor, care era văduvă și care locuia în apropiere, să nu fie invitată să petreacă sărbătoarea Crăciunului cu unica ei fiică și cu nepoatele ei? Avea impresia că prețul pus de ei pe cadourile acelea scumpe era mult mai mare decât prețul pus pe familie.

Daphne a revenit în sufragerie cu trei pahare de lichior de ouă și le-a așezat pe măsuta de mahon dintre cele două canapele mari.

— Amber, vino lângă mine! a invitat-o ea și a bătut cu palma în pernuța de alături. Ai puțin timp liber înainte de revelion?

— Chiar am. Acesta e avantajul când lucrezi în domeniul comercial al imobiliarelor.

A luat o gură de lichior de ouă.

— Tu și Jackson plecați undeva în vacanță?

— De fapt, pe 28 decembrie plecăm la St. Bart's. De obicei plecăm a doua zi după Crăciun, dar Meredith dă poimăine o petrecere-surpriză pentru Rand, care împlinește cincizeci de ani, așa că am mai amânat un pic.

— Ce frumos! a spus Amber, spumegând în sinea ei.

Ea o să-și petreacă toată vacanța în apartamentul ei mohorât, chinuindu-se să se încălzească, și ei o să se lăfăiască la soare.

S-a ridicat de pe canapea, sperând să nu-și trădeze invidia.

— Am luat câteva cadouri. Dă-mi voie să le aduc, a spus ea.

Bella a sărit în sus și a venit în fugă la ea.

— Pot să-mi văd cadoul? Pot? Pot?

Amber a observat cum zâmbește Jackson uitându-se la Bella, care

topăia de nerăbdare.

— Poftim, Bella!

Amber i-a înmănat cărțile înfășurate în hârtie. Din fericire, îi mai luase și un lăntșor sclipitor și o brățară asortată. Bellei îi plăceau la nebunie obiectele lucioase.

A rupt hârtia cu nerăbdare, s-a uitat în treacăt la cărți și apoi a desfăcut cutia mai mică.

— Oo, simpatic!

— Ce drăguț e! Să te ajut să-ți pui lăntșorul, a spus Daphne.

— Uite, Tallulah, asta e pentru tine!

Aceasta a desfăcut ambalajul încet.

— Mulțumesc, Amber! Îmi place foarte mult cartea asta.

Bella, care terminase cu lăntșorul și brățara, a început să se uite la cărțile pe care i le luase Amber, după care a bătut cu piciorul în podea.

— Nu-i corect! Aveam deja cartea asta!

Jackson a luat-o în brațe și a încercat să o consoleze.

— Nu-i nimic, scumpo! O ducem înapoi la magazin și luăm o carte pe care n-o ai.

— OK, a scâncit ea și și-a pus capul pe umărul lui.

Daphne a luat o cutie elegantă de sub brad și i-a întins-o lui Amber.

— Asta e pentru tine. Sper să-ți placă.

Amber a desfăcut panglica roșie de catifea și a rupt cu blândețe hârtia negru cu auriu. În cutiuță era un lăntșor elegant de aur, cu o singură perlă. Era superb. O clipă, Amber s-a simțit copleșită. Nu avusese niciodată ceva așa de frumos.

— Vai, Daphne, mulțumesc! Mulțumesc mult!

— Cu mare plăcere!

— Și eu am ceva pentru tine.

Daphne a desfăcut ambalajul cutiei și a luat brățara din ea. Când a citit numele lui Julie pe pandantiv, i s-au umplut ochii de lacrimi. Și-a pus brățara la mână.

— Ce cadou minunat! O s-o port întotdeauna. Mulțumesc din suflet!

Amber a ridicat mâna.

— Am și eu. Le vom avea pe surorile noastre alături tot timpul.

— Da, a spus Daphne, cu vocea înecată de emoție și a tras-o spre ea, îmbrățișând-o strâns.

— Să văd și eu, mami!

Bella a alergat la canapea și a sărit pe genunchii mamei sale.

— Uite, o brățară frumoasă, cu numele mătușii Julie gravat pe ea. Nu

e frumoasă?

— Îhî. Pot să mi-o pun?

— Poate mai târziu, bine?

— Nu, acum!

— Bine, doar câteva minute, și pe urmă mami o vrea înapoi.

Daphne și-a scos brățara și i-a dat-o. Bella și-a băgat pumnul prin ea, dar brățara era prea largă ca să poată sta pe mâna ei subțire, așa că i-a dat-o înapoi lui Daphne.

— Ia-o, mami! Nu-mi place. Păstrează-o tu!

Amber era furioasă că acest copil enervant întrerupsese un moment de apropiere serioasă, dar a scos și celălalt cadou și i l-a întins lui Daphne.

— Și încă ceva, ce am crezut că ți-ar plăcea.

— Amber! Serios, e prea mult. Ai întrecut măsura. „S-a întrecut măsura cu lucrurile astea din jur, din camera asta plină cu cadouri scumpe, aruncate printre fundițe și ambalaje”.

— E un nimic, Daphne! Un lucru minor.

Daphne a deschis cutia și a scos din ea țeastoasa înfășurată în hârtie subțire. A desfăcut hârtia, dând la iveală țeastoasa de cristal, dar a scăpat-o din mână.

Amber s-a aplecat s-o ia de jos, bucuroasă că nu s-a spart.

— Bun – a așezat-o pe măsuța de cafea –, e încă intactă.

Jackson s-a apropiat de ele, a luat țeastoasa și a început s-o studieze, învârtind-o în mâini.

— Uite, Daphne! Ca asta nu ai. Ce completare frumoasă pentru colecția ta.

A pus jos țeastoasa.

— Minunat cadou, Amber! Acum, ce-ar fi să mergem în salon, să luăm prânzul de Crăciun?

— A, stai! a spus Amber. Am un cadou și pentru tine, Jackson.

— Chiar nu trebuia să faci asta, a zis el, luând pachetul întins de Amber.

Ea s-a uitat la el cum desface hârtia decorativă și privește atent cartea. A ridicat privirea spre ea, surprins, și pentru prima oară Amber a simțit că se uită cu adevărat la ea.

— E uimitor! Unde ai găsit-o?

— Întotdeauna m-au interesat picturile rupestre. E evident că tu și Daphne sunteți iubitori și cunoscători de artă, așa că atunci când am dat peste ea pe site-ul unui anticariat, m-am gândit că o să vi se pară interesantă și vouă.

Căutase pe toate site-urile cu cărți vechi și găsisese până la urmă o carte pe care bănuia că o va aprecia – *The Lascaux Cave Paintings*, de F. Windels⁴. Înghițise în sec când văzuse prețul de șaptezeci și cinci de dolari, dar se hotărâse să o ia, aruncând la bătaie suma aceea mare. Picturile acelea aveau peste 17.000 de ani, iar grotele din Franța primiseră statutul de patrimoniu universal UNESCO. Sperase că va fi impresionat.

A zâmbit în sinea ei. Era clar că o nimerise.

Daphne s-a ridicat de pe canapea.

— OK, toată lumea: e timpul să luăm masa.

— O secundă, mai am ceva.

Amber i-a întins cutia cu prăjituri.

— Dumnezeuule, Amber! Arată delicios. Priviți, fetelor, nu arată miam-miam?

— Vreau și eu una.

Bella se ridicase pe vârfuri și se uita în cutie.

— După masă, iubire. Amber, ce frumos din partea ta!

— Păi, firma Rollins a închis ieri mai devreme, așa că aseară m-am distrat pregătindu-le.

— Cum? Tu le-ai făcut?

— Nu e mare lucru. A fost distractiv, serios.

Au intrat împreună în salon, și, pe neașteptate, Bella a apărut lângă Amber. A luat-o de mână și a ridicat capul spre ea, zâmbind.

— Faci prăjituri foarte bune. Îmi pare bine că ai venit azi la noi!

Amber s-a uitat în jos la obrăznicătură și i-a zâmbit.

— Și mie, Bella.

S-a simțit cuprinsă de un val de satisfacție.

ȘAISPREZECE

Amber avea un plan pentru anul care urma, cu ajutorul căruia spera să își schimbe situația. Telefonul ei panicat avusese efect, iar acum Daphne o aștepta, în timp ce ea se apropia de ușă.

Chipul ei avea o expresie îngrijorată când a poftit-o în casă. S-au dus direct pe verandă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Daphne, tulburată.

⁴ Volum de colecție din 1949 dedicat picturilor rupestre din Peștera din Lascaux (n. red.).

— Am încercat să trec singură peste asta, dar nu mai rezist. Trebuia să vorbesc cu cineva.

— Vino, stai jos!

Daphne a luat-o de mână și a condus-o la canapea.

— Ei, ce e?

S-a aplecat în față, cu ochii lipiți de fața ei.

Amber a inspirat adânc.

— Azi am fost concediată. Dar nu din vina mea, și nu pot să fac nimic.

A început să plângă.

— Cum adică? Ia-o de la început și spune-mi tot ce s-a întâmplat.

— Toată povestea a pornit cu câteva luni în urmă. De fiecare dată când intram în biroul lui, Mark – șeful meu, Mark Jansen – găsea un pretext să mă atingă. Scutura ceva imaginar de pe umărul meu sau își punea mâna pe mâna mea. La început, mi-am spus că nu e nimic. Dar apoi, săptămâna trecută, m-a întrebat dacă vin cu el să luăm masa cu un client.

Daphne se uita la ea cu atenție, iar Amber se gândea dacă nu cumva arată prea banal ca să se dea cineva la ea.

— Așa faci de obicei, te duci la masă cu clienții? a întrebat Daphne.

Amber a ridicat din umeri.

— Nu prea. Dar atunci m-am simțit flatată. Am crezut că îmi prețuiește opinia și că vrea să îl ajut. Și, eventual, știi tu, poate în viitor mă promovează. Mi-am luat mașina și m-am dus să mă întâlnesc cu el la Gilly's. El era deja acolo, dar era singur. Mi-a spus că l-a sunat clientul să îl anunțe că întârzie. Am băut câte o bere, însă eu am început să mă simt ciudat.

S-a oprit iar și a inspirat adânc.

— Apoi mi-am dat seama că mâna lui e pe genunchiul meu și că urcă pe coapsă.

— Cum?!

Vocea lui Daphne a explodat de indignare.

Amber și-a strâns brațele la piept și a început să se legene.

— A fost oribil, Daphne! S-a înghesuit în mine în separeu, apoi mi-a băgat limba în gură și a început să-mi pipăie sânii. L-am împins și am fugit.

— Ce porc! N-o să scape el așa.

Ochii îi scăpărau.

— Trebuie să te duci la poliție.

Amber a clătinat din cap.

— Nu pot.

— Cum adică, nu poți?

— A doua zi a pretins că eu i-am făcut avansuri. Mi-a spus că n-o să mă creadă nimeni.

— E absurd. Ne ducem imediat acolo și vorbim cu cei de la departamentul de resurse umane.

— Mi-e așa rușine să-ți spun, dar, acum câteva săptămâni, la petrecerea de la birou, am băut cam mult și am ajuns să mă sărut cu unul dintre agenți. A văzut toată lumea. Îl vor crede pe el, vor crede că sunt ușuratică.

— Nu contează, nu e același lucru când șeful tău vrea să profite de tine.

— Nu pot să fac scandal. Mi-a oferit salariul pe două luni, cu condiția să plec fără gălăgie. Mama încă mai plătește facturile medicale pentru Charlene, și eu îi trimit bani lunar. Nu-mi permit să nu accept. O să gălesc altceva. Dar mă simt așa de umilită.

— Te plătește ca să-ți închidă gura. Pot să te ajut eu cu banii, până-ți găsești o altă slujbă. Eu cred că ar trebui să lupți.

Acum mai venea de acasă, dar Amber trebuia să pluseze și să-și joace rolul până la capăt.

— Și toate firmele de imobiliare din Connecticut să se teamă să mă angajeze? Nu, trebuie să-mi țin gura. Pe urmă, poate chiar am făcut ceva care să-i dea idei.

Daphne s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră.

— Nu te învinovăți! N-ai greșit cu nimic, evident. Mizerabilul ăsta... va mai încerca același lucru și cu altele.

— Crede-mă, m-am gândit și eu la asta! Dar, Daphne, prea mulți oameni depind de mine. Nu pot să îl reclam, riscând să nu mai pot căpăta vreodată o slujbă.

— Al naibii să fie! Știe că ești încolțită.

— Mi-a dat referințe bune. Acum trebuie să mă apuc să bat străzile.

I-a zâmbit.

— Partea bună e că acum sunt liberă și o să pot lucra cu normă întreagă la strângerea de fonduri.

— Tu găsești întotdeauna partea bună a lucrurilor, așa-i? O să-ți respect dorința, deși mi-ar plăcea să mă duc la el și să-i spun câteva. E atât de nobil să-ți ajuți mama!

Amber s-a uitat la fața ei, când a tăcut, părând că este preocupată de ceva. Se întreba dacă Daphne se gândește la mama ei și dacă se simte

vinovată.

— Știi ceva? O să vorbesc cu Jackson. Poate găsește ceva pentru tine la compania lui.

Amber s-a străduit să pară uimită.

— Chiar crezi? Ar fi minunat! Sunt dispusă să fac orice. Chiar dacă încep ca asistent de administrator sau ceva de genul acesta, tot ar fi minunat.

De data aceasta, zâmbetul ei era autentic.

— Desigur. Trebuie să aibă ceva pentru tine. O să vorbesc diseară cu el. Până atunci, hai să facem ceva ca să te simți mai bine. Ce zici de o sesiune de cumpărături?

Probabil a observat expresia lui Amber și și-a dat seama că acesta era ultimul lucru pe care și-l putea permite acum, când nu mai avea slujbă. Pe bune, cât a trecut de când femeia asta nu a mai trăit în lumea reală?!

— Scuză-mă, îmi închipui că mă crezi teribil de insensibilă. Am vrut să spun, de fapt, că mi-ar plăcea să te duc la cumpărături – pe cheltuiala mea. Și, înainte să mă refuzi, adu-ți aminte, nu am avut toate astea de mică.

A făcut un gest cu mâna, arătând camera.

— Eu sunt dintr-un orașel din New Hampshire. Probabil nu prea diferit de cel în care ai crescut tu. Când l-am întâlnit pe Jackson și am văzut casa asta, mi s-a părut ridicol, cu toate extravagantele astea. Cu timpul te obișnuiești – poate că te obișnuiești prea mult. Și după ce mi-am petrecut timpul cu femeile de pe aici, trebuie să recunosc, m-am cam pierdut.

Amber n-a spus nimic, curioasă să vadă încotro se îndrepta mica ei confesiune.

— M-ai ajutat să-mi amintesc ce e cu adevărat important, de ce am venit aici – să ajut alte familii și să alin suferința celor care au această boală cumplită. Jackson câștigă mulți bani, dar nu vreau ca lucrul acesta să ridice un zid între noi. Pentru prima oară de când am pierdut-o pe sora mea, m-am simțit apropiată de cineva. Te rog, lasă-mă să fac asta!

Lui Amber îi plăcea cum sună. Și partea cea mai bună era că putea s-o facă pe Daphne să aibă impresia că ea, Amber, e cea generoasă. Se întreba dacă va putea să-i sugereze să-i cumpere o garderobă întreagă de ținute de birou.

A făcut ochii mari.

— Sigur?

— Foarte.

— Păi, cred că nu mi-ar strica niște haine noi la căutarea unei slujbe. Ai putea să mă ajuți să-mi aleg un costum pentru interviu?

— Mi-ar plăcea la nebunie!

Amber și-a reținut râsul. Daphne era așa de drăguță, că se simțea aproape vinovată. Se gândise că va fi nevoie de niște aluzii subtile și de ceva joc de gleznă ca s-o facă să-i sugereze un post la Parrish International, dar Daphne mușcase momeala pe nerăsuflăte. Iar bietul Mark, cu căsnicia lui fericită, căruia îi pătase ea reputația, nu făcuse niciodată vreun gest care să poată fi considerat un avans. O să-l sune după-amiază și o să demisioneze. Motorul era pornit. Acum nu mai trebuia decât să conducă mașina.

ȘAPTESPREZECE

Venise în sfârșit seara cea mare, iar Amber, împotriva voinței ei, era emoționată ca o actriță la debut. Strângerea de fonduri începea la opt, dar Jackson și Daphne veneau s-o ia la șase, ca să ajungă mai devreme acolo și să se asigure că totul e în ordine. Daphne o scutise de grija de a face rost de două sute cincizeci de dolari pentru bilet, deoarece cumpărase biletele pentru toată masa, inclusiv pentru ea.

Amber și-a turnat un pahar de chardonnay. Vinul și muzica o vor relaxa cât timp se îmbrăca. Nu era o noapte în care trebuia să strălucească, dar nici nu voia să apară acolo ca o provincială. S-a apropiat de pat, unde își întinsese hainele pentru seara aceea, a luat de acolo perechea de tanga neagră de mătase și și-a tras-o peste coapsele subțiri. Nu avea să-i vadă nimeni lenjeria, dar ea va ști cât de sexy este pe sub rochia aceea, și se va simți altfel. Apoi rochia, superba rochie Valentino pe care și-o alesese din garderoba lui Daphne. Era simplă, neagră și lungă până în pământ, cu guler înalt, mâneci lungi și drapată în spate. Și-a strâns părul într-un coc lejer și s-a machiat un pic. Singura bijuterie pe care o purta era lăntișorul cu perlă primit de la Daphne de Crăciun și micii ei cercei cu perlă. A mai aruncat o ultimă privire în oglindă și și-a zâmbit. Satisfăcută, și-a luat poșeta, un mic plic argintiu pe care îl cumpărase ieftin de la DSW. A simțit mirosul parfumului lui Daphne când și-a pus pe umeri șalul argintiu de mătase împrumutat de la ea.

S-a apropiat de ușă și, înainte să stingă lumina, s-a uitat la camera în

care locuia. Încerca să ignore cadrul acela, dar îi era tot mai greu acum, când vedea cum trăiesc Daphne și prietenele ei. Făcuse un pas înainte, de la casa oribilă din tinerețea ei, la existența aceasta de călugăr. A oftat, și-a alungat gândurile acelea din minte și a închis ușa în urma ei.

La șase fără zece, străbătea mica alee care ducea de la clădirea ei spre stradă. Fix la ora șase a oprit în fața ei mașina neagră Lincoln Town Car. Se întreba ce vor crede vecinii de pe strada ei modestă văzând cum se dă jos din mașină șoferul ca să-i deschidă portiera. S-a așezat pe bancheta din spate, vizavi de Jackson și de Daphne.

— Bună, Daphne, Jackson! Vă mulțumesc că ați venit să mă luați!

— Bineînțeles, nu se putea altfel, a spus Daphne. Arăți foarte bine. Rochia asta pare făcută pentru tine. Ar trebui s-o păstrezi.

Jackson s-a uitat la ea lung, apoi a întors capul. „Pare puțin iritat”, s-a gândit Amber. Perfect, ea sperase să-i facă o impresie deosebită, și chiar îi făcea, dar într-un mod negativ. Nu ar fi trebuit să accepte să împrumute rochia de la Daphne. Ce-a fost în capul ei?

— Am fost mai devreme la hotel să văd amenajarea, a zis Daphne, trecând peste momentul stânjenitor. Arată superb. Cred că o să iasă foarte bine.

— Și eu cred la fel, a completat Amber. Obiectele pentru licitația secretă sunt fabuloase. Abia aștept să văd la cât va ajunge vila din Santorini.

Conversația a continuat așa până la hotel. A observat că Jackson și-a ținut soția de mână tot drumul, iar când au ajuns, a ajutat-o să coboare, cu delicatețe și afecțiune, lăsându-l pe șofer să-i întindă mâna lui Amber. Era nebun după Daphne, și-a dat ea seama, și a simțit că siguranța ei se clatină puțin.

Nu erau primii veniți. Comitetul care se ocupa cu decorarea era deja acolo, făcând ultimele pregătiri la masa de licitație și așezând aranjamente florale pe cele cincizeci de mese, pe care erau fețe de masă roz și șervete negre. Orchestra se aduna în fundul sălii, iar barmanii pregăteau băuturile: aveau să fie ocupați toată seara.

— Uau, Daphne, arată superb! a spus Amber.

Jackson a luat-o de mijloc pe Daphne, a tras-o spre el și și-a frecat ușor nasul de urechea ei.

— Minunat, draga mea! Te-ai întrecut pe tine.

Amber s-a uitat la ei; Jackson părea un star de cinema îmbrăcat cu haina lui neagră de seară, iar Daphne era absolut superbă în rochia aceea din șifon verde ca smaraldul, fără bretele, care îi sublinia fiecare curbă a

corpului.

— Mulțumesc, dragul meu! Înseamnă atât de mult pentru mine!

S-a uitat la Jackson, după care s-a îndepărtat de el.

— Trebuie să mă duc la voluntarii mei, să văd dacă nu au nevoie de ceva. Mă scuzați, da?

Daphne s-a întors spre Amber.

— Rămâi aici să-i ții companie lui Jackson cât timp mă duc eu să văd dacă Meredith are tot ce-i trebuie.

— Sigur, a spus Amber.

Jackson a continuat s-o privească pe Daphne mergând prin sala de bal, părând că nici măcar nu o observă pe Amber.

— Cred că ești foarte mândru de soția ta în seara asta, a încercat ea.

— Poftim?

Și-a dezlipit ochii de la Daphne.

— Am spus, cred că ești foarte mândru de soția ta în seara asta.

— Este cea mai frumoasă și mai talentată femeie din sala asta, a zis el cu mândrie.

— Daphne s-a purtat minunat cu mine. Chiar a fost cea mai bună prietenă a mea.

Jackson s-a încruntat.

— Cea mai bună prietenă?

Amber a simțit imediat că a făcut o greșală.

— Ei, nu cea mai bună prietenă, propriu-zis. Mai degrabă un mentor. M-a învățat atât de multe lucruri.

A văzut că se mai relaxează puțin. Până la urmă, se dovedea un exercițiu inutil. Era evident că în seara asta planul ei n-o să meargă mai departe.

— Cred că mă duc să văd dacă pot să ajut cu ceva, i-a spus ea lui Jackson.

El a gesticulat absent.

— Da, bună idee.

Seara a fost un succes fulminant. S-a licitat frenetic, iar lumea a băut și a dansat până la miezul nopții. Amber s-a plimbat prin sală, observând totul – rochiile de designer și bijuteriile opulente, frânturile de bârfe și râsetele care veneau dinspre grupurile de femei, bărbații în costum și cravată neagră discutând ultimele scăderi de la bursa de valori. Oamenii din lumea celor bogați și puternici, care socializau și ciocneau paharele, aroganți și siguri pe ei în colțul lor de unu la sută din populație.

Cu toate că stătea la masa lui Daphne, Amber se simțea neadecvată

aici, la fel cum se simțise la spălătorie. Și-ar fi dorit să aparțină și ea unui grup, să fie respectată de niște oameni, să fie lingușită, așa cum era lingușită Daphne. Se săturase să fie fata pe care nimeni n-o observă și de care nu-i pasă nimănui.

Dar seara asta nu ieșise așa cum sperase. Jackson nu își luase o clipă ochii de la Daphne. Mereu o prindea de mână sau o mângâia pe spate. Pentru prima oară, Amber se simțea descurajată și se întreba dacă planul ei e nerealizabil, dacă obiectivul ei e de neatinș.

Stătea pe scaun și se uita la dansatori, la cuplurile în care exista o diferență mare de vârstă și care păreau caraghios de nepotrivite. O strălucire prinsă cu coada ochiului a făcut-o să se întoarcă și să vadă un fotograf. A întors capul repede, deoarece blițul continua să strălucească, rugându-se în gând să nu fie prinsă în fotografie.

Jackson și Daphne stătuseră pe ringul de dans o bună parte din seară, iar acum se întorceau la masă. A văzut cum Daphne îl împinge discret pe Jackson, iar acesta a venit în fața lui Amber.

— Vrei să dansezi? a întrebat-o el.

Amber s-a uitat la Daphne, care a zâmbit și a dat din cap.

— Mi-ar face plăcere!

S-a ridicat și i-a întins mâna lui Jackson, iar acesta a condus-o pe ringul de dans.

S-a relaxat în brațele lui puternice, inspirându-i mirosul curat și masculin și savurând senzația pe care i-o dădeau brațele lui în jurul ei și atingerea trupului său. A închis ochii și și-a imaginat că era al ei, că toate femeile din sală o invidiază. Euforia a continuat chiar și după ce dansul s-a terminat. El nu i-a mai cerut să danseze, dar acel unic dans i-a fost suficient pentru restul serii. La douăsprezece și jumătate, Amber s-a îndreptat spre masa cea lungă, unde voluntarii erau așezați, așteptându-i pe cei care licitaseră să vină să încheie formalitățile. S-a așezat în fața dispozitivului pentru plăți electronice, lângă Meredith.

— Ne-am descurcat bine în seara asta, a remarcat Meredith.

— Da, a fost un mare succes. Desigur, tu ai avut o mare contribuție la asta.

Amber încerca să o lingușească, dar Meredith nu a mușcat momeala.

— O, te rog, a fost o muncă de grup! Toată lumea a contribuit în mod egal, a spus ea, bătoasă.

Amber nu avea ce să-i răspundă. Jigodia asta nu o va accepta niciodată, așa că ce rost avea să mai încerce? Au continuat să lucreze cot la cot în tăcere, pe măsură ce lumea venea să plătească. Când erau gata

să termine, Meredith s-a întors înspre Amber.

— Daphne mi-a spus că ești din Nebraska.

— Da.

— N-am fost niciodată acolo. Cum e? a spus ea, fără o iotă de curiozitate în voce.

Amber s-a gândit o clipă.

— Eu vin dintr-un oraș mic. Orașele mici sunt cam toate la fel.

— Mm, cred că da. Ce oraș, mai exact.

— Eustis. Probabil n-ai auzit niciodată de el.

Înainte ca Meredith să-și continue interogatoriul, a apărut în fața lor Daphne.

— Ați fost minunați cu toții! le-a spus ea voluntarilor de la masă. Vă mulțumesc mult de tot pentru seara asta fenomenală! Acum mergeți acasă și bucurați-vă de o odihnă binemeritată. Vă iubesc pe toți.

S-a uitat la Amber.

— Ești gata de plecare?

— Da, am terminat. Doar să-mi iau lucrurile.

Pe drumul spre casă, Jackson și Daphne arătau ca doi papagali amorezi, el, cu mâna lipită bine de coapsa ei.

— Ai avut un discurs bun.

Jackson i-a strâns ușor piciorul.

Daphne a părut surprinsă.

— Mulțumesc!

— Mi-ar fi plăcut să mi-l dai să mă uit și eu pe el.

— Ai fost așa de ocupat! Nu voiam să te deranjez.

El a bătut-o ușor pe picior.

— Niciodată nu sunt atât de ocupat, încât să nu te pot ajuta, draga mea.

Daphne și-a culcat capul pe umărul lui și a închis ochii.

Amber se simțea tot mai descurajată urmărind interacțiunea lor. Era evident pentru ea că Jackson dă dovadă de un interes plin de afecțiune pentru fiecare aspect al vieții lui Daphne. Cu Daphne a fost floare la ureche, dar cu Jackson o să fie cu totul altceva. Pentru el, Amber va trebui să-și pună la bătaie toată șiretenia și toată creativitatea.

OPTSPREZECE

Trecuse o lună de la strângerea de fonduri, dar Amber se simțea și acum debusolată după ce văzuse în seara aceea cât îi e de devotat Jackson lui Daphne. Totuși, legătura ei cu Daphne devenea tot mai puternică. Se ducea la petrecerea lui Tallulah, care împlinea unsprezece ani, după ce se infiltrase complet în viața lui Daphne și era invitată la aproape toate evenimentele din familie. Daphne avea atâta încredere în ea, încât aproape că îi părea rău... aproape. Îi luase lui Tallulah o carte despre viața lui Edgar Allan Poe și se gândise că ar fi bine să ia și ceva pentru Bella. Începea să înțeleagă cam cum funcționează creierul obrăznicăturii, și se gândise că pentru Bella nu poate fi în topul distracțiilor acțiunea de a o privi pe Tallulah cum își desfăce cadourile.

Când a intrat în camera de joacă, toți copiii stăteau așezați în cerc și două femei scoteau niște colivii cu păsări exotice și mici animale de la grădina zoologică. Amber s-a dus spre locul în care Daphne și o femeie mai în vârstă stăteau în picioare și priveau spectacolul.

— Amber, bine ai venit! Hai să ți-o prezint pe mama!

Daphne a luat-o de mână.

— Mamă, ea e prietena mea, Amber.

Femeia i-a întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Amber! Eu sunt Ruth.

— Mă bucur foarte mult! a răspuns Amber, jonglând cu cadourile, ca să-i poată strânge mâna.

— Dumnezeule! a exclamat Daphne. Ce ai acolo?

— Ei, câteva cadouri.

— Ce-ar fi să le pui lângă celelalte, pe verandă? Spectacolul cu animale va începe curând. Nu vrei să-l ratezi! a asigurat-o Daphne.

Când Amber a intrat pe verandă, a fost din nou șocată de excesele acelea. Nu că nu și-ar fi dorit și ea o astfel de petrecere când era mică, dar pe atunci nici măcar nu știa că poate exista așa ceva. Cadourile alcătuiau o grămadă înaltă, și în cameră fusese adusă pentru copii o masă mare. În fața fiecărui scaun așteptau frumos dispuse farfurii și servetele colorate, peste care erau așezate dulciuri puse în punguțe superbe. Totul era absolut copilăresc și sublim de elegant în același timp. A lăsat cadourile jos și a ieșit din cameră. Când se îndrepta spre camera în care avea loc petrecerea, l-a văzut pe Jackson venind pe hol. El i-a zâmbit fermecător.

— Bună! Mă bucur tare mult că ai venit azi la noi! a spus el cu entuziasm.

— Ăă, mulțumesc! Mă bucur să fiu aici, s-a bâlbâit ea.

El i-a mai zâmbit o dată larg și a ținut ușa deschisă pentru ea.

Au stat împreună acolo, Jackson, cu un pahar în mână, și s-au uitat cum dresorii scot din cuști animalele, pe rând, spunându-le copiilor câte ceva despre ele. Amber se stăpânea cu greu să nu-i fugă ochii spre el. Se întreba cât de mult va dura până când îl va face să se culce cu ea. Ideea că ar putea să-l farmece pe acest bărbat puternic și bogat o exalta. Știa cum să satisfacă un bărbat și bănuia că după peste un deceniu de căsătorie, sexul cu Daphne trebuie să fie destul de plicticos și de banalizat. Amber vedea cu ochii minții ce ar face ca să-l determine s-o dorească, dacă ar avea măcar o jumătate de șansă. S-a decis să aibă răbdare și să se țină strict de planul ei. N-avea rost să se grăbească și să strice totul, ca altă dată.

Când spectacolul s-a terminat, adulții au încercat să-i liniștească pe copiii care au dat năvală spre verandă, ca să meargă la masă. Era gălăgie și haos, cu râsetele acelea zgomotoase și vocile lor pițigăiate. Lui Amber îi venea să urle. A observat că Jackson nu e în camera în care mânca toată lumea.

În cele din urmă, Margarita a adus un tort uriaș de ciocolată, pe care erau așezate unsprezece lumânările albe, în formă de balerină. Amber a observat că lipsește din el o bucățică.

— OK, a spus Daphne, încercând să acopere zgomotul. E timpul să cântăm „La mulți ani!”, după care Tallulah o să-și deschidă cadourile.

Amber vedea bine norii de furtună care se adunau în spatele ochilor Bellei, în timp ce copiii și adulții îi cântau surorii ei. Gura ei era acum o linie subțire și își ținea brațele încrucișate la piept. Nu îi convenea nimic din ce se întâmpla.

Imediat după ce au terminat de cântat și Tallulah a suflat în lumânări, Daphne a început să-i înmâneze cadourile. La masă, copiii erau veseli, ocupați cu tortul, iar Tallulah deschidea pe rând fiecare cadou și îi mulțumea celui care i-l oferise. După al șaptelea, a răsunat vocea Bellei.

— Nu-i corect! Tallulah ia toate cadourile. Ale mele unde sunt?

Era momentul pe care îl așteptase Amber.

— Hei, Bella! Am adus un cadou pentru Tallulah, dar am adus și pentru tine unul. I-l dau lui Tallulah pe al ei, și uite-l și pe al tău! Sper să-ți placă.

Daphne i-a zâmbit, iar Ruth s-a uitat la ea cu o expresie pe care

Amber n-a putut s-o citească prea bine. A observat că Jackson tocmai revenise în cameră și a sperat că văzuse momentul acela. Bella a rupt hârtia de ambalaj și a deschis cutia. A scos de acolo puloverul roz cu guler alb de blană artificială și micuța poșetă roz cu mâner lucios, apoi a zâmbit. A dat fuga la Amber și a luat-o de mijloc.

— Te iubesc, Amber! Ești prietena mea cea mai bună.

Toată lumea a început să râdă la această demonstrație de afecțiune, dar Amber a sesizat că Ruth nu părea la fel de amuzată precum ceilalți invitați. Tallulah terminase de desfăcut cadourile, ultimul fiind o cutiuță mică de la Sabine.

— Vaai, Sabine, *je suis très heureuse. Merci!*

Fata a scos apoi din cutiuță un lăntișor de aur cu o cruciuliță subțire.

— *De rien*, i-a răspuns Sabine.

În curând, vedetele locale au început să vină să-și ia odraslele bogate, care fuseseră tratate încă odată cu divertisment epatant, mâncăruri delicioase și pungulițe pline cu dulciuri scumpe. Nu e de mirare că toți creșteau cu senzația că li se cuvine orice. Altă viață nu știau.

După ce au plecat invitații, Surrey, cealaltă bonă, a adunat cadourile.

— Vrei să duci cadourile și fetele sus? Dacă le faci baie și le îmbraci în pijamale, o să luăm o cină ușoară pe la șase, a instruit-o Daphne.

Jackson și-a mai turnat un pahar cu scotch.

— Vă pun ceva de băut?

— Eu aș vrea un pahar cu vin, iubitele, a spus Daphne. Mamă, vrei să bei ceva?

— Un pahar cu apă minerală.

Jackson s-a uitat la Amber.

— Și tu?

— Pot să iau și eu un pahar cu vin?

Jackson a râs.

— Poți să iei ce vrei.

„Asta sper și eu”, și-a spus Amber, dar s-a mulțumit doar să-i zâmbească.

— Daphne, i-ai arătat lui Amber fotografiile de la strângerea de fonduri? a întrebat Ruth, după care s-a uitat la Amber. Au fost unele foarte reușite în *Bishops Harbor Times*. Arăți foarte bine în una dintre ele.

Lui Amber i s-a oprit inima. Fotografii? Într-un ziar? Avusese atâta grijă să evite fotografia în seara aceea. Când a fotografiat-o? Daphne a adus ziarul și i l-a întins. Ea l-a luat cu mâinile tremurătoare și s-a uitat repede la fotografii. Era acolo, în ditamai mărimea, perfect

recognoscibilă. Numele ei nu apărea, însă nici că ar mai fi contat – fața era problema. Nu putea decât să spere că un ziar local, cu distribuție restrânsă, n-o să poată fi văzut mai departe.

— Mă scuzați un pic.

Trebuia să iasă din cameră, să se calmeze. A închis ușa de la baie, a pus capacul pe vasul de toaletă și s-a așezat pe el, cu capul în mâini. Cum a putut să fie așa de imprudentă? După un timp, respirația ei s-a potolit și și-a promis că pe viitor o să fie mai vigilentă. Și-a dat cu puțină apă pe față, și-a îndreptat umerii și a deschis încet ușa. Le auzea vorbind pe Ruth și pe Daphne, în timp ce se îndrepta spre verandă.

— Mamă, nu înțelegi. Sunt ocupată până peste cap.

— Ai dreptate, Daphne, nu înțeleg. Înainte îți plăcea să cânti în corul bisericii. Am impresia că nu mai faci nimic din lucrurile care îți plăceau. Ai lăsat banii ăștia să ți se urce la cap. Dacă știi ce e bine pentru tine, îți vei aminti de unde vii și o să te cobori de pe caii tăi mari.

— Ești absolut nedreaptă! Nu știi despre ce vorbești.

— Știu ce văd – două bone, pentru numele lui Dumnezeu! Și una care trebuie să vorbească franțuzește. Chiar așa! O fată răsfățată din cale-afară, pe care nu o poți stăpâni. Clubul, toate lecțiile alea. Pentru numele lui Dumnezeu, am ajuns să-mi fac, efectiv, programare ca să-mi văd nepoatele. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Destul, mamă!

Pentru prima oară Amber a auzit în vocea lui Daphne furie adevărată. Apoi zgomotul pe care îl făceau bona și fetele care coborau. Au intrat în verandă toți în același timp, și discuția dintre mamă și fiică s-a oprit brusc.

Bella a alergat la Daphne și și-a culcat capul în poala ei. Plânsul fetei se auzea înăbușit, după care a ridicat capul și a spus:

— Tallulah a primit atâtea cadouri, și eu am primit doar două. Nu-i corect!

Ruth s-a aplecat spre ea și a mângâiat-o ușor pe obraz.

— Bella, draga mea, este ziua lui Tallulah. Când o să fie ziua ta, tu o să primești toate cadourile. Bine?

Bella s-a smucit de sub mângâierea bunicii ei.

— Nu. Ești urâtă!

— Bella!

Daphne părea oripilată.

Jackson și-a făcut apariția pe neașteptate, s-a apropiat de canapea și a luat-o în brațe pe Bella. Ea s-a zbătut și s-a agitat, dar el a ținut-o strâns,

până când s-a oprit. A lăsat-o jos în celălalt capăt al camerei și a îngenunchat, ca să fie la nivel cu ea, după care i-a spus ceva încet. Peste câteva minute, s-au întors împreună, iar Bella s-a oprit în fața bunicii ei.

— Îmi pare foarte rău, bunico! a spus ea și și-a înclinat capul.

Ruth i-a aruncat lui Daphne o privire triumfătoare și a luat-o pe Bella de mână.

— Te iert, Bella. Dar altă dată nu trebuie să mai spui lucruri de felul acesta.

Bella s-a uitat la tatăl ei, dar n-a căpătat de la el decât o privire severă.

— Da, bunico.

Margarita a băgat capul pe ușă și i-a anunțat că masa e gata. Jackson a luat-o de braț pe Ruth și cei doi au ieșit împreună din cameră, cu Bella și Tallulah în spatele lor. Când Daphne s-a ridicat, Amber a bătut-o ușor pe umăr.

— A fost o zi lungă. Bella e prea obosită. Nu te lăsa copleșită de toate astea, a îndemnat-o ea.

— Uneori mi-e foarte greu, a mărturisit Daphne.

— Ești o mamă grozavă. Să nu crezi pe nimeni care îți spune altceva.

— Mersi, Amber! Ești o prietenă așa de bună!

Într-un fel, Daphne era o mamă grozavă. Le dădea copiilor ei totul, mai ales dragoste și afecțiune. Cu siguranță era o mamă mai bună decât mama lui Amber, care arăta clar în fiecare zi din viață că pentru ea copiii sunt o povară copleșitoare.

— Nu pleca! Rămâi cu noi la masă, a rugat-o Daphne.

Amber nu era prea convinsă că cina cu o Bella obosită și exasperantă și cu o bunică nemulțumită o putea face să avanseze cu ceva în planul ei.

— Mi-ar plăcea, Daph, dar am o groază de spălat și de curățat. Însă îți mulțumesc pentru invitație!

— A, bine, a spus ea, luând-o de braț. Cel puțin vino în sufragerie să spui „noapte bună”!

Ea a urmat-o supusă pe Daphne în camera în care toată lumea din familie se așezase la masă și era servită de Margarita.

— Noapte bună tuturor! a spus Amber și le-a făcut cu mâna. A fost o petrecere grozavă.

Un cor de saluturi a venit dinspre grup, după care a răsunat vocea caldă a lui Jackson.

— Noapte bună, Amber! Ne vedem mâine la birou.

NOUĂSPREZECE

Amber s-a îmbrăcat cu multă grijă pentru prima zi la Parrish International. Și-a strâns părul într-o coadă, și-a pus niște cercei aurii, rotunzi și simpli și un minimum de machiaj. Să te trezești la ora patru ca să prinzi trenul de cinci și jumătate era crimă, dar trebuia să facă impresie bună. Cum putea cineva să facă asta pe termen lung era peste puterea ei de înțelegere. Spera să fie doar o treabă temporară.

Turnul de sticlă care găzduia compania lui Jackson era uriaș, și ea s-a minunat gândindu-se că e al lui. Probabil costa o avere să deții o astfel de clădire în Manhattan. În hol nu era nimeni, în afară de agenții de pază, pe care i-a salutat din cap, apoi și-a scanat legitimația, după care a primit verde, să treacă de turnichet. Când a ajuns la etajul treizeci, a fost uimită să vadă că unii erau deja la birou. Mâine va trebui să ia un tren care pleacă și mai devreme. Mica ei nișă era chiar lângă biroul șefului. Ea era subordonata adjunctului, doamna Battley, sau doamna Bătă-de-luptă, cum i-a spus Amber după ce se întâlniseră săptămâna trecută pentru inițiere. Bătă-de-luptă avea undeva între șaizeci și cinci și șaptezeci și cinci de ani și un păr sur, sârmos, ochelari groși și buze subțiri. Era seriozitatea întruchipată, iar Amber a detestat-o din prima clipă. Îi arătase limpede că nu e deloc încântată de faptul că Amber îi fusese aruncată în brațe. Era o adevărată provocare s-o facă pe păsăroaica asta bătrână s-o placă.

— Bună dimineața, doamnă Battley! Mă duc să iau o cafea. Vreți și dumneavoastră?

Ea n-a ridicat ochii din laptop.

— Nu. Mi-am băut deja cafeaua. Am să-ți dau ceva de înregistrat, așa că vino la mâine după ce-ți bei cafeaua, te rog.

Amber a aruncat o privire discretă înspre biroul lui Jackson, din colț. Ușa era închisă, dar se vedea mișcare prin jaluzelele care acopereau unicul perete de sticlă.

— Ai nevoie de ceva? i-a întrerupt gândurile vocea gravă a doamnei Battley.

— Mă scuzați, nu. Cafeaua mea poate să aștepte. Dați-mi acum materialele.

— Poftim, a spus ea, întinzându-i un teanc de hârtii. Și aici ai o listă cu clienți noi, pe care să-i adaugi în baza de date. Ți-am lăsat pe birou instrucțiuni legate de asta. Va trebui să le treci acolo site-urile și toate

adresele de pe rețelele de socializare.

Amber a luat dosarul și s-a întors în cubul ei minuscul. Dăduse la schimb biroul ei cu fereastră la stradă pentru cubul acesta claustrofobic, dar cel puțin planul ei progresa. Orele au trecut repede după ce s-a cufundat în lucru, hotărâtă să fie cea mai eficientă asistentă pe care bătrâna Bătă-de-luptă o avusese vreodată. Își adusese un pachetel de mâncare și a mâncat la birou, lucrând fără pauză. La șase, Battley stătea lângă cubul ei, cu haina pe ea.

— Nu știam că ești încă aici, Amber. Poți să pleci la cinci, să știi.

Ea s-a ridicat și a început să-și strângă lucrurile.

— Am vrut să termin. Îmi place să găsesc biroul curat dimineața.

Replica aceasta chiar a făcut-o să zâmbească pe bătrâna doamnă.

— Ai dreptate. Întotdeauna am fost de părerea asta.

S-a întors să plece, dar Amber a strigat după ea:

— Cobor și eu cu dumneavoastră!

Au mers în tăcere spre ascensor și, după ce au urcat, Amber i-a zâmbit cu timiditate.

— Voiam să vă mulțumesc pentru șansa pe care mi-ați acordat-o! Nu vă dați seama ce mult înseamnă pentru mine.

Battley a ridicat din sprâncene.

— Nu-mi mulțumi mie. N-am avut nicio legătură.

— Doamna Parrish mi-a spus cât de mult prețuiește domnul Parrish opinia dumneavoastră, a spus ea. Mi-a explicat clar că sunt într-o perioadă de probă. Dacă veți considera că nu sunt potrivită, îmi voi căuta de lucru în altă parte.

Amber era convinsă că mândria o va face pe femeie să creadă toate rahaturile astea. Battley și-a îndreptat ușor umerii.

— Atunci, vom vedea.

„Da, vom vedea”, și-a spus Amber.

*

După o lună, încă nu avusese contact direct cu Jackson, dar bătrâna Bătă-de-luptă începuse să se bazeze pe ea tot mai mult. Amber ajungea cu cel puțin cincisprezece minute înaintea ei, ca să-i aducă lui Battley cafeaua de dimineață, cu ceva în plus în ea. Amber avea o provizie de trei luni de Elavil, de la medicul ei. Îi spusese că are atacuri de panică, și acesta îi dăduse o rețetă. Dar o prevenise că poate avea niște efecte secundare: pierderea memoriei pe termen scurt și confuzie. Începuse cu o doză mică, sperând că preferința lui Battley pentru cafeaua aromată va ascunde orice gust de pastilă.

În dimineața aceea Battley venise mai confuză ca niciodată. Amber a observat că pașii ei sunt mai lenți și că se oprește des, uitându-se prin birou de parcă nu ar ști ce să facă.

Când s-a ridicat să se ducă la baie, Amber a intrat repede la ea în birou, a luat cheile din geanta femeii și le-a pus în altă parte. Apoi a băgat în fișet un dosar de pe biroul ei. Battley a revenit în birou și a început să caute dosarul, cu ochii plini de panică. La sfârșitul zilei, Battley a desfăcut geanta și s-a uitat înăuntru. Amber o urmărea cum vântură conținutul genții de colo-colo, după care răstoarnă totul pe birou. Nicio cheie. Părea șocată.

— Amber! a strigat ea. Ai văzut cheile mele?

Amber a dat fuga în biroul lui Battley.

— Nu, nu le-am văzut. Nu sunt în geanta dumneavoastră?

— Nu, a spus ea, gata să izbucnească în plâns.

— Ia să vedem, a spus Amber, luând geanta de pe birou. Dați-mi voie!

S-a prefăcut că răscolește în geantă.

— Hmm, aveți dreptate. Nu sunt aici.

A stat o clipă, ca și cum s-ar fi gândit.

— V-ați uitat prin sertare?

— Sigur că nu! Nu le scot niciodată din portmoneu. Nu le-aș pune în sertar, a insistat ea.

— Ce-ar fi să ne uităm, pentru orice eventualitate?

— E absurd! a bombănit Battley, dar a deschis sertarul. Vezi, nu sunt aici!

Amber s-a aplecat să se uite, apoi a privit peste birou, la coșul de gunoi de lângă fișet. L-a tras spre ea.

— Sunt în coșul de gunoi.

Amber a băgat mâna înăuntru, le-a scos și i le-a întins lui Battley.

Bătrâna doamnă a rămas nemișcată, privind fix inelul cu chei din mâna ei, și a înghițit în sec. Era limpede că femeia e tulburată, dar nu a spus decât „noapte bună”, apoi s-a întors și a plecat fără un cuvânt. Amber a zâmbit, urmărind-o cum se îndepărtează.

Peste câteva zile, Amber a schimbat ordinea cardurilor din dispozitivul rotativ Rolodex – probabil că era ultimul om din lume care mai avea așa ceva. Pe măsură ce săptămânile treceau, stresul începea să aibă efectul scontat – o privire hăituită, de teamă permanentă, apăruse în ochii bătrânei. Lui Amber parcă îi părea puțin rău de ce făcea, dar era cazul ca femeia aceea să iasă la pensie. Era mai bine pentru ea să-și petreacă timpul cu nepoții. Îi spusese lui Amber că are cinci și i se

plânsese că nu îi vede destul de des. Acum avea ocazia să stea mai mult cu ei, iar Jackson i-ar da, probabil, o pensie bună – mai ales dacă ar fi crezut că suferă de demență. De fapt, Amber îi făcea o favoare.

Și oare Jackson nu merita pe cineva mai modern, mai din zilele noastre, să-l ajute? Probabil o ținea acolo din loialitate. Amber le făcea amândurora o favoare, dacă se gândea bine. În dimineața aceea, a scos la imprimantă o pagină cu niște cuvinte fără sens și a strecurat-o printre paginile raportului pe care Battley abia îl terminase. Știa că femeia o să creadă că a luat-o razna cu adevărat și, evident, nu va pomeni nimănui despre asta. Amber aprecia că va mai dura doar câteva săptămâni. Cu siguranța de sine erodată și cu greșelile pe care bătrâna avea să le facă în curând, trezindu-i suspiciunile lui Jackson, Amber va sta frumușel în biroul lui Battley foarte rapid.

DOUĂZECI

A durat mai mult decât anticipase Amber, dar, după trei luni, pentru Battley totul era prea mult, așa că și-a înaintat demisia. Amber îi ținea acum locul, cât timp Jackson începuse căutarea unui nou asistent principal. Stătea tot în cubul ei minuscul, cu toate că biroul lui Battley era gol și, deși pe Amber o irita că încă nu e luată în calcul să se mute acolo permanent, era încrezătoare că în scurt timp el va descoperi că e indispensabilă. Deja petrecuse ultimele nopți studiind tot ce se putea despre cel mai nou client din Tokio – era uluitor ce postau oamenii pe conturile lor de socializare. Chiar dacă aveau destulă inteligență încât să-și securizeze contul cum trebuie, ce nu înțelegeau ei era că fiecare fotografie în care erau etichetați putea fi găsită pe pagina altcuiva, și nu toți erau așa de atenți. După verificarea site-urilor și după căutările de pe paginile de socializare, reușise să-și facă o imagine aproape completă despre ei, ba chiar și despre preferințele lor de gustătoare. Mai investigase și contractele pe care le încheiaseră recent, ca să-și dea seama de capacitatea lor de negociere și de eventualele scamatorii pe care ar putea să le facă.

Jackson o convocase în biroul lui, iar ea și-a luat raportul pe care îl făcuse clientului. El stătea rezemat de spătarul fotoliului de piele neagră și citea ceva pe iPhone. Avea sacoul scos și mânecile de la cămașă suflecate, lăsând să i se vadă antebratul bronzat. Familia Parrish abia se

întorsese din Antibes. Amber se gândise că au vrut să-și exerseze franceza aceea pe care păreau că o adoră cu toții. Nu a ridicat capul când ea a intrat în birou.

— Azi sunt încărcat, dar am uitat că după-amiază Bella are piesă în tabără. Trebuie să fug după prânz. Să-mi reprogramezi întâlnirile.

Cum o fi să ai un tată puternic, care să țină atât de mult la tine, încât să-și facă timp, cu programul lui încărcat, să vină la piesa ta? Iar obrăznicătura aia mică nu apreciază nimic.

— Desigur.

— Ai făcut rezervare pentru mâine la Catch pentru Tanaka și echipa lui?

— Nu chiar.

A ridicat capul brusc. Acum avea toată atenția lui.

— Poftim?

— Am rezervat la Del Posto. Lui Tanaka îi place mâncarea italienească și are alergii la fructele de mare.

El s-a uitat la ea cu interes.

— Serios? De unde știi asta?

I-a întins raportul.

— Mi-am permis libertatea să fac anumite cercetări. În timpul meu liber, desigur, a adăugat ea repede. M-am gândit că ar fi util. Cu rețelele astea de socializare, nu e așa de greu să afli niște lucruri.

El i-a zâmbit larg, lăsând-o să-i vadă pentru o clipă dantura perfectă, apoi a luat raportul. După ce l-a răsfoit, s-a uitat din nou la ea.

— Amber, sunt foarte impresionat! Extraordinară inițiativă. E fantastic.

Ea radia. Putea să pună pariu că Battley nu știa nici să intre pe Facebook.

S-a ridicat în picioare.

— Dacă nu mai e altceva, eu mă duc să reprogramez întâlnirile.

— Mersi, a mormăit el, cufundat din nou în raport.

Făcea progrese cu el, deși era puțin cam dezamăgită că el nu părea să observe ce bine arată picioarele ei cu fusta scurtă și cu pantofii cu toc înalt pe care îi purta azi. Era o pasăre din aia rară – un bărbat care nu are ochi decât pentru soția lui. În schimb, Daphne părea indiferentă, ca și cum i se părea normal ca el s-o venereze. Asta o enerva pe Amber. Pentru ea era clar că Daphne nu e atât de îndrăgostită de el, cum este el de Daphne, și că, de fapt, ea nu-l merita.

A deschis calendarul lui Jackson pe computer și a început să

contacteze persoanele cu care trebuia să se întâlnească după-amiază, ca să stabilească alte întruniri. Când se pregătea să dea un alt telefon, a apărut el.

— Amber, de ce nu stai tu în biroul doamnei Battley, până găsim un înlocuitor? Mi-ar fi mai comod să te am chiar lângă mine. Sună la serviciul de întreținere; îți transferă ei lucrurile.

— Mulțumesc, așa o să fac!

S-a uitat după el cum pleacă în costumul lui Brioni, care părea să fie făcut manual de zei. Se întreba cum o fi să porți niște haine care să coste mai mult decât câștigă unii oameni într-un an.

A luat telefonul și i-a trimis un mesaj lui Daphne.

Ești liberă mâine? Mi-ar plăcea să bem ceva împreună.

S-a auzit bipăitul telefonului.

Sigur. Îl trimit pe Tommy să te ia și mergem la Sparta's.

La șapte și jumătate e bine?

Perfect! Ne vedem mâine.

Dacă Daphne îl lua pe Tommy să le ducă el cu mașina, înseamnă că avea chef să bea, ceea ce era perfect, fiindcă Amber era gata s-o facă praf. Descoperise că după un Martini Daphne devine mult mai relaxată, și, în felul acesta, era mult mai simplu pentru ea să-i mai toarne câteva pe gât.

DOUĂZECI ȘI UNU

Mașina Lincoln Town Car a familiei Parrish aștepta în fața apartamentului ei exact la ora stabilită. Tocmai se pregătea să-i strige lui Daphne un salut, când și-a dat seama că bancheta din spate e goală.

— Unde e doamna Parrish? l-a întrebat ea pe Tommy, când acesta i-a deschis portiera.

— Domnul Parrish a venit acasă pe neașteptate. M-a rugat să vă iau și să vă duc la Sparta's, după care să mă întorc s-o iau pe ea.

A simțit că îi dispărea buna dispoziție din cauza enervării. De ce n-o sunase Daphne, să stabilească altă oră? Se simțea ca la o întâlnire la care

i se trage clapa. Și ce importanță avea că venise Jackson acasă? De ce nu i-a spus, pur și simplu, că are alte planuri? Unde e coloana ei vertebrală?

Când a ajuns la bar, a ales o masă intimă dintr-un colț și a comandat o sticlă de vin Sassicaia din 2007. Costa două sute zece dolari, dar Daphne avea să achite nota, și bine îi făcea, dacă o lăsase pe ea să aștepte. A luat o gură din delicioasa licoare roșie și i-a savurat parfumul bogat. Era grozav.

S-a uitat în jur, când localul a început să se umple, și s-a întrebat dacă va fi aici în seara asta și vreuna dintre așa-zisele prietene ale lui Daphne. Spera că nu – voia să o aibă pe Daphne doar pentru ea.

În sfârșit, a ajuns și Daphne, părând foarte grăbită și, sincer, cam neîngrijită. Părul îi era puțin ciufulit și machiajul se întinsese.

— Scuză-mă, Amber! Exact când plecam, a venit Jackson și...

Și-a azvârlit mâinile în sus.

— Nici măcar nu merită să discutăm despre asta. Simt nevoia să beau ceva.

A aruncat o privire spre sticlă, și a încrețit puțin din sprâncene.

— Sper că nu te deranjează că am comandat o sticlă, a zis Amber. Mi-am uitat ochelarii de citit și nu vedeam prea bine, așa că l-am rugat pe chelner să ne recomande el ceva.

Daphne a dat să spună ceva, dar apoi a părut să se răzgândească.

— E OK.

A apărut un pahar, și ea și-a turnat o porție generoasă.

— Mmm, un deliciu.

A inspirat adânc.

— Deci, cum merge lucrurile la Parrish International? Jackson mi-a spus că te dovedești a fi foarte valoroasă.

Amber a studiat-o, încercând să observe vreo urmă de suspiciune sau de gelozie, dar n-a văzut nimic. Daphne părea că se bucură sincer pentru ea, dar pe fața ei se vedea și un pic de îngrijorare.

— Toată lumea te tratează frumos, nu? Nu e nicio problemă, nu?

Amber a fost surprinsă de întrebarea ei.

— Nu, absolut niciuna. Îmi place la nebunie. Mulțumesc mult de tot că m-ai recomandat! E atât de diferit de Rollins! Și toți se poartă foarte frumos. Așadar, care era marea urgență?

— Poftim?

— Jackson a venit acasă... Ce-i trebuia, de ți-a întrerupt planurile?

— Nimic. Voia doar câteva minute cu mine înainte să plec.

Amber a ridicat o sprânceană.

— Câteva minute, ca să ce?

Daphne a roșit.

— A, asta. Se pare că nu se mai satură de tine. Asta-i chiar uimitor. Sunteți căsătoriți de cât, nouă ani?

— Doisprezece.

Amber își dădea seama că o face pe Daphne să se simtă inconfortabil, așa că a schimbat tactica. S-a aplecat spre ea și i-a spus cu voce scăzută:

— Poți să te consideri norocoasă. Unul dintre motivele pentru care am plecat de acasă a fost iubitul meu, Marco.

— Cum adică?

— Eram înnebunită după el. Am fost prieteni din liceu. Nu mai fusesem cu nimeni în afară de el, așa că nu știam.

Acum Daphne se apropia mai mult de ea.

— Ce nu știai?

Ea s-a foit, încercând să pară stânjenită.

— Că nu era normal. Știi tu. Că bărbații trebuie să fie, într-un fel, pregătiți. Trebuia să fac tot felul de chestii ca să poată face dragoste cu mine. Îmi spunea că nu sunt suficient de drăguță ca să se excite fără ajutor.

Era destul de groasă minciuna, dar Daphne părea s-o înghiță.

— Ultima picătură a fost când mi-a spus să mai aduc un bărbat în dormitor.

— Poftim?!

Daphne a rămas cu gura căscată.

— Mda. S-a dovedit a fi gay. Nu voia să recunoască, sau ceva de genul ăsta. Știi tu cum e într-un oraș mic.

— Și de atunci ai mai avut vreun prieten?

— Am mai avut, din când în când, dar nimic serios. Sincer, sunt cam speriată să mă mai culc cu altcineva. Dacă aș afla că, într-adevăr, eu eram cauza?

Daphne a clătinat din cap.

— E o prostie, Amber. Orientarea lui sexuală nu are nicio legătură cu tine. Și tu ești foarte drăguță. Când o să întâlnești bărbatul potrivit, o să-ți dai seama.

— Așa ai simțit și tu când l-ai întâlnit pe Jackson?

Daphne a tăcut un moment și a luat o gură de vin.

— Păi... cred că Jackson mi-a sucit mințile. Tata s-a îmbolnăvit după ce au început întâlnirile noastre, și el a devenit punctul meu de sprijin. Pe urmă, lucrurile au avansat foarte rapid și, până să-mi dau seama, ne-

am și căsătorit. Nu m-aș fi așteptat. El se întâlnea cu femei sofisticate și frumoase. Nu îmi dădeam seama ce vede la mine.

— Hai, Daphne, ești superbă!

— E drăguț din partea ta, dar și ele erau la fel. Iar ele erau bogate și versate. Eu eram doar o fată dintr-un mic oraș. Nu știam nimic despre lumea asta.

— Și ce crezi că te-a făcut specială?

Daphne și-a umplut din nou paharul și a băut prelung din el.

— Cred că i-a plăcut să aibă o pânză goală. Eram tânără, aveam doar douăzeci și șase de ani, iar el e cu zece ani mai mare. Eram așa de preocupată de înființarea fundației *Zâmbetul lui Julie*, că nu m-a dat pe spate. Mai târziu mi-a spus că niciodată nu a știut dacă femeile cu care ieșea îl voiau pe el sau voiau banii lui.

Lui Amber îi venea greu să creadă. Și de-ar fi fost sărac-lipit, tot era superb, strălucitor și plin de farmec.

— Și cum și-a dat seama că nu te interesează banii lui?

— De fapt, chiar am încercat să-l mai temperez. Realmente nu mă impresionase. Pe de altă parte, se purtase așa de frumos cu familia mea, și toți mă îndemnau să nu-l las să scape.

— Vezi, chiar ești norocoasă. Uite ce frumos s-a terminat! Ai o viață așa frumoasă.

Daphne a zâmbit.

— Nimeni nu are o viață perfectă, Amber.

— Cu siguranță așa pare. Viața ta pare cât se poate de perfectă.

— Sunt foarte norocoasă. Am doi copii sănătoși. E un lucru pe care niciodată nu l-aș minimaliza.

Amber voia ca discuția să rămână la tema căsătoriei.

— Da, normal. Dar relația voastră pare un basm din altă lume. Jackson se uită la tine ca și cum te venerază.

— E foarte atent. Presupun că uneori simt nevoia să respir, pur și simplu. Te simți puțin captivă când ești nevoită să te porți ca soția președintelui. El are mari așteptări. Mie mi-ar plăcea uneori să stau acasă și să mă uit la *Culisele puterii*, decât să mă duc la altă acțiune filantropică sau la vreun eveniment oficial.

„Vai, ce să spun!” s-a gândit Amber. „Cred că e așa de greu să te îmbraci în rochii de firmă, să bei vinuri scumpe și să molfăi caviar”. A reușit totuși să-și compună o privire înțeleghătoare.

— Înțeleg. Eu m-aș simți total nepotrivită să fac asta. Dar tu faci să pară totul foarte ușor. Ți-a luat mult timp să te obișnuiești?

— Primii doi ani au fost cumpliți. Dar Meredith mi-a sărit în ajutor. M-a ajutat să navighez în periculoasele cercuri sociale de aici, din Bishops Harbor.

A râs.

— Odată ce o ai pe Meredith de partea ta, toată lumea se aliniază în spatele ei. A fost cel mai dârz susținător al fundației mele – până să apari tu, adică.

— Cred că te-ai simțit foarte norocoasă. Cam cum mă simt eu datorită ție.

— Exact.

Sticla era goală, și Amber se pregătea să propună să mai comande una, când ecranul telefonului lui Daphne s-a luminat de la un mesaj.

L-a citit repede, apoi s-a uitat la Amber parcă cerându-și scuze.

— E Bella. A avut un coșmar. Trebuie să mă duc acasă.

Obrăznicătura aia. Chiar și când nu era prezentă îi strica planurile lui Amber.

— Vai, mititica! Se întâmplă des?

Daphne a clătinat din cap.

— Nu prea des. Îmi pare rău că trebuie să scurtez întâlnirea. Dacă nu te superi, o să-i spun lui Tommy să mă lase pe mine întâi, și apoi pe tine.

— Sigur că da. Dă-i un pupic de la mătușa Amber, a spus ea, cu tupeu. De ce să nu-și înalțe statutul?

Daphne i-a strâns mâna în timp ce se îndreptau spre mașina care le aștepta.

— Îmi place asta. O să-i dau.

Cu toate că era dezamăgită că nu mai căpătase încă un pahar din vinul acela dumnezeiesc, obținuse ceva din ceea ce dorise: începutul unui profil al femeii perfecte pentru Jackson. O va construi, bucată cu bucată, până când va fi copia perfectă a femeii pe care el o consideră irezistibilă.

Doar că va fi o variantă mai nouă și mai tânără.

DOUĂZECI ȘI DOI

Amber a inspirat mirosul amețitor al oceanului. Era o dimineată absolut superbă de duminică, iar ea și Daphne erau deja pe apă de o oră. Jackson era la Bruxelles, cu afaceri, iar Daphne o invitasă să-și petreacă weekendul cu ea. Fusesse un pic reticentă când Daphne îi propusese să

iasă cu caiacul, pentru că nu mai făcuse asta niciodată și nu era prea convinsă că ar fi vrut ca prima ei experiență să aibă loc în apele adânci ale golfului Long Island. Dar nu trebuia să-și facă griji. Apa era nemișcată, ca sticla, atunci când au pornit, iar într-o jumătate de oră Amber s-a simțit sigură pe ea și relaxată. La început au stat aproape de mal, și Amber a fost uimită de pacea acelei dimineți liniștite, când se auzeau doar cântecul păsărilor și clipocitul apei lovite de padele. Totul era nemișcat, cu o fantastică absență a agitației și zgomotului vieții obișnuite. Au plutit una lângă alta, amândouă tăcute și mulțumite.

— Vrei să mergem puțin mai departe? a întrerupt Daphne tăcerea.

— Cred că da. Suntem în siguranță?

— Absolut.

Amber s-a străduit să țină pasul cu mișcările sigure pe care le făcea Daphne cu vâslele, respirând greu de la efort. Era impresionată de forța lui Daphne. Pe măsură ce se îndepărtau de mal, apa căpăta o cu totul altă înfățișare. Prima dată când a trecut pe lângă ele o ambarcațiune, a crezut că vor fi înghițite în siajul ei, dar a doua oară când s-a întâmplat, s-a simțit cuprinsă de adrenalină ridicându-se pe valuri.

— Îmi place la nebunie, Daphne! Mă bucur așa de mult că m-ai convins să vin.

— Știam că o să-ți placă. Acum am și eu un partener. Lui Jackson nu-i prea place să se plimbe cu caiacul. Preferă să meargă cu iahtul.

„Păi”, s-a gândit Amber, „și iahtul ar fi bun”. Încă nu fusese pe iahtul lui Hatteras, dar era sigură că nu va trece mult până va fi invitată.

— Ție nu îți place iahtul? a întrebat-o Amber.

— A, ba da, îmi place, dar e o cu totul altă experiență. Mai trebuie lucrat la el până să-l lansăm la apă. Probabil va fi gata cândva, pe la sfârșitul lui iunie. O să ieșim cu toții. Atunci o să judeci singură.

— Cum se numește?

— Bellatada, a răspuns Daphne, cu un zâmbet ușor stânjenit.

Amber a stat o clipă să se gândească.

— A, am priceput. Începutul numelor voastre. Cele trei fete ale lui Jackson.

— Cam caraghios, presupun.

— Deloc. Mie mi se pare drăguț.

În sinea ei, se îneca în aceste cuvinte.

— Vrei să ne întoarcem? E aproape zece.

Daphne s-a uitat la ceas și și-a aranjat vizeta.

Nu le-a luat mult să ajungă pe plajă, în fața casei, la debarcaderul de

caiace. Când urcau pe cărarea spre casă, a ajuns până la ele zgomotul făcut de râsetele și țipetele fetelor. Bella și Tallulah se bălăceau în piscină cu tatăl lor.

Amber s-a întors spre Daphne.

— Credeam că diseară vine Jackson.

— Și eu, a spus Daphne, grăbind pasul.

El a ridicat privirea și și-a trecut mâna prin părul ud.

— Bună, fetelor! Ați fost cu caiacul?

— Da. Când ai venit acasă? Îmi pare rău că n-am fost aici, dar credeam că vii diseară, a spus Daphne, cu o voce încordată.

— Am terminat aseară, așa că m-am hotărât să vin în dimineața asta.

Bella se ținea de umerii lui și bătea apa cu picioarele. El s-a întors s-o ia în brațe, iar ea a țipat de bucurie când a aruncat-o în apă. A ieșit din apă și a înotat până la el.

— Mai vreau, tati!

Dar el s-a ridicat în capătul mai puțin adânc al piscinei, ștergându-și apa de pe față.

— De ajuns, iubita. E timpul să facem o pauză.

Pentru prima oară, nu s-au mai auzit văicărelile enervante ale Bellei. Trebuie să fi fost ceva inedit.

Jackson le-a dat fetelor câte un prosop și a început și el să se șteargă. Era imposibil să nu te uiți la corpul lui, ud și lucios, când s-a apropiat de Daphne și a sărutat-o.

— Ce bine e să fii acasă! a spus el.

Daphne îi spusese mai devreme lui Amber să stea toată ziua, dar acum, că Jackson venise acasă, știa că va trebui să pună placa cu „n-aș-vrea-să-vă-deranjez”.

— M-am simțit grozav cu caiacul, Daph. Mersi mult! Acum te las să-ți petreci timpul cu familia ta.

— Cum adică? Nu poți să pleci.

— Ba trebuie! Sunt convinsă că Jackson vrea să fie singur cu tine și cu fetele.

— Prostii! Știi ce crede despre tine. Te consideră ca un membru al familiei. Haide, o să ne simțim bine!

— Sigur, a confirmat Jackson. Ești mai mult decât bine-venită.

— Sigur?

— Evident, a spus Daphne. Hai să mergem în casă și să pregătim masa. Margarita e liberă în weekendul ăsta, așa că vom fi noi bucătărese.

Au gătit împreună la bucătărie, dar, după ce au terminat de umplut

foile de *tortilla* cu pastă de fasole, cu legume și cu brânză, nu au reușit să facă un *burrito* frumos aranjat ca Margarita.

— Arată cam trist, nu? a întrebat-o Daphne, râzând.

— Dă-le-ncolo! Oricum, vor fi gustoase.

Amber s-a spălat pe mâini și a rupt un șervețel de hârtie din rolă, în timp ce Daphne a deschis un dulap și a scos de acolo două tăvi.

— Uite așa! Cred că va merge. O să mâncăm afară, la piscină.

— Uuu, miam-miam! a țipat Bella când au ieșit afară cu tăvile.

S-au așezat toți cinci sub o umbrelă mare, iar soarele reflectat în apa turcoaz a piscinei desena diamante și triunghiuri strălucitoare. O adiere ușoară se simțea prin aerul cald – o zi perfectă de sfârșit de primăvară. Amber a închis ochii o clipă, imaginându-și că toate astea îi aparțin. Cel puțin ultimele săptămâni îi arătasera că Daphne o considera acum cea mai apropiată prietenă și confidentă a ei. Îi povestise despre copilăria ei, despre cum se străduiau părinții ei ca viața lor să pară normală, în ciuda bolii care stătea la pândă, gata să lovească în orice clipă.

„Mama și tata o încurajau pe Julie să facă tot ce poate face un copil sănătos. Îi dădeau libertatea să-și trăiască viața așa cum vrea, să încerce tot ce vrea”, îi spusese Daphne.

La început, când Daphne îi povestea de toate perioadele de spitalizare, de tusea sfâșietoare care producea mucus vâcos, de intestine deranjate și de problemele de digestie, Amber începuse să simtă empatie. Dar, când și-a comparat propria copilărie cu copilăria lui Daphne, resentimentele ei au revenit. Cel puțin Julie crescuse într-o casă frumoasă, cu bani și părinți care o iubeau. OK, a fost bolnavă și după aia a murit. Și ce? Mulți oameni sunt bolnavi. Mulți oameni mor. Țsta-i un motiv să-i faci sfinți? Dar Amber, și prin câte a trecut ea? Nu merita și ea puțină compasiune?

S-a uitat în jurul mesei la toți de acolo. Bella, rezemată leneș de spătarul scaunului, dădea din picioare și lua din când în când o gură de *burrito*, cu mintea aiurea și fără niciun fel de grijă, copil de bogătași cocoloșit și răsfățat. Tallulah stătea dreaptă și se concentra pe mâncarea din fața ei. Daphne, ușor bronzată și frumoasă de la natură, avea grijă ca plozii ei să aibă paharul plin și șervețele și tot ce le mai trebuie. Iar Jackson, stăpânul tuturor, stătea ca un lord în armură, supraveghindu-și vastul domeniu și familia impecabilă. Dintr-odată, a simțit golul oribil din ea ca pe o mușcătură, ca și cum cineva ar fi vrut să stoarcă viața din ea. Acum nu era momentul să fie moale. De data asta va câștiga.

DOUĂZECI ȘI TREI

Fusese atât de ocupată la serviciu, că Amber nu o mai văzuse pe Daphne de două săptămâni, din ziua în care fuseseră cu caiacul. Dar Jackson plecase acum din nou din oraș, așa că a sunat-o pe Daphne s-o întrebe dacă ar vrea să meargă la un film, și Daphne o invitase la ea acasă.

Începuse să viseze la ziua în care casa aceea va fi a ei. Își dorea să-și pună amprenta peste tot. Odată, când Daphne o lăsase singură acasă, pentru a merge să le ia pe fete, a probat toate perechile ei de lenjerie. Uneori se ducea sus și folosea baia lui Daphne, se pieptăna cu peria ei de păr și se dădea cu puțin ruj dintre ale ei. Arătau aproape la fel, se gândea ea când se uita în oglindă.

Ajunsese fix la șapte. Bella a crăpat ușa și și-a ițit capul împodobit cu bucle aurii.

— Ce cauți aici?

— Bună, scumpo! M-a invitat mami.

Bella și-a dat ochii peste cap.

— În seara asta ne uităm la *Vrăjitorul din Oz*. Să nu cumva să încerci să-l schimbi cu vreun film plicticos pentru adulți.

A deschis ușa, după care i-a întors spatele.

A fost rîndul lui Amber să-și dea ochii peste cap. *Vrăjitorul din Oz*. Dacă trebuia să stea s-o asculte pe Dorothy cum spune „nicăieri nu e ca acasă”, avea să se sinucidă.

— Aici erai! Bella mi-a spus că ai venit. Haide și tu la bucătărie!

Daphne își făcuse apariția, arătând perfect într-o salopetă care semăna foarte bine cu creația Stellei McCartney pe care o văzuse Amber într-un număr recent din *Vogue*.

Amber s-a așezat la insula enormă din marmură.

— Îți dau ceva să bei?

— Sigur, ce bei și tu.

Daphne i-a turnat un pahar de chardonnay dintr-o sticlă desfăcută.

— Noroc!

A ridicat paharul.

Amber a luat o mică înghițitură.

— Înțeleg că în seara asta avem în program *Vrăjitorul din Oz*.

Daphne s-a uitat la ea, parcă cerându-și iertare.

— Da, scuze! Am uitat că le promisesem fetelor.

A scăzut vocea, să n-o audă Bella.

— După o jumătate de oră, putem să ne strecurăm în camera cealaltă să vorbim. Nu vor observa.

„Mi-e indiferent”, și-a spus Amber.

S-a auzit soneria.

— Mai vine cineva? a întrebat Amber.

Daphne a clătinat din cap.

— Nu aștept pe nimeni. Vin imediat.

Un minut mai târziu, Amber a auzit voci, după care a apărut Meredith, venind după Daphne în bucătărie. Părea foarte hotărâtă.

— Bună, Meredith! a salutat-o Amber, cuprinsă de neliniște.

Daphne avea o expresie îngrijorată, și i-a pus mâna pe braț lui Amber.

— Meredith spune că trebuie să discute cu noi.

Mintea lui Amber a început să lucreze febril. Era posibil să fi descoperit adevărul? Poate că fotografia de la strângerea de fonduri o dăduse de gol, până la urmă. A inspirat adânc, să-și potolească bătaile inimii. Nu trebuie să se tulbure înainte să audă ce are Meredith de spus. S-a ridicat de pe scaun.

— Margarita, vrei să le dai fetelor să mănânce? Venim și noi mai târziu, a spus Daphne, apoi s-a întors spre Meredith și spre Amber. Să mergem în birou!

Inima lui Amber încă mai bubuia când le-a urmat pe hol și în biroul cu lambriuri de lemn. S-a uitat drept în față, la peretele acela plin de cărți, străduindu-se să se calmeze.

— Haideți să stăm jos!

Daphne a tras un scaun și s-a așezat la micuța masă de mahon din colțul camerei. Amber și Meredith s-au așezat și ele.

Meredith s-a uitat la Amber când a spus:

— După cum știi, eu verific toate fișele de înscriere ale celor din comitet.

— N-ai făcut asta acum câteva luni? a întrerupt-o Daphne.

Meredith a ridicat mâna.

— Da, credeam că am făcut-o. Din câte se pare, agenția a greșit fișa lui Amber. Au verificat-o săptămâna trecută și azi m-au sunat.

— Și? a îmboldit-o Daphne.

— Și, când au verificat la asistența socială, au descoperit că Amber Patterson e dată dispărută de patru ani.

Le-a arătat o copie după un fluturaș pentru persoane dispărute, unde apărea fotografia unei tinere brunete, care nu semăna deloc cu Amber.

— Poftim? Trebuie să fie o greșeală, a spus Daphne.
Amber n-a spus nimic, dar inima i s-a mai potolit.
Deci doar despre asta era vorba. Cu asta se descurca.
Meredith și-a îndreptat umerii.

— Nicio greșeală. Am sunat la Eustis, Nebraska, la arhive. Același număr de asigurare socială.

A scos copia unui articol din *Clipper-Herald*, cu titlul „Amber Patterson e și acum dispărută”, și i-a dat-o lui Daphne.

— Vrei să ne spui ceva, Amber, sau cum te-o chema?

Amber și-a acoperit fața cu mâinile și a plâns cu lacrimi adevărate de panică.

— Nu e ce crezi!

Și-a înăbușit un hohot.

— Atunci, ce e? a întrebat Meredith, tăioasă.

Amber și-a tras nasul, apoi și l-a șters.

— Pot să explic. Dar nu ei.

A scuipat ultimele cuvinte.

— Termină, fetițo! a ridicat Meredith vocea. Cine ești și ce vrei?

— Meredith, te rog! Nu ajută la nimic, a spus Daphne. Amber, liniștește-te! Sunt convinsă că ai o explicație bună. Spune-mi despre ce e vorba!

Amber s-a scufundat în scaun, sperând că pare la fel de tulburată pe cât se simțea.

— Știu că arată rău. Speram să nu fiu nevoită să spun nimănui. Dar a trebuit să fug.

— Să fugi de ce? a insistat Meredith, și Amber s-a chircit și mai mult.

— Meredith, te rog, lasă-mă pe mine să pun întrebările, a spus Daphne, apoi și-a pus mâna cu blândețe pe genunchiul lui Amber. De ce fugeai, iubita?

Amber a închis ochii și a oftat.

— De tatăl meu.

Ai fi zis că Daphne a primit o lovitură.

— De tatăl tău? Ți-a făcut ceva rău?

Amber a lăsat capul în piept când a vorbit.

— Mi-e așa de rușine să-ți spun asta. M-a... m-a violat.

Daphne și-a înăbușit o exclamație de uimire.

— N-am mai spus nimănui.

— O, Doamne! a făcut Daphne. Îmi pare așa de rău.

— A durat ani de zile, de când aveam zece ani. O lăsa în pace pe

Charlene dacă eu stăteam acolo și nu spuneam. De-asta a trebuit să rămân. Nu puteam să-l las să-i facă rău ei.

— E îngrozitor. N-ai putut să-i zici mamei tale?

Ea și-a tras nasul.

— Am încercat. Dar nu m-a crezut, a spus că încerc doar să primesc atenție și că mă va snopi în bătaie dacă mai spun cuiva o asemenea „minciună ticăloasă”.

O privire rapidă cu coada ochiului a asigurat-o că Daphne o crede, dar Meredith nu părea convinsă.

— Deci, ce s-a întâmplat, mai exact?

Vocea lui Meredith avea un ton mai degrabă batjocoritor, și Amber a văzut că Daphne îi aruncă o privire.

— Am rămas până când a murit Charlene. Tata mi-a spus că, dacă plec, o să vină după mine și o să mă omoare. Așa că a trebuit să-mi schimb numele. Am făcut autostopul până în Nebraska, unde am întâlnit un tip într-un bar. El mi-a găsit o colegă de cameră. Am lucrat ca ospătară și am strâns bani până când am avut destui ca să vin aici și s-o iau de la capăt. Tipul lucra la arhive și mi-a dat informația despre fata dispărută, după care mi-a prezentat o cunoștință de-ale lui care mi-a făcut o carte de identitate cu numele lui Amber.

A așteptat o clipă, ca femeile să răspundă.

Spre marea ei ușurare, Daphne s-a ridicat și a luat-o în brațe.

— Îmi pare așa de rău! a spus ea din nou.

Meredith, însă, nu era dispusă să cedeze.

— Poftim? Daphne, vrei să spui că o s-o crezi pe cuvânt și n-o să investighezi? Nu-mi vine să cred!

Ochii lui Daphne erau reci.

— Meredith, pleacă, te rog! Te sun mai târziu.

— Ești oarbă în privința ei.

Meredith s-a îndreptat spre ușă, supărată, și s-a întors înainte să iasă.

— Ține minte ce-ți spun, Daphne – asta n-o să se termine cu bine!

Daphne a luat-o de mână pe Amber.

— Nu-ți face griji. Nimeni n-o să te mai rănească vreodată.

— Dar Meredith? Dacă le spune și altora?

— Dă-mi voie să mă ocup eu de Meredith. O să am grijă să nu sufle o vorbă.

— Te rog să nu spui nimănui, Daphne! Trebuie să mă prefac în continuare că sunt Amber. Tu nu știi cum e. O să mă găsească, oriunde aș fi.

Daphne a dat din cap.

— N-o să spun nimănui, nici măcar lui Jackson.

Amber s-a simțit un pic vinovată că l-a zugrăvit pe tatăl ei în culori așa urâte. Până la urmă, el muncise non-stop la curățătorie ca să le întrețină pe mama și pe cele trei surori ale ei, și niciodată nu s-ar fi atins de vreuna dintre fetele lui. Sigur, le și pusese pe fete să muncească la curățătoria aia nenorocită pe nimic, ceea ce era convinsă că e sclavie infantilă, foarte aproape de abuz asupra copilului. Și ce dacă nu a atins-o niciodată? Tot profitase de ea.

Brusc, nu s-a mai simțit atât de vinovată. A ridicat capul de pe umărul lui Daphne și s-a uitat în ochii ei.

— Nu știu ce am făcut să merit o prietenă ca tine. Ți mulțumesc că ești alături de mine întotdeauna!

Daphne i-a zâmbit și i-a netezit părul.

— Și tu ai face la fel pentru mine.

Amber i-a adresat un zâmbet trist și a dat din cap.

Daphne s-a pregătit să iasă din cameră, dar s-a întors.

— O să-i spun Bellei că *Vrăjitorul din Oz* va trebui să aștepte. Cred că meriți să alegi tu filmul în seara asta.

Amber i-a zâmbit sincer – abia aștepta să vadă expresia dezamăgită de pe fața prietenei.

— Chiar m-ar ajuta să mă gândesc la altceva.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Când era mică, Amber detestase întotdeauna sărbătoarea de 4 iulie. Singurul lucru bun la ziua aceea era că tatăl ei închidea spălătoria. Ea și cele trei surori ale ei asistau la paradă – fanfara liceului care cânta întotdeauna strident și fals, cel puțin una dintre majoretele care scăpa bastonul pe jos și câte o țărâncuță rotofeie care făcea cu mâna veselă din căruța încărcată cu fân. Era așa de stupid și de jenant, că lui Amber îi venea să intre în pământ de rușine.

Dar anul acesta era altceva. Cu totul altceva. Amber stătea cu Daphne pe puntea din spate a iahtului familiei Parrish, un Hatteras de vreo douăzeci de metri, care gonea prin apele golfului. Urmau să-și petreacă tot weekendul pe iaht, iar Amber era în al nouălea cer. Fusesse la cumpărături cu Daphne și cheltuisese mai mult decât își propusese, dar

voia să arate perfect în fiecare minut, din moment ce avea să fie lângă Jackson douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Își luase un costum alb de baie, după care aruncase banii pe unul negru, întreg, cu un decolteu adânc, în „V” și despicat pe picior. Era unul dintre cele mai sexy costume de baie pe care le văzuse vreodată, și Daphne dăduse aprobator din cap când ieșise din cabina de probă. Tunica era transparentă, așa că nicio clipă corpul ei nu avea să fie ascuns de ochii lui Jackson. Pentru când urmau să acosteze, își luase niște pantaloni scurți, albi, care abia îi acopereau fundul, și niște topuri scurte. Își cumpăraseră pantaloni strâmți, albi, pentru seară, câteva tricouri și un pulover elegant, marinăresc, pe care să și-l pună pe umeri. Își luase chiar și spray bronzant. Era momentul în care trebuia să strălucească.

Jackson stătea la cârmă, cu picioarele lui bronzate și musculoase, îmbrăcat într-un șort elegant și o cămașă albă de golf. Mișcările lui erau perfect sigure și pricepute. S-a întors spre Daphne și Amber și a strigat peste tot zgomotul:

— Hei, scumpo, îmi aduci și mie o bere?

Daphne a băgat mâna în frigider și a scos de acolo o doză de Gordon Ale, de pe care se scurgeau picături reci. Trebuia să admită, costumele ei negru de baie o avantaja perfect. Sperase ca Daphne să poarte ceva mai sobru, dar nu avusese noroc.

— Uite, dă-i-o tu! a rugat-o Daphne. Ai putea să primești o lecție despre manevrarea iahtului.

Amber a luat cutia de la Daphne și a sărit în sus.

— Sigur... Hei! l-a atenționat ea pe Jackson, bătându-l ușor pe umăr. Uite berea ta!

— Mersi!

A desfăcut doza, a luat o gură de bere, iar Amber i-a observat degetele lungi și mâna fină, imaginându-și-le imediat pe trupul ei.

— Daphne se gândea că o să-mi dai o lecție despre cum se conduce iahtul, a spus ea cu sfială.

— Despre conducerea iahtului... Așa s-a exprimat? s-a interesat el, râzând.

— Ei, poate că nu! Nu-mi amintesc.

— Uite, a spus el, mutându-se un pic spre dreapta. Apucă volanul!

— Poftim? Nu! Dacă ne lovim de ceva?

— Ești simpatică. De ce putem să ne lovim? De fapt, trebuie să nu-l miști prea mult. Trebuie doar să îndrepti vârful bărcii în direcția în care vrei să mergi și să nu faci mișcări bruște.

Ea și-a pus mâinile pe volan și s-a concentrat asupra apei, iar emoțiile au început să dispară când a început s-o simtă.

— Bine, a spus el. Acum păstrează direcția.

— Ce distractiv e! a spus ea, dându-și capul pe spate și râzând. Aș putea face asta toată ziua.

Jackson a bătut-o pe spate.

— Grozav! Mă bucur să am un partener aici, sus. Daphne nu prea se omoară cu iahtul. Preferă caiacul.

Amber a făcut ochii mari.

— Serios? Nu-mi vine să cred! E mult mai frumos decât caiacul.

— Poate o convingi și pe soția mea de asta.

A mai luat o gură de bere și s-a uitat spre Daphne, care citea liniștită *Portretul unei doamne*.

Amber i-a urmărit privirea și i-a pus mâna pe braț, aparent liniștitor.

— Sunt convinsă că îi place mai mult decât crezi. Mie, una, știu că îmi place.

A stat la cârmă o oră, punându-i întrebări și laudându-i cunoștințele lui vaste legate de navigație. L-a făcut să-i promită că îi va arăta mai târziu hărțile lui, ca să le poată studia și să afle mai multe despre apele din Connecticut. Și, din când în când, se mișca astfel încât corpul ei să se atingă un pic de al lui. Când a crezut că ar putea bate la ochi, i-a încredințat volanul lui Jackson și s-a dus să stea lângă Daphne. Se apropiau de satul Mystic, iar soarele se pregătea să apună.

Daphne a ridicat capul din carte.

— Ei, mi se pare că îți place. Ai învățat multe lucruri?

Amber a cercetat chipul lui Daphne, în căutarea vreunui semn de iritare, dar ea părea sincer bucuroasă că Amber se simte bine.

— Mi-a plăcut, a spus ea. Jackson știe atât de multe lucruri despre navigație!

— Barca asta e favorita lui. Ar pleca în fiecare weekend cu ea, dacă l-aș lăsa.

— Ție nu-ți place așa de mult, nu?

— Îmi place. Doar că nu-mi place să stau mereu pe iaht. Avem o casă frumoasă, avem plajă și piscină. Îmi place să stau acolo. Pe barcă e doar apă până la orizont, și durează mult să ajungi undeva. Încep să mă plictisesc. Și fetele își pierd răbdarea. E un spațiu mic, și e greu să păstrezi totul în ordine.

Amber s-a mirat iar de obsesia pe care o avea Daphne pentru ordine. Oare niciodată nu era destinsă și relaxată?

— Ei, trebuie să recunoști că e plăcut. Vântul care îți trece prin păr, desplicarea valurilor, a spus Amber.

— Mai ales viteza nu-mi place. Să-ți spun sincer, eu prefer bărcile cu pânze. E mai multă liniște. Mă simt mult mai aproape de natură când sunt pe o barcă cu pânze.

— Lui Jackson îi place?

— Nu prea. Să nu mă înțelegi greșit – merge bine și cu barca cu pânze. Știe meserie. Dar pe iahtul ăsta poate să zboare la viteză maximă, și îi place și să pescuiască.

Și-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Prietenul meu din facultate a crescut cu bărcile cu pânze, așa că petreceam mult timp pe barca familiei lui. Acolo am învățat să navighez.

— Cred că înțeleg atunci de ce îți place mai mult, a spus Amber.

— E bine și aici. Am grijă să-mi iau la mine o carte bună, iar fetele își aduc jocuri. Și, evident, e și mai bine când am la bord o prietenă ca tine.

— Mulțumesc pentru invitație, Daphne! Pentru mine e un adevărat răsfăț.

— Cu plăcere, a spus Daphne, apoi a căscat și s-a ridicat de pe scaun. Mă duc să văd ce fac fetele. Nu te superi dacă mă întind câteva minute înainte de masă?

— Sigur că nu. Du-te și odihnește-te!

Amber s-a uitat după ea cum coboară scările și imediat și-a reluat locul lângă Jackson.

— Daphne s-a dus să se culce puțin. Am impresia că s-a plictisit.

S-a uitat la fața lui, să-i vadă reacția, dar, dacă era vreun pic iritat, nu a arăta-o.

— E foarte înțelegătoare.

— Este. Mi-a povestit cum se distra în facultate cu fostul ei prieten, când se plimbau cu barca cu pânze.

Amber a observat imediat un mic zvâcnet pe obrazul lui Jackson.

— Nu știi ce să zic. Mie mi se pare prea lent în comparație cu asta.

— Ce-ar fi să mai treci un pic la volan? Mă duc să aduc ceva de băut.

Ea a luat volanul și a simțit că, în sfârșit, încet, încet, ar putea să preia cârma.

*

Mai târziu în seara aceea, după o masă relaxantă în Mystic, s-au întors toți cinci în port, sub cerul cald și plin de stele.

— Tati, a spus Tallulah pe drum. Măine seară ancorăm să vedem focurile de artificii?

— Absolut. Cum facem întotdeauna.

— Ce bine! a spus Bella. Vreau să stau singură sus, pe podul zburător. Acum sunt mare.

— Nu te grăbi, micuț!

Jackson a luat-o de o mână, Daphne de cealaltă, și au început s-o legene.

— Încă nu poți sta singură.

— Eu vreau să mă întind pe puntea din față ca anul trecut și să le văd de acolo, a rostit cu glasul ei subțire Tallulah.

— Tati o să stea cu tine pe pod, Bella, iar eu o să stau pe punte cu Tallulah.

S-a întors spre Amber.

— Și tu ar trebui să urci pe pod, cu Jackson și Bella. E un loc grozav din care să privești, mai ales că pentru tine e prima oară.

„Din partea mea, e bine”, și-a spus Amber.

Era puțin trecut de ora zece când au ajuns la barcă și, din nou, Amber s-a trezit singură cu Jackson, după ce Daphne a coborât cu copiii, să-i pregătească de culcare.

El s-a dus să aducă niște vin din bucătărie, întorcându-se cu trei pahare într-o mână și cu o sticlă de muscat în cealaltă.

— E prea devreme să încheiem seara. Ce-ai zice să bem un pahar cu vin înainte de culcare?

— Sună grozav, a spus Amber.

Au stat în aerul cald al nopții, bând vin, discutând despre ultimele achiziții făcute de Parrish International și despre cum vor face finanțarea. Când a apărut Daphne, Jackson a mai umplut un pahar și i l-a întins.

— Uite, scumpo!

— Nu, mulțumesc, dragul meu! Mi-e cam somn. Probabil că n-ar fi trebuit să mănânc atât de mult. Cred că mă duc să mă culc.

De fapt, constatase și Amber, Daphne chiar părea obosită. Dar că a mâncat atât de mult? Abia se atinsese de mâncare.

— Ei, noapte bună, copii!

I-a zâmbit lui Jackson.

— O să las lumina de veghe aprinsă.

— Cobor și eu repede. Du-te și odihnește-te!

După ce a dispărut, Amber și-a mai turnat un pahar.

— Îmi aduc aminte de mama, cum obosea și nu mai stătea până târziu. Tata glumea și spunea că s-au schimbat mult lucrurile față de

zilele fierbinți de la început.

Jackson s-a uitat în pahar, răsucind etrava.

— Părinții tăi trăiesc?

— Da. Sunt în Nebraska. Daphne seamănă foarte bine cu mama.

O mică urmă de uimire s-a văzut pe fața lui, înlocuită repede de inexpressivitatea lui obișnuită. Amber începea să-și dea seama că are o mare abilitate de a-și ține ascunse gândurile și sentimentele.

— În ce sens seamănă?

— Păi, amândouă sunt femei de casă. Mamei mele nu-i plăcea nimic mai mult decât să se uite la un film sentimental cu noi, copiii. De multe ori, când ești plecat, Daphne mă invită să ne uităm seara la film cu Tallulah și Bella. E plăcut, îmi amintește de casă. Și am impresia că, într-un fel, a început să se plictisească de evenimente caritabile, de vernisaje și de toate lucrurile astea. Cel puțin, așa mi-a spus mie.

— Interesant, a remarcat Jackson. Și, altceva?

— Păi, le plac chestiile liniștite, și mamei mele, și lui Daphne. Mamei mele nu i-ar fi plăcut deloc viteza cu care merge barca asta și vântul care îți bate în față. Nu că am fi deținut noi bărci, dar tata a avut o motocicletă. Ea o ura – zgomotul pe care îl făcea și viteza. Prefera să meargă cu bicicleta, încet și liniștit.

Alt rahat, dar o ajuta să-l facă să priceapă.

El a tăcut.

— Mie mi s-a părut grozav să stau la cârmă și să merg în viteză pe apă. Dar poate mâine ar trebui să mergem mai încet, ca să-i placă și lui Daphne.

— Da, bună idee, a spus el absent, și și-a terminat de băut vinul.

Lucrurile începeau să se pună în mișcare. Și ea spera că mâine seară vor fi și alte focuri de artificii în afară de cele de pe cer.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Chiar după 4 iulie, Amber și-a asigurat poziția râvnită de prim-asistent al lui Jackson. Rărise CV-urile, și pe cele care păreau prea bune le aruncase. Se făcuse indispensabilă lui Jackson de la plecarea doamnei Battley, așa că, atunci când a chemat-o în biroul lui, era convinsă că îi va spune că ea e oficial noul prim-asistent. A luat cu ea o agendă și un pix și s-a așezat în fotoliul de piele din fața biroului lui, atentă să-și așeze

picioarele îmbrăcate în dresuri negre în cea mai avantajoasă poziție. S-a uitat la el printre genele groase pe care i le pusese cosmeticiana și a întredeschis ușor gura cu buzele date cu luciu. Știa că dinții ei, albiți recent la dentist, arată bine în contrast cu buzele.

Jackson s-a uitat la ea o clipă, după care a început.

— Cred că știi cât mi-ai fost de ajutor în aceste ultime luni. Am decis să suspend căutarea unui nou asistent și să-ți ofer ție acest post, dacă ești interesată.

Era în stare să sară în sus și să țipe, dar nu și-a trădat bucuria.

— Sunt copleșită. Evident că sunt interesată. Mulțumesc, Jackson!

— Bine. O să vorbesc pentru toate aranjamentele la departamentul de resurse umane.

S-a uitat la un document pe care îl avea în față, sugerându-i limpede să plece, iar Amber s-a ridicat.

— A, a făcut el, iar ea s-a oprit și s-a întors. Desigur, va fi și o creștere substanțială a salariului.

Ca să fie aproape de el, ar fi lucrat acolo pe nimic, dar adevărul era că muncise al naibii de mult și avea impresia că merită salariul acela cu șase cifre. Nu i-a luat mult ca să-i anticipeze nevoile, din noua ei poziție, și în scurt timp lucrau împreună cu precizia unui ceas elvețian. Amber era încântată de importanța pe care i-o dădea poziția ei, prin apropierea de șeful cel mare. Cei de la administrație se uitau la ea cu invidie, iar directorii executivi o tratau cu respect. Nimeni nu voia să se pună rău cu persoana care stătea la urechea lui Jackson Parrish. Era o experiență amețitoare. Se gândea la jigodia aia de Lockwood de acasă și la cum se purtase cu ea – ca și cum era un gunoi pe care putea să-l arunce când vrea.

Vineri după-amiază a tresărit când a sunat interfonul, s-a ridicat și s-a dus în biroul lui. Când s-a apropiat de masă, a văzut acolo un teanc mare de hârtii care păreau să fie facturi și un carnet gros de cecuri.

— Îmi pare rău să te încarc cu povara asta. Battley se ocupa de ele de obicei, și eu, efectiv, nu am timp să mă uit pe ele.

— Chiar ai spus cuvântul acesta? De-acum ar trebui să știi că nimic din ce-mi dai să fac nu e o povară.

Jackson i-a zâmbit.

— *Touché!* Le faci pe toate cu plăcere. Ar trebui să treci pe cartea de vizită inițialele AP după numele tău. Asistenta perfectă.

— Hmm. Șeful perfect. Cred că suntem perechea ideală.

— Aici e testul, a spus el, cu un zâmbet ironic.

— Care e testul?

— Facturi. Toate se plătesc automat, dar aş vrea să te uiţi pe ele, să le ataşezi chitanţele şi să te asiguri că sunt făcute corect. Şi, evident, sunt şi nişte facturi care trebuie să fie plătite cu cecul. Ți le-am indicat eu pe acelea, așa că o să completezi lunar un cec pentru ele – Sabine, Surrey, școală, lucruri de genul acesta.

— Sigur. Nicio problemă.

A luat teancul de facturi şi carnetul de cecuri, dar a ezitat o clipă înainte de a ieşi.

— Ştii, mă simt ca Telemah.

Sprâncenele lui Jackson s-au ridicat de uimire.

— Cum?

— Ştii tu, din *Odissea*.

— Ştiu cine e Telemah. Ai citit *Odissea*.

Amber a dat din cap.

— De mai multe ori. Îmi place mult. Îmi place cum îşi asumă din ce în ce mai multe responsabilităţi. Aşa că... să nu crezi niciodată că îmi dai prea multe de făcut.

Din felul în care a privit-o, Amber a avut impresia că o evaluează şi că a marcat nişte puncte bune. I-a zâmbit dulce şi l-a lăsat s-o studieze în timp ce se îndrepta spre uşă.

A aruncat totul pe birou şi a început să se uite pe hârtii. S-a dovedit a fi un exerciţiu foarte interesant. Amber a fost şocată să vadă ce sume enorme cheltuie

Daphne în fiecare lună. Erau plăţi pentru Barney's, Bergdorf Goodman, Neiman Marcus, Henri Bendel şi buticuri independente, ca să nu mai vorbim de case de modă sau de bijutieri. Într-o singură lună cumpărase marfă în valoare de peste două sute de mii de dolari. Apoi veneau salariile bonelor, al menajerei şi al şoferului. Abonamentul lui Daphne la sala de sport, orele particulare de yoga şi de Pilates. Orele de echitaţie şi de tenis ale fetelor. Plăţile la club. Plăţile legate de iaht. Spectacolele şi mesele. Excursiile. Curgeau una după alta, ca într-un basm nenorocit.

Noul salariu pe care îl avea Amber era o sumă derizorie comparativ cu banii pe care îi cheltuia Daphne. În special una dintre facturi a uimit-o – era pentru o poşetă roşie din piele de crocodil Hermès Birkin. A căzut pe spate când a văzut preţul: şaizeci şi nouă de mii de dolari. Pentru o poşetă! Era mai mult decât jumătate din salariul ei anual. Iar Daphne o va purta probabil de vreo două ori, după care o va arunca în dulap.

Indignarea lui Amber era atât de palpabilă, că avea impresia că se sufocă. Era obscen. Dacă Daphne voia cu adevărat să ajute familiile cu fibroză chistică, de ce nu dona mai mulți bani, mulțumindu-se cu zecile de poșete de firmă pe care deja le are? Cât de ipocrită e. Cel puțin Amber era onestă cu ea și cu motivele ei. Când va fi măritată cu Jackson, nu-și va pierde timpul prefăcându-se că-i pasă de acțiunile de caritate.

Daphne nu trebuia să ridice un deget acasă, putea să-și cumpere tot ce vrea, avea un soț care o iubea, și nu-și putea plăti singură facturile? Cât de răsfățat poți să fii? Amber nu ar fi fost niciodată atât de leneșă, încât să lase pe cineva să-și bage nasul în viața ei. Acum, că văzuse și mai mult din viața cocoloșită pe care o ducea Daphne, își dădea seama cât de imensă era averea lui Jackson, și era și mai hotărâtă să-și ducă planul la capăt.

I-a luat peste o oră și jumătate să termine cu toate facturile și chitanțele, iar odată ce a terminat, clocotea de-a dreptul. S-a ridicat de la birou și s-a dus la cafetiera de pe hol. Când s-a întors, s-a oprit la toaletă și s-a uitat în oglindă. Îi plăcea ce vedea, dar era timpul să pluseze, să arate și mai sexy, însă într-un mod subtil – să-l facă să se întrebe ce s-a schimbat la ea. Când a revenit la birou, a văzut că Jackson deja plecase. A pus facturile și carnetul de cecuri în sertar, l-a încuiat și și-a băut cafeaua. În momentul în care, în cele din urmă, a închis ușa de la birou și a ieșit din clădire, planurile deja începeau să se formeze în mintea ei. Avea la dispoziție tot weekendul să le pună la punct.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Sâmbătă, s-a întâlnit cu Daphne la Barnes & Noble. S-au dus să ia împreună masa la o micuță cafenea de peste drum. S-au așezat într-un separeu mai din spate, iar Amber a comandat o salată verde cu pui. A fost surprinsă când Daphne a cerut un cheeseburger cu cartofi prăjiți, dar nu a comentat nimic.

— Deci Jackson mi-a spus că faci o treabă excelentă. Îți place?

— Da. *Este* mult de muncă, dar chiar îmi place. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru recomandarea ta!

— Mă bucur așa de mult! Știam că o să fii grozavă.

Amber s-a uitat la pachetul de lângă Daphne, pe care îl purtase după ea toată dimineața.

— Ce ai acolo, Daphne?

— A, asta. E o sticlă de parfum pe care trebuie s-o returnez. E parfumul pe care îl foloseam când m-am întâlnit prima oară cu Jackson și i-a plăcut lui mult. Nu m-am mai dat de mult cu el, așa că m-am gândit să-l încerc iar, dar cred că am devenit alergică. M-am umplut de bube.

— Ce păcat! Cum se numește?

— *Incomparable*. Ha! Exact așa m-am simțit când m-am dat cu el.

A sosit mâncarea, iar Daphne s-a înfipt în cheeseburger de parcă n-ar mai fi mâncat de câteva zile.

— Mmm, delicios! a spus ea.

— Cum era? Știi tu, când tu și Jackson ați început să vă întâlniți.

— Eram tânără și fără experiență, dar, nu știu, într-un fel absurd, cred că asta l-a atras. Fusese cu atâtea fete luxoase, care erau plimbate peste tot, și cred că i-a plăcut ideea că poate să mă ducă în locuri în care n-am mai fost niciodată și să-mi arate lucruri pe care nu le-am mai văzut niciodată.

A făcut o pauză, cu o privire îndepărtată.

— Îi sorbeam toate cuvintele.

S-a uitat la Amber.

— Îi place să fie adorat, știi, a zis apoi, râzând. Și e foarte simplu să-l adori. Este unic.

— Da, este, a încuviințat Amber.

— În fine, presupun că nimic nu rămâne la fel. Sigur, acum lucrurile stau altfel.

— Cum adică?

— Ei, știi tu. Apar copiii. Intervine rutina. Nu mai ești așa pasional când faci dragoste. Uneori ești prea obosită, iar alteori, pur și simplu, n-ai chef.

— Cred că e foarte greu să ai un copil mic. Trebuie să fie epuizant. Citesc mereu despre tinere mame care suferă de depresie postnatală.

Daphne a tăcut și a privit o clipă în jos. Cu privirea încă fixată în podea, a spus:

— Sunt convinsă că e ceva teribil.

După câteva minute stânenitoare, Amber a încercat din nou.

— Mă rog, faptul că aveți copii nu pare să vă fi afectat iubirea. De fiecare dată când sunt cu voi, văd clar că el e mort după tine.

Daphne a zâmbit.

— Am trecut împreună prin multe.

— Sper să am și eu o căsnicie așa frumoasă într-o zi. Ca tine și ca

Jackson. Cuplul perfect.

Daphne a luat o gură de cafea și s-a uitat la Amber câteva clipe.

— Căsnicia cere multă muncă. Când iubești pe cineva, nu lași nimic să o distrugă.

„Devine interesant”, și-a spus Amber.

— Cum ar fi?

— Am avut un hop. Chiar după ce s-a născut Bella.

A făcut iar o pauză și a înclinat capul.

— A fost o aventură.

— Te-a înșelat?

Daphne a dat din cap.

— O singură dată. Eu eram epuizată. Ocupată cu copilul. Nu mai făcuserăm dragoste de câteva luni.

A ridicat din umeri.

— Bărbații au nevoile lor. În plus, mi-a luat mult timp să-mi reintru în formă.

Pe bune, Daphne chiar găsea justificări pentru ce făcuse el? Era și mai fraieră decât o crezuse ea.

— Eu nu spun că e bine ce-a făcut. Dar i-a părut rău și a jurat că nu se va mai întâmpla niciodată.

I-a adresat lui Amber un zâmbet care părea forțat.

— Și nu s-a mai întâmplat.

— Uau! Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine. Dar, cel puțin, v-ați revenit. Păreți foarte fericiți, a spus Amber.

S-a uitat la ceas.

— Ei, a spus ea. Cred că ar trebui să plecăm. Am o programare la salon.

După prânz, Amber s-a dus acasă și a comandat online o sticlă de *Incomparable*. A ridicat capul din computer și a zâmbit pentru sine, bucurându-se de ultima informație primită. A mai înșelat-o! Dacă a putut s-o facă o dată, cu siguranță putea s-o facă și a doua oară.

*

Ziua de luni a adus cu ea o ploaie torențială și un vânt rece, care au udat-o pe Amber până la piele cât timp a așteptat trenul. Singurul lucru care îi dis plăcea lui Amber la noua slujbă era lunga navetă până în oraș. Era OK să te duci într-o zi, de plăcere, ca să vizitezi muzee, dar transportul la ore de vârf era o adevărată tortură. În tren, încă bătută de vânt și udă, a stat înghesuită între un bărbat masiv, care mirosea a trabucuri, și un tânăr cu un rucsac murdar, în timp ce a citit reclamele

care se vedeau pe fereastră. Practic, putea să le recite pe dinafară de acum. Se întreba cum o fi să-ți vezi fotografia pe pereții trenurilor sau pe autobuze. Oare modelele sunt încântate de asta? A început să fantazeze, gândindu-se că e obiectul dorințelor a mii de bărbați. Corpul ei era, cu siguranță, foarte atrăgător, iar cu o coafură și cu un machiaj potrivite, era convinsă că ar arăta la fel de bine ca modelele alea fițoase, chiar dacă avea doar un metru șaptezeci, cu câțiva centimetri mai puțin ca Daphne. Probabil se cred așa de speciale, cum își bagă ele degetele pe gât ca să rămână schiloade. Ea n-ar face asta niciodată – dar ea avea norocul să fie subțire de la natură.

Când a ajuns pe Fifty-Seventh Street, marginea pantalonilor aproape se uscase. Ploaia se opri, dar vântul încă mai bătea cu furie. L-a salutat din cap pe portar și i-a dat „bună dimineța” gardianului de la recepție.

— Bună dimineța, domnișoară Patterson! E o vreme mizerabilă. Reușiți, totuși, să arătați perfect. Aveți o nouă coafură?

Îi plăcea la nebunie că toată lumea știe cine e.

— Da, mersi!

Și-a validat legitimația și s-a îndreptat spre ascensor. Prima oprire, când a ajuns sus, a fost la toaletă. Și-a scos placa cu acumulator și și-a îndreptat părul, care acum era lung până la umeri și vopsit într-un blond-șampanie. După ce și-a dat cu un strop de *Incomparable* la încheieturile mâinilor, și-a scos pantofii sport și și-a pus pantofii Louboutin de culoarea pielii. Avea o rochie neagră de tricot, pe gât, și un sutien de dantelă neagră, cu *push-up*, care îi accentua superb dotările generoase. La mână avea o brățară lată de argint. Singura altă podoabă erau cerceii din argint bătut, simpli. Și-a zâmbit în oglindă, plină de încredere că arată ca și cum abia a încheiat o ședință foto la Ralph Lauren.

Când a intrat în birou, a văzut că ușa lui Jackson era închisă și ferestrele încă întunecate. Își făcuse un țel din a ajunge devreme la serviciu, dar Jackson reușea să vină înaintea ei. Azi era o excepție rară. A început să răspundă la e-mailuri, iar când a ridicat capul era opt treizeci. Jackson și-a făcut apariția după ora zece.

— Bună dimineța, Jackson! E totul în ordine?

— 'Neața! Da, e în ordine. Am avut ședință la școală, la Bella.

A descuiat ușa de la birou și s-a oprit.

— Apropo, în seara asta ne ducem la un spectacol. Vrei să faci tu rezervare la Gabriel's pentru două persoane, la ora șase?

— Sigur.

A dat să intre, dar s-a oprit iar.

— Arăți foarte bine azi.

Amber a simțit fierbințeala urcându-i pe gât.

— Mulțumesc! E foarte drăguț din partea ta!

— Nu sunt drăguț. E doar adevărul.

A intrat în biroul lui și a închis ușa.

Gândul că Daphne și Jackson vor lua o cină romantică și apoi vor sta alături într-un teatru de pe Broadway o enerva la culme. Voia să stea ea lângă el acolo, pe locurile cele mai bune, și toată lumea să se uite la ea cu invidie. Dar știa că trebuie să-și păstreze mintea limpede. Nu i-ar servi la nimic să-și piardă cumpătul și să facă vreo prostie.

Mai târziu în după-amiaza aceea, ea și Jackson revedeau itinerariul programat pentru călătoria pe care urma să o facă în China în weekend, când l-a sunat Daphne pe mobil. Amber a auzit doar o parte din conversație, dar era limpede că el e nemulțumit. A închis și a aruncat telefonul pe masă.

— Rahat! Ne dă peste cap planurile din seara asta.

— Daphne e bine?

El a închis ochii și și-a masat șaua nasului.

— E bine. Ca să zicem așa. Spune că Bella nu e bine. Nu vrea să mai vină la teatru.

— Îmi pare rău! a zis Amber. Să anulez rezervarea?

Jackson s-a gândit câteva secunde, apoi a măsurat-o pe Amber.

— E vreo șansă să fii interesată de o cină și o piesă de teatru?

Amber a simțit că i se prăbușește stomacul. Era mult prea ușor, îi cădea în poală ca un dar dumnezeiesc.

— Mi-ar plăcea la nebunie! N-am fost niciodată la un spectacol pe Broadway.

Nu uitase că îi plac inocentele și novicele.

— Bun. Biletele astea pentru *Hamlet* sunt rare, serie limitată, și n-aș vrea să le pierd. Hai să terminăm pe la cinci și jumătate și luăm un taxi până la restaurant. Rezervarea e pentru ora șase?

— Da.

— Bun. Hai să ne întoarcem la treabă.

Amber a revenit în biroul ei și a sunat-o pe Daphne, care a răspuns după prima sonerie.

— Daphne, Amber la telefon. Jackson mi-a spus că Bella nu se simte bine. Sper că nu e nimic grav.

— Nu, nu cred. Doar că își trage nasul și are un pic de febră. Știi cum

e, nu o vrea decât pe mami. N-aș putea s-o las singură.

— Da, te înțeleg.

A făcut o pauză.

— Jackson m-a rugat să mă duc cu el în locul tău. Voiam doar să-ți spun. Nu te superi, nu?

— Sigur că nu mă supăr. Cred că e o idee grozavă. Simte-te bine!

— OK. Mersi, Daphne! Sper ca Bella să-și revină repede.

Pentru prima oară, Amber îi era profund recunoscătoare enervantei aleia mici.

Au plecat de la birou la cinci și jumătate, așa cum stabiliseră. S-a simțit tulburată stând lângă el în taxi. Era mai bine ca în oricare euforie pe care o experimentase. Când au intrat în restaurant, a fost încântată de privirile admirative ale celor din jur. Amber știa că arată bine, iar bărbatul care ținea mâna pe spatele ei era unul dintre cei mai bogați de acolo. Au fost așezați la o masă dintr-un colț liniștit al restaurantului elegant, luminat de lumânări.

— Uau, nu am mai fost niciodată într-un restaurant ca acesta!

— E unul dintre primele locuri în care am adus-o pe Daphne după ce am început să ne vedem.

Daphne era ultimul subiect despre care Amber ar fi vrut să discute, dar, dacă el insista, poate că ar reuși să întoarcă asta în avantajul ei.

— Daphne mi-a vorbit mult despre întâlnirile voastre de la început, despre cât de diferit era totul.

El s-a rezemat de spătar și a zâmbit.

— Diferit? Da, era diferit atunci. Nu se compară nimic cu emoția pe care o ai când te îndrăgostești. Iar eu eram tare îndrăgostit, asta-i clar. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea.

A luat o gură de vin, și din nou Amber i-a admirat mâinile fine.

— S-ar zice că ați fost făcuți unul pentru altul.

A trebuit să scuipe cuvintele acestea afară.

El a pus paharul jos și a dat din cap.

— Daphne s-a transformat într-o femeie uimitoare de-a lungul anilor. Mă uit la tot ce a realizat și sunt așa de mândru de ea. Am soția perfectă.

Amber aproape că era să se înece cu salata. Exact când credea că el va observa schimbările prin care trecuse ea, că o va observa pe noua, eleganta și atrăgătoare Amber, el îi dădea întruna cu soția lui aurită.

Au vorbit mai mult despre afaceri după asta, iar el a tratat-o ca pe o colegă cu care ia cina. Când au intrat în sala de teatru și s-au așezat – într-o lojă –, ea s-a lăsat din nou pradă visurilor, imaginându-și cum ar fi

dacă ar fi fost căsătorită cu el. Dacă el ar fi fost interesat de ea ca femeie, și nu doar ca asistentă, noaptea ar fi fost perfectă.

Când s-a lăsat cortina, la unsprezece, Amber nu era pregătită să încheie seara. Erau încă o mulțime de oameni care se înghesuiau pe stradă, și aveai impresia că toate restaurantele și cafenelele erau pline de clienți.

Când mergeau spre Times Square, Jackson s-a uitat la ceas.

— S-a făcut târziu, și mâine avem treabă de dimineață – întâlnirea cu Whitecomb Properties.

— Eu sunt perfect trează. Nu sunt deloc obosită, a spus ea.

— S-ar putea să te simți altfel când va suna...

S-a oprit la mijlocul frazei.

— O să fii obosită dimineață. Daphne și cu mine urma să rămânem la apartament în noaptea asta, și, dacă mi-a spus că nu poate să vină, i-am zis că eu o să rămân. Ai putea să stai în camera de oaspeți. Mi se pare o prostie să iei trenul la ora asta, și ai mai stat cu noi în oraș. Presupun că singura problemă este că nu ai haine de schimb.

— Sunt convinsă că Daphne nu s-ar supăra dacă aș împrumuta ceva de la ea. În fond, ea mi-a împrumutat rochia de firmă pentru strângerea de fonduri. Port doar un număr mai puțin ca ea.

Amber spera că el nu va scăpa această comparație.

— OK, atunci.

Jackson a chemat un taxi, și Amber s-a lăsat pe banchetă, bucuroasă de această întorsătură a evenimentelor.

Taxiul i-a lăsat în fața unei clădiri din centru. Au pornit spre intrare pe aleea lungă, pe sub copaci.

— Bună seara, domnule Parrish!

Nu s-a observat pe chipul portarului nicio reacție când a văzut-o pe Amber, fie pentru că era discret, fie pentru că nu îl interesa, nu-și dădea seama.

Ascensorul privat s-a deschis direct în foaierul apartamentului spațios. Nu semăna cu casa lor, avea un design mult mai modern și minimalist, totul în nuanțe de alb și de gri. Punctele centrale erau tablourile de pe pereți, artă abstractă, cu explozii de culoare care fuzionau. Ea a privit totul, copleșită.

— Eu o să beau ceva înainte de culcare, a spus Jackson. Camera de oaspeți e a treia ușă pe dreapta. Prosoape și periute de dinți noi, tot ce-ți trebuie. Dar, înainte de asta, ce-ar fi să arunci o privire în șifonierul lui Daphne, să-ți alegi ceva pentru mâine? a zis Jackson, apoi s-a dus la

măsuța cu roțile pe care erau sticlele și carafele și și-a pus un scotch.

— OK. Nu întârzii mult.

A intrat în dormitorul somptuos, fără să-și dorească altceva, decât ca Jackson să dea buzna peste ea și să o arunce pe patul imens. Fiindcă nu s-a întâmplat așa, a răscolit dulapul în care ținea Daphne lenjeria intimă. A reflectat din nou la dovada unei Daphne extrem de scorțoase, în ale cărei sertare era atâta ordine, încât era aproape de râs. A scos o pereche de chiloți de dantelă neagră, s-a uitat la ei și a dat din cap. Merge așa. Apoi s-a dus la șifonier, unde fiecare piesă vestimentară era așezată la distanțe egale, exact ca acasă. A scos un superb costum Armani roșu și un maiou de mătase alb. Perfect. Acum dresurile. A deschis mai multe sertare și și-a ales o pereche de ciorapi portjartier bej, transparenti și lucioși. O să arate de milioane mâine.

Și-a luat lucrurile și a ieșit din dormitor cu părere de rău.

Jackson a ridicat capul din paharul lui.

— Gata?

— Da. Mulțumesc mult, Jackson! Chiar a fost o seară extraordinară!

— Mă bucur că ți-a plăcut! Noapte bună! a spus el și a înclinat ușor din cap, îndreptându-se spre dormitor.

Camera de oaspeți era dotată astfel încât să satisfacă orice nevoie posibilă, exact cum spusese Jackson. Amber și-a scos hainele cu care fusese îmbrăcată, a făcut un duș, s-a spălat pe dinți și s-a urcat în pat. S-a relaxat pe salteaua moale de puf care părea că o îmbrățișează și și-a tras pilota până la bărbie. Avea senzația că s-a întins pe un nor, dar îi era greu să adoarmă, știind că Jackson stă în pat la doar câteva încăperi distanță. Spera ca el să simtă cât de mult îl dorește și să-și găsească drumul în patul ei, unde ar uita cu totul de soția lui perfectă. După un timp, care i s-a părut o eternitate, și-a dat seama că n-o să se întâmple nimic și a căzut într-un somn agitat.

A doua zi dimineată, după ce a făcut duș și s-a îmbrăcat, i-a dat telefon lui Daphne să-i spună unde și-a petrecut noaptea. Nu voia să-i dea niciun motiv de neîncredere. Totul era perfect – cel puțin, în privința lui Daphne. Iar Daphne, ca de obicei, în stilul ei drăguț, a asigurat-o pe Amber că este absolut în regulă.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Acum, că Amber ocupa un loc din primul rând în finanțele care susțineau lumea lui Daphne, înțelegea de ce aceasta arată întotdeauna fantastic – cine n-ar arăta, cu atâtea bani? Din cap până la picioarele ei frecate cu lufă, lumea o deservea zilnic. Amber a început să prindă gustul când Daphne a invitat-o la o mică petrecere dată de familia Parrish. Acolo l-a întâlnit pe Gregg, antidotul perfect pentru meschinul ei portofel.

Au fost așezați unul lângă altul la o masă de paisprezece persoane. Gregg era tânăr, dar, cu toate că arăta bine, Amber nu a găsit pe gustul ei bărbia lui lipsită de caracter și nuanța roșcată a părului. Însă, cu cât l-a studiat mai mult, și-a dat seama că alte femei îl consideră, probabil, foarte atrăgător. Doar cu Jackson nu se putea compara.

Cu atâtea conversații care aveau loc la masă, lui Gregg i-a fost ușor s-o monopolizeze aproape toată seara. Lui Amber, conversația lui i se părea banală și plictisitoare peste măsură. Vorbea întruna despre munca lui la firma de contabilitate a familiei, care se bucura de un succes uriaș.

— E așa de fascinant să vezi cum se face balanța, cât de bine iese totul în final.

Îi povestea despre conturi de profit și de pierderi, iar Amber își spunea că ar fi preferat să treacă printr-o obturare de canal, decât să-l asculte pe el vorbind de cifrele alea idioate.

— Sunt convinsă că e incredibil. Dar, spune-mi, ce faci în afara serviciului? Știi tu, ce hobby-uri ai? l-a întrebat Amber, sperând că va înțelege mesajul.

— A, hobby-uri. Păi, să vedem. Joc golf, evident, și îmi fac singur berea. Joc bridge. Chiar îmi place asta.

Chiar vorbea serios? Amber i-a studiat fața, să vadă dacă nu cumva râde de ea, dar nu, el era absolut serios.

— Dar tu? a întrebat-o Gregg.

— Îmi place arta, așa că vizitez muzee de câte ori pot. Îmi place să înot și a început să îmi placă și caiacul. Citesc foarte mult.

— Eu nu citesc prea mult. Eu zic așa, de ce să citești despre viața altcuiva, când ar trebui să-ți trăiești viața ta?

Amber s-a abținut să nu scuipe mâncarea din cauza șocului, mulțumindu-se să dea din cap.

— E o perspectivă interesantă asupra cărților. N-am mai auzit asta

până acum.

Gregg i-a zâmbit de parcă i-ar fi dăruit un premiu sau ceva.

S-a gândit că i-ar putea fi de folos, chiar dacă trebuia să-l suporte. Ar putea fi biletul ei temporar la cine în oraș, la spectacole și la evenimente de fițe. Și-a spus că i-ar fi ușor să-l facă să-i cumpere cadouri scumpe. O să-l țină pe lângă ea și o să speră că Jackson o să-l considere un rival. Deja văzuse că se uitase foarte atent la ei în timpul cinei. Și văzuse și că Daphne părea încântată de atenția aparentă pe care Amber i-o acorda. Dar pe ea n-o interesa cineva care are un tată bogat. Ea îl voia chiar pe tatăl bogat.

Până atunci l-a dus cu vorba pe Gregg, l-a lăsat s-o invite la restaurante frumoase și să-i cumpere cadouri. Deja îi trimisese flori la birou de două ori de la acea primă cină, și era fericită că Jackson nu păruse prea încântat când luase cartea de vizită și văzuse de la cine sunt. Probabil că Gregg era destul de simpatic și frumușel în felul lui, dar era atât de tâmpit. Plicticos ca un pantof vechi. Era o acoperire bună, însă, și, când va accelera planul ei, o va ajuta de minune, asigurând-o că Daphne nu devine brusc suspicioasă sau geloasă.

*

Trecuse o lună de când se întâlnise cu Gregg la cina organizată de Daphne, și în această seară luau cu toții masa la club. O manipulasă pe Daphne la telefon cu o seară în urmă, ca să ia inițiativa asta.

— Chiar mi-ar plăcea să luăm masa toți patru, i-a spus ea la telefon. Dar nu cred că Jackson vrea să socializeze cu mine, din moment ce eu lucrez pentru el.

Daphne nu a răspuns imediat.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea în cele din urmă.

— Păi, noi două suntem așa de apropiate. Suntem cele mai bune prietene. Și aș vrea să te cunoască și Gregg, fiindcă mereu îi spun că suntem ca niște surori. A încercat să aranjeze asta cu Jackson, dar el găsește mereu o scuză. N-ai putea să-l convingi tu?

Sigur că ar putea. Ar fi făcut cam orice i-ar fi cerut; Amber trebuia doar să joace cartea cu sora mai mică, și Daphne puneă botul la orice.

Bănuia că Jackson e cam snob, și nu o consideră demnă de el, ca poziție socială. Nu îi purta pică pentru asta; și ea ar fi fost la fel în locul lui. Dar a observat, de asemenea, că trupul lui rămânea mai aproape de al ei când se uitau pe un document și că îi susținea privirea un pic mai mult decât era necesar. Iar când a văzut-o cu Gregg, a sperat că sămânța geloziei avea să încolțească și să accelereze seducția.

S-a îmbrăcat în tihnă și și-a dat cu parfumul la care Daphne era acum alergică. „Poate o să începă să-i curgă ochii”, s-a gândit ea cu ciudă. Rochia era decoltată cât să-i pună în valoare bustul, dar nu atât de mult, cât să fie vulgară. Avea tocuri de doisprezece centimetri, din dorința de a fi și ea mai înaltă ca Daphne, fiindcă aceasta își scrântise glezna la tenis și era obligată să poarte o încălțăminte comodă până se vindeca.

Gregg a venit s-o ia exact la timp, și ea a coborât scările în fugă spre mașina decapotabilă Mercedes care o aștepta. Îi plăcea să se strecoare în mașina luxoasă și să fie văzută mergând cu ea. Uneori o lăsa pe Amber la volan, și ei îi plăcea senzația pe care o avea conducând această mașină de lux unicat. Gregg se bucura s-o răsfete, iar ea profita de el cât putea.

A urcat, admirând pielea groasă de pe banchete, și s-a apropiat să-l sărute. Cel puțin, săruta bine, iar când închidea ochii, putea să-și imagineze că e limba lui Jackson în gura ei.

— Mmm, ești delicios, a spus ea, rezemându-se de scaun. Dar ar fi cazul să plecăm. Nu vreau să-i las pe Daphne și pe Jackson să aștepte.

El a inspirat adânc și a dat din cap.

— Aș prefera să stau aici să te sărut.

Până și replicile lui erau anoste. S-a prefăcut a fi plină de dorință.

— Și eu, dar mi-ai promis că o iei încet. Ți-am spus ce mult am suferit după ultima mea relație. Încă nu sunt pregătită.

A făcut un botișor adorabil.

El a pornit mașina, și pe drumul spre club au vorbit nimicuri. Au intrat pe poartă exact în spatele mașinii lui Jackson, un Porsche Spyder.

— Parchează lângă ei, ca să intrăm împreună.

Voia ca Jackson s-o vadă mergând alături de Daphne.

Daphne și cu ea au coborât din mașină în același timp, iar Amber s-a dus la ea s-o sărute și a observat că are la ea noua poșetă Hermes.

— Sincronizare perfectă!

Daphne i-a zâmbit și a strâns-o de braț.

— Îmi place la nebunie geanta ta, a spus Amber, încercând să pară sinceră.

— A, mersi!

A ridicat din umeri.

— Un mic cadou de la Jackson.

S-a uitat la el și i-a zâmbit.

— E tare bun cu mine.

— O doamnă norocoasă, a remarcat Amber, simțind nevoia să scuipe.

Au pornit toți patru, iar Amber a trebuit să facă eforturi să nu se uite

la Jackson, ci la Gregg.

După ce au fost așezați și li s-au adus băuturile, Gregg a ridicat paharul.

— Noroc! Mă bucur tare mult că ne-am întâlnit cu toții, în sfârșit.

A luat-o de umeri pe Amber.

— Nu știu cum să vă mulțumesc că mi-ați prezentat această nestemată!

Amber s-a aplecat spre el și l-a sărutat. Când a revenit pe scaun, a încercat să vadă reacția lui Jackson, dar expresia lui rămăsese neschimbată.

— Ne bucurăm că a mers așa de bine. Am simțit eu de la început că sunteți perfecți unul pentru altul, a răspuns veselă Daphne.

Amber a strecurat o privire spre Jackson. Se încruntase. Bun. Și-a lins buzele, a ridicat paharul cu vin, a băut lung din el, după care s-a uitat la Gregg.

— Ai avut dreptate; e mai bun decât cabernetul casei. Mi-ar plăcea să știu atâtea lucruri despre vinuri ca tine, l-a lingușit ea.

— O să te învăț, a spus el zâmbind.

— De fapt, a intervenit Jackson, cel *vintage*, din 1987, e mai bun.

S-a uitat la Gregg, parcă cerându-și scuze.

— Scuze, bătrâne, dar eu am ceva de somelier. O să comand o sticlă, și o să simți diferența.

— Nicio problemă. E anul în care m-am născut, deci a fost un an bun, a spus Gregg, complet serios.

Amber s-a chinuit să nu izbucnească în râs. Gregg îl pusese pe Jackson la punct, chiar dacă era prea idiot ca să conștientizeze. Dar, evident, Jackson și-a dat seama imediat. Oricât de mulți bani avea, și oricât de inteligent era, Jackson nu putea să se facă, pur și simplu, cu cincisprezece ani mai tânăr.

— Este clar că vârsta este cea care face vinul mai plăcut. Cu cât e mai vechi, cu atât e mai bun, a spus Amber, mișcându-și încet limba pe buze, cu ochii la Jackson.

DOUĂZECI ȘI OPT

Amber avea să mai observe ceva în viața familiei Parrish. Când se ocupase de facturi, văzuse că au închiriat o casă pe malul lacului

Winnepesaukee, de la Ziua Eroilor până la Ziua Muncii, cu toate că, probabil, o folosiseră mai puțin decât patru săptămâni la rând. Amber era curioasă să vadă ce fel de casă se închiriază cu suma aceea exorbitantă, iar azi avea să afle. O aștepta pe Daphne să vină să o ia pentru un weekend la casa de pe lac din New Hampshire. Jackson era într-una dintre numeroasele lui călătorii de afaceri în străinătate.

La opt și jumătate fix, mașina albă Range Rover a sosit. Daphne a sărit din mașină și a deschis portbagajul, pentru valiza lui Amber.

— Bună dimineața! a salutat-o Daphne, îmbrățișând-o, apoi i-a luat bagajul. Mă bucur așa de mult că vii cu noi.

— Și eu!

Era un drum de patru ore și jumătate până la Wolfeboro, dar lui Amber i s-a părut scurt, când fetele erau somnoroase și tăcute pe bancheta din spate, iar ea și Daphne sporovăiau în față.

— Cum merge treaba la birou? Îți mai place și acum, când ai atâtea responsabilități?

— Chiar îmi place. Jackson e un șef grozav.

S-a uitat la Daphne.

— Dar tu cred că știi asta.

— Mă bucur. Apropo, nu ți-am mulțumit până acum că te-ai dus cu el în locul meu la *Hamlet*. Ți-a plăcut?

— Da. A fost ceva diferit să văd piesa pusă în scenă. Regret că ai ratat-o.

— Nu sunt mare fan Shakespeare.

Daphne a chicotit.

— Știu că e groaznic să spun asta, dar pentru mine sunt mai potrivite musicalurile de pe Broadway. Jackson, în schimb, îl adoră pe Shakespeare.

Și-a desprins ochii de la șosea și s-a uitat pentru un moment la Amber.

— Are bilete pentru *Furtuna*. Cred că e săptămâna cealaltă. Dacă tot ți-a plăcut *Hamlet*, o să-l rog să te ia pe tine, dacă nu te superi.

— Sunt convinsă că ar vrea să mergi tu.

Amber nu voia să pară prea entuziasmată.

— O să-i placă la nebunie ideea că îți prezintă o altă piesă de-ale lui Shakespeare. În plus, mi-ai face o mare favoare. Prefer să stau acasă cu fetele, decât să ascult un limbaj pe care îl înțeleg doar pe jumătate.

Era mult prea frumos. Daphne i-l înmâna, practic, pe Jackson pe proverbiala tavă de argint.

— Păi, dacă spui așa, cred că e OK.

— Bun. Atunci, am stabilit.

— Vine și mama ta în weekend? Îmi imaginez că nu stă departe.

A observat că Daphne a strâns mai tare mâna pe volan.

— New Hampshire e mai mare decât crezi. Până la ea se fac două ore, de fapt.

Amber a așteptat să continue, dar a urmat o tăcere stânjenitoare. S-a gândit să nu mai insiste. Peste câteva minute, Daphne s-a uitat în oglinda retrovizoare și a vorbit cu fetele.

— Mai avem vreo oră. E OK toată lumea, sau e nevoie de pauză de toaletă?

Fetele au spus că nu, iar Amber și Daphne au vorbit despre planurile pentru ziua aceea, când aveau să ajungă la casa de vacanță.

Au intrat în fermecătorul orașel Wolfeboro cam pe la prânz, și au mers înainte spre casa de pe lac, parcurgând kilometri după kilometri de ape sclipitoare și coline înverzite. Casele de pe malul apei reprezentau un frumos amestec de vechi și de nou, unele erau impozante și stilate, altele erau mici și eclectice. Amber era încântată de promisiunea plăcerilor estivale, care părea că plutește peste toate. Daphne a oprit pe alee și, în clipa în care au deschis portierele, mirosul de caprifoi și de pin a umplut mașina. Amber a pășit pe pietrișul aleii, acoperit de ace de pin, și a inspirat aerul proaspăt. Acesta era paradisul.

— Dacă ia toată lumea câte un bagaj, putem să facem doar un drum! a strigat Daphne din spatele mașinii.

Cu bagajele în mână, chiar și Bella, au pornit pe cărarea bătătorită care ducea spre casă. Amber s-a oprit și s-a uitat cu gura căscată la construcția din fața ei, o casă imensă din lemn de cedru, pe trei niveluri, plină de verande, balcoane și balustrade albe. Mai departe de casă era un chioșc mare, octogonal și un mic hangar pentru bărci, pe malul apei limpezi.

Interiorul casei era intim și confortabil, cu dușumele vechi de pin și canapele capitonate, care te invitau la relaxare. Veranda din față se întindea pe toată lungimea casei și dădea spre lac.

— Mami, mami, mami!

Bella deja fusese sus și își pusese costumul de baie.

— Acum putem să mergem să înotăm?

— Imediat, scumpo. Stai să ne punem și noi costumele de baie.

Bella s-a trântit pe una dintre canapele, să le aștepte.

Apa lacului era rece și limpede. Le-a trebuit un pic să se obișnuiască, dar în scurt timp toată lumea țipa, se stropea cu apă și râdea. Amber și

Daphne au luat o pauză și s-au așezat pe marginea pontonului, cu picioarele în apă, și s-au uitat la fete cum înoată. Soarele după-amiezii le încălzea umerii, în timp ce apa rece a lacului li se scurgea din păr.

Daphne a aruncat cu piciorul un val de apă și s-a întors spre Amber.

— Știi, i-a spus ea, mă simt mai aproape de tine decât de oricine. E aproape ca și cum mi-aș fi recăpătat sora.

S-a uitat spre lac.

— Exact asta am fi făcut, eu și Julie, dacă ar fi trăit – am fi stat aici și ne-am fi uitat la fete, bucurându-ne, pur și simplu, că suntem împreună.

Amber a încercat să găsească ceva simțitor, după care a spus:

— E foarte trist. Înțeleg.

— Știu că înțelegi. Mă doare când mă gândesc câte lucruri mi-ar plăcea să i le împărtășesc. Dar acum, cu tine, pot să fac asta. Nu e același lucru, evident, și știu că înțelegi ce vreau să spun. Dar mă face un pic mai fericită că așa suferim mai puțin.

— Gândește-te, când Bella și Tallulah vor fi mari, vor sta împreună ca noi. E bine că se au una pe alta.

— Așa e. Dar mereu mi-a părut rău că nu am avut mai mulți copii.

— Jackson a vrut să vă opriți la doi?

Daphne s-a lăsat pe spate și s-a uitat la cer.

— Chiar dimpotrivă. Era disperat să aibă un fiu.

A strâns pleoapele și și-a dus mâna la ochi, să se protejeze de lumină. Apoi s-a întors spre Amber și a spus:

— Dar nu s-a întâmplat. Am încercat și am încercat, dar n-am mai rămas însărcinată după Bella.

— Îmi pare rău! a spus Amber. Nu v-ați gândit la un tratament de fertilitate?

Daphne a clătinat din cap.

— Nu am vrut să fiu lacomă. Mi s-a părut că am fost binecuvântați cu doi copii sănătoși, și că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta. Am încercat doar pentru că Jackson chiar își dorea un băiat.

A ridicat din umeri.

— Mereu vorbea despre un Jackson Junior.

— Încă e posibil să se întâmple. Nu?

— Bănuiesc că orice e posibil. Dar eu am renunțat la speranță.

Amber a dat din cap, solemn, deși în sinea ei dansa. Deci, voia un băiat, iar Daphne nu i-l putea oferi. Era cea mai bună veste de până acum.

Au tăcut amândouă, după care Daphne a vorbit din nou.

— Mă gândeam, n-ar trebui să faci naveta în fiecare zi, când apartamentul nostru stă gol. Ești mai mult decât bine-venită să stai acolo în nopțile în care Jackson e plecat.

Amber era sincer uimită.

— Nu știi ce să spun.

Daphne și-a pus palma peste mâna ei.

— Nu spune nimic. Pentru asta există prietenii.

DOUĂZECI ȘI NOUA

Amber abia aștepta să adoarmă în seara aceea în patul lui Daphne. Avea să îi accepte oferta de a folosi apartamentul în weekend. Cum era ultima săptămână din august, iar Jackson lucra de pe computer, la casa de pe lac, apartamentul era disponibil. Amber nu avea planuri mari pentru acest sfârșit de săptămână, așa că și-a petrecut ziua de sâmbătă hoinărind prin Manhattan. I-a trimis mesaj lui Daphne să-i spună că a ajuns și să-i mulțumească.

Nu mai fusese aici de o vreme și din nou se simțise șocată de eleganța și de luxul locuinței. S-a gândit la jigodia aceea de acasă și la snoaba aia de maică-sa – dacă ar fi văzut ei așa un apartament, ca un palat! Și-a aruncat pantofii cu toc și a pășit cu picioarele goale pe covorul pufos. Apoi, scufundându-se în pernele canapelei albe, în formă de semilună, s-a uitat în jur cu încântare. Aproape că avea senzația că totul e al ei. A lăsat capul pe spate și a închis ochii, simțindu-se incredibil de plăcut. După câteva minute a intrat în dormitorul matrimonial să-și caute un halat.

A ales un halat splendid de mătase și dantelă, de la Fleur. Avea impresia că o briză caldă și senzuală îi mângâie pielea. Apoi a deschis sertarele lui Daphne și și-a ales o pereche de chiloței albi de dantelă de la Fox & Rose, care o făcea să se simtă ca o seducătoare – nu că ar fi avut pe cine seduce, dar se simțea bine. S-a dus la baie și și-a pieptănat părul lung, acum și mai blond, după frecvențele vizite la salon. I se drapa desfăcut pe umeri, des și lucios. „Poate nu sunt la fel de frumoasă ca Daphne, dar cu siguranță sunt mai tânără”.

S-a uitat la patul acoperit cu o cuvertură pufoasă, verde-deschis. Va dormi aici diseară și va pretinde că toate sunt ale ei, va vedea cum e să fii Daphne. S-a așezat pe pat, a săltat de vreo două ori, după care s-a

întins, cu mâinile și picioarele desfăcute. Era ca și cum ai fi fost îmbrățișat de o mie de nori. Ce grozav trebuie să fie să te trezești când vrei tu, în această cameră divină, și apoi să explorezi orașul. Cum ar putea fi o vineri și o sâmbătă mai perfecte de atât?

Amber a mai stat cuibărită puțin. Huruitul din stomac i-a amintit că nu mâncase nimic de la micul dejun. S-a ridicat cu părere de rău din pat și s-a dus la bucătărie. Își cumpărase o salată, pe care a răsturnat-o din cutie pe una dintre farfuriile de porțelan ale lui Daphne. Desfăcuse o sticlă de malbec mai devreme, și acum și-a turnat un pahar. După ce a mâncat, a pus câteva CD-uri cu jazz și a stat așa, cu al doilea pahar cu vin, gândindu-se la ce va face mâine. Poate Guggenheim sau Whitney. Începuse cel de-al treilea CD, când Amber a auzit zgomote în fața apartamentului. A sărit în fund și a ascultat. Da. Clar. Era ascensorul. Brusc, s-au deschis ușile și a intrat Jackson.

A părut surprins.

— Amber! Ce faci aici?

Ea și-a strâns mai bine halatul pe lângă trup.

— Eu, aaa, eu... Daphne mi-a dat o cheie și mi-a spus că pot să folosesc apartamentul dacă sunt prea obosită ca să iau trenul. Mi-a spus că ți-a zis. Am crezut că, dacă sunteți cu toții la casa de pe lac, apartamentul e gol. Îmi cer scuze! Nu aveam idee că vii.

A roșit.

El și-a lăsat servieta jos și a clătinat din cap.

— E OK. Trebuia să te fi anunțat.

— Scuze, dar am crezut că stai la casa de pe lac până duminică seară.

— E o poveste lungă. Hai să spunem că am avut și săptămâni mai bune.

— Păi, mă duc să-mi iau lucrurile din cameră și nu te mai deranjez.

Nu îi convenea deloc să plece, dar se gândea că el se așteaptă să spună asta.

Însă Jackson a clătinat din cap și a trecut pe lângă ea spre dormitor.

— E târziu, stai liniștită aici până dimineață. Mă duc să mă schimb.

L-a auzit vorbind la telefon, dar n-a înțeles ce spune. A rămas în dormitor aproape o oră, și Amber se întreba dacă va mai ieși de acolo. S-a gândit dacă n-ar trebui să-și schimbe cumva halatul cu niște haine, dar în final s-a răzgândit. Avea o presimțire bună pentru noaptea aceea. S-a așezat din nou cu paharul de vin și cu o revistă, așteptându-l.

În cele din urmă a ieșit din dormitor, și-a pus ceva de băut și s-a așezat la celălalt capăt al canapelei. Părea că vede pentru prima oară cu

ce e îmbrăcată.

— Halatul ăsta îți vine foarte bine. Pentru Daphne a rămas cam mic.

— S-a mai îngărașat un pic. I se poate întâmpla oricui, a spus Amber, alegându-și cu grijă cuvintele.

— N-a fost în apele ei în ultimul timp.

— Am observat și eu. De câte ori suntem împreună, pare absentă, ca și cum s-ar gândi la ceva.

— Ți-a spus ceva? Că e nefericită sau ceva de genul acesta?

— Chiar nu aș vrea să repet ce mi-a spus, Jackson.

El și-a îndreptat spatele.

— Deci ți-a spus ceva.

— Te rog, dacă nu e fericită, e ceva ce trebuie să discuți tu cu ea.

— Ți-a spus că e nefericită?

— Ei, nu chiar cu cuvintele astea. Nu știu. Nu vreau să dezvălui o confidență.

El a sorbit lung din pahar.

— Amber, dacă e ceva ce ar trebui să știu, ceva care ar fi util, atunci, spune-mi! Te rog.

— Nu cred că vrei să auzi ce am de spus.

— Spune-mi!

Ea a oftat și a lăsat halatul să se desfacă doar atât cât să-i descopere puțin decolteul.

— Daphne mi-a spus că sexul e o plictiseală și o rutină. Și că e fericită în fiecare lună că îi vine menstruația și știe că nu e însărcinată.

S-a prefăcut neliniștită.

— Dar, te rog, nu-i spune că ți-am zis. Mi-a povestit cât de mult îți dorești un băiat și cred că nu i-ar plăcea să știi că ea nu vrea.

El amuțise.

— Îmi pare rău, Jackson! Nu voiam să-ți spun, dar ai dreptate: ai dreptul să știi ce simte. Doar că... te rog... nu-i spune nimic lui Daphne.

El a rămas tăcut, roșu la față și cu o expresie întunecată, pe care Amber o văzuse rareori. Era furios.

Ea s-a ridicat de pe canapea și s-a apropiat de el. A avut grijă ca halatul să se desfacă ușor în dreptul piciorului când mergea. S-a oprit în fața lui și i-a pus mâna pe obraz.

— Indiferent ce se întâmplă, sunt sigură că va trece. Cum ar putea o femeie să fie nefericită cu tine, Jackson?

El i-a luat mâna de pe față în mâna lui. Amber și-a trecut cealaltă mână prin părul lui, el a scos un geamăt, dar apoi a împins-o ușor.

— Iartă-mă, Amber! Nu sunt în apele mele.

S-a așezat lângă el.

— Înțeleg. E greu când descoperi că persoana pe care o iubești nu își dorește aceleași lucruri ca tine.

El a privit-o fix.

— Chiar a spus lucrurile astea? Că e fericită când își dă seama că nu e însărcinată?

— Da. Îmi pare rău!

— Nu-mi vine să cred! Am vorbit amândoi despre cât de grozav ar fi. Pur și simplu, nu-mi vine să cred.

Și-a sprijinit capul în palme, cu coatele pe genunchi.

Amber l-a mângâiat pe spate.

— Te rog să nu-i spui lui Daphne ce ți-am zis! M-a pus să promit că voi păstra secretul.

S-a gândit o clipă și s-a decis să meargă până la capăt.

— Știi, i-a spus ea cu tristețe, cam râdea de asta, de cum te-a păcălit și tu nici măcar nu ți-ai dat seama.

S-a rugat în gând ca minciuna aceea să nu-i explodeze în față, dar avea nevoie să mai facă o mutare în jocul ăsta.

Când Jackson a ridicat capul spre ea, ochii lui erau plini de confuzie și de durere.

— Râdea? Cum putea să râdă?

Ea l-a luat de gât și l-a tras mai aproape.

— Nici eu nu înțeleg. Lasă-mă să te ajut, i-a spus ea, sărutându-l pe obraz.

El a împins-o din nou.

— Amber, nu. Nu e bine.

— Nu e bine? Și ce face ea e bine? Că te trădează? Că râde de tine?

Amber s-a ridicat și s-a așezat din nou în picioare în fața lui.

— Lasă-mă să te fac să te simți bine. Nu va schimba cu nimic lucrurile.

El a clătinat din cap.

— Nu pot să gândesc în clipa asta.

— Sunt aici, lângă tine. Doar la asta trebuie să te gândești acum.

Și-a desfăcut încet cordonul halatului și l-a lăsat să-i alunece de pe umeri, rămânând în fața lui doar în chiloșeii de dantelă. El s-a uitat la ea, iar ea i-a luat capul și i l-a lipit de pântecul ei. L-a împins puțin, ca să se poată așeza pe genunchii lui, și după aceea și-a lipit buzele de urechea lui și i-a spus în șoaptă cât de mult îl dorește, în timp ce își mișca

șoldurile și gema.

I-a găsit buzele și și-a băgat limba adânc în gura lui. A simțit cum împotrivirea lui începe să scadă, iar el a tras-o mai aproape și a sărutat-o.

Au făcut dragoste cu furie și forță. Abia dacă s-au dezlipit unul de celălalt când au trecut în dormitor, aproape de miezul nopții. În cele din urmă, spre ziuă, au căzut amândoi într-un somn adânc și liniștitor.

Amber s-a trezit prima. S-a întors pe o parte și s-a uitat la Jackson, care dormea alături. Fusesse un amant desăvârșit, ceea ce era un avantaj suplimentar, unul la care nu se așteptase. Se obișnuise așa de mult să-și planifice fiecare mișcare, că acum i se părea imposibil că o întâmplare fericită era cea care făcuse ca ei să fie împreună aici. A închis ochii și și-a pus capul pe pernă. Jackson s-a mișcat ușor lângă ea, apoi a simțit cum mâna lui alunecă pe coapsa ei.

Au rămas în pat până după ora douăsprezece, dormind din când în când. Amber încă era pe jumătate adormită în momentul în care Jackson s-a ridicat să facă duș și să se îmbrace. Era în bucătărie, făcea cafea, când ea a ieșit din dormitor, îmbrăcată acum cu un tricou alb, lung, de la Daphne.

— Bună dimineța, Superman!

S-a apropiat de el, dar el s-a tras înapoi.

— Ascultă, Amber! Asta nu se va mai întâmpla. Îmi pare rău! O iubesc pe Daphne. Niciodată n-aș putea s-o fac să sufere. Înțelegi, nu?

Amber a avut impresia că a fost lovită cu ceva. A stat o clipă să se gândească, să-și schimbe planul de bătaie. În niciun caz n-o să-l lase s-o dea la o parte.

— Sigur că înțeleg, Jackson. Daphne e cea mai bună prietenă a mea și ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să sufere. Dar nu te învinovăți prea mult. Ești bărbat, ai și tu nevoi. Nu e cazul să te simți rușinat de asta. Eu voi fi aici pentru tine oricând vei vrea. Rămâne între noi. Daphne nu trebuie să știe.

Jackson s-a uitat la ea.

— Nu-i prea corect față de tine.

— Aș face orice pentru tine, așa că, ascultă-mă: oricând vei vrea. Fără întrebări, fără obligații și fără dezvăluiri de secrete.

L-a luat de gât și a simțit cum el se apropie.

— Mă faci să-mi fie imposibil să-ți rezist, a șoptit el cu buzele lipite de urechea ei.

Ea s-a retras puțin și s-a uitat în ochii lui, în timp ce și-a dus mâna în

jos, pe abdomenul lui, mângâindu-l.

— Aa...

El a lăsat capul pe spate și a închis ochii de plăcere.

— De ce să îmi rezisti? s-a alintat ea, cu vocea mătăsoasă. Ți-am spus. Sunt aici, lângă tine. Vino la mine pentru orice. E micul nostru secret.

TREIZECI

Amber a strâns la piept perna de mătase și a închis ochii, să mai doarmă câteva minute. Acum, ea și Jackson aveau o relație de peste două luni, și toată noaptea fuseseră treji, făcând dragoste. Începea să adoarmă din nou, când a simțit că el o scutură de braț.

— Trebuie să te trezești. Am uitat! A venit Matilda să facă curățenie.

A deschis ochii repede.

— Ce să fac?

— Îmbracă-te! Du-te în camera de oaspeți și prefă-te că ai dormit acolo. Trebuie să ne gândim ce să-i spunem lui Daphne.

Iritată, și-a pus pe ea halatul de la picioarele patului și a fugit pe hol spre camera de oaspeți. Ar fi așa de groaznic dacă ar afla Daphne? Da, era prea devreme. Trebuia să se asigure că îl ține bine în mână înainte să se întâmple ceva care să-i pună în pericol poziția. În fața biroului lui era profesionista desăvârșită, dar înăuntru, cu ușile închise, se folosea de toate trucurile posibile ca să-l facă să nu se mai sature de ea. Devenise puțin cam plictisitor – mai ales cu preferința lui pentru sex oral –, dar, după ce va avea inelul pe deget, va putea să renunțe la serviciile astea. Iar după sex, ea nu cerea nimic și își continua ziua ca și cum nu ar fi avut decât o relație profesională. De obicei stăteau împreună în apartament câteva nopți pe săptămână. Asta îi plăcea cel mai mult. Să se trezească lângă el, în apartamentul acela magnific, ca și cum ar fi fost al ei. Acum avea grijă să-i programeze întâlniri și cine de afaceri la ore târzii, ca el să prefere să rămână în apartament, iar ea avea întotdeauna pregătită o geantă cu cele necesare pentru noapte.

*

Îi era din ce în ce mai greu să joace rolul prietenei celei mai bune. Detesta faptul că trebuie să pretindă că nu e altceva decât asistenta lui Jackson; că nu îi știe fiecare centimetru din trup, poate mai bine decât îl știe soția lui. Pentru moment, însă, trebuia să facă asta. Dar, când

Daphne i-a dat telefon ca s-o roage să-i facă o favoare, era lividă.

— Amber, scumpo! Poți să-mi faci o mare favoare? o întrebase ea.

— Ce este, Daphne?

— Bella trebuie să se ducă la o petrecere și are nevoie de un accesoriu pentru una dintre păpușile ei American Girl. Chiar nu pot să ajung în oraș la timp. Te superi dacă te duci tu să cumperi, și să mi-o aduci acasă?

O supăra al naibii de mult. Nu era servitoarea lui Daphne. Amber plănuise să-și petreacă noaptea la apartament, și acum trebuia să-și schimbe planurile.

— Sigur, Daphne, despre ce e vorba? a spus ea, vizibil lipsită de entuziasm.

— Vrea trăsura Pretty City. Vor să se joace pretinzând că sunt în Central Park. Am sunat la magazin și am plătit-o. O au pregătită pentru tine.

Amber încă mai spumega atunci când trenul a ajuns în Bishops Harbor, chiar înainte de ora șase. A luat un taxi până la casa familiei Parrish și s-a întrebat dacă Jackson s-a întors din călătoria lui de afaceri.

Când a ajuns, Daphne era în bucătărie cu fetele, iar Jackson nu se vedea nicăieri.

— Vai, ești o scumpă. Mulțumesc! a spus Daphne, bucuroasă. Aș fi avut parte de o criză uriașă, dacă nu erai tu, a continuat, arătând cu capul spre Bella.

Amber s-a forțat să zâmbescă.

— Nu puteam să las să se întâmple asta.

— Un pahar?

Daphne a ridicat o sticlă de vin, pe jumătate goală. „Cam devreme pentru ea”, s-a gândit Amber.

— Doar unul. Am întâlnire cu Gregg diseară, a mințit ea imediat.

Nu voia să zacă aici toată noaptea.

— Văd că ți-ai luat avans.

Daphne a ridicat din umeri și i-a turnat în pahar.

— E vineri.

Amber a acceptat paharul și a luat o înghițitură.

— Mersi! Unde e Jackson?

Daphne și-a dat ochii peste cap.

— La birou, unde să fie?

A scăzut tonul vocii, ca să n-o audă fetele, și s-a apropiat mai mult de Amber.

— Sincer, toată săptămâna a fost plecat, și primul lucru pe care îl face

când vine acasă este să se plângă de Bella că și-a lăsat pantofii pe hol.

A clătinat din cap.

— Uneori mi-e mai ușor când nu e acasă.

Nu-ți face griji, dragă, ar fi vrut ea să-i spună. Nu va trebui să-l suporti prea mult timp. În loc de asta, și-a compus o expresie îngrijorată.

— Îmi strici fantezia cu căsnicia perfectă.

A râs.

— E OK. După ce s-a potolit, am avut un pic de plăcere de după-amiază. Prima după mult timp.

Și-a dus mâna la gură.

— Nu pot să cred că ți-am spus asta! Destul despre mine, spune-mi cum merge cu Gregg.

A luat-o pe Amber de braț, au intrat împreună în verandă, iar Daphne a strigat peste umăr:

— Sabine, fă-le, te rog, baie fetelor, după ce mănâncă!

— Trebuie să mă duc la toaletă, a spus Amber și s-a îndepărtat în grabă.

A intrat și a trântit ușa, lipindu-se cu spatele de ea. Deja începea să se plictisească de ea? Satisfacția lui Daphne îi stârnise furie. Începuse să simtă niște furnicături în degete, iar apoi a fost nevoită să-și înfigă unghiile în pumni, ca să nu urle. Era ca un furnal gata să explodeze, adrenalina curgea prin ea așa de repede, că nu putea să respire. Ar fi vrut să spargă ceva. Privirea i-a căzut pe țestoasa verde de sticlă așezată pe raftul din fața ei. A luat-o și a aruncat-o pe jos, după care a sărit pe ea cu ambele picioare, sfărâmând cioburile în covor. Spera ca Daphne să-și taie picioarele în ele. A deschis brutal ușa de la baie și s-a îndreptat spre verandă. Asta se întâmpla dacă îl scăpa prea mult din ochi. Trebuia să facă ceva, și repede.

Daphne a bătut cu palma în canapea, lângă ea, când a intrat Amber.

— Deci, spune tot. Cum merge cu Gregg?

În ceea ce îl privea pe Gregg, Amber se văzuse cu el doar cât să nu aibă Daphne bănueli. Lua cina cu el, de obicei vinerea sau sâmbăta, sau jucau uneori tenis la club. El credea povestea pe care i-o spusese, că are nevoie de mai mult timp ca să treacă peste fostul iubit abuziv pe care îl inventase – cel despre care nu „știa” nimeni în afară de el.

— E foarte drăguț și atent. Nu ne vedem așa des cum aș vrea, din cauza serviciului.

A ridicat mâna.

— Nu că mă plâng. Îmi place mult serviciul pe care îl am, crede-mă.

Daphne a zâmbit.

— Știi. Nu-ți face griji. Soția șefului n-o să sufle o vorbă despre asta. Amber clocotea în sinea ei.

— Nu te consider soția șefului.

Daphne a ridicat o sprânceană.

Amber a strâns-o de mână.

— Vreau să spun, eu te consider prietena mea cea mai bună. Dacă mă voi căsători vreodată, tu o să-mi fii domnișoară de onoare.

— Vai, ce dulce ești! Dar cred că sunt cam bătrână pentru asta, nu?

Amber a clătinat din cap.

— Sigur că nu. La patruzeci de ani nu ești bătrână.

— Pardon! Am treizeci și opt. Nu mă împinge deja peste deal.

Știa perfect ce vârstă are Daphne. Dar, pe bune, treizeci și opt, patruzeci – ce importanță avea până la urmă? Amber avea douăzeci și șase. Îi era imposibil lui Daphne să concureze cu asta.

— Scuză-mă, Daph! Nu le am cu vârstele. Oricum, pari tânără.

— A, înainte să uit, am mai multe haine de care vreau să scap, dar m-am gândit că poate vrei mai întâi să te uiți și tu la ele.

Amber n-avea nevoie de trențele ei. Avea acum o garderobă întreagă, mulțumită lui Jackson. Dar încă nu putea să-și arate cărțile.

— Ce frumos din partea ta! Mi-ar plăcea să le văd. De ce nu le mai vrei? Nu-ți mai vin?

Nu putuse să se abțină.

Obrajii lui Daphne s-au colorat.

— Poftim?

Amber s-a uitat în podea. Cum o să iasă din asta? Înainte să poată spune ceva, Daphne a vorbit din nou.

— Într-adevăr, m-am îngrășat. Se pare că nu mă pot abține să nu ciugulesc. Mănânc când sunt stresată și când sunt îngrijorată în privința lui Jackson. Se poartă ciudat, și nu-l înțeleg.

A oftat zgomotos.

— Vai, Daphne! Nu știam dacă să-ți spun sau nu, dar chiar petrece foarte mult timp cu o femeie care îi e vicepreședinte. E proaspăt angajată, o cheamă Bree. Nu știu dacă e ceva între ei, dar au avut niște prânzuri teribil de lungi...

Bree era o tipă mortală, care lucra la ei de vreo câteva săptămâni. Amber chiar își făcuse griji din cauza ei și se pregătea s-o saboteze cumva, până când aflase că Bree e lesbiană. Dar Daphne nu știa asta. Bree și Jackson lucraseră împreună, însă relația lor era absolut

nevinovată – iar acum Daphne avea să-l piseze cu asta, împingându-l drept în brațele lui Amber.

Daphne a dus mâna la gură.

— Știu la cine te referi. E superbă.

Amber și-a mușcat buzele.

— Știu. E și viperă pe deasupra. Am văzut cum se uită la el. Mereu îi pune mâna pe braț sau se așază picior peste picior cu fustele ei mini. Și cu mine e nepoliticoasă, o vezi că se duce direct la Jackson, ca și cum are acces special, sau ceva.

— Ce ar trebui să fac?

Amber a ridicat din sprâncene.

— Știu ce aş face eu.

— Ce?

— I-aș spune să o dea afară.

Daphne a clătinat din cap.

— Nu pot să fac asta. E afacerea lui. O să creadă că am înnebunit.

Amber s-a prefăcut că se gândește.

— Știu. Du-te și vorbește cu ea.

— Nu pot să fac asta!

— Sigur că poți. Vii la birou și îi spui foarte discret că știi totul și că, dacă ține la slujba ei, ar face bine să-ți lase soțul în pace.

— Chiar crezi că ar trebui să fac asta?

— Vrei să-l pierzi?

— Sigur că nu.

— Atunci, da, bagă-ți coada acolo și arată-i cine e șeful! O să am grijă să-l țin eu ocupat cât faci asta, așa că n-o să afle.

Daphne a inspirat adânc.

— Poate că ai dreptate.

Amber a zâmbit. Era perfect – Daphne avea să-l pună într-o situație penibilă la birou, lucru care îl va înfuria la culme.

— O să fiu lângă tine tot timpul.

TREIZECI ȘI UNU

Îi era tot mai greu să-l țină pe Gregg departe de patul ei. Nu că ar fi deranjat-o să facă o partidă cu el – săruta destul de bine, și era convinsă că ar face orice ca s-o facă să se simtă bine. Dar nu putea risca. Atunci

când avea să rămână însărcinată, va fi copilul lui Jackson, nu al lui Gregg. Pe urmă, imediat ce își asigura poziția lângă Jackson, o să-i dea un șut în fund lui Gregg. Până atunci, nu trebuia să facă decât ceea ce învățase cel mai bine la liceu. S-a ridicat din genunchi, i-a atins ușor abdomenul cu buzele, apoi l-a sărutat pe buze și s-a dus la baie să-și clătească gura. El încă stătea acolo, cu o expresie șocată și cu pantalonii în vine.

S-a uitat la ea cu o privire sfioasă și și-a ridicat la loc pantalonii.

— Scuză-mă, dar tu chiar ești din altă lume, iubito!

A tras-o spre el, și ea a trebuit să-și reprime impulsul de a se elibera.

— Când o să fii gata să facem dragoste? Nu știu cât mai pot rezista.

— Știi, și eu la fel. Medicul meu spune că trebuie să mai aștept șase săptămâni. Apoi totul se va vindeca. Și pe mine mă ucide.

Devenise tot mai nerăbdător, iar ea fusese nevoită să inventeze alte scuze. Îi servise o poveste penibilă, cu niște chisturi care trebuiau să fie îndepărtate și care necesitau absența actului sexual. Când a început să devină mai explicită, el a ridicat mâinile și i-a cerut să înceteze, că nu e nevoie să știe toate detaliile.

— Ai face bine să te îmbraci, întârziem la teatru dacă nu mergem mai repede la masă, i-a zis ea cu voce dulce.

Termină odată, ar fi vrut să-i spună.

Veniseră la New York să vadă *Scriptcarul de pe acoperiș*, și își petreceau noaptea în apartamentul părinților lui, vizavi de Central Park. Amber ar fi vrut să vadă *The Book of Mormon*⁵, dar, când i-a spus asta, Gregg a zis că nu-l interesează o piesă religioasă.

Acceptase dintr-o prostie să pregătească ea masa, înainte de spectacol – pui la grătar, cu orez gata într-un minut și salată verde. Acum răscolea prin dulapuri, după oale, castroane și ustensile, când a simțit trupul lui lovind-o din spate. S-a întors și s-a uitat fix la el.

— O, scuze! a spus el. Încercam să te ajut să găsești ce-ți trebuie.

— Am găsit tot ce îmi trebuie, a replicat Amber, scurt.

Când s-a întors să umple oala, brațul lui Gregg a apărut în fața ei.

— Ce faci? l-a întrebat ea.

— Încerc să te ajut. Voiam să iau oala și s-o pun pe aragaz.

— Cred că pot să mă descurc, a spus ea, îndreptându-se spre aragaz,

⁵ Musical-satiră de pe Broadway, scris de creatorii serialului de succes *South Park*. Din 2011, de la primul spectacol, până în prezent, musicalul a avut încasări de peste cinci sute de milioane de dolari și a câștigat numeroase premii, printre care mai multe premii Tony și unul Grammy (n. red.).

dar Gregg i-a luat-o înainte, să îl aprindă, și s-au ciocnit.

Oala s-a zgâlțâit în mâinile lui Amber și apa a zburat peste tot, udând partea din față a rochiei.

— Vai de mine! Ești OK? a spus Gregg, luând un prosopel și tamponându-i rochia.

„Ești chiar imbecil!” era ea gata să țipe, dar, în loc de asta, a schițat un zâmbet subțire și a spus:

— Sunt OK. Ce-ar fi să stai tu jos, și eu termin aici?

Au ajuns la Broadway Theatre cu destul timp înainte, iar el s-a îndreptat spre bar să aducă ceva de băut. Amber s-a uitat în jur la magnifica sală de teatru și a așteptat, admirând marele candelabru din foaietul opulent, roșu cu auriu. Gregg a revenit cu băuturile, două pahare cu vin alb, cu toate că îi spusese în repetate rânduri că preferă vinul roșu. Idiotul ăsta asculta vreodată ce-i spune?

— Cred că o să fii încântată de locuri. Primul rând de la orchestră, a spus el, fluturând biletele, radios.

— Grozav! O să auzim în primul rând toate cântecele alea.

Amber văzuse filmul, și nu prea pricepea care-i marea sfârșială. După părerea ei, *Scriptcarul* era o chestie răsuflată. Biletele astea erau ale părinților lui, și, din câte se pare, nici ei nu fuseseră interesați să se ducă la spectacol.

— L-ai mai văzut? a întrebat ea.

El a dat din cap.

— De șapte ori. E spectacolul meu preferat. Îmi place la nebunie muzica.

— Uau, de șapte ori! Cred că e un record, a spus Amber, uitându-se absentă prin foaiet.

Gregg și-a îndreptat umerii și a spus cu mândrie:

— Familia mea este pasionată de teatru. Tata cumpără bilete la toate spectacolele bune.

— Ce frumos!

— Da, este. E un om deosebit.

— Și tu? l-a întrebat Amber fără prea mult interes.

— Cum adică?

— Tu ești un om deosebit?

Gregg a râs.

— O să fiu, într-o zi, Amber. Sunt pregătit încă de pe acum să ajung un om deosebit, a spus el, privind-o în ochi. Și sper ca tu să-mi fii alături.

Amber și-a stăpânit impulsul de a-i râde în nas și i-a spus:

— O să vedem, Gregg, o să vedem. Mergem acum la locurile noastre?

Amber a descoperit că-i place spectacolul, în ciuda rezervelor pe care le avusese. Tocmai când începuse să-și spună că, până la urmă, nu e chiar o pierdere de timp, Gregg s-a pornit să bată din picior, în ritmul muzicii. Pasul doi, a început să fredoneze, iar oamenii din jur s-au întors să se uite la ei.

— Gregg, i-a spus ea în șoaptă.

— Ă?

— Fredonezi.

— Scuze! E așa de antrenant.

A tăcut, dar apoi a început să dea din cap în ritmul muzicii. Îi venea să-l pocnească.

După trei ore, au ieșit din teatru. Amber, cu dureri mari de cap.

— Ai chef să bem ceva? a întrebat-o Gregg.

— Cred că da.

Orice ar fi fost mai bine, decât să se întoarcă în apartamentul părinților lui și să fie pipăită.

— Ce zici dacă mergem la Ciprian's?

— Sună bine. Dar putem să luăm un taxi? Nu vreau să merg prin ploaie.

— Sigur.

— Tot nu pricep care era marea problemă că fata cea mică s-a măritat cu rusul, a spus Gregg, după ce au urcat în taxi. Vreau să zic, frate, nu se plâneau evreii că sunt judecați din cauza religiei, după care Tevye face același lucru?!

Amber s-a uitat la el uimită.

— Tu îți dai seama că rușii i-au obligat să plece, nu? Pe urmă, se căsătorea cu o persoană de o altă religie.

Văzuse asta de șapte ori și tot nu pricepuse?

— Da, da. Știu. Dar zic și eu. Nu e chiar corect politic. Dar, în fine, muzica e superbă.

— Te superi dacă sărim peste băuturi? Îmi bubuie capul, chiar trebuie să mă duc să mă culc.

Dacă mai stătea mult să vorbească cu el, era foarte posibil să-l strângă de gât.

— Sigur, iubito!

S-a uitat la ea, îngrijorat.

— Îmi pare așa de rău că nu te simți bine!

Ea a zâmbit, crispată.

— Mersi!

Când au ajuns în apartament s-a băgat sub așternut și s-a strâns ghem. A simțit cum se mișcă salteaua când el s-a întins în pat, lipindu-se de ea.

— Vrei să-ți masez tâmpilele? a întrebat el în șoaptă. „Vreau să dispari de aici”, și-a spus ea.

— Nu. Lasă-mă doar să încerc să dorm.

El și-a trecut brațul peste mijlocul ei.

— Dacă te răzgândești, eu sunt aici.

„Nu pentru mult timp”, și-a spus Amber.

TREIZECI ȘI DOI

O rază puternică de soare se strecurase prin draperiile groase din camera lui Amber de la hotelul Dorchester, făcând-o să se trezească. A sărit din pat și a dat la o parte draperia verde, lăsând soarele să-i încălzească din plin corpul. În ciuda orei matinale, în Hyde Park era multă activitate; oameni care făceau jogging, care își plimbau câinele sau care se duceau la serviciu. Petrecuseră în Londra trei zile superbe, și Amber savurase fiecare clipă. Era aici în calitate de asistentă a lui Jackson și, cum el își adusese toată familia, ea stătea singură într-o cameră aflată pe același hol cu apartamentul lor. În timpul zilei, Jackson și Amber lucrau, iar Daphne și fetele se duceau la plimbare.

În cea de-a doua noapte, s-au dus cu toții la teatrul St. Martin's, să vadă *Cursa de șoareci*, dar cu o noapte în urmă Daphne se hotărâse să meargă cu Tallulah și cu Bella la Royal Ballet, să vadă *Frumoasa din pădurea adormită*, în timp ce Jackson și Amber s-au dus la o cină de afaceri. În realitate, nu fusese nicio cină de afaceri. Amber și Jackson petrecuseră acele patru ore în camera ei. El era înnebunit, după ce în ultimele trei zile nu reușiseră niciodată să rămână singuri. Nu era obișnuit cu perioade așa lungi de secetă; ea avea grijă ca atunci când era la menstruație să-l satisfacă în alte feluri. Acum Jackson rămânea în apartamentul din New York cel puțin trei nopți pe săptămână, și Amber stătea cu el. Daphne putea să vorbească la telefon cu amândoi, așa că nu avea cum să-și dea seama că sunt împreună. În weekenduri, Amber își petrecea de obicei ziua la familia Parrish, cu buna ei prietenă Daphne, și cel puțin în două rânduri ea și Jackson făcuseră sex în baia de la parter, în timp ce Daphne se ducea să le culce pe fete. Pericolul era absolut

îmbătător. Într-o noapte, târziu, se strecuraseră afară din casă, după ce Daphne adormise pe canapea, și făcuseră baie goi în piscina încălzită, după care făcuseră sex în foisor. El nu se mai sătura de ea. Îl prinsese cu lasoul, și imediat ce va rămâne însărcinată, avea de gând să îl strângă și mai tare.

Amber și-a pus piciorul peste trupul lui și și-a băgat capul în umărul lui.

— Mmm... Aș putea să stau așa tot timpul, a murmurat ea somnoroasă.

Jackson a tras-o mai aproape și a mângâiat-o pe coapsă.

— Se vor întoarce în curând. Trebuie să ne punem hainele pentru cină și să le așteptăm în apartament.

S-a rostogolit deasupra ei.

— Dar mai întâi...

*

Amber trebuia să se întâlnească cu Daphne și cu fetele la micul dejun, în restaurantul hotelului, și, când a intrat, amalgamul acela uimitor de cupru, marmură și piele bej i-a copleșit simțurile. Daphne și copiii stăteau cu Sabine la o masă rotundă de pe la mijlocul restaurantului.

— Bună dimineața! a salutat Amber, așezându-se. Cum a fost aseară baletul?

Înainte ca Daphne să apuce să răspundă, Bella a strigat cu glas pițigăiat:

— Vai, mătușă Amber, ți-ar fi plăcut la nebunie! *Frumoasa adormită* era așa de frumoasă!

— Presupun că de aceea i-au spus „frumoasa adormită”, a remarcat Amber.

— Nu, nu. I-au spus așa fiindcă a adormit și n-a putut nimeni s-o trezească, până n-a sărutat-o prințul.

Bella avea fața îmbujorată de entuziasm.

— Mătușă Amber a glumit. Era o glumă, proasto! i-a aruncat Tallulah. Bella a lovit castronul de cereale cu lingura.

— Mami!

— Tallulah, cere-i scuze surorii tale imediat! a cerut ferm Daphne.

Tallulah i-a aruncat o privire mamei.

— Scuze, a mormăit ea pentru Bella.

— Așa mai merge, a admis Daphne. Sabine, vrei să le duci tu pe Tallulah și pe Bella la o plimbare prin parc? Vaporașul care pleacă pe Tamisa până la Greenwich pornește abia la unsprezece.

— *Oui.*

Sabine și-a împins scaunul și s-a uitat la Tallulah și la Bella.

— *Allez les filles!*

Daphne era la a doua ceașcă de cafea când a venit micul dejun englezesc comandat de Amber, care a început să mănânce cu poftă.

— Ai ceva poftă de mâncare în dimineața asta, a comentat Daphne.

Amber a ridicat ochii din farfurie. Acum își dăduse seama că ea și Jackson nu mâncaseră nimic aseară. Fusese ultimul lucru la care se gândiseră.

— Sunt absolut hămesită. Detest cinele de afaceri. Mâncarea se răcește cât timp vorbești, iar apoi nu-ți mai vine s-o mănânci.

— Îmi pare rău că a trebuit să lucrezi și ai ratat baletul. A fost superb.

— Și mie. Preferam să fi fost acolo.

Absentă, Daphne a amestecat o clipă în ceașcă, înainte de a vorbi.

— Amber...

Vocea ei era joasă și gravă.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva care mă deranjează.

Amber a pus jos cuțitul și furculița.

— Ce este, Daph?

— E vorba despre Jackson.

Amber a încercat să-și stăpânească groaza care amenința s-o copleșească.

— Ce e cu Jackson? a spus ea, cu fața ca o mască.

— Sunt convinsă că are pe cineva.

— Ai vorbit cu Bree.

— Știu sigur că nu are nimic cu Bree. E lesbiană – am întâlnit-o pe partenera ei la o petrecere la care am fost de curând. Sunt așa de bucuroasă că nu m-am dus la birou să-i aduc acuzații! Dar e foarte rece în ultimul timp. Își petrece aproape toată săptămâna în apartamentul din New York. Până acum nu făcea asta. Poate o noapte, câteodată, dar era o excepție. Acum pare să fie o regulă. Și, chiar când e acasă, parcă n-ar fi acolo. Mintea lui e în altă parte.

Și-a pus palma pe brațul lui Amber.

— Și n-am mai făcut dragoste de săptămâni bune.

Nimic n-ar fi putut s-o încânte mai mult pe Amber. Deci, nu se mai culca cu Daphne. Nu o mira. Avusese grijă să-l satisfacă în toate felurile posibile.

— Sunt sigură că te înșeli, a spus ea, punându-și palma pe mâna lui Daphne. Trebuie să încheie proiectul acela uriaș din Hong Kong, și a fost

sinistru. Plus că diferența de fus orar l-a ținut treaz aproape tot timpul. E absolut epuizat și consumat din cauza asta. N-ai de ce să-ți faci griji. Imediat ce va încheia contractul, va reveni la normal. Crede-mă!

— Chiar crezi?

— Da.

Amber a zâmbit.

— Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, o să stau cu ochii pe el și o să-ți spun dacă e ceva suspect.

— Aș aprecia foarte mult. Știam că pot conta pe tine.

*

Amber s-a dus mai târziu cu ele la plimbarea cu vaporețul pe Tamisa, până la Greenwich, apoi au urcat împreună dealul cel mare, până la Observatorul Regal. Au luat prânzul în oraș și s-au plimbat mai toată după-amiaza, vizitând și Muzeul Național Maritim. Când au ajuns la hotel, Bella și Tallulah erau obosite, gata de culcare.

Și Amber se gândea că i-ar prinde bine puțin somn, așa că s-au dus cu toții în camere să se odihnească. Amber a adormit în câteva secunde, iar apoi, când s-a trezit, era deja ora șase. A sunat la apartament să întrebe ce planuri au pentru cină.

— Te-ai odihnit un pic? a întrebat-o Daphne când a răspuns.

— Da. Tu?

— Da, am dormit cu toții. Eu m-am trezit mai devreme, dar Bella și Tallulah s-au sculat abia acum. Fetele vor mânca în cameră în seara asta.

Vocea lui Daphne a devenit mai catifelată.

— Cred că ai dreptate. Jackson vrea o cină romantică, doar noi doi. Și-a cerut scuze că n-a dormit acasă și că a fost așa de preocupat de muncă. Trebuia să-mi dau seama că ai dreptate. Îți mulțumesc că m-ai făcut să gândesc limpede!

— Cu plăcere! a răspuns Amber, cu vocea gătuită.

Ce naiba încearcă să facă? O cină romantică cu Daphne? După ce făcuse dragoste cu Amber dimineață?

Vocea lui Daphne a făcut-o să tresară.

— Mulțumesc încă o dată! Ne vedem mâine.

Amber a pus receptorul în furcă și s-a așezat pe pat, clocotind. Era furioasă. Credea că poate să se folosească de ea, și apoi să dea fuga înapoi la Daphne? Auzea și acum cuvintele mamei ei, repetate atât de des, că lui Amber îi venea să-i bage un căluș în gură. „Nu fi tomberonul cuiva!” Ce sfat dezgustător, își spunea Amber, de câte ori o auzea. Dar fix așa se simțea acum.

Tocmai termina să se machieze, când a auzit o bătaie fermă în ușă.

A deschis, și Jackson s-a strecurat înăuntru. S-a uitat la ea, căpătând o expresie uimită.

— Ieși în oraș?

Ea a zâmbit, și-a pus piciorul pe pat, și-a tras ciorapul fin și l-a prins la jartieră.

— Daphne mi-a spus că aveți planuri, așa că l-am sunat pe un vechi prieten și ne întâlnim să bem ceva.

— Ce vechi prieten?

Ea a ridicat din umeri.

— Un fost iubit de-ai mei. Am vorbit cu mama mai devreme la telefon, și mi-a spus că s-a mutat aici de câțiva ani cu soția.

Jackson s-a așezat pe pat, cu ochii la ea.

— Bietul de el, tocmai a divorțat. M-am gândit că i-ar prinde bine un pic de încurajare.

— Nu vreau să te duci.

— Nu fi prostuț! E o poveste veche.

El a prins-o de mâini și a împins-o cu spatele până când a lipit-o de perete. A sărutat-o cu lăcomie, și-a frecat corpul de ea și i-a ridicat rochia deasupra coapselor. În picioare, pe jumătate îmbrăcați, au făcut dragoste cu febrilitate. Când au terminat, Jackson a tras-o spre pat, să stea lângă el.

— Anulează întâlnirea, i-a spus el.

— Nu poți să-mi ceri să stau singură în camera asta de hotel, în timp ce tu ieși în oraș cu Daphne. Pe urmă, n-ai încredere în mine?

El s-a ridicat de pe pat, cu fața roșie și cu pumnii încleștați, și s-a uitat urât la ea.

— Nu vreau să ieși cu alt bărbat.

A scos o cutiuță din buzunar.

— Asta-i pentru tine.

I-a întins cutia și, când ea a deschis-o, a văzut în ea o superbă brățară cu diamante.

— Uau! a exclamat ea pe nerăsuflăte. N-am văzut ceva mai frumos! Mulțumesc! Mi-o prinzi tu?

L-a sărutat lung.

— Cred că aş putea contramanda întâlnirea, dacă te deranjează așa de mult. Cât o să stați la cină?

— O să termin repede. Ne întâlnim aici peste două ore.

Brățara aceea era cea mai frumoasă bijuterie pe care o văzuse

vreodată. Și era a ei. Numai a ei. S-a întors încet și, fără să-și ia ochii de la Jackson, a început să se dezbrace. Când n-a mai avut pe ea nimic, în afară de brățară, s-a apropiat de el și a tors:

— Întoarce-te mai repede, și o să-ți arăt cât de recunoscătoare e fata ta.

După ce a plecat, a luat telefonul și și-a făcut un *selfie* – un *selfie* foarte erotic. A așteptat o oră, știind că e la masă, și i-a trimis fotografia prin SMS. Probabil că asta l-a făcut să ceară nota.

TREIZECI ȘI TREI

Amber savura momentele petrecute în cada lui Daphne, de cele mai multe ori împreună cu Jackson. Se răsfața în cearșafurile fine ca mătasea, stând întinsă lângă soțul lui Daphne și înnebunindu-l de dorință. Și cât de plăcut era să știe că, oricât de multe prosoape ar fi folosit, oricât de șifonate ar fi fost cearșafurile, oricât de multe pahare de vin sau farfurii s-ar fi murdărit, putea să iasă dimineața pe ușă liniștită, fiind sigură că o menajeră va face ca totul să fie impecabil când ea și Jackson se întorceau seara. Portarul o saluta politicos din cap la venire și la plecare, un model de discreție, exact ca noua menajeră. Matilda, angajata de dinainte, fusese concediată. Din câte se pare, îi furase niște bijuterii lui Daphne. Aceleași bijuterii pe care Amber le amanetase ca să facă ceva bani.

Cu o noapte înainte fuseseră la un vernisaj, într-o mică galerie de pe Twenty-Fifth Street. Artistul, Eric Fury, era unul pe care Jackson îl descoperise cu câțiva ani în urmă și pe care îl prezentase prietenilor lui colecționari. Din clipa în care au intrat în galerie, au fost înconjurați. Era evident nu doar că Jackson ea foarte bine cunoscut, ci și că oamenii vor să stea pe orbita puterii și a farmecului său. Amber a avut grijă să nu îl țină de braț și să nu pară prea intimi.

Când Eric Fury l-a văzut pe Jackson, a dat fuga să-i strângă mâna.

— Jackson, ce fericit sunt că te văd!

A arătat cu mâna spre sală.

— Nu e grozav?

— Este, Eric, și meriți tot ce ți se întâmplă acum, i-a spus Jackson.

— Totul ți se datorează. Nu am cuvinte să-ți spun cât sunt de

recunoscător.

— Prostii. Eu doar te-am prezentat. Arta ta vorbește de la sine. Nu ai fi aici dacă n-ai avea talent.

Fury s-a întors spre Amber.

— Tu trebuie să fii Daphne.

— De fapt, ea e asistenta mea, Amber Patterson. Din păcate, soția mea nu a putut să fie aici, dar îi plac creațiile tale la fel de mult cum îmi plac mie.

Amber i-a întins mâna.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Fury. Am citit de curând că ați renunțat la pictura pe pânză, în favoarea lemnului pe care îl adunați din clădiri vechi.

Jackson s-a uitat la ea, surprins, iar Fury a spus:

— Aveți perfectă dreptate, domnișoară Patterson. E un manifest, încerc să arăt ce pierdem lăsând să fie distruse niște edificii istorice.

Brusc, și-a făcut apariția un bărbat care ținea în mână un aparat de fotografiat.

— Hei, domnule Fury! Ce ziceți de o fotografie pentru ediția de mâine?

Eric a zâmbit și s-a așezat lângă Jackson, în timp ce Amber s-a îndepărtat repede de ei. Ultimul lucru care îi trebuia era încă o fotografie la ziar.

— OK, puștiule! Întoarce-te la admiratorii tăi și vinde niște creații, i-a spus Jackson, după ce fotograful a terminat.

Odată ce artistul s-a îndepărtat, Jackson s-a apropiat de Amber, care admira una dintre creații.

— Nu aș fi crezut că știi ceva despre Eric Fury, a spus el.

— De fapt, nu știu. Dar, când m-ai întrebat dacă vreau să mergem la expoziție, am citit ceva despre el. Întotdeauna îmi place să știu câte ceva dinainte. Așa, experiența e mai plăcută.

El a dat din cap aprobator.

— Impresionant!

Amber a zâmbit.

— Ai fost foarte discretă. Când ai ieșit din cadru. Sper că nu te-ai simțit stânjenită, a spus el.

Asta era de-a dreptul amuzant. Avea impresia că îl protejează pe el.

— Deloc. Știi că am întotdeauna grijă de spatele tău.

I-a zâmbit și s-a apropiat mai mult de el.

— Și de fața ta, a șoptit ea.

— Cred că e cazul să plecăm.

— Tu ești șeful.

În timp ce făceau înconjurul sălii, spunându-le „noapte bună” tuturor, Amber a văzut ce ar însemna dacă ar deveni soția lui Jackson, dacă ar fi în centrul universului, cu el – și ar fi sublim. Trebuia doar să aibă răbdare.

Au luat un taxi și s-au întors în apartament, rupându-și, efectiv, hainele de pe ei în liftul privat. Nu au mai ajuns în dormitor, au făcut dragoste cu pasiune pe podeaua sufrageriei. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Amber în mod deosebit – să aibă grijă să facă dragoste în fiecare cameră, inclusiv în dormitoarele celor două fete. Acolo fusese mai complicat, dar voia să-și lase mirosul peste tot, ca pisicile care își marchează locul.

*

A auzit dușul și s-a întors leneș să se uite la ceasul de pe noptieră. Șapte și jumătate! Jackson a ieșit din baie cu un prosop înfășurat în jurul taliei și cu pieptul încă lucios de apă. S-a așezat pe marginea patului și i-a ciuflit părul.

— Bună dimineă, somnoroaso!

— Nici măcar n-am auzit alarma. Mă scol imediat.

— Ai dat un adevărat spectacol azi-noapte. Nu e de mirare că ești epuizată.

S-a aplecat și a sărutat-o lung, senzual.

— Ooo, vino înapoi în pat... s-a alintat ea.

El și-a trecut mâna peste trupul ei.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar ai uitat? Am întâlnire la zece cu cei de la Harding și Harding.

— A, da! Scuză-mă că te-am ținut până târziu.

— Să nu-ți ceri scuze niciodată pentru asta.

S-a ridicat, a aruncat prosopul și a început să se îmbrace. Amber s-a culcușit în pernă și i-a admirat trupul tonifiat și musculos, pe care îl cunoștea atât de bine. El a terminat cu îmbrăcatul, în timp ce ea s-a dat încet jos din pat.

— Mă duc, a spus el, trăgându-i spre el trupul gol. Sărută-mă și grăbește-te! Trebuie să ne pregătim pentru întâlnirea aceea.

Amber și-a pus repede un pahar cu suc de portocale și a intrat la duș. Și-a ales costumul roșu, Oscar de la Renta, pe care Jackson i-l cumpărase săptămâna trecută, și a ieșit pe ușă aproape de opt. A reușit să ajungă la serviciu la opt patruzeci și cinci și a intrat în biroul lui Jackson. Știa că el

o privește în timp ce ea se foiește îmbrăcată cu sacoul strâmt și cu fusta scurtă care îi strângea fundul.

La ora douăsprezece, întâlnirea din biroul lui Jackson încă nu se încheiase, când Amber a ridicat capul și a văzut-o pe Daphne îndreptându-se spre biroul ei. Părea că s-a îngărașat și mai mult și nici nu arăta la fel de impecabil ca de obicei. Rujul i se întinsese, iar bluza îi venea așa de strâmtă, că nasturii stăteau gata să plesnească. Amber a mai observat că nu poartă nicio bijuterie în afară de verighetă.

Amber s-a ridicat de la birou.

— Daphne, ce surpriză! E totul OK?

Ce naiba căuta aici?

— Da, totul e OK. Am avut drum în oraș și mă întrebam dacă Jackson ar putea fi liber la prânz.

— Știe că vii?

— Păi, nu. Am zis să încerc. Am sunat să te întreb ce program are, dar mi-au spus că nu ai venit încă. E aici?

Amber și-a îndreptat umerii.

— Are întâlnire cu un grup de investitori. Nu știu când se va termina.

Daphne părea dezamăgită.

— Întâlnirea e abia la început?

Amber a frunzărit niște hârtii pe birou.

— Nu știu. Am avut probleme cu mașina dimineață, și am pierdut trenul. De-asta am întârziat.

S-a uitat atent la Daphne.

— Păi, poate mai aștept un pic. Te superi dacă stau aici cu tine? Nu te deranjez, dacă ai de lucru.

— Sigur că nu. Ia loc, te rog!

— Apropo, ai un costum superb.

— Mulțumesc! L-am luat dintr-o consignație de aici, din oraș. E uimitor ce poți găsi la prețuri ieftine.

Ar fi vrut să adauge, și ghici ale cui sunt sutienul și chiloții roșii pe care le port.

Daphne s-a așezat, iar Amber s-a întors la teancul ei de dosare, răspunzând din când în când la telefoane.

— Ești chiar pasionată de treaba asta, așa-i? Jackson spune că nu știe ce s-ar face fără tine. Știam că o să fii perfectă pentru el.

Amber s-a zbârlit. Era sătulă până în gât de felul în care o trata Daphne. Era așa de pe dinafară când venea vorba de nevoile soțului ei, că era rizibilă.

Exact atunci, ușa de la biroul lui Jackson s-a deschis și cei patru oameni din echipa Harding și Harding au ieșit, strângându-și mâinile și luându-și rămas-bun. Amber își dădea seama după fața lui Jackson că întâlnirea a decurs bine. Se bucura și ea. Asta însemna un salt financiar într-o altă stratosferă. Jackson, care acum rămăsese singur, a părut uimit s-o vadă pe Daphne.

— Bună, dragul meu! a spus ea și s-a ridicat de pe scaun să-l îmbrățișeze.

— Daphne, ce surpriză plăcută! Ce cauți la New York?

— Putem să intrăm în birou? l-a întrebat ea cu o voce dulce.

Jackson a pornit după ea și a închis ușa la birou. După douăzeci de minute, Amber scotea fum. Ce s-ar putea întâmpla acolo? Pe neașteptate, Jackson a ieșit la ușă și i-a spus:

— Amber, poți să vii să-mi aduci programul? Se pare că trebuie să-l modific cumva.

Daphne a ridicat capul când a intrat Amber.

— Vezi, Amber? Ce Dumnezeu s-ar face el fără tine? Jackson tocmai îmi spunea ce creativă ești.

— Cum arată după-amiaza mea, Amber? Soția mea vrea să mă scoată la masă.

Amber a deschis calendarul pe iPhone.

— Se pare că ai o întâlnire la prânz, la douăsprezece patruzeci și cinci, cu Margot Samuelson, de la Atkins Insurance.

Nu era nicio întâlnire, dar Amber nu avea de gând să-i lase pe cei doi să ia masa împreună. S-a întors spre Daphne și i-a zis:

— Îmi pare rău că ai venit degeaba!

Daphne s-a ridicat de pe scaun.

— Nu-i nimic. A trebuit să vin aici în dimineața asta pentru o întrunire la fundație. Nu e nicio problemă.

A ocolit biroul și l-a sărutat pe Jackson.

— Ne vedem diseară?

— Sigur. Voi fi acolo la cină.

— Bine. Ți-am simțit lipsa.

Amber a condus-o, și Daphne a îmbrățișat-o.

— Mă bucur că vine diseară. Fetelor le e dor de el. Nu știi dacă ai idee, dar a petrecut mult timp în apartament. Ești sigură că n-ai văzut nimic suspect? Nu îl sună nimeni aici, sau ceva?

— Crede-mă, Daphne – nu îl sună și nu vine nimeni aici. Ba chiar am stat în apartament într-o seară, când tu și Jackson erați la lac, și nu era

niciun semn că ar fi fost acolo altcineva în afară de el. Doar că e o perioadă foarte încărcată acum. Sunt sigură că s-a mai întâmplat și altă dată.

— Da, cred că ai dreptate. Au mai fost perioade dintr-astea. Dar acum mi se pare altfel.

— Cred că e doar închipuirea ta.

— Îți mulțumesc că mă ajuți să-mi păstrez cumpătul!

— Oricând.

După ce Daphne a plecat, Amber s-a dus direct în biroul lui Jackson.

— Ce voia?

— Să luăm masa împreună, exact ce ți-a spus.

— Ați stat mult timp singuri. Ce a fost asta?

— Hei, e soția mea, ai uitat?!

Amber a făcut tot posibilul să dea înapoi.

— Știu. Scuză-mă. Doar că...

S-a prefăcut că încearcă să-și stăpânească lacrimile.

— Doar că te iubesc așa de mult, că nu suport ideea că ești cu altcineva.

Jackson s-a ridicat de la birou și și-a desfăcut brațele.

— Vino încoace, neliniștita mea!

A îmbrățișat-o, iar ea l-a strâns tare în brațe.

— Nu te mai agita. O să se rezolve, îți promit.

Amber își dădea seama că nu trebuie să-l enerveze, întrebându-l *cum* și *când* se va rezolva.

— Te duci în Connecticut diseară?

El s-a dat în spate, cu mâinile pe umerii ei, și a privit-o în ochi.

— N-am încotro. Pe urmă, trebuie să văd care e situația acasă. Daphne pare să aibă probleme.

— Da, am văzut și eu asta. S-a îngrășat și mai tare, nu?

— Arăta foarte neîngrijită, și asta nu îi stă în fire. Vreau să văd și ce fac fetele, să mă asigur că e totul OK.

Amber s-a desprins din brațele lui.

— O să-mi fie așa dor de tine!

El a lăsat brațele jos și s-a îndreptat spre ușă. Amber deja își desfăcea fermoarul de la fustă când s-a auzit încuietorea ușii.

TREIZECI ȘI PATRU

Jackson îi spusese lui Amber că are o surpriză pentru ea. Șoferul i-a luat de la apartament și i-a dus la aeroportul Teterboro, unde îi aștepta un avion privat. Când Amber a văzut aeroportul, s-a întors spre Jackson.

— Ce facem? l-a întrebat ea.

Jackson a tras-o mai aproape de el.

— Facem o mică excursie.

— Excursie? N-am nicio haină la mine.

— Sigur că n-ai. Dar n-o să stai prea mult timp îmbrăcată, a spus el, râzând.

— Jackson! s-a prefăcut Amber indignată. Serios, acum, chiar n-am nimic la mine!

— Nu-ți face griji. Sunt magazine la Paris.

— Paris? a strigat ea. Vai, Jackson! Mergem la Paris?

— Cel mai romantic oraș din lume.

Amber și-a scos centura de siguranță, s-a așezat pe genunchii lui și l-a sărutat. Erau gata să se dezbrace chiar acolo, dar mașina a oprit la scara avionului. Jackson a fost primul care s-a retras.

— Am ajuns, a spus el și a deschis portiera.

S-au îmbarcat în avion, iar Amber s-a uitat în jur cât timp Jackson a stat de vorbă cu pilotul. Singurele avioane în care se urcase erau cursele de linie, în care erau înghesuite șiruri de scaune, și, evident, nu călătorise decât la clasa economic. Chiar și atunci când se dusesse să se întâlnească cu Jackson și cu familia lui la Londra, tot cu o cursă de linie fusese. Știa că există avioane private, dar nu-și imaginase niciodată că arată așa. De o parte și de alta erau așezate față în față canapele din piele moale, de un crem superb. Erau acolo un televizor cu ecran mare și o masă de patru persoane, pe care se afla o vază rotundă de cristal plină cu flori proaspete. O ușă care dădea spre un dormitor cu un pat mare, iar baia era aproape la fel de luxoasă precum cea din apartamentul din New York. Amber a constatat, de fapt, că era ca o casă mai mică, dar la fel de somptuoasă.

Jackson a venit din spatele ei și a prins-o cu brațele de talie.

— Ți place?

— Cum ar putea să nu-mi placă?

— Vino după mine! a spus el.

A condus-o în dormitor, unde a deschis ușile dulapului. Arătând spre

mulțimea de haine agățate acolo, i-a spus:

— Uită-te la ele și hotărăște-te ce vrei să păstrezi! Poți să le păstrezi pe toate, dacă vrei.

— Când ai avut timp să faci asta?

— Săptămâna trecută am făcut-o.

Amber s-a dus la dulap și a scos umeraș după umeraș, studiind rochiile, bluzele, pantalonii, jachetele și puloverele care aveau toate etichetele pe ele. Era clar că le cumpărase special pentru ea. Încântată, a început să le scoată ca să le probeze, după ce și-a aruncat repede pantofii și rochia. Jackson s-a așezat pe pat.

— Nu te superi dacă asist și eu la acest mic spectacol!

— Deloc.

Le-a probat pe toate, până la ultima, prezentându-i-le lui Jackson, care a dat aprobator din cap la toate. Evident, el le cumpărase, așa că nu avea cum să nu-i placă.

— Sunt și pantofi acolo. Sus, pe raft, a spus el.

— Te gândești la toate, nu-i așa?

— Da.

Amber s-a uitat pe raft și a numărat cincisprezece cutii de pantofi pe care erau imprimate niște nume la care doar visase. Fiecare dintre perechile de încălțăminte costa cam cât chiria ei pe o lună, unele și mai mult. Când a ajuns la pantofii de la Jimmy Choo, albi, din piele întoarsă cu cristale și pene de struț, i-a pus imediat în picioare și s-a îmbrăcat cu superbul corset de dantelă roșu cu negru cumpărat de el. Se simțea ca o vedetă de cinema, cu toate lucrurile acelea incredibil de scumpe, cu avionul particular în care avea să călătorească și cu bărbatul superb care murea să facă dragoste cu ea. S-a dus la Jackson, care rămăsese așezat pe pat, și, după ce și-a trecut mâinile prin părul lui, i-a lipit capul de pieptul ei. Apoi l-a împins pe spate și a început să execute mișcările magice. În câteva secunde avea să facă totul pentru a-l transporta în altă lume.

Mai târziu au luat cina la lumina lumânărilor, Amber tot cu pantofii cu toc înalt, dar de data asta cu un halat de mătase peste corpul gol.

— Mor de foame, a spus ea, tăind un *filet mignon*.

— Nu e de mirare. Cred că ai ars cinci mii de calorii.

— Dacă aș putea să stau cu tine în pat și să nu mă dau jos de acolo nici pentru aer, nici pentru mâncare, aș fi cea mai fericită fată din lume.

Amber avea grijă să-i stârnească orgoliul de câte ori avea ocazia.

Jackson a ridicat paharul cu vin.

— Ar fi o lume perfectă, flămânda mea dependentă de sex!

După ce au aterizat pe aeroportul Le Bourget din Paris, șoferul i-a dus la hotelul Plaza Athenée. Lui Amber i-a plăcut la nebunie hotelul, cu prelată roșie și cu buchetele de flori purpurii care erau peste tot. A făcut turul pivniței de vinuri, cu cele treizeci și cinci de mii de sticle, și s-a răsfațat la spa-ul de lux Dior Institut. A fost cea mai frumoasă săptămână din viața ei, cu plimbări pe Champs-Élysées și cu mese luate în restaurante intime, cu lumină plăcută și cu mâncare delicioasă. Turnul Eiffel a încântat-o. A fost copleșită de imensitatea Luvrului și de capodoperele lui, a fost impresionată de marea catedrală Notre Dame și fermecată de nuanța roșiatică pe care o căpăta orașul când se aprindeau luminile la apus. Și în toată această călătorie plină de revelații, nu l-a lăsat nicio clipă pe Jackson să uite cât îl considera de viril și de atrăgător.

Zilele parcă zburaseră, constatase Amber când s-au îmbarcat la bordul avionului, pentru a se întoarce acasă. A stat așa fără să vorbească timp de o oră, cât Jackson și-a scos niște hârtii din servietă și a făcut câteva însemnări. Când a terminat, Amber s-a dus și s-a așezat lângă el.

— A fost cea mai frumoasă săptămână din viața mea. Cu adevărat mi-ai deschis lumea.

Jackson a zâmbit, dar nu a spus nimic.

— A fost divin să te am doar pentru mine. Detest ideea că trebuie să te împart cu Daphne.

Jackson s-a încruntat, iar Amber și-a dat seama imediat că făcuse o greșală. Nu trebuia să-i pomenească numele. Acum probabil se gândea la ea și la fete. Fir-ar! În mod normal nu făcea astfel de gafe. Trebuia să încerce să repare ce se mai putea.

— M-am gândit, a spus el în cele din urmă. Nu ai vrea să ai apartamentul tău la New York?

A rămas perplexă.

— De ce să vreau? Îmi place să stau în Connecticut. Pe urmă, când vreau să stau cu tine la New York, avem apartamentul tău.

— Dar e din ce în ce mai complicat. Dacă ai avea apartamentul tău, ai putea avea acolo lucrurile tale. N-ar mai fi nevoie să-ți ascunzi hainele sau să le iei din apartament, în caz că vine Daphne în oraș.

Ea nu voia un apartament al ei. Voia apartamentul lui Daphne.

Când n-a răspuns, Jackson a continuat.

— Ți l-aș cumpăra eu, desigur. L-am mobilă împreună, am cumpărat toate obiectele de artă și cărțile care îți plac. Ar fi ascunzătoarea noastră. Doar a noastră.

Ascunzătoarea lor. Ea nu voia să stea ascunsă. Voia să fie absolut pe față, să fie doamna Jackson Parrish.

— Nu știu, Jackson. Poate e prea devreme pentru asta. Pe urmă, nu s-ar întreba Daphne de unde am avut eu bani pentru un apartament la New York? Și Gregg? Am reușit până acum să-l țin la distanță, dar, dacă o să-și închipuie că sunt cine știe ce sofisticată de New York, n-o să mai pot face pe fetița inocentă. Și trebuie să mergem în continuare pe povestea asta, pentru Daphne, deși îmi e din ce în ce mai greu să-l fac pe Gregg să-și țină mâinile acasă. L-am oprit de vreo două ori din ceea ce părea să fie o cerere în căsătorie.

Jackson s-a înroșit la față, reacționând exact cum și sperase Amber.

— Te-ai culcat cu el?

— Pe bune? Tu vorbești serios?

A luat șervetul din poală și l-a aruncat pe masă.

— Am terminat.

S-a ridicat de pe scaun și a pornit cu pași mari spre dormitor. Nu se va lăsa izgonită din nou. Avea impresia că toate planurile ei sfârșesc prost. Da, Jackson era pentru moment sub vraja ei, și îi cumpăra lucruri scumpe, o ducea în călătorii fabuloase, dar ea voia mai mult – mult mai mult. Și a naibii să fie dacă va permite să-i stea ceva în cale, mai ales acum, când nu-i mai venise menstruația de două luni!

TREIZECI ȘI CINCI

Diseară era seara cea mare. Amber era acum însărcinată în zece săptămâni și nu mai putea să ascundă mult timp sarcina. Jackson credea că ia anticoncepționale, iar ea avusese grijă să facă rost de o rețetă și să scoată în fiecare zi câte o pastilă din cutie, ca el să nu fie suspicios. Singurul medicament pe care îl lua era Clomid, pentru fertilitate. Probabil că nu avea nevoie de el, dar nu voia să riște. Trebuia să rămână însărcinată înainte să se plictisească el de ea. Fusesse un pic îngrijorată la gândul că ar putea avea gemeni, însă, pe urmă, își spusese că, dacă unul era bine-venit, cu doi ar fi fost și mai bine.

Sperase să afle sexul copilului, la ultima consultație, dar se pare că era prea devreme. Cu abilitățile informatice pe care le dobândise în lunile în care făcuse cursuri la seral, reușise să modifice imaginea de la ecograf, ca să-i poată spune lui că e băiat. După ce vor fi căsătoriți, dacă va avea

până la urmă o fată, va fi, oricum, prea târziu ca el să mai facă ceva.

Mai devreme se dusesse la magazinul specializat Babesta și cumpărase o bavețică pe care scria „Băiețelul tatei” și pe care intenționa să i-l ofere diseară, după ce aveau să facă dragoste. Atunci el o va părăsi, în sfârșit, pe Daphne, iar ea ar putea să-și arunce masca și să înceteze să se pretindă prietena ei. Abia aștepta să vadă fața lui Daphne când o să afle că Amber e însărcinată. Va fi aproape la fel de superb ca atunci când o să-i spună Bellei că nu mai e ea cea mai mică. „La o parte, păpușă, ești fumată!”

Odată ce ajungea doamna Parrish, răzgâiatele alea aveau zilele numărate. Din punctul ei de vedere, puteau să plece rapid la un internat. Dar era prea devreme pentru asta; mai întâi, trebuia să-l convingă pe Jackson să le părăsească.

*

În clipa în care a ajuns Jackson la apartament, Amber era îmbrăcată cu un corset de piele neagră cu guler strâns. Într-o seară, nu demult, Daphne i se plânse lui Amber că gusturile lui Jackson sunt tot mai neconvenționale. Când a insistat să-i dea detalii, mimoza se înroșise la față și bolborosise ceva despre accesorii de legat. Amber se hotărâse să încerce marea cu degetul și descoperise că Jackson tânjește după ceva mai aventuros la pat. Îi oferise cu plăcere ceea ce își dorea, după care căutaseră împreună prin câteva magazine on-line și cumpăraseră tot felul de jucării sexuale interesante. Îl încuraja să treacă peste limite, era gata să facă orice, numai s-o compare cu Daphne, într-un fel defavorabil pentru aceasta. Își ținea toate jucăriile într-un sertar din camera de oaspeți, sperând într-un fel că Daphne ar putea să-și bage nasul acolo, și atunci ar fi putut să râdă pe seama ei. Dar Daphne nu îi pomenise nimic despre asta.

— A fost grozav!

S-a ghemuit lângă el.

— Dacă eram în locul lui Daphne, nu te-aș mai fi lăsat să pleci din pat. I-a mușcat lobul urechii.

— Nu vreau să vorbesc despre Daphne, i-a răspuns el în șoaptă. Ea a chicotit.

— Ei îi place să vorbească despre tine.

Jackson s-a ridicat în capul oaselor, încruntat.

— Cum adică?

— A, nimic. Mici văicăreli de nevastă. Nimic deosebit.

— Vreau să știu. Ce a spus?

Vocea lui era tăioasă.

Ea s-a dat înapoi, să-i vadă fața, și a început să deseneze cu degetul pe pieptul lui în timp ce vorbea.

— Doar ceva de genul că a ajuns într-o perioadă a vieții ei când ar vrea s-o lase mai moale, dar tu o obligi mereu să socializeze. Zicea că ar prefera să stea acasă să vadă în reluare *Lege și ordine*. I-am spus că e norocoasă, fiindcă merge cu tine în tot felul de locuri, dar ea a clătinat din cap și a spus că e prea bătrână pentru cinele și galele care o țin trează până târziu.

Era o minciună ordinară, și ce?! El nu va ști niciodată.

S-a uitat la fața lui, să vadă cum reacționează, și a fost încântată când a văzut că-și încheștează fălcile.

— Nu îmi place că discutați despre mine.

S-a dat jos din pat și și-a aruncat nervos pe el halatul de mătase.

Amber s-a dus la el, tot dezbrăcată, și s-a lipit de trupul lui.

— Nu vorbim despre tine, crede-mă. Pur și simplu, ea se vaită, iar eu îți iau apărarea, după care schimb subiectul. Te ador, știi asta.

Spera că o crede.

El și-a îngustat pleoapele. Nu părea convins.

A schimbat abordarea.

— Eu cred că Daphne nu e în elementul ei. Tu ești așa de inteligent și de talentat. Știi totul despre artă și cultură, iar ea... în fine, e cumva mai simplă. E greu să te prefaci tot timpul.

— Posibil, a spus el.

— Vino înapoi în pat. Am o surpriză.

El a clătinat din cap.

— N-am dispoziție.

— Bine, atunci. Hai să mergem în sufragerie. Am un cadou pentru tine.

L-a apucat de mână.

El s-a eliberat.

— Nu îmi mai spune ce să fac. Începi să vorbești ca o nevastă cicălitoare.

Ea a simțit că-i țâșnesc din ochi lacrimi de furie. Cum îndrăznește să-i vorbească așa? Și-a înghițit furia și și-a îndulcit vocea. Nu se făcea să-i arate cât e de iritată.

— Îmi pare rău, dragule! Vrei ceva de băut?

— Îmi iau singur.

Nu s-a dus după el, s-a așezat și a făcut eforturi să citească o revistă,

apoi altă revistă, ca să-i dea timp să se calmeze. După vreo oră, a scos din dulap sacoșa aurie în care era bavețica și s-a dus cu ea în sufragerie. El stătea pe un fotoliu, tot posomorât.

— Poftim.

— Ce este?

— Deschide-o, prostuțule!

El a dat la o parte hârtia subțire de ambalaj și a scos bavețica. S-a uitat la Amber nedumerit.

Ea i-a luat mâna și i-a pus-o pe burtă.

— Copilul tău e aici.

El a rămas cu gura căscată.

— Ești însărcinată? Cu un băiat?

Ea a dat din cap.

— Da. Nici mie nu mi-a venit să cred. N-am vrut să-ți spun nimic înainte să știu sigur. Mai e ceva acolo.

El a răscolit în pungă și a găsit fotografia de la ecograf.

— El e fiul nostru.

Zâmbetul ei era triumfător.

— Un băiat? Ești sigură?

— Sută la sută.

El s-a ridicat, zâmbind cu gura până la urechi, și a luat-o în brațe.

— E o veste grozavă! Renunțasem să mai sper că o să am un băiat. Acum trebuie să mă lași să-ți iau un apartament.

Vorbea serios?

— Un apartament?

— Păi, da. Nu poți să stai tot aici.

Sângele îi bubuia în urechi.

— Ai dreptate, Jackson. Nu pot. Și nu vreau ca fiul meu să crească întrebându-se de ce tatăl lui l-a ascuns pe o alee din dos. Trebuie să crească într-o familie. După ce se va naște, vom pleca înapoi în Nebraska.

S-a întors și a ieșit tropăind din cameră.

— Amber, stai!

Ea și-a pus o pereche de blugi și un tricou și a început să împacheteze. Chiar își imagina că ea va accepta să fie în continuare secretul lui, acum, când îi oferea un moștenitor? Era nebun dacă își imagina că o va lăsa pe Daphne să se bucure de toate beneficiile pe care le avea ca doamna Parrish, și că ea o să lucreze la el în birou ca o sclavă, iar el o să-și viziteze fiul pe ascuns. La naiba cu toate!

— Ce faci?

— Plec! Am crezut că mă iubești. Ce proastă am fost! Nu o văd pe Daphne dăruindu-ți un fiu, cu toate că pare mai gravidă ca mine.

Jackson a prins-o de mâini.

— Oprește-te! Am fost lipsit de sensibilitate. Hai să vorbim.

— Ce mai e de vorbit? Vom avea sau nu împreună o familie? l-a întrebat ea.

El s-a așezat pe pat și și-a trecut mâna prin păr.

— Trebuie să mă gândesc. O să găsim o soluție. Nici să nu te gândești să pleci!

— Ea nu te apreciază, Jackson. Mi-a spus că se crispează când o atingi. Dar eu te iubesc așa de mult! Nu vreau decât să am grijă de tine, să fiu soția pe care o meriți. Întotdeauna am să te pun pe primul plan – chiar și în fața acestui copil. Tu ești totul pentru mine.

S-a așezat în genunchi, așa cum îi plăcea lui, și i-a demonstrat cât îl adoră.

Când a terminat, el a tras-o mai aproape.

— Cum a fost, tati?

El i-a adresat un zâmbet greu de interpretat și s-a ridicat, luând din nou în mână fotografia. Și-a trecut degetul peste ea.

— Fiul meu...

A ridicat privirea spre Amber.

— Mai știe cineva? Mama ta, prietenii tăi?

Ea a clătinat din cap.

— Sigur că nu. Am vrut să fii primul.

— Bine. Deocamdată nu mai spune nimănui. Trebuie să găsesc o modalitate prin care să scap de căsnicie fără ca Daphne să mă aducă la sapă de lemn. Dacă află că ești însărcinată, ar putea să mă coste o grămadă de bani.

Amber a dat din cap.

— Înțeleg. N-o să suflu o vorbă nimănui.

El a rămas în continuare așa, cu o expresie atât de concentrată, încât lui Amber i-a fost teamă să vorbească.

În cele din urmă s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră.

— OK. Așa o să facem. Îți iei din apartament tot ce ai și te muți pentru moment într-un apartament cu chirie. Dacă Daphne începe să aibă bănuieli, ultimul lucru care ne-ar trebui ar fi să-ți găsească lucrurile aici.

— Dar, Jackson! s-a plâns ea. Nu vreau să mă mut într-un amărât de apartament cu chirie! O să fiu singură.

El s-a oprit din mers și s-a uitat la ea.

— Cum adică, un amărât de apartament? Cât de zgârcit mă crezi? Dacă nu vrei să stai cu chirie, luăm un apartament mare la Plaza. O să ai acolo oameni care să-ți satisfacă toate nevoile.

— Dar tu? Când o să te pot vedea?

— Va trebui să fim prudenți, Amber. O să stau ceva mai mult timp pe acasă. Știi tu, ca să înlătur orice suspiciune. Va trebui să renunți la serviciu când sarcina va fi vizibilă. Să stai deoparte, ca să nu ajungă vreo vorbă la urechile lui Daphne.

— Și lui Daphne ce ar trebui să-i spun? O să devină suspicioasă dacă nu mă mai văd cu ea.

El și-a mușcat buzele și a dat din cap.

— O să spui că s-a îmbolnăvit cineva din familie. Că îți iei concediu ca să-l ajuti.

Lui Amber începea să i se pară un plan prost. Avea să stea blocată într-un hotel, complet dependentă de promisiunea lui. Avea impresia că e urcată într-o barcă fără vestă de salvare și fără vâsle, putând să se răstoarne oricând, după toanele lui.

— Nu vreau să stau în vreun hotel impersonal. Nu mi-ar face bine să stau într-un loc străin, pe care nu pot să-l consider casa mea. Nici pentru copil n-ar fi bine.

El a oftat.

— Bine. O să închiriem un apartament. Un apartament frumos, în care o să te simți ca acasă. Poți să cumperi ce vrei tu acolo.

Ea a stat să se gândească câteva minute. La momentul acesta era, probabil, cea mai bună ofertă.

— Cât timp?

— Nu știu. Poate câteva luni? Până atunci ar trebui să rezolvăm.

Acum era furioasă și speriată, și îi era mai ușor să plângă cu adevărat.

— Nu-mi place asta, Jackson! Te iubesc așa de mult, și acum trebuie să stăm separați. O să fiu singură într-un apartament care nici măcar nu e al nostru. Mă face să mă simt așa de speriată, ca atunci când eram mică și trebuia să ne mutăm tot timpul, fiindcă nu puteam plăti chiria.

Și-a tras nasul și și-a șters lacrimile de pe obraji, sperând ca el să fie impresionat de trista poveste.

El s-a uitat lung la ea.

— Vrei să pierd tot? Va trebui să ai încredere în mine.

Nu mușca momeala. Trebuia să fie de acord cu planul lui și să spere că el va face cum a spus, până când va găsi ea un plan mai bun. Dar dacă

Jackson nu se va ține de cuvânt? Ce ar fi atunci? Ar fi al naibii de lipsită de noroc, exact ca atunci când a fugit din Missouri. Nu avea de gând să-i permită să-i arunce pe ea și pe copilul pe care îl purta în pânțece, chiar dacă de data asta va fi nevoită să ia măsuri mai drastice. Nimeni n-o mai păcălea pe Amber. S-au dus zilele acelea.

PARTEA A DOUA

DAPHNE

TREIZECI ȘI ȘASE

Nu mi-a fost întotdeauna teamă de soțul meu. Credeam că îl iubesc, atunci când el era bun cu mine – sau se prefăcea că este. Înainte să îmi dau seama cum arată un monstru văzut de aproape. L-am întâlnit pe Jackson când aveam douăzeci și șase de ani. Îmi luasem masteratul în asistență socială și eram în etapa de dezvoltare a fundației pe care voiam s-o înființez în memoria lui Julie. Mă angajasem de șase luni la Salvați Copiii cu Operații. Era o organizație grozavă, unde puteam să fac ce îmi plăcea, învățând în același timp ceea ce trebuia pentru fundația pe care voiam să o am într-o zi.

O colegă de acolo mi-a sugerat să iau legătura cu Parrish International, firma internațională de imobiliare care era cunoscută drept generoasă. Jackson era renumit ca filantrop, iar ea avea pe cineva acolo – tatăl ei era asociat în afaceri cu firma. Mă așteptam să fiu pasată vreunui funcționar mărunț. Dar am fost primită în audiență de domnul Parrish în persoană. Nu avea nimic din marele om de afaceri despre care citisem. Cu mine a fost prietenos și glumeț, ceea ce m-a făcut să mă relaxez de la început. Când i-am spus ce planuri am cu fundația mea și de ce vreau s-o înființez, m-a șocat, oferindu-se să sponsorizeze *Zâmbetul lui Julie*. Trei luni mai târziu renunțam la slujbă și deveneam președintele propriei mele fundații. Jackson alcătuiuse un consiliu de administrație, în care a intrat și el, apoi mi-a acordat fonduri și mi-a găsit spațiu pentru birouri. Relația noastră a rămas la nivel profesional – nu voiam să pun în pericol sprijinul lui pentru fundație și, ca să fiu sinceră, eram și cam speriată. Dar, cu timpul, când prânzurile s-au transformat în cine, a părut firesc – ba chiar inevitabil – ca relația noastră să devină mai personală. Implicarea lui totală în fundația mea mi-a sucit mințile, recunosc. Așa că am acceptat să mă duc la el acasă la cină, pentru a sărbători.

Când i-am văzut pentru prima oară casa cu cele treizeci de camere, dimensiunea bogăției lui m-a șocat. Locuia în Bishops Harbor, un oraș

pitoresc de pe coasta golfului Long Island, cu o populație de circa treizeci de mii de locuitori. Zona comercială a orașului putea rivaliza cu Rodeo Drive, cu magazine mult prea scumpe pentru bugetul meu, și cu străzile impecabile, unde singurele mașini obișnuite le aparțineau servitorilor. Casele care umpleau zona coastei erau magnifice, amplasate departe de stradă, protejate de porți și cu un gazon așa de lucios și de verde, că nu părea natural. După ce șoferul lui Jackson a intrat pe aleea cea lungă, a trecut un minut până când am văzut casa. Mi s-a oprit respirația când m-am apropiat de clădirea aceea magnifică, cenușie.

Când am intrat în holul cel mare, cu un candelabru care putea să stea foarte bine la palatul Buckingham, i-am zâmbit cam crispat. Chiar erau oameni care trăiau așa? Îmi aduc aminte că m-am gândit că toate obiectele acelea excesive din jur ar putea achita atâtea facturi medicale pentru familiile celor cu fibroză chistică, familii care abia reușeau să se mențină la suprafață.

— E foarte frumos.

— Mă bucur că-ți place.

S-a uitat la mine cu un aer nedumerit, a chemat menajera să ne ia hainele și m-a condus pe verandă, unde ne aștepta un foc uriaș și de unde puteam admira priveliștea spectaculoasă a golfului Long Island.

Eram atrasă de el – cum aș fi putut să nu fiu? Jackson Parrish era, fără îndoială, frumos, părul lui negru era cadrul perfect pentru ochii aceia mai albaștri decât marea din Caraibe. Părea o fantezie devenită realitate – un director de treizeci și cinci de ani al unei companii pe care o construise de la zero, fermecător, cu o frumusețe aproape copilărească. Nu era genul de bărbat cu care se întâlnește cineva ca mine. Citisem totul despre reputația lui de playboy. Femeile cu care ieșea erau modele sau vedete ale lumii mondene, femei ale căror sofisticare și aspect le întreceau cu mult pe ale mele. Poate de aceea interesul lui față de mine m-a surprins așa de mult.

Eram destinsă, mă bucuram de priveliștea relaxantă a golfului și de mirosul sărat al aerului de mare, când mi-a întins un pahar cu ceva roz.

— Bellini. O să te facă să crezi că e vară.

O explozie de fructe mi-a umplut gura, și combinația aceea de amar și de dulce a fost încântătoare.

— Este delicios.

M-am uitat la soarele care apunea deasupra apei, la cerul pictat în nuanțe splendide de roz și de violet.

— E așa de frumos! Cred că nu te saturei niciodată de această

priveleşte.

El s-a rezemat de spătarul scaunului, iar coapsa lui, aproape de a mea, mă ameţea mai mult decât băutura.

— Niciodată. Am crescut în munţi şi nu mi-am dat seama cât e de încântătoare marea, până când nu m-am mutat în est.

— Eşti din Colorado, nu?

A zâmbit.

— Ai făcut ceva cercetări în legătură cu mine?

Am mai sorbit o dată din pahar, încurajată de alcool.

— Nu eşti chiar o persoană discretă.

Aveam impresia că nu pot să deschid un ziar fără să nu citesc ceva despre băiatul-minune Jackson Parrish.

— De fapt, sunt foarte discret. Când atingi nivelul de succes la care am ajuns eu, e greu să-ţi dai seama cine sunt prietenii tăi adevăraţi. Trebuie să fii atent pe cine las să se apropie de mine.

Mi-a luat paharul şi l-a umplut din nou.

— Dar destul despre mine. Vreau să ştiu mai multe despre tine.

— Mă tem că nu sunt foarte interesantă. Doar o fată simplă, dintr-un oraş mic. Nimic special.

El mi-a zâmbit ironic.

— Dacă nimic special înseamnă să fii publicată la paisprezece ani. Mi-a plăcut foarte mult articolul pe care l-ai scris pentru revista *is*, despre sora ta şi lupta curajoasă pe care a dus-o.

— Uau! Ai făcut şi tu cercetări. Cum ai reuşit să afli asta?

El mi-a făcut cu ochiul.

— Am eu metodele mele. A fost foarte impresionant. Deci, tu şi Julie voiăţi să mergeţi la Brown?

— Da, de când eram mici. După ce a murit, am avut senzaţia că sunt obligată să mă duc. Pentru amândouă.

— E trist. Câţi ani aveai când ai pierdut-o?

— Optsprezece.

Şi-a pus palma pe mâna mea.

— Sunt convins că e foarte mândră de tine. Mai ales pentru ceea ce faci, pentru dedicaţia cu care o faci. Fundaţia va ajuta atât de mulţi oameni.

— Îţi sunt aşa de recunoscătoare! Fără ajutorul tău mi-ar fi luat ani de zile să obţin spaţii şi angajaţi.

— Mă bucur că pot s-o fac. Ai avut noroc s-o ai pe sora ta. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi fost să am şi eu fraţi sau surori.

— Probabil că te-ai simțit singur ca unic copil, am spus eu.

El avea o privire îndepărtată.

— Tata lucra tot timpul, iar mama era ocupată cu acțiunile ei filantropice. Întotdeauna am visat să am un frate cu care să ies afară să jucăm un fotbal sau să aruncăm la coș.

A ridicat din umeri.

— În fine, o mulțime de oameni au dus-o totuși mai rău ca mine.

— Cu ce se ocupa tatăl tău?

— Era director la Boulder Insurance. O funcție destul de importantă. Acum s-a pensionat. Mama a fost casnică.

Nu voiam să fiu indiscretă, dar Jackson părea dornic să vorbească.

— A fost?

El s-a ridicat brusc.

— A murit într-un accident de mașină. E cam răcoare. Ce-ar fi să intrăm în casă?

M-am ridicat, simțindu-mă cam amețită, și am pus mâna pe scaun, ca să-mi păstrez echilibrul. El atunci s-a întors la mine și, cu o privire intensă, m-a mângâiat pe obraz și mi-a șoptit:

— Când ești cu mine, nu mă simt deloc singur.

Nu am spus nimic când m-a luat în brațe și m-a dus în casă, în patul lui.

Anumite părți din noaptea pe care am petrecut-o împreună sunt și acum în ceață. Nu plănuisem să fac dragoste cu el – aveam senzația că e prea devreme. Dar, până să-mi dau seama, eram amândoi dezbrăcați, încurcați în cearșafuri. S-a uitat tot timpul în ochii mei. Era tulburător, ca și cum s-ar fi uitat direct în sufletul meu, dar nu am putut să-mi dezlipesc privirea. Când s-a terminat, a fost tandru și atent, și a adormit în brațele mele. I-am privit chipul în lumina lunii și i-am urmărit cu degetul conturul obrazului. Aș fi vrut să-i șterg toate amintirile triste și să-l fac să simtă dragostea și grija care îi lipsiseră când fusese copil. Acest bărbat superb, puternic și plin de succes, pe care îl admira toată lumea, îmi împărtășise vulnerabilitățile lui. Avea nevoie de mine. Nimic nu mă atrage mai mult decât ideea că cineva are nevoie de mine.

Când a venit dimineața, mă durea capul îngrozitor. Mă întrebam dacă pentru el eram o simplă cucerire, dacă acum, că mă avusese, o să revenim la statutul de parteneri de afaceri. O să mă alătur șirului fostelor lui iubite, sau era începutul unei noi relații? Mi-era teamă că mă compară cu fetele splendide cu care era obișnuit să se culce, și că ies prost din comparația asta. A părut că îmi citește gândurile. S-a proptit

Într-un cot și mi-a mângâiat sânii cu mâna dreaptă.

— Îmi place să te am aici.

Nu știam ce să spun, așa că doar am zâmbit.

— Pun pariu că le spui asta tuturor fetelor.

El s-a întunecat la față și și-a retras mâna.

— Nu, nu le spun.

— Iartă-mă!

Am inspirat adânc.

— Sunt puțin cam agitată.

Atunci el m-a sărutat intens, cu limba adânc și cu gura lipită de buzele mele. Apoi s-a îndepărtat și mi-a mângâiat obrazul cu dosul palmei.

— Nu trebuie să fii agitată când ești cu mine. O să am grijă de tine.

M-a copleșit un amalgam de sentimente. M-am desfăcut din brațele lui și i-am zâmbit sincer.

— Trebuie să plec. O să întârzii.

El m-a tras iar lângă el.

— Tu ești șeful, ai uitat? Nu răspunzi decât în fața consiliului de administrație.

Apoi s-a urcat deasupra mea, făcându-mă să mă uit în ochii lui, cu privirea aceea hipnotică.

— Iar consiliul de administrație nu se supără dacă întârzii. Te rog, rămâi. Vreau să te mai țin în brațe.

Totul a început așa de promițător. Și apoi, ca la un parbriz lovit de o pietricică, ciobitura s-a transformat într-o crăpătură adâncă, o crăpătură care s-a întins atât de mult, că nu mai ai cum s-o repara.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Întâlnirile văzute ca metodă să cunoști mai bine pe cineva sunt mult supraevaluate. Când hormonii urlă în tine și atracția e magnetică, creierul tău pleacă în vacanță. El era tot ceea ce nu știusem că îmi trebuie.

La birou am revenit în zona mea de confort, deși îmi aminteam cu un zâmbet de noaptea petrecută împreună. După câteva ore, un zgomot care se auzea în fața micului meu birou m-a făcut să ridic capul. Un tânăr împingea un cărucior pe care erau vase și vase cu trandafiri roșii. Fiona, secretara mea, stătea în spatele lui și dădea din mâini, roșie la față.

— Cineva ți-a trimis flori! O mulțime de flori!

M-am ridicat și am semnat de primire. Am numărat douăsprezece vase. Am pus câteva pe biroul meu, apoi m-am uitat în jur, întrebându-mă ce să fac cu celelalte. Le-am așezat pe jos în micul meu birou, fiindcă nu aveam unde în altă parte.

Fiona a închis ușa după plecarea curierului și s-a trântit pe scaunul de vizavi de mine!

— OK, spune tot!

Nu voiam să discut despre Jackson, deocamdată. Nici măcar nu știam ce suntem. Am întins mâna și am luat cartonașul ascuns în flori.

Pielea ta e mai fină decât aceste petale. Deja mi-e dor de tine.

J

Erau peste tot. Era prea mult. Parfumul dulce al florilor mă copleșea și îmi întorcea stomacul pe dos. Fiona se uita la mine cu un aer exasperat.

— Deci?

— Jackson Parrish.

— Știam eu!

Mi-a aruncat o privire triumfătoare.

— Când am văzut cum se uita ieri la tine când a trecut pe aici să vadă birourile, am știut că e doar o chestiune de timp.

S-a aplecat spre mine, cu bărbia în palme.

— E ceva serios?

— Nu știu.

Am clătinat din cap.

— Îmi place – dar nu știu.

Am făcut semn spre flori.

— Vine peste mine în mare forță.

— Da, ce nesimțit, să-ți trimită atâția trandafiri superbi! a glumit ea.

S-a ridicat și a deschis ușa.

— Fiona?

— Da?

— Ia vreo două pentru biroul tău. Nu știu ce să fac cu celelalte.

— Bine, șefa. Dar trebuie să-ți spun, n-o să se dea plecat așa de ușor.

Trebuia să mă întorc la treaba mea. Aveam să mă gândesc mai târziu la Jackson. Mă pregăteam să dau un telefon, când Fiona a deschis din nou ușa. Era cenușie la față.

— E mama ta.

Am ridicat receptorul și l-am dus la ureche.

— Mamă?

— Daphne, trebuie să vii acasă. Tatăl tău a făcut stop cardiac.

— Cât de grav e? am spus eu cu voce sugrumată.

— Vino cât poți de repede!

TREIZECI ȘI OPT

Primul telefon i l-am dat lui Jackson. Imediat după ce am reușit să articulez cuvintele, mi-a spus:

— Daphne, o să fie bine. Respiră adânc. Rămâi acolo. Vin imediat.

— Dar trebuie să ajung la aeroport. Trebuie să găsesc o cursă. Eu...

— Te duc eu. Nu-ți face griji.

Uitasem că are avion.

— Ai putea să faci asta?

— Ascultă-mă! Rămâi acolo. Vin acum să te iau. Trecem pe la tine să-ți iei câteva lucruri și într-o oră decolăm. Respiră adânc.

Restul e în ceață. Am făcut ce mi-a spus, am aruncat câteva lucruri într-o valiză și i-am urmat instrucțiunile până când m-am trezit în avionul lui, ținându-l strâns de mână, în timp ce mă uitam pe hublou și mă rugam. Tata avea doar cincizeci și nouă de ani – sigur n-avea cum să moară.

Când am aterizat pe un aeroport privat din New Hampshire, Marvin, un ospătar de la pensiunea părinților, ne aștepta. Presupun că am făcut prezentările, sau poate Jackson s-a descurcat singur. Nu îmi aduc aminte. Nu îmi aduc aminte decât de golul pe care îl simțeam în stomac la gândul că s-ar putea să nu mai vorbesc niciodată cu tata.

Imediat cum am ajuns la spital, Jackson a preluat controlul. A aflat cine e medicul tatei, a inspectat clinica și l-a transferat imediat la St. Gregory's, spitalul cel mare care se afla la o oră de mers din orașelul nostru. Nu am nicio îndoială că tata ar fi murit dacă Jackson nu și-ar fi dat seama de incompetența medicului care îl trata la County General și de lipsa aparaturii de specialitate. Jackson a aranjat cu un medic cardiolog de top din New York să vină la spital. Medicul a ajuns la scurt timp după noi și, după ce l-a examinat pe tata, a declarat că nu a avut niciun stop cardiac, ci un anevrism aortic. Ne-a explicat că peretele aortei s-a rupt și că, dacă nu îl operează imediat, va muri. Cauza fusese

hipertensiunea. Ne-a avertizat că diagnosticarea târzie i-a diminuat șansele de supraviețuire la cincizeci la sută.

Jackson și-a anulat toate întâlnirile și nu a mai plecat de lângă mine. După o săptămână, mă așteptam să se întoarcă în Connecticut, numai că el avea alte planuri.

— Fetelor, voi duceți-vă! ne-a spus mie și mamei. Cu tatăl tău am vorbit deja. Eu mă duc la pensiune să mă asigur că treaba merge bine.

— Și compania ta? Nu trebuie să te întorci?

— Deocamdată, pot să mă ocup de ea de aici. Am făcut niște aranjamente. N-o să mor dacă stau departe câteva săptămâni.

— Ești sigur? Personalul de la pensiune se descurcă singur, deocamdată.

El a clătinat din cap.

— Eu pot să-mi conduc afacerea de oriunde, dar pensiunea e o afacere care se conduce direct, și, când șeful nu e acolo, situația poate să scape de sub control. Am de gând să protejiez interesele tatălui tău, până când se va întoarce la pensiune și până când mama ta va putea să supravegheze lucrurile.

Mama mi-a aruncat atunci o privire care spunea: „Să nu-l lași să-ți scape!” I-a pus mâna lui Jackson pe umăr.

— Mulțumesc, dragul meu! Sunt convinsă că Ezra va respira ușurat știind că ești acolo.

Cu eficiența și flerul lui caracteristice, Jackson s-a dedicat misiunii de a face ca lucrurile să se desfășoare cum trebuie – mai bine chiar decât atunci când se ocupa tata. A aprovizionat bucătăria, a supravegheat personalul, ba chiar s-a asigurat că e tot timpul mâncare pentru păsărele. Într-o seară, când erau prea puțini angajați, am venit la pensiune și l-am văzut servind la masă. Cred că atunci m-am îndrăgostit de el. Luase o povară uriașă de pe umerii mamei, și ea, când a văzut ce bine se descurcă, a început să-și petreacă tot timpul la spital, fără să-și mai facă griji pentru afacere.

După aproape o lună, mama mea era la fel de fermecată de el ca și mine.

— Cred că ți-ai găsit alesul, scumpa mea, mi-a șoptit ea într-o seară, după ce Jackson ieșise din cameră.

Cum reușise să facă asta? mă întrebam eu. Parcă ar fi fost aici dintotdeauna, parcă făcea parte din familie. Toate rezervele pe care le avusesem față de el se evaporaseră. Nu era un playboy egoist. Era un om pe care te puteai baza și care avea caracter. În doar câteva săptămâni,

devenise indispensabil pentru noi toți.

TREIZECI ȘI NOUA

Tata se întorsese acum de la spital, era tot slăbit, dar se simțea mai bine, iar eu și Jackson am luat avionul spre New Hampshire, să petrecem Crăciunul cu familia mea. Vărul meu, Barry, și soția lui, Erin, urmau să vină cu fiica lor, și toți eram încântați la gândul că vom petrece Crăciunul împreună.

Am ajuns în seara de Ajun pe ninsoare, într-un decor tipic pentru New England. Pensiunea era plină de decorațiuni vesele, de sărbătoare. Când am mers la mica biserică la care mă duceam în fiecare duminică, de când eram copil, m-am simțit împăcată, cu inima plină de recunoștință. Tata supraviețuise, iar eu eram îndrăgostită. Era ca într-un basm – îl câștigasem pe prințul despre care nu știussem că există în realitate. El mi-a surprins privirea îndreptată asupra lui și mi-a zâmbit cu zâmbetul acela fermecător, cu ochii lui albastru-cobalt strălucind de iubire, iar mie nu-mi venea să cred că e al meu.

Când ne-am întors la pensiune, tata a desfăcut o sticlă de șampanie și ne-a pus câte un pahar. A luat-o de umeri pe mama.

— Vreau să vă spun tuturor cât de mult înseamnă pentru mine că sunteți cu toții aici. Acum câteva luni, nu eram sigur că voi mai apuca să văd un alt Crăciun.

Și-a șters o lacrimă de pe obraz și a ridicat paharul.

— Pentru familie! Pentru toți de aici și pentru scumpa noastră Julie, din rai. Crăciun fericit!

Am luat o înghițitură de șampanie, am închis ochii și i-am spus în gând „Crăciun fericit!” surorii mele. Și acum îmi e așa de dor de ea!

Ne-am așezat pe canapelele de lângă brad și am făcut schimb de cadouri. Părinții mei aveau o tradiție de familie, și ne dădeau câte trei cadouri, care simbolizau cele trei daruri oferite de magi lui Hristos. Jackson avea și el un teanc de trei cadouri de desfăcut, iar eu i-am fost recunoscătoare mamei că l-a inclus și pe el. Cadourile erau modeste, dar aveau o semnificație specială – un pulover pe care îl tricotasese cu mâna ei, un CD cu Beethoven și un ornament de brad în formă de corabie, pictat manual. Jackson a întins pe piept puloverul.

— Îmi place foarte mult! O să fie plăcut și călduros.

S-a ridicat și s-a apropiat de brad.

— Rândul meu.

Ne-a întins încântat cadourile pe care le alesese pentru fiecare. Nu aveam idee ce cumpărase; dorise să fie o surpriză pentru toți. Eu îi spuseseam că darurile noastre vor fi modeste, și îl rugasem să nu cheltuie prea mult. A început cu nepoțica mea, care pe atunci avea opt ani. Îi luase o brățară frumoasă de argint cu personaje Disney, iar ea a fost încântată. Pentru Barry și Erin, niște boxe bluetooth Bose, ultimul răcnet. Începeam să mă simt puțin cam neliniștită, gândindu-mă la cartea despre mașini clasice pe care i-o luaseră ei lui Jackson și la cum trebuie să se simtă acum. El nu părea să observe nimic, dar îmi dădeam seama după expresia lui Barry că vărul meu se simțea inconfortabil.

Jackson a scos ceva din buzunar și, îngenunchind în fața mea, mi-a întins o cutiuță înfășurată în poleială.

Inima mea a început să bubuie. Chiar se întâmpla asta? Îmi tremurau mâinile când am desfăcut hârtia. Am scos cutia de catifea neagră și i-am deschis capacul.

Chiar era un inel. Nu-mi dădusem seama până în clipa aceea cât de mult sperasem să fie un inel.

— Vai, Jackson! E superb.

— Daphne, îmi faci onoarea de a deveni soția mea?

Mama și-a înăbușit o exclamație de uimire și și-a lipit palmele una de alta.

L-am luat în brațe.

— Da! Da!

El mi-a pus inelul pe deget.

— E splendid, Jackson! Și atât de mare!

— Pentru tine, doar ce e mai bun! E o piatră de șase carate. Fără niciun defect. Ca tine.

Mi se potrivea perfect. Am întins mâna și am întors-o pe toate părțile. Mama și Erin au venit repede lângă mine, ah, și vai!

Tata a rămas deoparte, ciudat de tăcut, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Puțin cam repede, nu?

În cameră s-a făcut liniște. Pe chipul lui Jackson a trecut rapid o umbră de supărare. Apoi a zâmbit și s-a apropiat de tata.

— Domnule, vă înțeleg rezerva. Dar am iubit-o pe fiica dumneavoastră din clipa în care am văzut-o. Vă promit, o voi trata ca pe o regină. Sper să ne dați binecuvântarea.

I-a întins mâna.

Toată lumea se uita la ei. Tata i-a strâns mâna.

— Bine ai venit în familia noastră, fiule! a spus el și a zâmbit, dar cred că am fost singura care a observat că zâmbetul lui nu a ajuns și la ochi.

Jackson i-a scuturat mâna și l-a privit drept în ochi.

— Mulțumesc!

Apoi, cu privirea pisicii care a mâncat canarul, a scos ceva din buzunarul de la pantaloni.

— Am vrut să las asta la urmă.

I-a întins tatălui meu un plic.

Tata l-a desfăcut, strâmbând ușor din buze. Ochii lui au căpătat o expresie nedumerită, și i-a dat plicul înapoi lui Jackson. A clătinat din cap.

— E mult prea extravagant.

Mama s-a apropiat de ei.

— Ce este, Ezra?

A răspuns Jackson:

— Un acoperiș nou. Știu că ați avut scurgeri cu cel vechi. Îl va repara o echipă la primăvară.

— Ei, e un gest foarte frumos, dar Ezra are dreptate, Jackson, e prea mult.

El m-a luat pe după umeri și le-a zâmbit.

— Prostii! Acum fac parte din familie. Iar în familie avem grijă unul de altul. În niciun caz n-o să accept un refuz.

Nu știam de ce sunt așa de încăpățânați. Mie mi se părea un gest minunat, și știam că nu e o cheltuială prea mare din averea lui Jackson.

— Mamă, tată, lăsați deoparte mândria asta de yankei, am încercat eu să glumesc. E un dar minunat.

Tata s-a uitat drept la Jackson.

— Apreciez foarte mult, fiule, dar eu nu obișnuiesc să fac așa. E afacerea mea, și o să pun un acoperiș nou când o să pot. Gata, nu mai vreau să aud de asta!

Jackson și-a încleștat fălcile și și-a luat brațul de pe mine. S-a dezumflat sub ochii mei, a pus plicul înapoi în buzunar și a vorbit, de data asta aproape în șoaptă:

— V-am jignit, când eu am vrut doar să fac un gest frumos. Iertați-mă, vă rog!

Ținea capul plecat și a ridicat ochii să se uite la mama, ca un băiețel care caută iertarea, știind că a făcut ceva rău.

— Am vrut doar să mă comport ca un membru al familiei. Mi-a fost așa de greu după ce a murit mama.

Mama s-a apropiat repede de el și l-a luat în brațe.

— Jackson, sigur că faci parte din familia noastră.

S-a uitat la tata cu o privire dezaprobată.

— Membrii familiei se ajută între ei. Vom fi fericiți să-ți acceptăm darul.

A fost prima oară când am văzut asta – zâmbetul acela discret care i-a jucat pe buze, apoi expresia din ochii lui, în care citeai „victorie”.

PATRUZECI

Deși își revenise după operație, tata nu se simțea bine, și eu nu știam cât timp mai are de trăit. Unul dintre motivele pentru care ne-am grăbit să ne căsătorim a fost pentru că am vrut să fiu sigură că el mă va conduce spre altar. Nunta a fost restrânsă. Tata a insistat să plătească el, și, cu toate rugămințile, Jackson nu l-a putut convinge să-i permită să contribuie și el. Jackson ar fi vrut o nuntă mare, în Bishops Harbor, la care să-i invite pe toți partenerii lui de afaceri. I-am promis lui Jackson că, după ce ne vom întoarce din luna de miere, putem face o petrecere în cinstea nunții, și lucrul acesta l-a mai consolât.

Ne-am căsătorit în februarie, în biserica prezbiteriană de care aparținea familia mea, iar petrecerea am făcut-o la pensiune. Tatăl lui Jackson urma să vină și el la nuntă, iar eu aveam emoții mari înainte de întâlnirea cu el. Venea însoțit de cineva, iar Jackson nu era încântat de asta. Trimisese după el avionul lui privat și un șofer care să-i aștepte la aeroport și să-i aducă la motel.

— Nu-mi vine să cred că vine cu idioata aia afectată! Nici măcar n-ar fi trebuit să aibă pe cineva.

— Jackson, ești cam aspru, nu crezi?

— E o neica-nimeni. O jignire la adresa mamei. E chelneriță.

M-am gândit la femeile cumsecade care lucrau la pensiune și am simțit nevoia să le iau apărarea.

— Și ce dacă e chelneriță?

A oftat.

— Nu e nimic, dacă ești la facultate. Ea are vreo șaiszeci de ani. Iar tata are o mulțime de bani. Probabil s-a agățat de el ca să aibă ce mânca.

Am simțit un gol neplăcut în stomac.

— Cât de bine o cunoști?

A ridicat din umeri.

— Am văzut-o o singură dată. Acum vreo două luni, când am fost la Chicago pentru niște afaceri, am luat cina împreună. Era foarte vorbăreată și nu tocmai isteată. Dar nu ieșea din cuvântul lui. Mama gândea singură.

— Nu cumva te deranjează simplul fapt că îl vezi cu altcineva în afară de mama ta? Mi-ai spus că ați fost foarte apropiați. Sunt convinsă că nu e ușor să vezi pe altcineva luându-i locul.

S-a înroșit la față.

— Mama mea e de neînlocuit. Femeia aia nu se poate compara cu ea.

— Îmi pare rău, nu am vrut să spun asta.

Nu-mi povestise prea multe despre părinții lui, în afară de faptul că tatăl lui fusese un ins dependent de muncă în totalitate, care nu avusese prea mult timp pentru el când era copil. Presupun că, fiind singur la părinți, relația lui cu mama fusese și mai strânsă. Moartea ei, survenită în urmă cu un an, îl afectase mult și, din câte vedeam, încă suferea. Nu voiam să dau crezare gândului care îmi răsărise în minte – că era snob. Am pus reacția lui pe seama suferinței, și am alungat gândul acela.

Când am cunoscut-o pe Flora, mi s-a părut o femeie plăcută, și tatăl lui părea fericit. S-au purtat frumos cu părinții mei, și toată lumea s-a înțeles bine. A doua zi, când tata m-a condus la altar, mă gândeam doar că am fost atât de norocoasă că mi-am găsit iubirea cea mare și că o să încep o viață nouă cu Jackson.

*

— Nu crezi că ar trebui să-mi dezvălui marele tău secret? l-am întrebat eu, după ce ne-am îmbarcat în avion, să plecăm în luna de miere. Nici măcar nu știu dacă mi-am luat haine potrivite.

El s-a aplecat și m-a sărutat.

— Prostuțo! Sunt deja în avion genți peste genți cu haine pe care ți le-am cumpărat. Lasă totul în seama mea.

Îmi cumpărase haine?

— Când ai avut timp să faci asta?

— Nu-ți face griji, draga mea. O să îți dai seama că fac planuri foarte bune.

După ce ne-am instalat pe scaune și am luat o gură de șampanie, am încercat din nou.

— Deci, când o să aflu?

El a coborât storul de la geamul meu.

— Când aterizăm. Acum întinde-te și relaxează-te! Eventual culcă-te puțin! Și, când o să te trezești, o să ne distrăm un pic în nori.

Mâna lui s-a plimbat puțin pe interiorul coapsei mele, și dorința s-a împrăștiat în mine ca un lichid fierbinte.

— De ce să nu ne distrăm chiar acum? i-am șoptit eu, lipindu-mi buzele de urechea lui.

Jackson a zâmbit, iar când m-am uitat în ochii lui, am văzut aceeași dorință pe care o simțeam și eu. S-a ridicat și m-a luat în brațele lui musculoase, apoi m-a dus în dormitor, unde am căzut amândoi pe pat, cu trupurile îngemănate. Pe urmă am dormit – nu știu cât de mult, dar, după ce ne-am trezit și am făcut din nou dragoste, căpitanul l-a sunat pe Jackson să-l anunțe că în câteva minute aterizăm. A avut grijă să nu spună destinația, însă am tras cu ochiul pe fereastră și am văzut sub noi kilometri și kilometri de apă albastră. Oriunde am fi fost, părea un rai. Jackson a aruncat așternutul de pe el și s-a apropiat de mine la fereastră, înconjurându-mi mijlocul gol cu brațul.

— Vezi acolo?

A arătat spre un munte magnific, ce părea să răsară din apă ca un monolit plin de noblețe.

— E muntele Otemanu, una dintre cele mai frumoase priveliști din lume. Iar în scurt timp îți voi arăta splendoarea din Bora Bora.

Polinezia, mi-am spus eu. M-am întors să mă uit la el.

— Ai mai fost aici?

El m-a sărutat pe obraz.

— Am mai fost, fetița mea dragă. Dar niciodată cu tine, mi-a explicat cald.

Eram cumva dezamăgită, dar nu știam prea bine cum s-o spun. Am făcut o încercare stângace.

— Eu credeam că mergem într-un loc în care n-a mai fost niciunul dintre noi, știi, ca să trăim experiența împreună. Pentru prima oară.

Jackson m-a tras pe pat și mi-a răvășit părul.

— Eu am călătorit mult. Orice loc care merită să fie văzut e un loc în care am mai fost. Ai fi preferat Davenport, Iowa? Acolo n-am fost. Am avut și eu o viață înainte să ne întâlnim, să știi.

— Evident, am spus eu. Pur și simplu, aș fi vrut ca de data asta să fie ceva nou pentru amândoi, ceva ce vom trăi doar noi doi.

Am vrut să-l întreb dacă fusese singur aici sau cu o altă femeie, dar mi-a fost teamă să nu îi stric și mai mult dispoziția.

— Bora Bora, am reluat eu. Un loc în care nu aş fi crezut că o să ajung.

— Am închiriat un bungalow pe apă. O să-ţi placă la nebunie, scumpa mea.

Şi m-a tras iar în braţele lui.

Eram din nou în scaunele noastre când roţile au atins pista, aterizând pe aeroportul din minusculea insulă Motu Mute. Uşa s-a deschis şi am coborât scările avionului pentru a fi întâmpinaţi de nişte localnici zâmbitori, care ne-au pus în jurul gâtului ghirlande de flori. Am întins mâna şi am atins ghirlanda lui.

— A ta îmi place mai mult. Albastrul e culoarea mea favorită.

El a luat-o de la gât şi mi-a pus-o mie.

— Oricum ție îți stă mai bine cu ea. Apropo, în Bora Bora se numește *heis*.

Aerul cald şi parfumat te îmbăta. Deja mă îndrăgostisem de locul acela. Am fost duşi cu o barcă la bungalow-ul nostru, ce semăna mai degrabă cu o vilă luxoasă, plutitoare, care avea podele de sticlă prin care puteai să vezi viaţa din adâncul lagunei.

A venit apoi şi bagajul nostru. Eu m-am îmbrăcat într-o rochie uşoară de plajă, iar Jackson şi-a pus nişte pantaloni bleumarin şi un tricou alb de bumbac. Pielea lui bronzată, care contrasta cu albul tricoului, îl făcea să pară şi mai frumos, dacă era posibil. Tocmai ne instalaserăm pe verandă, când s-a apropiat de noi o pirogă polineziană, care ne-a adus şampanie şi caviar. M-am uitat la Jackson, uimită.

— Tu ai comandat asta?

El s-a uitat la mine de parcă aş fi fost o fată prostituată de la ţară.

— Face parte din serviciu, draga mea. Ne vor aduce tot ce vrem. Dacă vrem să luăm cina aici, ne aduc cina aici, dacă vrem să luăm prânzul aici, ne aduc prânzul – cum dorim noi.

A pus o lingură de caviar pe un biscuit rotund şi mi l-a întins spre gură.

— Tot ce e mai bun pentru fata mea. Obişnuieşte-te cu asta!

Să fiu sinceră, caviarul şi şampania nu se numărau printre preferatele mele, dar mi-am spus că ar trebui să înceapă să-mi placă.

El a sorbit lung din şampanie şi am stat acolo, am simţit aerul proaspăt care ne mângâia faţa, fermecaţi de apele turcoaz din jur. M-am lăsat pe spate şi am închis ochii, ascultând sunetul apei care se lovea de piloni.

— Avem rezervare la Villa Mahana, la opt.

Am deschis ochii și m-am uitat la el.

— Da?

— E o bijuterie, sunt doar câteva mese. O să-ți placă.

Am avut din nou senzația aceea de dezamăgire. Era evident că mai fusese la restaurantul acela.

— Presupun că poți să-mi spui exact ce ar trebui să comand și care sunt cele mai bune feluri din meniu, am remarcat eu, puțin ironică.

Jackson mi-a aruncat o privire rece.

— Dacă nu vrei să mergem, anulez rezervarea. Sunt convins că sunt o grămadă de cupluri care își doresc să ia masa acolo.

M-a făcut să mă simt ca o proastă nerecunoscătoare.

— Iartă-mă! Nu știu ce mi-a venit. Sigur că mergem.

Jackson deja despachetase bagajele și pusese cu grijă pe umerase hainele pe care le cumpăraseră pentru mine. Îmbrăcămintea era sortată nu numai după gen, dar și după culoare. Încălțăminte era așezată separat pe raftul de sus, sandalele cu toc jos, cele cu toc înalt, de toate culorile și de toate felurile. A scos dintre haine o rochie albă, lungă, cu bretele subțiri și corsaj strâns. Erau mai multe articole vestimentare decât zilele pe care urma să le petrecem noi acolo: pantofi de seară, sandale, costume de baie, pelerine, bijuterii, haine lejere de zi și rochii de mătase pentru seară.

— Uite, mi-a spus el. Asta e perfectă pentru diseară, fata mea frumoasă.

Mi se părea așa de ciudat să-mi aleagă cineva îmbrăcămintea, dar trebuia să recunosc că rochia era frumoasă. Mi se potrivea perfect, iar cerceii cu pietricică turcoaz pe care mi-i alesese era puși minunat în valoare de albul rochiei.

Seara care a urmat am rămas în bungalow și ni s-a adus cina acolo. Am stat pe verandă și am savurat atât mâncarea, cât și dungile roz și albastre de pe cer pe care le făcea soarele la apus. Era ceva magic.

Așa a fost programul – într-o seară singuri în bungalow, în altă seară într-un restaurant de genul Bloody Mary's, Mai Kai sau St. James. Fiecare dintre ele avea atmosfera lui specială, dar mie mi-a plăcut cel mai mult aerul relaxat de insulă pe care îl emana Bloody Mary's, cu nisipul de pe jos și cu delicioasa lui prăjitură cu rom. Până și la baie era nisip pe jos. După ce mâncam la restaurant, ne plimbam pe plajă ținându-ne de mână și făceam dragoste când ajungeam acasă. Când luam cina acasă, începeam să facem dragoste mai devreme și dura mai mult. Pielea mea căpătase o nuanță arămie și o simțeam curată și fermă, după atâtea zile

în soare și în apă. Niciodată n-am fost mai conștientă de trupul meu, de atingerea altcuiva, de extazul simțit de amândoi și de senzația că suntem unul singur.

Fiecare moment fusese planificat de el, de la partidele de înot și de *snorkeling*, până la excursiile private și cinele romantice. Am făcut dragoste pe nisipul unui plaje particulare, într-o barcă, pe apele lagunei și, evident, în raiul nostru privat care era bungalow-ul. Se gândise la toate, până în cele mai mici detalii. Și, cu toate că uneori aveam o senzație neplăcută care mă sâcăia, nu am fost nicio clipă conștientă cât de mult îmi va schimba viața nevoia aceea a lui de ordine și de control.

PATRUZECI ȘI UNU

Când a venit acasă, eu împachetasem tot și eram gata de plecare, încântată de perspectiva petrecerii a patru zile la Greenbrier cu proaspătul meu soț. Eram căsătoriti de vreo trei luni. Valiza mea era așezată pe pat, iar el, după ce m-a sărutat de bun-găsit, s-a apropiat de ea și a deschis-o.

— Ce faci? Valiza ta e acolo.

I-am arătat valiza asortată de lângă șifonierul lui.

El mi-a zâmbit amuzat.

— Știu.

A scos din valiză hainele pe care le împachetasem și a început să se încrunte în timp ce le examina. M-am uitat înlemnită la el cum le răscolește pe toate și apoi mă privește.

— Tu îți dai seama că acolo nu e o pensiune de la țară, ca a părinților tăi?

Am tresărit, de parcă m-ar fi lovit.

El a observat reacția mea și a râs.

— Ei, hai! Nu am vrut să sune așa. Doar că aici vorbim de Greenbrier. Există un cod vestimentar. Îți trebuie niște rochii de cocktail.

Îmi ardeau obrajii de rușine și de furie.

— Știu ce e Greenbrier. Chiar am fost acolo.

Nu fusesem, dar citisem despre acel complex hotelier de lux pe internet.

A ridicat sprâncenele și m-a studiat câteva clipe.

— Serios? Când a fost asta?

— Nu contează. Ce vreau să spun e că nu trebuie să-mi analizezi tu hainele, de parcă aş fi copil. Ce am pus eu acolo e OK.

Şi-a ridicat mâinile în sus, în semn de capitulare.

— Bine. Faci cum vrei. Dar să nu vii la mine să plângi când o să vezi că ești îmbrăcată total aiurea față de celelalte femei.

Am trecut furioasă pe lângă el, am tras fermoarul valizei și am aruncat-o pe podea.

— Ne vedem jos!

M-am dus să ridic valiza, dar el m-a oprit.

— Daphne!

M-am întors.

— Ce e?

— Las-o acolo! Avem oameni care ne ajută cu asta.

Apoi a clătinat din cap și a mormăit ceva în șoaptă.

Am ridicat valiza. Încă nu mă obișnuisem cu toți oamenii aceia care îmi stăteau în picioare, așteptând să facă pentru mine lucruri pe care le puteam face și singură.

— Sunt perfect capabilă să-mi duc valiza.

Am intrat ca o furtună în salon și mi-am pus un pahar cu whisky. L-am dat peste cap, am închis ochii și am respirat adânc. Am simțit că mă arde pe gât, dar apoi m-am calmat și mi-am spus: „Deci așa devii alcoolic”. M-am dus la fereastră, am sorbit peisajul marin, și asta mi-a liniștit furia.

Începeam să descopăr că intimidarea emoțională e la fel de urâtă precum cea fizică. Erau tot felul de mărunțișuri care îl călcau pe nervi și, în ciuda eforturilor mele de a-i face pe plac, nimic nu era destul de bun. Am luat paharul de vin nepotrivit, sau am lăsat un prosop umed pe masa de lemn, sau am uitat uscătorul de păr pe dulap. Mai greu de îndurat era nesiguranța. Cu care Jackson vorbesc acum? Cel cu râsul plăcut și zâmbetul fermecător, care îi face pe toți să se simtă bine? Sau cel care se strâmbă și are un aer critic, care îmi spune cu o singură privire că am făcut iar ceva care l-a dezamăgit? Era un cameleon, trecerile lui de la o stare la alta erau atât de rapide, că uneori mi se tăia respirația. Iar acum credea că nici măcar nu sunt în stare să-mi fac singură bagajul.

O mână pe umărul meu m-a făcut să tresar.

— Îmi pare rău!

Nu m-am întors și nici nu i-am răspuns.

El a început să-mi maseze umerii, apoi s-a apropiat mai mult de mine, până când i-am simțit gura pe gâtul meu, iar buzele lui mi-au trimis fiori

pe șira spinării. Nu aș fi vrut să răspund atingerii lui, dar corpul meu avea alte gânduri.

— Nu poți să-mi vorbești așa. Nu sunt subalternă ta.

M-am îndepărtat de el.

— Știu. Ai dreptate. Îmi pare rău! Toate astea sunt noi pentru mine.

— Și pentru mine. Dar...

Am clătinat din cap.

El m-a mângâiat pe obraz.

— Știi că te ador. M-am obișnuit să le fac eu pe toate. Dă-mi puțin timp să mă adaptez. Hai să nu lăsăm o ceață să ne strice călătoria.

M-a sărutat iar, și am simțit că răspund la sărutul lui.

— De fapt, sunt mai interesat de ce *nu* o să porți în weekendul acesta.

Așa că am trecut peste asta, și apoi am plecat.

Eram bucuroși când am ajuns, și, în clipa în care am intrat în apartamentul somptuos, cu covoare și pereți de un roșu-intens, cu draperii groase, cenușii, cu oglinzi sofisticate și cu tablouri, am avut impresia că m-am întors în timp. Era imens, foarte elegant și puțin intimidant. Avea în sufragerie o masă la care puteau să stea zece persoane, un salon de zi elegant și trei dormitoare. Brusc am început să mă întreb dacă într-adevăr mi-am luat haine potrivite.

— E superb, dar pentru ce ne trebuie un apartament așa de mare? Suntem doar noi doi.

— Pentru tine, doar ce e mai bun. Doar nu era să stăm înghesuiți într-o cămăruță! Asta ai făcut tu când ai fost aici?

Am încercat să-mi amintesc de camerele pe care le văzusem pe site și am dat din mână, indiferentă.

— Am stat într-o cameră obișnuită.

— Da? Și deci când a fost asta?

— Ce importanță are?

— Știi, am avut cândva un prieten foarte bun. Eram mai tot timpul împreună, de când eram mici. Când eram în facultate, trebuia la un moment dat să ne ducem într-o excursie cu cortul, cu familia lui. M-a sunat cu o seară înainte și a spus că excursia s-a anulat – zicea că e bolnav. Luni am aflat că fusese cu iubita lui la un bar din localitate.

Acum se plimba prin cameră.

— Știi ce am făcut?

— Ce?

— Am sedus-o pe iubita lui, am făcut-o să se despartă de el pentru mine, după care le-am dat amândurora flit.

Am simțit că îmi îngheață sângele.

— E oribil. Ce-ți făcuse biata fată?

El a zâmbit.

— Am glumit în legătură cu fata. Dar am încheiat prietenia cu el.

Nu știam ce să cred.

— De ce îmi spui asta?

— Fiindcă am impresia că mă minți. Și, dacă nu suport ceva, aceea e minciuna. Nu mă lua de prost. N-ai mai fost niciodată aici. Recunoaște acum, înainte să fie prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? l-am întrebat eu cu o voce care suna mai curajos decât mă simțeam eu.

— Prea târziu ca să mai am încredere în tine.

Am izbucnit în plâns, iar el s-a apropiat de mine și m-a luat în brațe.

— Nu voiam să crezi că n-am fost niciodată într-un loc frumos sau că n-am mai văzut lucrurile cu care tu ești așa de obișnuit.

El mi-a ridicat bărbia și mi-a șters lacrimile.

— Draga mea, nu trebuie să te prefaci când ești cu mine. Îmi place să fiu eu cel care îți arată lucruri noi. Nu trebuie să încerci să mă impresionezi. Îmi place ideea că totul e nou pentru tine.

— Îmi pare rău că am mințit!

— Promite-mi că e ultima oară!

— Promit.

— Bine, atunci. Totul e în regulă. Hai să despachetăm, și pe urmă să-ți prezint locurile.

Când am început să-mi așez ținutele modeste lângă costumele și cravatele lui elegante, m-am întors la el stânjenită.

— Ce-ai zice să facem niște cumpărături după circuitul ăsta? l-am întrebat eu.

— Deja era trecut în plan, a răspuns el.

Următoarele două zile au fost superbe. Am călărit, am stat ore întregi la *spa* și nu ne mai săturam unul de altul în pat. Era ultima noastră zi, și chiar când ne pregăteam să coborâm la micul dejun, mi-a sunat telefonul. Era mama.

— Mamă?

Îmi dădeam seama din tonul vocii ei că ceva nu e deloc în regulă.

— Daphne. Am vești proaste. Tata...

Am auzit cum plânge.

— Mamă! Ce e? Mă sperii.

— A murit, Daphne. Tatăl tău. S-a dus.

Am început să plâng.

— Nu, nu, nu!

Jackson s-a repezit la mine și mi-a luat telefonul, trăgându-mă spre el cu cealaltă mână. Nu îmi venea să cred. Cum putea să moară? Vorbisem cu el la telefon săptămâna trecută. Mi-am amintit ce spusese cardiologul lui, că recuperarea lui nu e nici pe departe completă. Jackson m-a ținut în brațe cât am plâns, apoi m-a dus cu blândețe spre canapea, iar el s-a apucat de împachetat.

Am plecat cu avionul direct la pensiune și am stat acolo o săptămână. Când priveam sicriul tatei coborând în pământ, nu mă gândeam decât la ziua când făcusem la fel și cu Julie. Cu toate că Jackson mă ținea de umeri cu brațul lui puternic și că mama era lângă mine, mă simțeam absolut singură.

PATRUZECI ȘI DOI

Jackson voia să facem copii imediat, Eram căsătoriți doar de șase luni, când mi-a spus că ar trebui să nu-mi mai pun diafragma. Aveam douăzeci și șapte de ani, mi-a amintit el; era posibil să dureze ceva timp până voi rămâne însărcinată. Am rămas însărcinată din prima lună. El era încântat, dar mie mi-a luat mai mult timp să mă obișnuiesc cu ideea. Sigur, făcusem deja analize, ca să fim siguri că el nu are gena fibrozei chistice. Eu aveam gena recesivă, iar dacă o avea și el, n-am fi putut face un copil fără riscul de a moșteni boala. Chiar și după ce medicii ne-au dat toate asigurările că totul e în regulă, eu tot nu scăpasem de neliniști. Erau o mulțime de alte boli sau anomalii care ne puteau afecta copilul și, din copilăria mea, învățasem că, dacă se poate întâmpla ceva prost, cel mai adesea chiar se întâmplă. Într-o seară, la cină, i-am împărtășit lui Jackson câteva dintre temerile mele.

— Dacă se întâmplă ceva rău?

— Vom afla. Vom face teste și, dacă nu e un copil sănătos, facem avort.

Spusese asta cu atâta detașare, că îmi înghețase sângele în vine.

— O spui ca și cum n-ar fi mare lucru.

El a ridicat din umeri.

— Nu e. De asta se fac teste, nu? Ca să poți să-ți stabilești un plan. Nu trebuie să-ți faci griji.

Eu nu terminasem de discutat.

— Și dacă nu vreau să fac avort? Sau dacă spun că fătul e sănătos, și nu e, sau spun că nu e, și, de fapt, e?

— Ce tot vorbești? Medicii știu ce fac, mi-a răspuns el, cu o notă de nerăbdare.

— Când soția vărului meu, Erin, era însărcinată, i s-a spus că fătul va avea o malformație, dar ea nu a renunțat la sarcină. E vorba de Simone. Era perfectă.

Jackson a oftat, exasperat.

— Asta a fost cu ani în urmă. Acum lucrurile sunt mult mai precise.

— Totuși...

— Fir-ar să fie, Daphne, ce vrei să-ți spun? Indiferent ce îți spun eu, tu vii cu o replică illogică. Încerci să fii nefericită?

— Sigur că nu.

— Atunci încetează! O să avem un copil. Sper să termini cu scenele astea nevricoase până naști. Nu pot să sufăr mamele anxioase, care-și fac griji pentru fiecare mărunțiș.

A luat o înghițitură din paharul cu Hennessy.

— Nu cred că e bine să faci avort! am izbucnit eu.

— Dar crezi că e bine să lași un copil să sufere? Vrei să spui că, dacă ai afla că sigur copilul nostru va avea o boală îngrozitoare, tu l-ai face oricum?

— Nu e totul alb sau negru. Cine suntem noi, să spunem cine merită să trăiască și cine nu? Nu vreau să iau decizii pe care doar Dumnezeu poate să le ia.

El a ridicat sprâncenele.

— Dumnezeu? Tu crezi într-un dumnezeu care a permis ca sora ta să ducă o viață plină de suferință, după care să moară când încă era copil? Cred că am văzut unde ne duce toată treaba asta cu Dumnezeu. Mulțumesc, nu, eu o să iau propriile decizii!

— Dar nu e deloc același lucru, Jackson. Nu pot să explic de ce se întâmplă lucrurile rele. Spun doar că port în mine o viață și că nu știu dacă aș putea s-o ucid, indiferent cum ar fi. Nu cred că sunt în stare.

El a tăcut brusc, cu buzele strânse, apoi a spus hotărât:

— Atunci, lasă-mă să te ajut eu. Nu pot să cresc un băiat handicapat. Știu sigur că nu pot să fac asta.

— Copilul nostru e probabil sănătos, dar cum poți să spui că nu poți să crești un copil care are un handicap sau o boală? E copilul tău. Nu arunci la gunoi o viață, pentru că tu n-o consideri perfectă. Cum de nu

înțelege?

El s-a uitat la mine lung, înainte de a răspunde.

— Ce înțeleg eu e că tu n-ai nici cea mai vagă idee cum e să crești normal. Nici măcar n-ar trebui să avem discuția asta. Dacă – și e un mare semn de întrebare – se va dovedi că avem motive de îngrijorare, vom discuta atunci.

— Dar...

A ridicat mâna să mă oprească.

— Copilul va fi perfect. Ai nevoie de ajutor, Daphne. Este limpede că nu poți să treci peste ce a fost. Vreau să consulți un psihiatru.

— Poftim? Nu poți vorbi serios.

— Totul e colorat pentru tine de boala surorii tale. Nu poți separa boala ei și efectul pe care l-a avut asupra ta de viața din prezent. Trebuie să treci peste asta. Uită, pentru numele lui Dumnezeu! Terapia te va ajuta să rezolvi problema asta o dată pentru totdeauna.

Nu voiam să-mi dezgrop copilăria în fața medicului și s-o mai trăiesc repovestind-o.

— Jackson, te rog, știu că trebuie să uit trecutul. Nu am fost fericiți până acum? O să îmi revin, îți promit. Am fost doar puțin speriată. Asta-i tot. O să-mi revin. O să vezi.

El și-a arcuit sprânceana perfectă.

— Vreau să te cred, dar trebuie să fiu sigur.

I-am zâmbit încremenită.

— O să avem un copil perfect și o să trăim cu toții fericiți până la adânci bătrâneți.

I s-au ridicat colțurile gurii.

— Așa te vreau.

Apoi am conștientizat ceva ce spusese mai devreme.

— De unde știi că o să fie băiat?

— Nu știu. Dar sper că va fi. Întotdeauna mi-am dorit un fiu – un fiu pentru care să fac tot ce tata n-a avut timp să facă niciodată cu mine.

Am simțit o zvârcolire de teamă în stomac.

— Și dacă e fată?

A ridicat din umeri.

— Atunci mai încercăm o dată.

PATRUZECI ȘI TREI

Desigur, am avut o fată – Tallulah, și era perfectă. A fost un copil liniștit, iar pentru mine devenise o încântare să fiu mamă. Îmi plăcea să îi dau să mănânce noaptea, când în casă era liniște, mă uitam în ochii ei și simțeam o conexiune cum nu mai simțisem vreodată cu altcineva. Îi urmasem sfatul mamei mele și dormeam când dormea și fetița, dar tot mă simțeam mai obosită decât anticipasem. La patru luni, încă nu dormea toată noaptea, și, pentru că o alăptam, am refuzat oferta lui Jackson de a angaja o bonă. Nu voiam să folosesc pompa și să-i dau să mănânce cu biberonul. Voiam să fac eu totul. Dar asta însemna că am mai puțin timp pentru Jackson.

Acesta a fost perioada în care lucrurile au început să se clarifice. În momentul în care el mi s-a dezvăluit pe deplin, era deja prea târziu. Folosise vulnerabilitatea mea în avantajul lui, ca un general care se înarmează pentru o bătălie. Armele lui erau blândețea, atenția și compasiunea – iar odată ce victoria fusese asigurată, s-a descotorosit de ele ca de o piele năpârlită, iar adevărata lui fire a ieșit la lumină.

Jackson căzuse pe planul al doilea, tot timpul și toată energia mea i le dedicam lui Tallulah. În dimineața aceea, am scos cântarul de sub măsuța de toaletă, mi-am scos halatul și m-am cântărit – șazeci și trei de kilograme. M-am uitat șocată la cifra aceea. Am auzit ușa deschizându-se, și el a apărut acolo, uitându-se la mine cu o expresie ciudată. Am vrut să mă dau jos de pe cântar, însă Jackson a ridicat mâna, a venit lângă mine și s-a uitat peste umărul meu. Pe fața lui a trecut o expresie dezgustată, așa de repede, că era gata să n-o sesizez. A întins mâna și mi-a bătut ușor pe burtă, ridicând sprâncenele.

— N-ar fi trebuit să fie plată până acum?

Am simțit cum mă înroșesc la față, cuprinsă de rușine. M-am dat jos de pe cântar, mi-am luat halatul de jos și l-am pus pe mine.

— Ce-ar fi să faci și tu un copil, să vezi cum arată burta ta?

El a clătinat din cap.

— Au trecut patru luni, Daph. Nu mai poți să te folosești de scuza asta. Văd o mulțime de prietene de-ale tale la club, îmbrăcate în blugi strâmți. Și toate au copii.

— Și poate că toate și-au făcut liposucție după operația de cezariană, i-am replicat eu.

El mi-a luat fața în mâini.

— Nu deveni așa defensivă. Tu nu ai nevoie de liposucție. Ți trebuie doar un pic de disciplină. M-am măritat cu o femeie care poartă mărimea 36, și mă aștept să te îmbraci din nou cu hainele acelea scumpe pe care ți le-am luat. Hai!

M-a luat de mână și m-a condus spre canapeluța din colțul dormitorului.

— Stai jos și ascultă-mă!

Mi-a pus mâna pe umăr și s-a așezat lângă mine pe canapea.

— O să te ajut. Trebuie să fii mai calculată.

Apoi a scos o agendă.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— Am luat-o pentru tine acum câteva săptămâni.

A zâmbit și a continuat.

— Vreau să te cântărești zilnic și să scrii aici. Apoi scrii ce ai mâncat în ziua respectivă, în partea de jurnal al meselor de aici.

Mi-a arătat pagina.

— O să te verific în fiecare seară.

Nu-mi venea să cred. Se gândise la asta de câteva săptămâni? Îmi venea să mă fac ghem și să mor. Da, nu aveam încă greutatea de dinainte de sarcină, dar nu eram grasă.

M-am uitat la el; îmi era teamă să îl întreb, însă trebuia să știu.

— Ți se par neatrăgătoare?

— Poți să mă condamni? N-ai mai făcut sport de luni de zile.

Mi-am înghițit lacrimile și mi-am mușcat buzele.

— Sunt obosită, Jackson. Mă trezesc la miezul nopții, cu copilul, iar dimineața sunt obosită.

Mi-a acoperit mâna cu palma.

— De-asta îți tot spun să mă lași să angajez o bonă permanentă.

— Îmi place așa de mult să stau cu ea. Nu vreau să stea noaptea aici o străină.

El s-a ridicat, cu o privire furioasă.

— Ai făcut asta luni de zile, și uite cum ai ajuns! În ritmul ăsta, o să te faci în curând cât casa. Îmi vreau soția înapoi. Azi o să sun la agenție și o să le spun să trimită o bonă. O să dormi din nou noaptea și o să-ți recapeți diminețile. Insist.

— Dar o alăptez.

El a oftat.

— Mda, asta e altă chestie. E dezgustător. Sâni tăi sunt ca niște baloane mult prea umflate. Nu vreau să-ți atârne țâțele până la podea.

Totul are o limită.

M-am ridicat cu picioarele tremurătoare, simțind că mă cuprinde greața, și am fugit în baie. Cum putea să fie așa de crud? Mi-am scos din nou halatul și m-am studiat în oglinda cea mare. Cum de nu observasem celulita aceea până atunci? Mi-am strâns coapsa în mână. Jeleu. Când presam cu pumnii în abdomen, parcă frământam un aluat. Avea dreptate. M-am întors cu spatele, m-am uitat peste umăr, și privirea mi-a fost atrasă de scobitura de la fund. Trebuia să rezolv asta. Chiar era timpul să revin la fitness. Ochii mi s-au oprit asupra sânilor, pe care soțul meu îi considera dezgustători. Mi-am înghițit nodul din gât, m-am îmbrăcat și am coborât la parter. Am luat lista de cumpărături de pe dulap și am mai adăugat ceva: lapte praf.

Margarita pregătise în dimineața aceea pentru micul dejun un bufet care ar fi rivalizat cu cel de la Ritz. Când a intrat Jackson, și-a umplut o farfurie cu vârf de clătite, bacon, căpșune și o brișă de casă. M-am gândit la jurnalul pe care mi-l dăduse și am simțit că îmi iau foc obrazii. E nebun dacă își închipuie că o să-l las să-mi dicteze ce să mâncăm. O să încep mâine dieta, așa cum consider eu. Am luat o farfurie, am dus furculița spre platoul cu clătite, pregătită să iau una, când l-am auzit tușind. M-am uitat la el. A înclinat foarte ușor capul spre platoul cu fructe. Am inspirat adânc, am înfipt furculița în trei clătite și le-am aruncat în farfuria mea. Fără să-l bag în seamă, am luat siropul și am turnat până când clătitele au început să înoate în el. Am ridicat furculița și m-am uitat în ochii lui când am băgat în gură o bucată pufoasă de clătită îmbibată în sirop.

PATRUZECI ȘI PATRU

Am plătit pentru micul meu act de revoltă. Nu imediat, fiindcă nu era stilul lui. Când și-a pus planul în executare, trei săptămâni mai târziu, eu aproape că uitasem. Dar el, nu. Venea mama în vizită la noi. După ce murise tata, ne vizita des – la câteva luni – iar eu o încurajam să vină. Cu o noapte înainte de sosirea ei, și-a pus în practică răzbunarea. A așteptat până s-a culcat Tallulah și a venit la bucătărie, unde eu stabileam cu Margarita meniul pentru seara următoare. A stat în picioare, rezemat de cadrul ușii, cu brațele încrucișate și cu un aer amuzat. Când Margarita a plecat, s-a apropiat de mine, mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe

frunte, apoi s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche.

— Nu vine.

— Poftim?

Mi s-a înmuiat stomacul.

El a dat din cap.

— Acum am vorbit cu ea la telefon și i-am spus că nu te simți bine.

L-am împins.

— Ce tot vorbești? Mă simt foarte bine.

— Ei, ba nu te simți bine! Te doare rău stomacul după ce te-ai îndopat cu clătite.

Chiar și acum era supărat, după atâtea săptămâni?

— Glumești, nu? am spus eu, cu speranță.

Ochii lui erau reci.

— N-am fost niciodată mai serios.

— O sun chiar acum.

M-a prins de braț înainte să apuc să fac o mișcare.

— Și ce îi spui? Că soțul tău a mințit? Ce ar crede despre asta? Pe urmă, i-am spus că ai făcut o intoxicație alimentară și că m-ai rugat pe mine s-o sun. Am asigurat-o că în câteva zile o să-ți revii.

Apoi a râs.

— I-am mai spus că ai fost cam stresată și că vizitele ei atât de frecvente te cam tensionează. Și că poate ar fi mai bine să treacă ceva mai mult timp între ele.

— Nu poți face asta! N-am să-ți dau voie s-o faci pe mama mea să creadă că nu e bine-venită aici!

El m-a strâns mai tare de braț.

— Deja am făcut-o. Ar fi trebuit să auzi ce voce tristă avea. Biata țărăncuță nătângă!

A râs.

Mi-am smuls brațul din mâna lui și l-am palmuit. El a râs iar.

— Păcat că n-a murit și ea odată cu taică-tău! Îmi displace profund să am rude prin alianță.

Am explodat. L-am zgâriat cu unghiile pe față, gata să-l rup în bucăți. Am simțit ceva umed pe mâini și mi-am dat seama că e sânge. Îngrozită, m-am dat înapoi, cu mâna la gură.

El a clătinat încet din cap.

— Ei, ia uite ce ai făcut!

Și-a scos telefonul din buzunar și l-a ridicat în fața ochilor. Mi-a luat un minut să-mi dau seama ce face.

— Mersi, Daph! Acum am dovada că ai un comportament nesănătos.

— M-ai provocat intenționat?

Un zâmbet rece.

— Hai să-ți dau un pont: eu voi fi întotdeauna cu zece pași înaintea ta. Să îți minte asta când o să te gândești că tu știi mai bine ca mine ce îți trebuie.

S-a apropiat de mine, iar eu am rămas cu picioarele înfipite în podea, prea șocată ca să pot face vreo mișcare. Mi-a atins obrazul, și privirea lui s-a făcut mai blândă.

— Te iubesc. Cum de nu-ți dai seama? Nu vreau să te pedepsesc – dar ce pot să fac dacă tu insiști în niște lucruri care nu sunt bune pentru tine?

„E nebun. Cum de mi-a trebuit atât timp să-mi dau seama că e nebun?” Am înghițit în sec și am tresărit când a urmărit cu degetele lacrimile care îmi curgeau pe obraji. Am fugit din cameră, mi-am luat câteva lucruri din dormitor și am plecat într-una dintre camerele de oaspeți. M-am zărit o clipă în oglindă – albă ca o stafie, tremurând din tot corpul. M-am dus în baia camerei de oaspeți, m-am spălat pe mâini, mi-am curățat sângele de sub unghii și am încercat să pricep cum de îmi pierdusem așa controlul. Nu făcusem niciodată ceva asemănător. Nonșalanța cu care spusese că ar fi fost mai bine ca mama să fi murit mă făcea să-mi dau seama că nu mai e cale de întoarcere. Trebuia să plec. „Măine îmi iau copilul și plec la mama”.

După câteva minute, m-am dus să văd ce face Tallulah și l-am găsit stând în picioare lângă pătuț. Am ezitat în ușă, fiindcă imaginea aceea avea ceva care mi se părea că nu e în regulă. Postura lui era amenințătoare; fața lui, stând în umbră, părea sinistă.

A început să-mi bată inima mai tare când m-am apropiat de el.

Nu s-a întors spre mine și n-a dat vreun semn că a simțit prezența mea. Avea în mâini ursul imens de pluș pe care i-l cumpărase fetiței când s-a născut.

— Ce faci? am șoptit eu.

A vorbit uitându-se în continuare la ea.

— Știi că peste două mii de copii mor în fiecare an din cauza sindromului morții subite?

Am încercat să răspund, dar n-a ieșit niciun sunet.

— De-asta nu se pune nimic în pătuț.

Apoi s-a întors cu fața la mine.

— Eu îți spun tot timpul să nu pui animale de pluș în patul ei. Dar tu

ești așa de uitucă.

Mi-a revenit vocea.

— N-ai să îndrăznești să faci așa ceva! E copilul tău, cum ai putea să...
A aruncat ursul pe balansoar, și expresia lui a redevenit neutră.

— Glumeam și eu. Tu le iei pe toate în serios.

Mi-a luat mâinile în mâinile lui.

— Nu i se va întâmpla nimic cât timp va avea doi părinți care să aibă grijă de ea.

M-am întors să mă uit la copilul meu, care respira ușor, și am fost copleșită de vulnerabilitatea fetei.

— Rămân puțin aici, am șoptit eu.

— Bună idee! Reflectează puțin cât stai aici. Te aștept în pat. Ai grijă să nu întârzii prea mult.

M-am uitat urât la el.

— Nu pot să cred că vorbești serios. N-aș putea să mă apropii de tine.

Un zâmbet subțire i-a jucat pe buze.

— Poate vrei să te mai gândești. Obosește-mă, ca să nu încep să umblu prin somn și să ajung iar în camera copilului!

A întins mâna spre mine.

— Dacă mă gândesc bine, te vreau acum.

Eram mută și simțeam că mor, dar l-am luat de mână, iar el m-a dus în camera noastră, lângă pat.

— Dezbracă-te! mi-a spus el poruncitor.

M-am așezat pe marginea patului și am început să-mi scot pantalonii.

— Nu. Ridică-te! Fă puțin striptease pentru mine!

— Jackson, te rog!

Aproape că am țipat când m-a apucat de păr și m-a tras spre el. M-a ciupit tare de sân.

— Nu mă enerva! Fă-o! Acum.

Picioarele mi se înmuiaseră așa de tare, că nu știu cum am putut să mă ridic. Mi-am golit mintea cu totul, am închis ochii și mi-am imaginat că sunt oriunde, numai acolo nu. Mi-am desfăcut nasturii de la bluză încet și am deschis ochii să mă uit la el, încercând să-mi dau seama dacă e bine. El a dat din cap și, în timp ce mă dezbrăcam, a început să se masturbeze. Nu știam cine e bărbatul acela care stătea pe patul meu și care semăna cu soțul meu. Nu puteam decât să mă întreb cum reușise să facă asta. Cum putuse să joace rolul acela, mai bine de un an? Ce fel de om poate să joace farsa asta atât timp? Și de ce îmi arăta acum adevărul? Își imagina că o să rămân cu el, doar fiindcă avem un copil? „Măine voi

pleca, dar în seara aceasta voi face tot ce spune, voi face orice e nevoie ca să-l fac să creadă că a câștigat”. Am continuat spectacolul până când am rămas goală. El a întins mâna și m-a tras pe pat. Apoi a fost deasupra mea, cu niște atingeri înnebunitor de tandre și de blânde. Aș fi preferat să fie dur. De dragul fetei mele, mi-am silit trupul să mă trădeze și să-i răspundă – fiindcă percepea totul cu așa de multă acuratețe, și eram conștientă că nu m-ar fi iertat niciodată dacă i-aș fi părut distrasă.

PATRUZECI ȘI CINCI

A doua zi dimineată, după ce a plecat la serviciu, am alergat prin casă, am pus în bagaj cât am putut, am urcat copilul în mașină și am începutul lungul drum spre New Hampshire. Știam că mama o să fie șocată când o să afle adevărul, dar eram convinsă că pot să mă bazez pe sprijinul ei. Ne trebuiau cinci ore să ajungem la pensiune. Mi se învârtea mintea gândindu-mă ce se va întâmpla când va afla. Știam că o să fie furios, normal, dar nu mai putea face nimic după ce plecam. Intenționam să mă duc la poliție să spun cum mi-a amenințat copilul. Sigur aveau să ne protejeze.

M-a sunat când ajunseserăm în Massachusetts. Am lăsat să intre căsuța vocală. Se auzea non-stop soneria de mesaj: țâr, țâr, țâr, ca o rafală. Nu m-am uitat la SMS-uri decât atunci când am oprit la o benzinărie.

Ce cauți în Massachusetts? Daphne, unde e copilul?

Nu i-ai făcut nimic rău, nu? Te rog, răspunde-mi.

Nu cred că ai vorbit serios aseară. Nu asculta de vocile acelea.

Daphne, te rog, răspunde! Îmi fac griji pentru tine.

Sună-mă. Te rog! O să te ajut. Numai nu îi face vreun rău lui Tallulah.

Ce voia să facă? Și cum de știa unde sunt? Nu îi dădusem niciun indiciu că o să plec. Avusesem grijă să nu fiu văzută de niciun angajat. Oare avea vreun dispozitiv de urmărire pe mașina mea sau ceva de genul ăsta?

Am luat telefonul și am format numărul lui. A răspuns după primul apel.

— Curvă ce ești! Ce naiba crezi că faci?

Îi simțeam furia prin telefon.

— Mă duc s-o văd pe mama.
— Fără să mă anunți? Pornește mașina și întoarce-te imediat? Auzi?
— Dacă nu, ce? Nu poți să-mi spui tu ce să fac. M-am săturat, Jackson.
A început să-mi tremure vocea și m-am uitat în spate să văd dacă Tallulah doarme.

— M-ai amenințat că o să-i faci rău copilului. Chiar credeai că o să-ți permit să faci asta? N-ai să te mai apropii niciodată de ea.

El a început să râdă.

— Ești atât de proastă!

— Jignește-mă în continuare. Nu-mi pasă de nimic. O să-i spun totul mamei.

— Asta e ultima ta șansă să te întorci acasă, altfel o să regreti din plin!

— La revedere, Jackson!

Am apăsat butonul de închidere și am pornit mașina.

A început iar să sune frenetic tonul de mesaje. Am închis telefonul.

Cu fiecare kilometru parcurs, hotărârea mea creștea, la fel și speranța. Știam că fac ce trebuie, și nicio amenințare de-a lui nu mă putea abate de la drum. Eram încă în Massachusetts, când am văzut în oglinda retrovizoare niște lumini care m-au pus pe gânduri. În timp ce mașina de poliție se apropia tot mai mult, mi-am dat seama că mie îmi face semn să opresc. Am oprit pe marginea șoselei, și polițistul s-a apropiat de mine.

— Permisul și talonul, vă rog.

Le-am scos din torpedou și i le-am dat.

Ofițerul s-a dus la mașină cu ele, iar după câteva minute s-a întors.

— Vă rog să coborâți din mașină.

— De ce? l-am întrebat eu.

— Vă rog, doamnă. Jos din mașină.

— Am greșit cu ceva?

— S-a emis un ordin de reținere urgentă. Se spune că sunteți un pericol pentru copil. Copilul va rămâne la noi până la sosirea soțului dumneavoastră.

— E copilul meu!

Ticălosul acela mă reclamase la poliție.

— Vă rog, nu mă obligați să vă pun cătușe. Trebuie să veniți cu mine.

Am coborât din mașină și polițistul m-a luat de braț.

Tallulah s-a trezit și a început să plângă. Fețișoara ei era roșie ca sfecla și plânsul i se transformase în urlete.

— Vă rog, s-a speriat! Nu pot să-mi las copilul!

— O să avem grijă de ea, doamnă.

Mi-am smuls brațul din mână lui și am încercat să mă duc la mașină, ca s-o iau în brațe s-o liniștesc.

— Tallulah!

— Vă rog, opriți-vă! Chiar n-aș vrea să vă pun cătușe.

M-a tras după el spre mașina lui, și a trebuit s-o las acolo, cu ei, în timp ce pe mine m-au dus la un spital din apropiere.

Nu am aflat decât a doua zi că Jackson făcuse deja un plan, pentru orice eventualitate, cu mai multe săptămâni în urmă. Îl convinsese pe un judecător că sufăr de depresie și că îl amenințasem că o să-i fac rău copilului. Ba chiar avea două declarații semnate de niște medici – niște medici pe care nu îi văzusem niciodată. Nu puteam decât să-mi închipui că îi cumpărase. Afirmatia mea, că mi s-au înscenat toate astea, n-a fost auzită. Nebunii n-au nicio credibilitate, iar eu acum eram considerată nebună. Cât timp m-au ținut la spital, am fost evaluată de câțiva doctori care au fost de acord că am nevoie de tratament. Nimeni nu mă credea când le spuneam ce a făcut, cum manipulase situația. Se uitau la mine ca la o nebună. Singurul lucru pe care mi l-au spus a fost că Jackson a luat-o imediat pe Tallulah de la secția de poliție și a dus-o acasă. M-au informat că o să fiu transferată la spitalul Meadow Lakes, care era în Fair Heaven, un oraș de lângă Bishops Harbor. După șaptezeci și două de ore de țipete, rugăminți și plânsete, nu eram mai aproape de eliberare decât la momentul sosirii, dar acum eram și dopată cu cine știe ce. Singura mea speranță era să-l conving pe Jackson să mă scoată din spital.

După ce m-au adus la Meadow Lakes, m-a lăsat acolo șapte zile înainte să vină, în sfârșit, să mă vadă. Nu aveam idee ce le spusese mamei și angajaților de acasă. Când a apărut în camera comună, îmi venea să-l omor.

— Cum ai putut să-mi faci asta? i-am spus printre dinți, pentru că nu voiam să fac o scenă.

El s-a așezat lângă mine și mi-a luat mâna în mâinile lui, zâmbindu-i unei femei care stătea vizavi și care nu se obosea să-și ascundă curiozitatea cu care ne urmărea.

— Daphne, dar nu fac decât să mă ocup de tine și de copilul nostru.

A avut grijă să vorbească suficient de tare ca să audă toată lumea.

— Ce vrei de la mine?

Mi-a strâns mâna cu putere.

— Vreau să vii acasă, unde ți-e locul. Dar numai când ești pregătită.

Mi-am mușcat limba, ca să nu urlu. Am inspirat adânc de mai multe ori, până când am putut să vorbesc fără să-mi tremure vocea, și am spus:

— Sunt pregătită.

— Ei, asta trebuie să decidă psihiatrul.

M-am ridicat.

— Ce-ar fi să ne plimbăm prin curte?

Când am ieșit afară și nu mai era nimeni să ne audă, mi-am descărcat nervii:

— Termină cu prostiile, Jackson! Știi bine că nu am ce căuta aici. Îl vreau pe copilul meu. Ce le-ai spus oamenilor?

Se uita drept în față în timp ce mergeam.

— Că ești bolnavă și că o să vii acasă când o să te faci bine.

— Și mamei?

S-a oprit și s-a întors să se uite la mine.

— I-am spus că ai fost tot mai depresivă din cauza lui Julie și a tatălui tău, și ai vrut să te sinucizi.

— Ce?! am strigat eu.

— Vrea să stai aici oricât e nevoie – să ne asigurăm că te faci bine.

— Ești odios. De ce faci asta?

— Tu ce crezi?

Am început să plâng.

— Te-am iubit. Eram așa de fericiți! Nu înțeleg ce s-a întâmplat. De ce te-ai schimbat? Cum poți să te aștepți că voi rămâne cu tine, când îmi ameninți copilul și te porți așa de oribil cu mine?

El a început din nou să se plimbe, înnebunitor de calm.

— Nu știu despre ce vorbești. Nu am amenințat pe nimeni. Și te-am tratat ca pe o regină. Toată lumea te invidiază. Că trebuie să te pun la punct din când în când, așa e într-o căsnicie. Eu nu sunt o cârpă, ca taică-tu. Așa se comportă un bărbat puternic cu soția lui. Trebuie să te obișnuiești.

— Să mă obișnuiesc cu ce? Cu abuzurile? Niciodată n-am să mă obișnuiesc cu asta.

Îmi ardea fața.

— Abuzuri? N-am ridicat niciodată mâna asupra ta.

— Sunt mai multe feluri de abuz, am spus eu.

I-am cercetat fața, să văd dacă mai e ceva din omul care crezusem la început că este. Am decis să adopt o tactică diferită, și i-am spus cu voce mai caldă:

— Jackson?

— Mmm?

Am inspirat adânc.

— Eu nu sunt fericită, și cred că nici tu nu ești.

— Sigur că nu sunt. Soția mea a încercat să-mi fure copilul de sub nas, fără să spună nimic.

— De ce vrei să mă întorc acasă? Nu mă iubești.

El s-a oprit și s-a uitat la mine cu gura căscată.

— Cum? Vorbești serios? Doi ani te-am învățat, te-am pregătit și te-am cizelat ca să fii soția cu care să mă pot mândri. Avem o familie frumoasă. Toată lumea ne admiră. Cum poți să mă întrebi de ce mă lupt s-o păstrez?

— Te-ai purtat urât cu mine de când s-a născut Tallulah, și te porți din ce în ce mai urât.

— Mai acuză-mă o dată, și o să stai aici toată viața, n-o s-o mai vezi niciodată!

A început din nou să meargă, de data asta mai repede.

M-am chinuit să țin pasul cu el și am renunțat la tonul conciliant.

— Nu poți să-mi faci asta!

— Stai să vezi! Legea e de partea mea. Și ți-am spus că am donat recent zece milioane de dolari pentru o nouă aripă a spitalului? Sunt convins că vor fi încântați să te țină aici cât vreau eu.

— Ești nebun!

El s-a întors repede, m-a luat de braț și m-a tras spre el. Cu gura la câțiva centimetri de mine, mi-a spus:

— E ultima dată când avem această discuție. Ești a mea. Întotdeauna vei fi a mea și vei asculta tot ce spun eu de acum încolo. Dacă o să fii o soțioară bună și ascultătoare, totul va fi bine.

S-a aplecat mai mult, și-a lipit buzele de buzele mele și m-a mușcat tare. Am țipat și m-am tras înapoi, dar n-am putut să mă îndepărtez, fiindcă mă ținea cu mâna de cap.

— Dacă nu, atunci, crede-mă: îți vei petrece restul vieții dorindu-ți s-o fi făcut, iar copilul tău va avea altă mamă.

Știam că m-a învins. Nu conta că el era cel nebun. Avea bani și influență și își jucase cărțile genial.

Cum se întâmplase asta? M-am chinuit să respir adânc, să mă gândesc la ceva, la orice, care să mă ajute să cred că există o soluție. Cu ochii la soțul meu, la acest străin care avea în mâinile lui viitorul meu, n-am putut găsi nimic. Plină de disperare, am șoptit:

— Fac ce spui tu. Numai scoate-mă de aici.

El a zâmbit.

— Asta-i fata mea! Va trebui să mai stai vreo lună. Ar părea dubios

dacă ai ieși acum. Eu și psihiatrul ne cunoaștem de mult. Suntem prieteni în facultate. A avut niște probleme acum câțiva ani.

A ridicat din umeri.

— În fine, l-am ajutat, așa că îmi e dator. O să-i cer să-ți dea drumul în treizeci de zile. O să spună că a fost un dezechilibru hormonal sau ceva care se tratează ușor.

După treizeci și cinci de zile, am fost externată. A trebuit să ne ducem la un tribunal de familie ca să demonstrez că sunt o mamă responsabilă. Ne-am întâlnit cu avocatul lui și mi-am jucat rolul. M-a obligat să folosesc minciuna lui, că auzeam voci care îmi spuneau să-i fac rău copilului. A trebuit să fiu de acord să mă duc în continuare la doctorul Finn, prietenul lui Jackson, ceea ce era ridicol. El era întotdeauna foarte binevoitor, mă întreba cum m-am readaptat acasă, dar amândoi știam că ședințele acelea sunt o farsă. Acum Jackson mai avea ceva cu care să mă șantajeze, să se asigure că nu voi mai pleca niciodată, și știam că în fișa doctorului Finn va apărea ce vrea Jackson. Când, în sfârșit, mi s-a permis să mă întorc acasă, nu îmi mai păsa decât că acum pot să stau cu Tallulah. Mi-am spus că până la urmă voi găsi o cale să scap de el. În timpul acesta, am făcut ce ar fi făcut orice mamă bună: mi-am sacrificat fericirea, ca să-mi protejez copilul.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Am stat la Meadow Lakes ceva mai mult de o lună, dar mie mi se părea că au fost câțiva ani. Jackson a venit să mă ia, și eu m-am așezat pe scaunul din dreapta al mașinii decapotabile Mercedes și m-am uitat pe fereastră, speriată să nu spun ceva nepotrivit. El era vesel și fredona, ca și cum ar fi fost o zi normală în care ne plimbam cu mașina. Când a oprit în fața casei, m-am simțit ciudat de detașată, ca și cum aș fi privit viața altcuiva. A cuiva care trăia într-o casă superbă, pe marginea apei, care avea o mulțime de bani și tot ce își dorește. Am simțit brusc că tânjesc după refugiul care fusese camera mea de spital, departe de ochii iscoditori ai soțului meu. Primul lucru pe care l-am făcut când am intrat a fost să dau fuga pe scări și să mă duc în camera lui Tallulah. Am deschis ușa repede, arzând de nerăbdare s-o iau în brațe. Pe fotoliu, legănând-o pe Tallulah, era o tânără frumoasă, cu părul negru, pe care nu o mai văzusem niciodată.

— Cine ești tu?

— Sabine. Tu cine ești?

Avea un pronunțat accent franțuzesc.

— Eu sunt doamna Parrish.

Am întins mâinile.

— Te rog, dă-mi fata!

Ea s-a ridicat, s-a întors cu spatele la mine și s-a îndepărtat.

— Îmi pare rău, *madame!* Trebuie să aud de la domnul Parrish că e OK.

Am văzut roșu.

— Dă-mi-o! am țipat.

— Ce se întâmplă?

Jackson a intrat în cameră cu pași mari.

— Femeia asta nu vrea să-mi dea copilul!

A oftat, a luat copilul de la Sabine și mi l-a dat.

— Scuză-ne, te rog, Sabine!

Ea mi-a aruncat o privire și a ieșit.

— Unde e Sally? Ai angajat-o pe... individa asta? A fost obraznică cu mine.

— Sally nu mai e. Nu o învinui pe Sabine, n-a știut cine ești. A avut grijă de Tallulah. O va învăța să vorbească franțuzește. Trebuie să te gândești la binele copilului nostru. Lucrurile merg bine acum. Să nu încerci să vii aici și să răstorni carul cu lemne.

— Să răstorn carul cu lemne? E copilul meu.

El s-a așezat pe pat.

— Daphne, știi că tu ai crescut în sărăcie, dar de la copiii noștri se așteaptă anumite lucruri.

— Cum adică, am crescut în sărăcie? Provin din clasa de mijloc. Familia mea a avut tot ce trebuie. Nu am fost săraci.

A oftat și și-a ridicat brațele în aer.

— Scuză-mă! OK, n-ați fost săraci. Dar, cu siguranță, n-ați fost bogați.

Am simțit că mi se strânge stomacul.

— Avem definiții total diferite pentru bogați și săraci.

— Știi al naibii de bine ce vreau să spun! a ridicat el vocea. Nu ești obișnuită cu felul în care oamenii cu bani fac anumite lucruri. Nu contează. Ideea e, lasă-mă să mă ocup eu. Sabine va fi foarte utilă pentru familia noastră. Pentru acum, ajunge. Am plănuțit o cină specială. Să nu o strici.

Eu nu-mi doream decât să stau cu copilul, dar știam că nu trebuie să

mă plâng. Nu puteam risca să fiu trimisă din nou la Meadow Lakes. Încă o lună acolo, și mi-aș fi pierdut mințile cu adevărat.

Pe toată durata mesei a fost într-o dispoziție neobișnuit de bună. Am băut amândoi o sticlă cu vin, iar el a pus-o pe Margarita să îmi pregătească mâncarea mea favorită – crab imperial. A fost chiar și jubileu cu cireșe la desert – totul era foarte festiv, de parcă exilul meu nu fusese opera lui, ci o vacanță relaxantă. Mintea mea a zburat toată noaptea, încercând să țin pasul cu vorbăria lui nefirească și cu atitudinea lui seducătoare. Când am urcat la etaj, eram epuizată.

— Ți-am cumpărat ceva special pentru seara asta.

Mi-a întins o cutie neagră.

Am deschis-o cu emoție.

— Ce este?

Am scos curelușele de piele neagră din ea și le-am studiat, fără să-mi dau seama ce ar vrea să fie. Era și o coleretă groasă acolo, cu un inel de metal agățat de ea.

El a trecut în spatele meu și mi-a pus mâna pe coapsă.

— O mică distracție cu joc de rol.

Mi-a luat colereta din mână și a ridicat-o brusc spre gâtul meu.

I-am dat mâna la o parte.

— Nici să nu te gândești! N-o să-mi pun... chestia aia.

Am aruncat-o pe pat, împreună cu corsetul din curelușe.

— Sunt terminată. Mă duc să mă culc.

L-am lăsat acolo și am intrat în baie să mă spăl pe dinți. Când am ieșit era în pat, cu lumina de pe noptiera lui stinsă și cu ochii închiși.

Ar fi trebuit să îmi dau seama că era prea simplu.

M-am răscutit de pe o parte pe alta până când am auzit sforăitul lui ușor, care m-a relaxat suficient ca să adorm. Nu știu cât timp trecuse până în clipa în care m-am trezit simțind pe buze ceva tare și rece. Am deschis ochii brusc și am încercat să îndepărtez obiectul acela, când am simțit că mă prinde de mână.

— Deschide gura!

Vocea lui era joasă, guturală.

— Ce faci? Lasă-mă în pace!

M-a strâns mai tare și, cu cealaltă mână, m-a tras de păr, până când bărbia mea era ridicată spre tavan.

— Nu-ți mai spun o dată!

Am deschis gura și m-am încordat în clipa în care mi-a băgat înăuntru un cilindru, până când am simțit că-mi vine să vomit. El a râs. Apoi s-a

întins peste mine spre veioza de pe noptiera mea. Când s-a aprins lumina, am văzut ce aveam în gură – țeava unui pistol.

„O să mă omoare”. Am fost cuprinsă de panică, și am rămas complet nemișcată, prea îngrozită să mă mișc. M-am uitat cu oroare cum pune degetul arătător pe trăgaci.

— Ce o să-i spun lui Tallulah când va fi mare? a rânit el. Cum o să-i explic că mama ei n-a iubit-o destul ca să trăiască?

Aș fi vrut să țip. Dar îmi era frică să mă mișc. Am simțit lacrimile care mi se scurgeau pe obraji.

— Cred că aș putea s-o mint și să-i spun că sinuciderea e ceva obișnuit în familia ta. Nu va ști niciodată. Poate că într-o zi o să-i spun că și mătușa Julie s-a sinucis.

A râs. S-a aplecat, m-a sărutat pe frunte, apoi ochii i-au devenit tot mai reci.

— Sau ai putea să începi să faci ce ți se spune.

Mi-a scos pistolul din gură și l-a coborât peste gâtul meu, peste sâni și peste pântec, ușor, ca mângâierea unui amant. Am strâns din ochi, și nu auzeam decât sângele care îmi bubuia în urechi. „N-o să-mi văd copilul crescând”. Corpul meu s-a încordat, în așteptare.

— Deschide ochii!

S-a dat la o parte, cu pistolul îndreptat în continuare spre mine.

Am expirat și mi-a scăpat un suspin de ușurare.

— Pune-ți costumul!

— Orice ai vrea, te rog, lasă deoparte pistolul, am reușit eu să șoptesc.

— Nu mă face s-o mai spun o dată!

M-am dat jos din pat și am luat punga de pe fotoliul pe care o aruncasem. Măinile îmi tremurau așa de tare, că scăpam mereu din mână bustiera. Până la urmă mi-am dat seama cum trebuie s-o îmbrac.

— Nu uita de guler!

Mi-am prins gulerul de piele la gât.

— Mai strâns, mi-a recomandat el.

Am dus mâinile la ceafă și l-am strâns mai tare. Inima îmi bubuia și mă chinuiam să-mi potolesc respirația. „Poate, dacă fac ce spune, o să lase pistolul”.

A început să zâmbească, s-a apropiat de mine, a prins inelul de metal de la gâtul meu și a tras tare de el. Am zburat în față. A tras și mai tare, până am căzut.

— Așază-te în genunchi!

Am făcut ce mi-a spus.

— Iată un sclav ascultător!

S-a dus la şifonierul lui, a luat o cravată şi a venit cu ea înspre mine.

— Pune mâinile la spate!

Mi-a înfăşurat cravata în jurul mâinilor, a legat-o strâns, apoi s-a dat câţiva paşi în spate şi şi-a ținut mâinile ca şi cum ar fi încadrat o fotografie.

— Nu e chiar perfect.

S-a dus din nou la şifonier şi a revenit ținând un fel de bilă în mână.

— Deschide gura mare!

Mi-a îndesat bila moale de plastic în gură.

— Frumos!

A pus pistolul pe noptieră, apoi a luat telefonul şi a început să facă fotografii.

— O să facem un album încântător.

S-a dezbrăcat şi s-a apropiat de mine.

— Dă-mi voie să înlocuiesc bila cu altceva.

S-a împins în gura mea şi a făcut alte fotografii. Apoi s-a retras şi s-a uitat la mine batjocoritor.

— Nu mă meriţi. Ştii câte femei ar fi încântate să-şi pună buzele pe mine, şi tu te porţi de parcă ar fi o corvoadă?

— Îmi pare rău!

— Ar trebui. Rămâi acolo şi gândeşte-te ce înseamnă să fii o soţie bună şi cum trebuie să îmi demonstrezi că mă doreşti. Poate o să te las să mă satisfaci dimineaţă.

S-a urcat în pat.

— Şi nici să nu te gândeşti să te mişti până nu-ţi dau eu voie – altfel, data viitoare apăs pe trăgaci.

Şi-a pus pistolul sub pernă.

Camera s-a scufundat cu totul în întuneric după ce a stins lumina, şi, dintr-odată, aproape că am regretat că nu mă omorâse.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Trăiam cu frica permanentă că o pot pierde pe Tallulah. Cei de la protecţia copilului, avocaţii, birocrăţii, toţi se uitau la mine la fel – cu un amestec de suspiciune şi dezgust. Ştiam ce gândesc: „Cum a putut să ameninţe că-i face rău copilului?” În oraş, am auzit şoaapte – e imposibil

să ții așa ceva în secret. Nu aveam încredere în nimeni, nu puteam să le spun adevărul niciuneia dintre prietenele mele, nici măcar lui Meredith. Trebuia să trăiesc cu minciuna asta odioasă pe care el o aruncase asupra mea și pe care, după un timp, aproape că începusem și eu s-o cred.

De atunci înainte, am făcut tot ce mi-a spus. I-am zâmbit, am râs la glumele lui, mi-am mușcat limba când eram ispitită să-l contrazic sau să ripostez. Era ca mersul pe sârmă, fiindcă, dacă eram prea docilă, se înfuria și mă acuza că mă port ca un robot. Voia un pic de curaj, dar eu nu știam niciodată cât de mult. Simțeam că sunt într-un echilibru precar în permanență, cu un picior atârnat deasupra prăpastiei. Mă uitam la el când se apropia de Tallulah, îngrozită că ar putea să-i facă ceva, dar cu timpul mi-am dat seama că jocurile lui perverse se concentrau doar asupra mea. Oricine ne-ar fi privit ar fi crezut că suntem familia perfectă. Făcea eforturi mari ca să se asigure că numai eu îl văd fără mască. Atunci când eram în public, trebuia să mă port ca o soție care își adoră soțul minunat.

Zilele au devenit săptămâni și apoi luni, iar eu am învățat ce să fac pentru a fi exact așa cum vrea el. Treceau și luni de zile fără să se întâmple ceva oribil. Era chiar drăguț, și ne petreceam zilele ca și cum am fi fost un cuplu normal. Până când mă relaxam prea mult și uitam să fac ceva ce-mi spusese sau comandam caviarul nepotrivit de la furnizor. Am devenit expertă, îi citeam fața, îi auzeam încordarea din voce și făceam tot ce puteam pentru a evita să mă bănuiască de vreo insultă sau de vreo ofensă imaginară. Atunci apărea din nou pistolul, iar eu mă întrebam de fiecare dată dacă aceasta va fi noaptea în care mă va ucide. A doua zi, venea un cadou. O bijuterie, o geantă de designer, un parfum scump. Și, de fiecare dată când trebuia să le port, îmi aminteam ce îndurasem pentru a le primi.

Când Tallulah a împlinit doi ani, el a decis că e timpul să facem alt copil. Într-o seară, eram la baie și îmi căutam diafragma în sertar – mi-o puneam în fiecare seară, fiindcă nu știam niciodată când vrea să facem sex. Aș fi vrut să iau pastile, dar avusesem o reacție adversă la ele, iar medicul îmi recomandase să folosesc alte mijloace de contracepție. Când Jackson a intrat în cameră, m-am întors spre el.

— Mi-ai văzut cumva diafragma?

— Am aruncat-o.

— De ce?

S-a apropiat și s-a împins în mine.

— Ar trebui să mai facem un copil. Un băiat, de data asta.

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos și am înghițit în sec.

— Așa de repede? Tallulah are abia doi ani.

M-a dus la pat și mi-a desfăcut cordonul, ținându-mi halatul strâns.

— E momentul perfect.

Am încercat să trag de timp.

— Și dacă e tot fată?

Și-a îngustat pleoapele.

— Atunci mergem înainte până când o să-mi dai ce vreau. Ce mare scofală?

Vena de pe frunte începuse să îi pulseze, semn că începea să se enerveze, iar eu m-am grăbit să aplanez situația înainte să izbucnească.

— Ai dreptate, dragul meu. Doar că îmi plăcea să îmi concentrez mai mult atenția asupra ta. Nu m-am gândit la alt copil. Dar, dacă asta vrei, atunci vreau și eu.

El a aplecat capul și s-a uitat lung în ochii mei.

— Mă iei cumva de sus?

Am inspirat.

— Nu, Jackson. Sigur că nu.

Fără alt cuvânt mi-a scos halatul și s-a aruncat pe mine. Când a terminat, a luat două perne și mi le-a pus sub fund.

— Stai așa o jumătate de oră. Ți-am monitorizat ciclurile. Ar trebui să fii la ovulație.

Am dat să protestez, dar m-am oprit. Simțeam cum frustrarea și furia se adună în mine până când devin o forță fizică gata să erupă, dar am inspirat adânc și i-am zâmbit.

— Să sperăm.

De data asta a durat câteva luni, și când, în sfârșit, s-a întâmplat, a fost așa de fericit, încât a uitat să mai fie crud. Apoi ne-am dus la consultul de douăzeci de săptămâni – atunci când se putea stabili sexul copilului. Își anulase toate întâlnirile ca să poată veni cu mine în ziua aceea. Eu am stat pe ghimpi toată dimineața, îngrozită de reacția pe care ar putea s-o aibă dacă rezultatul nu era așa cum voia, dar, în drum spre doctor, el părea foarte încrezător, și chiar fluiera.

— Am o presimțire plăcută, Daphne. Jackson Junior. Așa o să-l botezăm.

M-am uitat la el cu coada ochiului.

— Jackson, dar dacă...

M-a întrerupt.

— Gata, fără gânduri negative! De ce trebuie să fii tot timpul așa de

pesimistă?

Când bagheta ecografului se plimba pe burta mea, strângeam așa de tare din pumni, că mi-am dat seama că îmi intraseră unghiile în palme.

— Sunteți pregătiți să aflați ce veți avea? a întrebat doctorița cu vocea ei veselă și melodioasă.

M-am uitat la fața lui Jackson.

— E fetiță! ne-a anunțat ea.

Ochii lui s-au răcit, apoi s-a întors și a ieșit din cabinet fără o vorbă. Doctorița s-a uitat la mine surprinsă, iar eu am inventat ceva pe loc.

— Tocmai și-a pierdut mama. Ea își dorise întotdeauna o fetiță. S-a jenat să fie văzut plângând.

Ea mi-a zâmbit crispat și a spus cu răceală:

— Ei, hai să te curăț și poți să pleci acasă.

Nu mi-a adresat nicio vorbă pe drumul spre casă. Știam că nu trebuie să spun ceva, încercând să-l fac să se simtă mai bine. Iar greșisem și, cu toate că nu era vina mea, am simțit că mă înfurii pe mine. De ce nu puteam să-i ofer un băiat?

A rămas în apartamentul din New York în următoarele trei nopți, iar eu eram bucuroasă de amânarea asta. Când a venit acasă, părea aproape normal – sau cum era normalul lui. Îmi trimisese mesaj să-mi spună că vine acasă la șapte, iar eu avusesem grijă să fie gata la cină fazanul umplut – preferatul lui. Când ne-am așezat să mâncăm, el și-a pus un pahar cu vin, a luat o înghițitură, apoi și-a dres vocea.

— M-am gândit la o soluție.

— Ce soluție?

A oftat zgomotos.

— O soluție pentru stupiditatea ta. E prea târziu să mai putem face ceva cu asta.

A arătat spre burta mea.

— Deja știe toată lumea că ești însărcinată. Dar, data viitoare, facem un test mai devreme. Eșantionare de vilozități corionice. M-am documentat. Ne poate spune sexul, și se face cu mult înainte de trei luni.

— Și ce rezolvăm cu asta? l-am întrebat eu, deși știam ce va răspunde.

A ridicat sprâncenele.

— Dacă și următorul e fată, poți să faci avort, după care continuăm să încercăm până reușești.

A ridicat furculița și a luat o îmbucătură.

— Apropo, sper că n-ai uitat să trimiți cererea de înscriere la grădinița St. Patrick's. Vreau să fiu sigur că Tallulah intră în grupa de trei ani.

Am dat din cap, mută, simțind cum sparanghelul din gura mea se face terci. L-am scuipat discret într-un șervet și am luat o gură de apă din paharul pe care îl aveam în față. Avort? Trebuia să fac ceva. Oare aș putea să-mi leg trompele fără ca el să afle? Trebuia să găsesc o soluție după nașterea acestui copil. Ceva prin care să mă asigur că asta e ultima mea sarcină.

PATRUZECI ȘI OPT

Copiii au fost cei care m-au ajutata să-mi păstrez sănătatea mintală. Cum spune zicala aceea, zilele au fost lungi, dar anii au fost scurți. Am învățat să îi suport solicitările și toanele, și doar din când în când greșeam și îndrăzneam să-i ripostez sau să-l refuz. În cazurile astea, avea grijă să-mi amintească ce puteam să pierd dacă greșesc. Mi-a arătat o scrisoare recentă, semnată de doi medici care certificau afecțiunea mea mintală, scrisoare pe care o păstra într-un seif. Nu m-am mai obosit să-l întreb cu ce îi are la mână, ca să-i facă să îi susțină minciunile. Dacă mai încercam să plec, îmi spunea el, de data asta mă închidea pentru totdeauna într-o cameră izolată de la ospiciu. Nu aveam de gând să-i verific afirmațiile.

Devenisem proiectul lui. Când Bella a intrat în clasa întâi, ambele fete erau toată ziua la școală, iar el a decis că și eu trebuie să-mi continui educația. Aveam un masterat, dar nu era de ajuns. Într-o seară a venit acasă și mi-a întins un catalog.

— Te-am înscris la cursuri de franceză, trei zile pe săptămână. Ora începe la 14.45. Așa, poți să mergi și la fundație cele două zile pe săptămână, iar înainte de ore, la sala de fitness.

Fetele își făceau tema pe insula din bucătărie, iar Tallulah a ridicat capul, cu creionul în aer, așteptând răspunsul meu.

— Jackson, ce tot spui?

El s-a uitat la Tallulah.

— Mami se duce iar la școală. Nu e grozav?

Bella a bătut din palme.

— Ura! O să vină la școala mea?

— Nu, scumpo. Se duce la universitatea de aici.

Tallulah a strâns din buze.

— Dar mami n-a fost deja la facultate?

Jackson s-a apropiat de ea.

— Ba da, scumpa mea, dar nu știe să vorbească franceză, ca voi. Nu vreți să aveți o mamă proastă.

Tallulah s-a încruntat.

— Mami nu e proastă.

El a râs.

— Așa e, scumpo. Nu e proastă. Dar nu e cizelată. Provine dintr-o familie de oameni săraci, care nu știu să se poarte într-o societate civilizată. Trebuie s-o ajutăm să învețe. Așa e, mami?

— Așa e, am spus eu printre dinți.

Cursurile se țineau exact la mijlocul zilei, și nu-mi plăceau deloc. Profesoara era o franțuzoaică snoabă, cu gene false și cu un ruj mult prea roșu, și care vorbea despre cât de neciopliți sunt americanii. O încânta în mod deosebit să-mi arate greșelile mele de accent. După prima oră, deja mă săturasem.

Cu toate acestea, eram pregătită să mă duc din nou săptămâna următoare, când Fiona mi-a dat un telefon urgent de la fundație. Unul dintre clienții noștri trebuia să ajungă cu fiul lui la spital, și nu îi pornea mașina. M-am oferit să-l duc eu, deși asta însemna să pierd cursul. Evident, nu i-am spus nimic lui Jackson.

Lunea următoare, primesc un telefon surescitat de la școala fetelor, exact în clipa în care mă întorsesem acasă după un masaj lung și un tratament facial.

— Doamna Parrish?

— Da.

— De trei ore încercăm să luăm legătura cu dumneavoastră.

— S-a întâmplat ceva? Fetele sunt bine?

— Da. Dar sunt foarte supărate. Trebuia să veniți după ele la prânz.

La prânz? Despre ce vorbea?

— Dar termină orele la trei.

Un oftat plin de exasperare la celălalt capăt al firului.

— E ziua metodică. E trecută în calendar de o lună, și v-am trimis și acasă notificare. De asemenea, ați primit e-mail și SMS.

— Îmi pare foarte rău! Vin imediat. Nu am primit niciun telefon, am spus eu, cerându-mi scuze.

— Păi, noi sunăm de câteva ore. Nu am putut să vorbim nici cu soțul. Am înțeles că nu e în oraș.

Jackson nu era într-o călătorie de afaceri, și nu înțelegeam de ce asistenta lui nu-i făcuse legătura.

Am închis și am alergat la mașină. Ce se întâmplase? Mi-am scos telefonul și m-am uitat la el. Niciun apel pierdut. Am verificat mesageria. Nimic.

La semafor, am verificat e-mailurile și n-am găsit nimic de la școală. O senzație neplăcută începuse să mi se ridice din stomac spre piept. Jackson trebuia să fie la mijloc, dar cum? Îmi ștersese e-mailurile și mesajele din telefon? Blocase numărul de telefon al școlii? Și de ce le-ar face asta fetelor?

Am pășit în vârful picioarelor spre biroul directoarei, moartă de rușine, și le-am luat pe fetițe sub privirile ei dezaprobatore.

— Doamnă Parrish, nu e prima oară. Purtarea aceasta nu poate continua. Nu este corect față de fiicele dumneavoastră și, sincer, nici față de noi.

Am simțit că mi se încălzesc obrații și aș fi vrut să mă înghită podeaua pe loc. Cu doar două săptămâni în urmă, întârzasem cu o oră la școală, așa că îl chemaseră pe Jackson să le ia. În ziua aceea venise acasă la prânz și, după ce plecase, mă simțisem brusc epuizată și mă întinsesem puțin. Nu mă trezisem decât în momentul în care intraseră ei pe ușă, la ora patru. Dormisem și nu auzisem alarma telefonului.

— Îmi cer scuze, doamnă Sinclair! Nu știu ce s-a întâmplat. Nu am primit niciun e-mail și niciun SMS, și nu știu de ce, dar telefonul meu nu a sunat.

Expresia ei arăta clar că nu crede nimic din ce îi spun.

— Da, bine. Aveți grijă să nu se mai întâmple, vă rog.

M-am dus să le iau de mână, dar Bella s-a smucit și a pornit spre mașină înaintea mea. Nu mi-a spus o vorbă tot drumul. Când am ajuns acasă, Sabine ne aștepta, pregătind o gustare pentru fete.

— Sabine, n-ai fost acasă după prânz? M-au căutat de la școală.

— Nu, *madame*. Am fost la magazin.

Am luat telefonul de acasă și am format numărul meu de mobil. A sunat în urechea mea, dar mobilul pe care îl aveam în mână, nu. Ce se întâmpla? Cuprinsă de presimțiri sumbre, am deblocat telefonul, am intrat în setări și m-am uitat la numărul meu. Am rămas cu gura căscată când am văzut un număr pe care nu îl recunoșteam. M-am uitat mai atent. Era un telefon nou. Telefonul meu avea plasticul puțin crăpat chiar lângă tasta „acasă”. Probabil că Jackson mi-l înlocuise. Acum mă gândeam la ultima oară când întârzasem. Oare mă drogase?

— A venit tati! a țipat Bella.

În timp ce ea alerga în brațele lui, el s-a uitat la mine.

— Ce face fetița mea?

Bella a făcut bot.

— Mami ne-a uitat iar la școală. A trebuit să stăm în birou toată ziua. A fost groaznic!

Jackson și Sabine au schimbat o privire.

A strâns-o mai tare pe Bella și a sărutat-o în creștet.

— Biata de tine! Mama e cam uitucă în ultima vreme. A lipsit și de la ora de franceză.

Tallulah s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat, mami?

Jackson a răspuns în locul meu.

— Mami are o problemă cu băutura, scumpo. Uneori se îmbată prea tare ca să mai facă ce trebuie. Dar noi o s-o ajutăm, nu?

— Jackson! Nu e...

Am auzit cum Sabine își înăbușă strigătul.

— Nu mai minți, Daphne! Știu că ai lipsit de la franceză săptămâna trecută, m-a întrerupt el.

Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o cu putere.

— Dacă recunoști că ai o problemă, eu pot să te ajut. Altfel, s-ar putea să fie nevoie să te întorci la spital.

Tallulah a sărit de pe scaun, cu ochii în lacrimi.

— Nu, mami! Nu ne părăsi.

M-a prins cu brațele de talie.

M-am chinuit să-mi recapăt vocea.

— Sigur că nu, scumpo. Nu plec nicăieri.

— De acum încolo, o să vă ia Sabine de la școală. În felul acesta, cei de acolo n-or să-și facă impresie proastă, dacă mami uită iar. Da, mami?

Am inspirat adânc, încercând să-mi potolesc bătăile frenetice ale inimii.

— Da.

A întins mâna și mi-a atins mâneca.

— Iar asta de pe tine e o rochie foarte urâtă. De ce nu te duci să te schimbi? Bella, du-te s-o ajuți pe mami să-și găsească o rochie frumoasă pentru cină.

— Hai, mami! Știu eu cu ce ți-ar sta bine.

PATRUZECI ȘI NOUA

Dintr-o dată, oriunde mă uitam, vedeam țestoase. Stăteau ascunse în spatele fotografiilor, se uitau la mine de pe rafturile bibliotecii sau se cocoțau amenințător pe dulapuri.

La început, înainte să învăț că nu trebuie să spun ce am pe suflet, îi mărturisisem lui Jackson de ce nu-mi plac țestoasele. Când eu și Julie eram mici, părinții ne cumpăraseră o țestoasă. Noi ne doriserăm întotdeauna un câine sau o pisică, dar, fără nicio legătură cu fibroza ei chistică, Julie era alergică la ambele. Mama îi spusese tatei să ia o țestoasă-cutie, dar el a adus acasă o țestoasă-aligator. Fusesse returnată la magazin după un an, fiindcă fostul proprietar nu mai putea avea grijă de ea. Chiar în prima zi, când i-am dat un morcov, s-a repezit și m-a mușcat de deget. Avea niște fălci așa de puternice, că n-am putut să-mi eliberez degetul și am început să țip, iar Julie a fugit s-o caute pe mama. Încă îmi mai amintesc durerea aceea și groaza pe care am simțit-o la gândul că-mi va reteza degetul. Ideea care i-a venit mamei rapid, de a-i oferi un alt morcov, a dat rezultate, și broasca a deschis gura. Mi-am tras degetul însângerat din gura ei și ne-am dus la urgențe. Evident, am înapoiat țestoasa, dar eu am rămas cu o frică permanentă de orice animal cu carapace.

Jackson mă ascultase, îmi șoptise câteva cuvinte liniștitoare, iar eu mă simțisem bine după ce îi povestisem această traumă din copilărie. Într-o zi, când Bella era mică, am culcat-o, și, când să ies din camera ei, mi-a atras atenția ceva care ieșea puțin în afara unui raft. Era plasată printre celelalte animale de pluș. L-am sunat pe Jackson la birou.

— De unde a apărut țestoasa din camera Bellei?

— Poftim?

— Țestoasa. Era lângă celelalte plușuri.

— Tu vorbești serios? Eu am o zi criminală, și tu mă întrebi de plușuri? N-am idee. Mai e ceva?

M-am simțit imediat ca o caraghioasă.

— Nu, scuză-mă că te-am deranjat.

Am luat jucăria aceea afurisită și am aruncat-o imediat la gunoi.

A doua zi, Meredith a trecut pe la mine. Am invitat-o la o cafea pe verandă. S-a apropiat de rafturile bibliotecii înalte și a luat ceva de acolo.

— Foarte drăguț! Nu o remarcasem până acum.

Ținea în mână o țestoasă de porțelan, alb cu auriu.

Am scăpat ceașca din mână, și m-am umplut de cafea pe haine.

— Doamne, ce neîndemânatică sunt! am spus eu repede și am sunat după Margarita să vină să curețe. Cred că a cumpărat-o Jackson. Nu o observasem.

Mi-am strâns mâinile, să nu-mi mai tremure.

— Ei, e chiar frumoasă. Limoges.

— Ia-o!

Ea a clătinat din cap.

— Nu fi caraghioasă! Doar o admiram.

S-a uitat la mine cu o privire ciudată.

— E timpul să plec. Mă întâlnesc la club cu Rand, să luăm prânzul.

Apoi mi-a pus mâna pe braț.

— Te simți bine?

— Da, sunt doar puțin obosită. Încă încerc să mă adaptez la programul copilului.

A zâmbit.

— Desigur. Încearcă să te odihnești. Te sun mai târziu.

După ce a plecat, am căutat țestoasa pe internet. Peste nouă sute de dolari!

În seara aceea, am pus-o pe masă, în fața farfuriei lui. Când s-a așezat, s-a uitat la ea, după care s-a uitat lung la mine.

— Ce caută asta aici?

— Exact asta aș vrea și eu să știu, a zis el, ridicând din umeri. Locul ei e în seră.

— Jackson, de ce faci asta? Știi ce simt în legătură cu țestoasele.

— Tu te auzi ce spui? E un simplu bibelou. Nu îți poate face rău.

Se uita la mine cu expresia aia arogantă, provocându-mă din ochi.

— Nu îmi plac. Te rog, încetează!

— Ce să încetez? Ești îngrozitor de paranoică. Poate a recidivat depresia aia postnatală. Să vorbim din nou cu un doctor?

Mi-am aruncat șervetul în farfurie și m-am ridicat.

— Nu sunt nebună. Întâi o țestoasă de pluș, iar acum asta.

El a clătinat din cap și a făcut un gest circular cu degetul în jurul urechii – cum fac copiii când vor să spună că cineva e sonat.

Am luat-o la fugă pe scări și am trântit ușa de la dormitor. M-am aruncat pe pat și am urlat în pernă. Când am ridicat capul, doi ochi de sticlă se uitau la mine de pe noptieră. Am luat țestoasa și am aruncat-o cât am putut de tare în peretele dormitorului. Nu s-a spart, a căzut doar

pe podea cu un bufnet înfundat. A rămas acolo, măsurându-mă cu ochii ei reptilien, ghemuită, de parcă se pregătea să se târască spre mine și să mă pedepsească pentru ce făcusem.

CINCIZECI

Când descoperi că ești căsătorită cu un sociopat, trebuie să devii creativă. Nu are rost să încerci să-l schimbi – când oala e deja la cuptor, e prea târziu. Tot ce puteam să fac era să-l studiez – pe el cel adevărat, care se ascundea în spatele celui monument cizelat de umanitate și normalitate. Lucruri precum zâmbetul discret care îi juca pe buze atunci când se prefăcea trist. Era un imitator genial și știa perfect ce să spună sau ce să facă pentru a câștiga afecțiunea celorlalți. Acum, că lăsase masca jos în fața mea, trebuia să văd cum aș putea să-l bat la jocul inventat de el.

I-am urmat sfatul de a merge la mai multe cursuri la universitate. Dar cursuri de artă nu am făcut. Mi-am cumpărat manualele necesare, gândindu-mă că o să studiez singură, în eventualitatea în care ar vrea să mă examineze. În schimb, m-am înscris la cursuri de psihologie, pe care le-am plătit cu bani lichizi, înscriindu-mă cu alt nume și cu o adresă de casuță poștală. Campusul era destul de mare, și erau puține șanse ca profesoara mea de franceză să mă vadă acolo, pretinzând că sunt altcineva, dar, pentru orice eventualitate, când mă duceam la cursuri, mă îmbrăcam în trening și purtam șapcă. Merită să fac observația că în acest stadiu al căsniciei mele, măsurile respective nu mi se păreau extreme. Mă adaptasem la o viață în care subterfugiul și minciuna erau la fel de naturale ca respirația.

La cursurile mele de psihologie a anormalului, am început să pun lucrurile cap la cap. Profesoara era o femeie fascinantă, care avea și cabinet medical. Când o auzeam vorbind despre unii dintre pacienții ei, parcă o ascultam discutând despre Jackson. Am mai făcut un alt curs de psihologia anormalului cu ea și un curs despre personalitate. Apoi am petrecut ore întregi la biblioteca universității, citind tot ce îmi cădea în mână despre personalitatea antisocială.

Interviurile cu sociopați dăduseră la iveală că aceștia pot identifica o potențială victimă doar după mersul acesteia. Se pare că trupurile noastre transmit vulnerabilitățile și sensibilitățile pe care le avem. Se

spune că soțiile sociopaților au o doză foarte mare de empatie. Mi s-a părut destul de greu de înțeles ideea asta. Există într-adevăr prea multă empatie? Ideea are o oarecare ironie poetică. Dacă sociopaților le lipsește empatia, iar victimele lor au prea multă, ai zice că cei doi alcătuiesc cuplul perfect. Dar, evident, empatia nu se poate împărți. Nu poți spune: „Uite, ia puțină de la mine, eu am prea multă”. Iar sociopații nu o pot obține sub nicio formă – tocmai lipsa ei îi definește. Eu cred că nu e corect, totuși. Nu există prea multă empatie. E o empatie prost plasată, o încercare inutilă de a salva pe cineva care nu poate fi salvat. Acum, peste atâția ani, îmi dădeam seama ce văzuse în mine. Întrebarea care încă mă chinuia era ce văzusem eu în el.

Când Bella a împlinit doi ani, Jackson a început să mă bată iar la cap să rămân însărcinată – murea de dorința de a avea un băiat. În niciun caz n-aș mai fi adus pe lume un copil de-ai lui, cu voia mea. Fără să îi spun, m-am dus la o clinică gratuită de fertilitate, folosind un nume fals, și m-am programat pentru montarea unui sterilet. În fiecare lună îmi urmărea ciclul menstrual, știind exact care era perioada de ovulație, și avea grijă ca în acea perioadă să facem cât mai mult sex. Am avut scandal mare când mi-a venit menstruația.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? Au trecut trei ani.

— Am putea să mergem la un medic specializat în infertilitate. Poate că e ceva în neregulă cu sperma ta.

S-a strâmbat.

— Eu n-am nimic. Ești tu o prună uscată.

Dar semănasem în el îndoiala; vedeam asta în ochii lui. Mă bazasem pe faptul că egolatria lui nu ar suporta niciodată o amenințare la adresa propriei virilități.

— Îmi pare rău, Jackson! Și eu vreau un copil la fel de mult ca tine.

— Păi, de întinerit nu întinerești. Dacă nu rămâi însărcinată curând, nu mai rămâi niciodată. Poate ar trebui să faci un tratament de fertilitate.

Am clătinat din cap.

— Doctorii nu mi-ar da un astfel de tratament. Trebuie să ne consulte pe amândoi. Dau luni telefon și fac o programare.

Fața lui a căpătat un aer nehotărât.

— Săptămâna viitoare nu pot. Îți spun eu când am timp, a zis.

A fost ultima dată când a mai adus vorba despre subiectul acesta.

CINCIZECI ȘI UNU

Trebuia ca Jackson să aibă o dispoziție bună. Așteptam cu nerăbdare să vină mama la ziua lui Tallulah, și toată luna aceea a trebuit să fac eforturi și mai mari să-i fac pe plac, ca să nu-i anuleze vizita în ultima clipă. Asta însemna să inițiez o partidă de sex cel puțin de trei ori pe săptămână, nu să aștept să decidă el, să mă îmbrac cu hainele lui preferate, să-l laud prietenilor, de față cu el, și să țin pasul cu teancul de cărți care se făcea tot mai mare pe noptiera mea, cărți care veneau săptămânal în urma comenzilor lui on-line. Cărțile mele, scrise de autori contemporani, precum Stephen King, Rosamund Lupton sau Barbara Kingsolver, au fost înlocuite de cărți scrise de Steinbeck, Proust, Nabokov și Melville – care, credea el, mă vor face o companie mai interesantă la masă. Astea în plus față de autorii clasici pe care îi citeam împreună.

Trecuseră șase luni de la ultima vizită a mamei, și eram disperată s-o văd. Peste ani, se împăcase cu ideea că nu mai suntem apropiate, că eu m-am schimbat, că banii mi s-au urcat la cap și că aveam prea puțin timp pentru ea. Era ceea ce o făcuse el să creadă.

A trebuit să depun mari eforturi să nu-i mărturisesc adevărul, dar, dacă i l-aș fi spus, nu puteam să știu ce ne-ar fi făcut sau ce i-ar fi făcut ei. Așa că m-am conformat și am invitat-o doar de două ori pe an, la ziua fiecărei fete. Pensiunea o ținea ocupată de sărbători, iar lucrul acesta mă scutea de situația în care ar fi trebuit să-i spun că nu e bine-venită. Jackson refuza să ne lase să mergem la ea, susținând că pentru copii e important să stea acasă de sărbători.

Anul acesta, Tallulah împlinea unsprezece ani. Aveam o mare petrecere. Veneau toți colegii ei de la școală. Aranjasem să avem un clown, o casuță gonflabilă, ponei – tot ce-ți puteai imagina. Nu am invitat pe nimeni dintre prietenii noștri adulți, cu excepția lui Amber. Eram prietene de câteva luni și începusem să o consider un membru al familiei. Angajasem mai multe persoane care să supravegheze copiii. Ambele bone urmau să fie acolo. Sabine lucra doar în cursul săptămânii, așa că Jackson angajase o tânără studentă, pe nume Surrey, să stea cu noi pe timpul weekendului și să ne ajute la ce aveam nevoie. Dar Sabine a vrut să vină și ea la petrecere. Îi povesteam lui Amber ce planuri aveam. Trecuse pe la mine să-mi înapoieze un film pe care i-l împrumutasem.

— Chiar mi-ar plăcea s-o cunosc pe mama ta, Daphne, spusese ea

încântată.

— O s-o cunoști. O să te chem și pe tine când vine, dar ești sigură că vrei să vii la petrecere? O să fie douăzeci de copii care țipă acolo. Nici eu nu sunt sigură că vreau să mă duc.

Glumeam, evident.

— Te-aș putea ajuta. Adică, știu că ați angajat oameni și tot ce trebuie, dar e plăcut să ai acolo și un prieten.

Jackson nu a fost încântat când i-am spus că vine.

— Ce naiba, Daphne? Asta-i o petrecere de familie. Nu e sora ta, știi? Mereu e aici.

— Nu are pe nimeni în oraș. Și e prietena mea cea mai bună.

Mi-am dat seama de greșală imediat ce am rostit cuvintele. Era prietena mea cea mai bună? Nu mai avusesem o prietenă de ani de zile. E imposibil să te apropii de cineva când tu trăiești în minciună. Toate relațiile mele, în afară de relația cu copiii, erau superficiale din necesitate. Dar cu Amber simțeam o legătură pe care nimeni altcineva n-o putea înțelege. Oricât de mult țineam la Meredith, ea nu putea înțelege ce simțeam în legătură cu pierderea surorii mele.

— Prietena ta cea mai bună? La fel ai putea să spui că Margarita e prietena ta cea mai bună. E un nimic.

M-am corectat.

— Sigur, ai dreptate. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că este singura persoană care înțelege prin ce am trecut. Am senzația că îi sunt datoare. Pe urmă, ea mereu spune că o faci să se simtă bine-venită, și cât de mult te admiră.

Asta l-a înmuiat. Ai fi zis că un bărbat atât de inteligent o să vadă imediat manevra. Dar asta era chestia la Jackson: întotdeauna voia să creadă că toată lumea îl adoră.

Așa că ea a venit, și chiar a fost bine să am acolo o prietenă. Dacă te uitați cum se poartă Jackson cu ea, n-ai fi ghicit niciodată ce simte cu adevărat. Când a venit, i-a zâmbit larg și a îmbrățișat-o.

— Bine ai venit! Îmi pare bine că ai reușit!

Ea i-a zâmbit timid și a murmurat un „mulțumesc”.

— Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut. Ce vrei?

— O, nu e nevoie!

— Hai, Amber! Trebuie să bei ceva ca să rezisti la ziua asta.

I-a zâmbit fermecător.

— Îți plac caberneturile, nu?

Ea a dat din cap.

— Vin imediat.

— Unde pot să las cadoul? m-a întrebat ea.

— Nu trebuia să iei ceva.

— E doar un mărunțiș care, m-am gândit eu, ar putea să-i placă.

Mai târziu, când Tallulah își desfăcea cadourile, m-am uitat curioasă în momentul în care a ajuns la cel de la Amber. Era o carte despre viața lui Edgar Allan Poe.

Tallulah a ridicat ochii spre ea și i-a mulțumit încet.

— Mi-am amintit că i-ai citit povestirile în ziua aceea, la New York! i-a strigat Amber.

— Nu e cam mică pentru Poe? a întrebat mama, destul de tare ca să audă și Amber, fiindcă nu era persoana care să se abțină.

— Tallulah este foarte avansată pentru vârsta ei. Citește la nivel de clasa a opta, am spus eu.

— E o diferență între dezvoltarea intelectuală și cea emoțională, a subliniat mama.

Amber nu a spus nimic, s-a uitat doar în pământ, iar eu nu știam ce să fac, să o apăr pe ea sau să admit că îngrijorarea mamei mele e îndreptățită.

— O să mă uit pe ea și, dacă ai dreptate, o pun deoparte până se face mai mare.

I-am zâmbit mamei.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Surrey, care alerga să adune niște cadouri risipite pe jos.

— Dumnezeu, ce se întâmplă? a întrebat mama.

— Bella le-a aruncat din teanc, a zis Amber.

— Cum?

Am dat fuga să văd ce s-a întâmplat.

Bella stătea în fața mesei, cu mâinile în șolduri și cu buza de jos scoasă afară cât putuse de mult.

— Bella, ce s-a întâmplat?

— Nu e corect. Ea primește atâtea cadouri, și mie nu mi-a adus nimeni nimic!

— Nu e ziua ta. Ziua ta a fost acum șase luni.

A bătut din picior.

— Nu-mi pasă! Eu n-am primit atâtea cadouri. Și n-am avut ponei.

A ridicat pumnul ei mic și a zdrobit un colț al tortului.

Nu-mi trebuia azi asta.

— Surrey, vrei tu să o duci pe Bella în camera ei, până se calmează?

Am arătat apoi spre tort.

— Vezi dacă poți să reperi asta.

Surrey a încercat s-o convingă pe Bella să meargă cu ea, dar fetița a refuzat și a fugit în direcția opusă. Mă bucuram că nu e de față mama vreunui alt copil. Nu aveam energia să mă duc după ea. Cel puțin acum nu mai deranja pe nimeni.

Când am revenit la Amber și la mama, m-am pomenit fixată de cea din urmă cu o privire dezaprobatore.

— Copilul ăsta e din cale-afară de răsfățat.

Sângele a început să-mi bubuie în urechi.

— Mamă, e un copil care nu-și stăpânește bine emoțiile.

— I se face prea mult pe plac. Poate, dacă n-ai lăsa creșterea pe seama bonelor, s-ar purta mai frumos.

Amber mi-a aruncat o privire plină de înțelegere, iar eu am inspirat adânc, de teamă că voi spune ceva ce am să regret.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai păstra pentru tine părerile tale despre creșterea copiilor. Bella e fata mea, nu a ta.

— Nu mai spune! Dacă ar fi fost a mea, nu s-ar fi purtat așa.

Am sărit de pe canapea și am fugit în casă. Cine era ea, să mă judece? Habar n-avea ce viață am eu. „Și a cui e vina?” am auzit o voce. Mi-aș fi dorit să facă parte mai mult din viața mea, să înțeleagă din ce motiv îmi cresc așa copiii. Dar, în clipa aceea, comentariile ei dezaprobatore și critice erau încă o voce în marea de acuzații în care trăiam zi de zi.

Am luat un Valium din poșetă și l-am înghițit fără apă. Amber a intrat în bucătărie, a venit la mine și mi-a pus mâna pe umăr.

— Mamele... a spus ea.

Mi-am stăpânit lacrimile și n-am spus nimic.

— Nu o lăsa să te supere. Îți vrea binele. Ești o mamă grozavă.

— Încerc. Știu că Bella e un copil dificil, dar are inimă bună. Crezi că sunt prea indulgentă cu ea?

A clătinat din cap.

— Sigur că nu. E o scumpă. Doar puțin cam impetuoasă, dar va trece peste asta. Are nevoie de înțelegere și de afecțiune.

— Nu știu.

Nu puteam s-o condamn pe mama. Chiar păream că sunt indiferentă la purtarea urâtă a Bellei. Ceea ce nu vedea mama era că Bella plângea aproape în fiecare seară până adormea. Poate că în public Jackson era tatăl plin de afecțiune, dar în particular știa exact ce să spună ca să le asmută pe fete una împotriva alteia și să o facă pe Bella să se simtă

inferioară surorii ei. Bella avea probleme cu cititul și era mult în spatele colegilor de școală. Clasa întâi aproape se terminase, iar ea nici nu putea să citească. La finalul clasei întâi, Tallulah citea la nivel de clasa a cincea. Jackson se grăbea să-i amintească mereu de asta Bellei. Biata de ea, abia dacă știa literele. Învățătoarea ei ne recomandase imperativ să facem un consult, dar Jackson refuzase. Ne-am certat în mașină, când ne-am întors de la ședința cu părinții.

— E posibil să aibă o dizabilitate la lectură. Nu e ceva neobișnuit.

El a rămas cu ochii fixați înaintea și mi-a răspuns printre dinți.

— E doar leneșă. Copilul ăsta face ce vrea el și când vrea el.

M-am simțit năpădită de frustrare.

— Nu e adevărat. Se străduiește foarte mult. Plânge în fiecare seară încercând să citească o pagină, două. Chiar cred că are nevoie de ajutor.

A lovit cu palma în volan.

— Fir-ar să fie, n-o să-i punem etichetă de dislexică sau ceva! Asta o va urmări tot timpul și nu va mai ajunge la Charterhouse. O să angajăm un profesor particular și, chiar dacă va trebui să lucreze cinci ore pe zi, va învăța să citească.

Am închis ochii, resemnată. N-avea rost să mă cert cu el. Când fetele ar fi ajuns la vârsta de liceu, avea de gând să le trimită la Charterhouse, un internat exclusivist din Anglia. Dar eu știam în inima mea că voi găsi până în ziua aceea o cale de scăpare pentru noi. Până atunci, mă prefăceam că sunt de acord.

Am angajat o profesoară care avea experiență cu copiii cu nevoi speciale. Fără ca Jackson sau Bella să-și dea seama, profesoara a testat-o și a bănuit că suferă de dislexie. Cum avea să treacă Bella prin școală fără niciun ajutor, fără să știe nimeni cum învăța ea? Îmi dădeam seama deja că nu este în locul potrivit. St. Luke's nu avea profesori care s-o ajute, dar Jackson refuza să o mute la altă școală.

Bietul copil stătea la școală toată ziua, iar apoi venea acasă tot la lecții, ca să țină pasul. Lucra împreună cu profesoara ore întregi, dar progresul ei era chinuitor de lent, împiedicat și de rezistența opusă de ea la atâtea lecții. Ar fi vrut să se joace, și chiar asta ar fi trebuit să facă. Dar Jackson insista ca în fiecare seară la cină să citească. Dacă se poticnea la un cuvânt sau dacă dura prea mult până îl pronunța, el începea să bată cu degetele în masă, și asta o făcea să se bâlbâie și mai mult. Ironia era că el nu pricepea că insistența lui avea exact efectul contrar. El chiar credea că face ce trebuie, că se ocupă de educația ei – sau cel puțin așa pretindea. Am început cu toții să căpătăm frică de

cinele în familie. Iar Bella, sărăcuța, era tot timpul obosită, surmenată și chinuită de neîncredere în sine.

Una dintre aceste seri mă chinuie și acum. Bella avusese o zi groaznică la școală și o cădere nervoasă cu profesoara particulară. Când ne-am așezat la masă, era ca un vulcan gata să erupă. După ce am mâncat, Margarita ne-a adus desertul.

— Bella nu primește nimic până nu citește! a comandat Jackson.

— Nu vreau să citesc. Sunt prea obosită.

A întins mâna spre farfuria cu briose.

— Margarita!

Tonul lui a fost așa de aspru, că am întors toți privirea spre el.

— Am spus „nu”.

— Domnule, le aduc înapoi mai târziu.

— Nu. Tallulah poate să-și mănânce desertul. Ea e o fată deșteaptă.

— E OK, tati. Pot să aștept.

Tallulah lăsase ochii în farfurie.

Margarita a pus farfuria pe masă cu un gest șovăitor și s-a retras în grabă.

Jackson s-a ridicat de pe scaun și i-a întins Bellei cartea pe care o adusese. Ea a aruncat-o pe jos, iar Jackson s-a făcut roșu la față.

— Ești ajutată de șase luni. Ești în clasa întâi. Ar trebui să fie simplu pentru tine. Citește prima pagină.

S-a aplecat și a luat cartea de pe jos.

M-am uitat la carte. *Pânza Charlottei*. Era imposibil să reușească.

— Jackson, nu rezolvăm nimic așa.

Fără să mă ia în seamă, a trântit cartea pe masă, făcând-o pe Bella să tresară.

Privirea mi-a fost atrasă de vena care zvâcnea pe fruntea lui.

— Ori citește cartea asta nenorocită, ori o concediez pe profesoara aia de nimic. Să vedem ce-ai învățat. Acum!

Bella a luat cartea cu mâinile tremurătoare, a deschis-o și a început să citească cu vocea gătuită de emoție.

— Uuunnnde se dduuce ttata cu tttopporul?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Zici că ești retardată! Citește mai repede!

— Jackson!

Mi-a aruncat o privire întunecată și s-a întors la Bella.

— Ești oribilă când citești așa.

Bella a izbucnit în plâns și a fugit de la masă. Am ezitat doar o clipă,

apoi m-am dus după ea.

După ce am liniștit-o și am învelit-o, s-a uitat la mine cu ochii ei mari și albaștri și m-a întrebat:

— Mamă, eu sunt proastă?

Am simțit un pumnal în inimă.

— Sigur că nu, scumpo! Ești foarte deșteaptă. Mulți oameni au probleme cu cititul.

— Tallulah nu are. S-a născut cu cartea în mână. Eu sunt proastă făcută grămadă.

— Cine ți-a spus așa?

— Tati.

Îmi venea să-l omor.

— Ia, ascultă-mă! Tu știi cine e Einstein?

S-a uitat în tavan.

— Domnul ăla caraghios, cu părul vâlvoi?

M-am silit să râd.

— Da. A fost unul dintre cei mai deștepți oameni din lume, și a învățat să citească abia la nouă ani. Tu ești foarte deșteaptă.

— Tati nu crede.

Cum puteam să îndrept toate astea?

— Tata nu a vrut să spună asta. Doar că nu înțelege că fiecare creier funcționează diferit. El crede că, dacă îți zice așa, o să înveți mai mult.

Suna penibil chiar și pentru mine, dar altceva nu știam să spun.

Ea a căscat și a închis ochii.

— Sunt obosită, mami.

Am sărutat-o pe frunte.

— Noapte bună, îngeraș!

Așadar se poartă urât uneori – cine n-ar face asta, cu o asemenea presiune? Dar cum să le explici celor din jur că îți lași copilul mai liber, fiindcă tatăl lui îl calcă în picioare?

CINCIZECI ȘI DOI

Când Jackson se plictisea, îi plăcea să-mi ascundă lucrurile, punându-le în locuri în care nu aveam să le mai găsesc. Peria mea de păr ajungea deseori în baia pentru musafiri, iar soluția pentru lentile de contact, la bucătărie. Azi mă grăbeam să nu întârzii la *Zâmbetul lui Julie*, unde

aveam o întâlnire importantă cu un potențial donator, iar cheile de la mașină nu erau nicăieri. Șoferul nostru, Tommy, era liber, pentru că avusese o urgență în familie, iar Sabine plecase cu fetele la grădina zoologică din Bronx, pentru că la școală era din nou zi metodică.

Jackson știa că mă pregătisem toată săptămâna pentru întâlnirea asta, iar eu știam că nu printr-o coincidență îmi dispăruseră cheile. Trebuia să ajung acolo în cincisprezece minute. Am chemat un taxi și am ajuns exact cu un minut înainte. Eram așa de extenuată, că nu am fost în apele mele. După ce s-a încheiat întâlnirea, am luat telefonul și am format numărul lui Jackson.

— Din cauza ta, fundația putea să piardă sute de mii de dolari.

Nu m-am obosit să fac un preambul.

— Poftim?

— Mi-au dispărut cheile.

— Nu știu despre ce vorbești. Nu da vina pe mine că ești tu dezorganizată.

Tonul lui era înnebunitor de superior.

— Întotdeauna le pun în sertarul măsuței din hol. Ambele rânduri de chei au dispărut, iar Tommy și-a luat liber exact azi. A trebuit să chem un taxi.

— Sunt convins că există cineva căruia i s-ar părea interesante mărunțișurile tale cotidiene, dar eu nu sunt acel cineva.

Mi-a închis telefonul.

Am trântit receptorul în furcă.

*

A lucrat până târziu și a venit abia după ora nouă. Când a venit, eu eram la bucătărie, glazuram niște briose pentru Bella, care avea zi de vânzare cu clasa. A deschis frigiderul și a început să înjure.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino aici!

M-am pregătit sufletește pentru cine știe ce altă tiradă și m-am apropiat de el. Mi-a arătat cu degetul.

— Poți să-mi spui ce nu e în regulă?

Am urmărit direcția degetului cu privirea.

— Ce?

Totul trebuia să fie perfect; începuse să folosească ruleta, ca să fie sigur că paharele stau la fix trei centimetri distanță unul de altul. Făcea controale-surpriză în sertare și în dulapuri, ca să se asigure că toate sunt la locul lor.

A clătinat din cap și s-a uitat la mine disprețuitor.

— Tu nu vezi că sucurile Naked nu sunt așezate alfabetic? Ai pus sucul de căpșuni în spatele celui de merișoare.

Am conștientizat brusc absurdul vieții mele și am început să râd, fără să mă pot controla. El se uita la mine cu o ostilitate tot mai mare, iar eu nu puteam decât să râd. Am încercat să mă opresc, simțind groaza care începea să urce din stomac. „Nu mai râde!” Nu știu ce se întâmplase cu mine, dar nici când am văzut cum i se întunecă ochii de furie nu m-am putut opri – de fapt, am început să râd și mai tare. Deveneam isterică.

El a luat sticla, i-a desfăcut dopul și mi-a turnat-o în cap.

— Ce faci? am strigat, sărind înapoi.

— Tot ți se mai pare amuzant? Vacă proastă ce ești!

Furios, a început să scoată lucrurile din frigider și să le arunce pe jos. Am stat acolo, înlemnită, și m-am uitat la el. În momentul în care a ajuns la ouă, a început să le arunce în mine. Am încercat să-mi acopăr fața, dar am simțit pe obraji înțepăturile atunci când le arunca în mine cât putea de tare. În câteva minute, eram plină din cap până în picioare de lichide și de mâncare. A închis ușa frigiderului și s-a uitat lung la mine.

— Acum de ce nu mai râzi, toanto?

Am rămas înțepenită acolo, prea speriată ca să vorbesc. Mi-au tremurat buzele când i-am cerut iertare în șoaptă.

A dat din cap.

— Ar trebui să-ți pară rău. Curăță mizeria de aici, și nici să nu te gândești să chemi pe cineva să te ajute. E mizeria ta.

S-a apropiat de farfuria cu brișele pe care le glazuram și a aruncat-o pe jos. Și-a desfăcut fermoarul de la pantaloni și a urinat pe ele. Eram gata să țip, dar m-am oprit la timp.

— Va trebui să-i spui Bellei că ai fost prea leneșă ca să-i faci brișe.

Și-a fluturat degetul spre mine.

— Mămică rea!

Apoi s-a întors și a deschis sertarul în care îmi țineam cheile, le-a clătinat puțin în mână și le-a aruncat spre mine.

— Și cheile tale au fost acolo tot timpul, tâmpito! Data viitoare uită-te mai bine! M-am săturat să am o nevastă așa de leneșă și de proastă.

A ieșit ca o furtună din bucătărie și m-a lăsat acolo, ghemuită într-un colț, tremurând.

Mi-a luat peste o oră să curăț totul. Amorțită, ca prin ceață, am aruncat toată mâncarea compromisă, am dat cu mopul, am șters și am curățat, până când toate suprafețele erau din nou strălucitoare. Nu

puteam să-i las pe angajați să vadă mizeria aceea dimineată, când veneau. Măine trebuia să mă opresc la o patiserie, ca să înlocuiesc brișele pe care mi le distrusese. Mi-era frică să urc în dormitor, și speram să adoarmă până fac eu duș și mă bag în pat – dar știam că se excită când mă umilește. După ce mi-am uscat părul, m-am apropiat de partea mea de pat – luminile erau stinse, iar respirația lui era liniștită. Am scăpat un oftat ușurat, la gândul că doarme.

Mi-am tras așternutul până la bărbie și eram gata să adorm, când i-am simțit mâna pe coapsă. Am înghețat. „Nu în seara asta”.

— Spune! a comandat el.

— Jackson...

M-a strâns mai tare.

— Spune!

Am închis ochii și m-am forțat să articulez.

— Te vreau. Fă dragoste cu mine.

— Imploră-mă!

— Te vreau acum. Te rog.

Știam că vrea să spun mai mult, dar în momentul acela doar atât puteam.

— Nu pari prea convingătoare. Arată-mi!

Am dat cuvertura la o parte și mi-am ridicat cămașa de noapte. M-am urcat pe el, așa cum îi plăcea, și m-am așezat astfel încât sânii să-i fie în față.

— Curvă ce ești!

S-a înfipt în mine fără să îl intereseze dacă sunt gata. Am strâns cearșaful în pumni și mi-am golit mintea până când a terminat.

CINCIZECI ȘI TREI

A doua zi, ca de obicei, a venit un cadou. De data asta era un ceas – un Vacheron Constantin.

Care costa peste cinci mii de dolari. Nu aveam nevoie de el, dar, evident, l-am purtat, mai ales cu partenerii lui de afaceri și la club, ca să vadă toată lumea ce soț generos am. Știam cum va fi. Câteva săptămâni o să fie fermecător: îmi va face complimente, mă va scoate la restaurant să luăm cina și va fi foarte atent. În realitate, asta era aproape și mai rău decât bătaia de joc. Cel puțin, atunci când mă înjosea, simțeam că ura

mea e justificată. Dar, când zile la rând juca mascarada bărbatului plin de afecțiune de care mă îndrăgostisem, deveneam confuză, cu toate că știam că e un simplu rol.

Discuta cu mine în fiecare dimineață planul pentru ziua respectivă. În dimineața aceea m-am decis să sar peste ora de Pilates și să îmi fac în schimb un masaj și un tratament facial. M-a sunat la ora zece, ca în fiecare zi.

— Bună dimineața, Daphne! Ți-am trimis prin e-mail un articol despre noua expoziție de la Guggenheim. Vezi, să-l citești! Vreau să-l discutăm diseară.

— OK.

— Te pregătești să pleci la sală?

— Da, ne vedem mai târziu, am mințit eu.

Nu aveam chef să-mi țină o predică despre importanța sportului.

Mai târziu, în seara aceea, stăteam pe verandă cu un pahar de vin și citeam articolul acela nenorocit despre Guggenheim, în timp ce fetele făceau baie. Imediat cum i-am văzut fața mi-am dat seama că ceva nu e în regulă.

— Bună!

Îmi compusesem un ton voios.

El avea în mână un pahar.

— Ce faci?

I-am arătat iPad-ul.

— Citesc articolul pe care mi l-ai trimis.

— Cum a fost la Pilates?

— Bine. Cum a fost ziua ta?

El s-a așezat vizavi de mine pe canapea și a clătinat din cap.

— Nu prea grozavă. Unul dintre directori m-a mințit.

Am ridicat privirea din ecran.

— Da?

— Mda. Și în legătură cu ceva absolut stupid. L-am întrebat dacă a dat un telefon, și el a zis că da.

A luat o gură zdravănă de whisky.

— Chestia e că nu o făcuse. Nu trebuia decât recunoască, putea să spună că sună mai târziu.

A ridicat din umeri.

— N-ar fi fost mare lucru. Dar el m-a mințit.

A început să-mi bată inima mai tare, am luat paharul de vin și am sorbit din el.

— Poate i-a fost teamă că te înfurii.

— Păi, asta-i chestia. Acum sunt furios. Furios la culme, mai exact. Mă simt și jignit. Probabil își imaginează că sunt un idiot. Detest să fiu mințit. Suport multe, dar minciuna n-o înghit.

Mai puțin atunci când el e cel care minte, evident. M-am uitat la el cu o privire neutră.

— Am înțeles. Nu-ți plac mincinoșii.

Acum cine pe cine trata ca pe un idiot? Știam că nu e niciun director, că e doar felul lui pasiv-agresiv de a mă înfrunta. Dar nu voiam să-i dau satisfacție. M-am întrebat, însă, de unde știe că nu am fost la sală.

— Și ce ai făcut?

El s-a apropiat de mine, s-a așezat și mi-a pus mâna pe genunchi.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac?

M-am tras mai departe. El a venit mai aproape.

— Nu știu, Jackson. Fă ce crezi tu că e bine.

El a strâns din buze, a dat să mai spună ceva, după care a sărit de pe canapea.

— Destul cu prostiile. De ce m-ai mințit azi?

— În legătură cu ce?

— Cu sala de fitness. Ai fost la *spa* de la unsprezece la două.

M-am încruntat.

— De unde știi? Mă urmărești?

— Nu.

— Atunci?

Mi-a aruncat un zâmbet răutăcios.

— Poate sunt oameni care te urmăresc. Poate sunt camere care te supraveghează. Nu se știe niciodată.

A început să mi se strângă gâtul. Nu reușeam să-mi potolesc respirația și m-am agățat cu mâinile de marginea canapelei, în încercarea de a opri camera care se rotea. El nu spunea nimic, doar se uita la mine cu o expresie amuzată. Când, în sfârșit, mi-am recăpătat vocea, singurele cuvinte pe care le-am putut rosti au fost:

— De ce?

— Nu e clar?

Când n-am răspuns, a continuat.

— Pentru că nu pot avea încredere în tine. Și s-a dovedit că în mod justificat. M-ai mințit. Nu-ți permit să-ți bați joc de mine.

— Trebuia să-ți fi spus, dar am fost, pur și simplu, obosită. Îmi pare rău! Poți să ai încredere în mine.

— O să am încredere când o să meriți. Când o să termini cu minciunile.

— Cred că cineva te-a rănit foarte tare în trecut, și-a bătut joc de tine, am spus eu pe un ton afectuos, știind că asta îl înmoaie.

Ochii i-au scăpărat de furie.

— Nu și-a bătut nimeni joc de mine, și nimeni n-o să-și bată vreodată joc de mine!

Mi-a luat paharul, s-a dus cu el la bar și l-a vărsat în chiuvetă.

— Cred că ai consumat destule calorii – mai ales că ți-a fost lene să faci sport azi. De ce nu te duci să te schimbi pentru cină? Ne vedem acolo.

După ce a plecat, mi-am pus încă un pahar și m-am gândit la această ultimă revelație. Eram convinsă că are și alte metode de a mă spiona. Nu puteam să las nicio clipă garda jos. Poate îmi asculta telefonul sau poate că instalase camere de filmat în casă. Era momentul să trec la acțiune, și aveam nevoie de un plan. El deținea controlul asupra tuturor banilor. Îmi dădea și mie niște bani, pentru cheltuieli neprevăzute, dar trebuia să-i dau chitanță pentru tot ce cheltuiam. Restul facturilor se duceau la biroul lui. Nu-mi dădea bani la discreție – era încă un mod de a mă face să stau la mâna lui. Nu știa că adunam pe ascuns niște bani.

Îmi făcusem o adresă de e-mail și documente de autentificare *cloud* pe un nume fals, pe unul dintre laptopurile de la birou, care stătea ascuns într-un dulap, sub un teanc de broșuri și fluturași – într-un loc în care nu s-ar fi gândit niciodată să caute. Vândusem câteva genți și haine de firmă pe ebay, iar banii îi aveam depuși într-un cont de care el nu știa nimic. Toată corespondența venea la o cutie poștală pe care o închiriasem în Milton, New York, la treizeci de minute de mers cu mașina. Lucrurile se desfășuraseră lent, dar în cinci ani reușisem să adun o sumă destul de frumoasă pentru fondul de urgență. La momentul respectiv, aveam aproape treizeci de mii de dolari. Îmi mai cumpărasem și câteva telefoane cu cartelă, pe care le țineam la birou. Nu știam ce voi face cu ele, eram doar conștientă că voi avea nevoie de ele într-o zi. Jackson avea impresia că e acoperit din toate părțile, dar, spre deosebire de el, eu nu eram orbită de mania grandorii. Trebuia să cred că la un moment dat se va sfârși cu dictatura lui.

CINCIZECI ȘI PATRU

Crăciunul era sărbătoarea mea preferată. Cântam în corul bisericii noastre în fiecare seară de Ajun, iar Julie era întotdeauna în primul rând, încurajându-mă. Apoi ne întorceam la pensiune și luam cina, bucuroși că de data asta ne servesc alții pe noi. Ne ofeream câte un cadou, și pe celelalte le păstram pentru ziua de Crăciun. La ultimul Crăciun petrecut împreună, Julie fusese agitată tot timpul la masă, ca și cum ar fi avut un secret pe care abia aștepta să îl împărtășească. I-am dat cadoul meu – o pereche de cercei de aur în formă de biluță, pe care îi cumpărasem economisind bacșișurile pe care le promisem la pensiune. Când a fost rândul ei, mi-a întins o cutiuță, cu ochii strălucind de bucurie.

Am desfăcut hârtia și am ridicat capacul cutiei. Mi-am înăbușit un strigăt de uimire.

— Nu, Julie! E preferatul tău.

Ea a zâmbit, a luat din cutie pandantivul inimioară și mi l-a întins, ca să mi-l pun.

— Vreau să ți-l dau ție.

Fusese mult mai slăbită ca de obicei în ultima vreme. Cred că știa, sau cel puțin accepta înaintea noastră, că viața ei se apropia de sfârșit.

Mi-am reținut lacrimile și am strâns în pumn lăntișorul subțire.

— N-o să-l scot niciodată.

Și nu l-am scos. Până când m-am căsătorit cu Jackson și mi-am dat seama că, dacă nu îl ascund, o să mi-l ia și pe acela. Acum stătea în siguranță sub bucata de carton de la baza uneia dintre numeroasele cutiuțe de catifea cu bijuterii cumpărate de el.

În ultimii zece ani, Crăciunul nu a fost decât o etalare obscenă de lux. Nu ne duceam la biserică. Jackson era ateu și refuza să le expună pe fete la ceea ce el numea „povești cu zâne”. Dar nu avea nicio problemă cu perpetuarea mitului lui Moș Crăciun. Am renunțat să încerc să-l mai conving.

Cu toate acestea, încântarea fetelor îmi aducea bucurie. Le plăcea să decorăm, să facem prăjituri, le plăceau imaginile și sunetele specifice sărbătorii. Anul acesta mai aveam un motiv să fiu bucuroasă. O aveam pe Amber. Trebuia să mă rețin și să n-o copleșesc cu daruri. Nu voiam s-o fac să se jeneze. Avea ceva care mă făcea să-mi doresc să am grijă de ea, să-i ofer toate lucrurile pe care nu le avusese niciodată. Era ca și cum i-aș fi dat lui Julie lucrurile de care n-a apucat să se bucure.

Ne-am trezit înaintea fetelor și am coborât la cafea. Nu a trecut mult și au năvălit în cameră, atacând voioase, ca niște mici tornade, munții de cadouri, iar eu m-am simțit din nou neliniștită de mesajul pe care îl transmitem așa.

— Mami, tu nu desfaci niciun cadou? m-a întrebat Tallulah.

— Da, mami. Desfă și tu un cadou! a spus Bella cu vocea ei subțire.

Cadourile mele erau așezate într-un teanc înalt – frumos ambalate în hârtie aurie și cu funde sofisticate de catifea roșie. Știam ce voi găsi în acele cutii – alte haine de designer alese de el, bijuterii care să arate cât de bun e el cu mine, parfumuri scumpe, care îi plăceau lui, și niciun lucru care mi-ar fi plăcut mie. Nimic din ceea ce aș fi vrut.

Totuși, ne puseserăm de acord ca darurile oferite de copii să fie făcute de ele, iar eu abia așteptam să le văd.

— Deschide-l întâi pe al meu, mami! a cerut Bella.

A lăsat pachetul pe jumătate desfăcut și a dat fuga la mine.

— Care e cadoul tău, scumpo? am întrebat-o eu.

Ea mi-a indicat singurul cadou împachetat în hârtie decorată cu diferite desene reprezentându-l pe Moș Crăciun.

— L-am împachetat așa, ca să îl găsești mai ușor, mi-a spus ea cu mândrie.

I-am ciuflit buclele când mi l-a întins și s-a ridicat pe vârfuri, zâmbind și privindu-mă cu ochii mari.

— Vrei să-l desfac eu?

Am râs.

— Sigur.

A rupt hârtia și a aruncat-o pe jos, apoi a scos capacul cutiei și mi-a întins-o.

Era o pictură – un portret de familie. Era chiar reușit. Nu îmi dădusem seama până atunci ce talent are.

— Bella! E extraordinar! Când l-ai făcut?

— La școală. Învățătoarea mea a zis că am talent. Pictura mea a fost cea mai bună. Celelalte nici nu știai ce reprezintă. O să vorbească în curând cu tine să mă înscrii la cursuri de artă.

Tabloul era de treizeci de centimetri pe treizeci, și era realizat în acuarelă. Stăteam toți pe plajă, cu oceanul în spate, Jackson în mijloc, cu mine într-o parte și Tallulah în cealaltă parte. Bella stătea în fața noastră, vizibil mai mare ca noi. Jackson, Tallulah și cu mine eram îmbrăcați în haine de culori șterse, gri și albe, iar Bella, în haine pline de culoare, în nuanțe de portocaliu, roz și roșu. Jackson și Tallulah erau cu capul întors

spre mine, Tallulah, cu un aer posomorât, Jackson, arogant, iar eu mă uitam la Bella cu un zâmbet larg. Imaginea m-a făcut să mă neliniștesc. Nu trebuia să fii psiholog ca să-ți dai seama că dinamica familiei noastre e nefirească. Mi-am izgonit gândurile tulburătoare și am îmbrățișat-o.

— E superb, îmi place la nebunie! O să-l pun la mine în birou, ca să mă uit la el toată ziua.

Tallulah a privit tabloul.

— Tu de ce ești mai mare ca noi?

Bella a scos limba la ea.

— Se cheamă peresperektivă, a spus ea, încurcându-se în pronunție.

Jackson a râs.

— Cred că ai vrut să spui „perspectivă”.

Tallulah și-a dat ochii peste cap și mi-a întins cu bucurie cadoul ei.

— Acum deschide-l pe al meu!

Era o sculptură din lut făcută de ea, două inimi unite printr-o fundă, pe care pictase cuvântul „iubire”.

— Tu și mătușa Julie, a explicat ea.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Îmi place foarte mult, draga mea! E perfect.

Ea a zâmbit și m-a îmbrățișat.

— Știu că uneori ești tristă. Dar inimile voastre vor fi mereu împreună.

Eram atât de recunoscătoare pentru acest copil sensibil!

— Desfă și unul de la mine, a spus Jackson și mi-a întins o cutiuță înfășurată în poleială roșie.

— Mulțumesc!

Am luat pachetul și, desfăcând hârtia, am găsit o cutie simplă, albă. I-am ridicat capacul și am văzut în ea un lanț de aur cu un pandantiv cerculeț. L-am scos din cutie și mi-am reținut un strigăt.

Tallulah mi-a luat lanțul din mână, s-a uitat la el, după care și-a întors privirea spre mine.

— Cine e ECM?

Până să-mi recapăt glasul, a vorbit Jackson, mințind cu mare ușurință.

— Sunt inițialele bunicii mamei tale, pe care ea a iubit-o foarte mult. Dă-mi voie să ți-l pun.

Mi l-a prins la gât.

— Sper că o să-l porți tot timpul.

I-am zâmbit larg, știind că o să-și dea seama că e un zâmbet fals.

— Să-mi amintesc încă odată ce simți tu pentru mine.

El și-a lipit buzele de buzele mele.

— Căh! a făcut Tallulah, și amândouă fetele au început să râdă.

Bella se întorsese la teancul ei de cadouri și desfăcea în continuare pachete, când s-a auzit soneria.

Jackson fusese de acord s-o invite pe Amber să ia masa cu noi, pentru că era singură de Crăciun. Nu fusese ușor, dar deschisese intenționat discuția de față cu niște prieteni, iar lui îi plăcuse să facă pe bunul samaritean, prin faptul că o includea și pe ea în familie.

A salutat-o ca pe o rudă, i-a adus ceva de băut și am petrecut câteva ore într-o atmosferă plăcută. Fetele s-au jucat cu lucrurile primite, iar noi am stat de vorbă.

Amber ne-a oferit niște cadouri frumoase – o carte pentru Jackson, pe care chiar a părut s-o aprecieze; cărți pentru fete, plus niște bijuterii strălucitoare pentru Bella, care a fost încântată. Când mi-a dat cadoul meu, eram puțin îngrijorată, și speram să nu fi cheltuit prea mult. Nimic nu mă pregătise pentru brățara subțire de argint cu două pandantive pe care scria Julie și Charlene.

— Amber, e așa de sensibil și de frumos!

A ridicat mâna și am văzut că are o brățară identică.

— Am și eu la fel. Acum surorile noastre vor fi tot timpul cu noi.

Jackson a urmărit schimbul de cadouri, și eu am văzut furia care se adunase în ochii lui. Mereu îmi spunea că mă gândesc prea mult la Julie. Dar nici măcar Jackson n-a putut să-mi strice bucuria. Promisem două daruri care o onorau pe sora mea și iubirea pe care i-o purtam. Pentru prima oară, după atât de mult timp, simțeam că sunt auzită și înțeleasă.

— A, și încă un mărunțiș, a zis Amber, apoi mi-a întins o mică punguță de cadouri.

— Încă un cadou? Brățara era de ajuns.

Am dat la o parte hârtia subțire și am simțit ceva tare. Mi s-a oprit respirația în gât când am scos obiectul din pungă. O țestoasă de sticlă.

— Știu câte de mult îți plac.

Buzele lui Jackson s-au strâmbat într-un zâmbet, iar ochii lui au strălucit de încântare.

Și, instantaneu, senzația că sunt cunoscută și înțeleasă s-a evaporat.

CINCIZECI ȘI CINCI

Meredith pregătea o petrecere-surpriză pentru soțul ei la Benjamin Steakhouse. Sincer, numai de petrecere n-aveam chef. Eram încă obosită după pregătirile pentru Crăciun, iar peste două zile urma să plecăm la St. Bart's, dar nu voiam s-o refuz. Voia neapărat ca petrecerea să fie pe douăzeci și șapte, când era ziua lui Rand, pentru că până atunci aniversarea lui fusese pusă în umbră din cauza apropierii de sărbătoarea Crăciunului.

Tocmai ajunsesem în oraș; Jackson îmi ceruse să ne întâlnim la Oyster Bar, în Grand Central. În felul acesta eram chiar vizavi de restaurant și aveam doar câteva minute de mers pe jos.

Chiar când îmi puneam rochia de la Dior, știam că fac o greșală. Era una dintre rochiile mele favorite, dar lui Jackson nu-i plăcea culoarea. Era dintr-o mătase de un auriu palid, și el spunea că mă face pământie. Dar era o petrecere pentru prietenul meu, și voiam să decid și eu măcar o dată. Din clipa în care i-am văzut fața, ridicarea abia perceptibilă a sprâncenelor, cuta mică dintre ochi, mi-am dat seama că e furios. A luat paharul de cristal și, cu o mișcare rapidă din încheietură, a dat peste cap lichidul chihlimbariu din el și i-a făcut semn barmanului.

— Mai vreau un Bowmore și un Campari cu sifon pentru soția mea.

Eram gata să protestez – nici măcar nu gustasem vreodată Campari –, dar mi-am înghițit cuvintele. Era mai bine să-l las să-și ducă până la capăt planul pe care îl clocise.

— Meredith a spus să ajungem la restaurant înainte de șapte, ca să nu ne întâlnim cu Rand. Vrea să-i facă o surpriză.

A ridicat o sprânceană.

— Sunt convins că o să fie foarte surprins.

Am râs conștiincioasă și m-am uitat la ceas.

— Mai avem o jumătate de oră, după care ar trebui să plecăm.

Barmanul a așezat băutura în fața mea.

Jackson a ridicat paharul.

— Noroc, dragă!

A ciocnit atât de tare paharul, că toată băutura mea a ajuns pe rochia de culoarea șampaniei, care era acum plină de stropi roșii.

— Vai, dragă, uite ce ai făcut!

Nici măcar nu a încercat să-și ascundă rânetul.

Mi s-au înfierbântat obraji și am inspirat adânc, făcând eforturi să nu

izbucnesc în plâns. Meredith avea să fie așa de dezamăgită. M-am uitat la el cu aceeași expresie.

— Și acum?

El și-a aruncat brațele în sus.

— Păi, evident că nu poți să te duci la restaurant în halul ăsta.

A clătinat din cap.

— Măcar dacă ar fi fost o rochie mai închisă la culoare, sau dacă n-ai fi fost tu așa de neîndemânatică.

„Măcar dacă ai fi fost tu mort”, am vrut eu să-i spun.

A cerut nota de plată.

— Va trebui să mergem la apartament să te schimbi. Sigur că dacă facem asta n-o să mai putem ajunge la timp pentru surpriză.

Am încercat să-mi golesc mintea de gânduri și l-am urmat afară din bar, amorțită. Am urcat în limuzină, iar el m-a ignorat, verificându-și e-mailurile pe telefon. Am scos și eu telefonul și i-am trimis lui Meredith un mesaj cu scuze.

Din cauza traficului, ne-a luat mai mult de patruzeci și cinci de minute să ajungem. I-am zămbit portarului și am urcat în tăcere cu liftul. M-am dus în dormitor, am aruncat rochia pe jos și am rămas așa, uitându-mă la dressing. L-am simțit înainte să-l aud – respirația lui pe ceafa mea, după care buzele lui pe spate.

Mi-am stăpânit impulsul de a urla.

— Dragul meu, nu avem timp.

Buzele lui au coborât pe spatele meu până deasupra chiloților. Mi i-a dat jos și mi-a strâns fesele în mâini. S-a apropiat de mine, și mi-am dat seama că-și scosese pantalonii. Îl simțeam tare.

— Întotdeauna e timp pentru asta.

Mi-a strâns sânii, apoi mi-a luat mâinile și mi le-a lipit de perete, presându-le cu mâinile lui. M-am pregătit mintal, și el m-a posedat dur și agresiv, mișcându-se într-un crescendo frenetic. A terminat în câteva minute.

M-am dus la baie să mă spăl, și, când am ieșit, rochia mea neagră de la Versace era atârnată de ușa dormitorului. Am luat-o și am aruncat-o pe pat.

— Stai puțin, a zis el, apropiindu-se. Pune-ți astea pe dedesubt.

Erau o pereche de chiloți tanga și un sutien fără bretele, ambele negre, de la Jean Yu. Le comandase special pentru mine. Îți dădeau o senzație foarte plăcută – ca o mângâiere de mătase –, dar numai când le vedeam îmi aminteam ce făcuse înainte de a mi le da. Totuși le-am luat și i-am

oferit cea mai bună imitație de zâmbet de care eram în stare.

— Mulțumesc!

A insistat să mă îmbrace el, mi-a tras ciorapii pe picioare, oprindu-se din când în când să-și lipească buzele de pielea mea.

— Sigur nu vrei să rămânem aici și să-ți aduc din nou extaz?

Mi-a zâmbit pervers.

Chiar își imagina că îl doresc vreo clipă? Mi-am lins buzele și i-am zis:

— Oricât de tentant ar suna, am făcut o promisiune. Iar Randolph ne e prieten vechi.

A oftat.

— Da, evident, ai dreptate.

Mi-a tras fermoarul rochiei și m-a bătut ușor pe fund.

— Atunci, să mergem.

Când m-am întors cu fața spre el, m-a măsurat din cap până în picioare.

— Noroc că ai vărsat băutura pe tine – oricum, rochia asta îți stă mult mai bine.

În momentul în care am ajuns, după o oră și jumătate, lumea își savura deja apetitivele. Ne-am apropiat repede de Meredith, s-o salutăm, și m-am uitat la ea, cerându-mi scuze din priviri.

— Îmi pare așa de rău că am întârziat...

— Da, m-a întrerupt Jackson. Eu am vrut să-i spun că o să întârziem, dar ea a insistat să-și facă și un masaj. Ne-a întârziat cu aproape o oră.

A ridicat din umeri.

Chipul lui Meredith a căpătat un aer uluit, apoi s-a întors spre mine, cu o durere vizibilă în ochi.

— De ce mi-ai dat mesaj să-mi spui că ai vărsat ceva pe rochie și te duci acasă să te schimbi?

Am rămas acolo, paralizată de nehotărâre. Dacă i-aș fi spus adevărul, l-aș fi contrazis pe Jackson. Umilirea lui publică m-ar fi costat scump. Dar acum buna mea prietenă avea să creadă că am mințit-o ca să mă bucur de un răsfăț.

— Îmi pare rău, Mer! Au fost amândouă motivele. Am avut o întindere de mușchi și am și vărsat.

Mă încurcam în propriile cuvinte. Jackson se uita la mine cu un zâmbet amuzat pe față.

— Vreau să spun, da, am făcut un masaj – chiar mă supăra spatele –, dar tot am fi ajuns la timp dacă nu vărsam băutura pe mine ca o idioată. Îmi pare tare rău!

Jackson a clătinat din cap și i-a zâmbit lui Meredith.

— Știi cât de neîndemânatică poate fi uneori mica noastră Daphne. Eu mereu îi spun să fie mai atentă.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Când am întâlnit-o pe Amber, nu mi-am imaginat că voi ajunge să depind de ea. Recunosc, prima mea impresie a fost că e o tânără oarecum urâtică și modestă, care nu avea de ce să mă intereseze altfel decât prin prisma faptului că trecuse și ea printr-o suferință similară. Durerea ei părea atât de proaspătă și de vie, încât m-a ajutat să las deoparte suferința mea, ca s-o ajut pe ea. Uitându-mă înapoi, presupun că ar fi trebuit să observ semnalele. Dar îmi doream atât de mult să am și eu o prietenă, una adevărată. Nu, de fapt nu e chiar așa. Eram disperată să am o soră – pe sora mea, lucru care, evident, era imposibil. Dar era posibil să am o prietenă care suferise aceeași pierdere ca mine. E destul de rău să pierzi o soră, dar s-o vezi cum moare câte puțin în fiecare zi – n-ai cum să explici asta cuiva care n-a trecut prin așa ceva. Așa că, atunci când Amber a apărut atât de neașteptat în viața mea, am simțit-o ca pe un dar. Nu aveam pe nimeni în care să mă încred. Jackson își făcuse bine treaba, mă izolase de toate persoanele din viața mea de dinainte de el și ridicase ziduri impenetrabile în jurul meu. Niciuna dintre prietenele mele nu știa cum sunt căsnicia și viața mea în realitate. Dar cu Amber puteam să împărtășesc o emoție adevărată. Nici măcar Jackson nu putea face nimic în legătură cu asta.

Prietenia care începuse să se înfiripe îl enerva – nu îi plăcea să mă întâlnesc cu vreo prietenă mai des de o dată la câteva săptămâni, decât dacă, evident, era și el de față. Când l-am rugat să-i găsească lui Amber o slujbă la Parrish, la început a fost indignat.

— Ei, hai, Daphne! N-ai terminat cu micile tale acte de caritate? Ce poți tu să ai în comun cu șobolanca asta prost îmbrăcată?

— Știi foarte bine ce avem în comun.

Și-a dat ochii peste cap.

— Mai termină odată! Au trecut douăzeci de ani. N-ai jelit destul? A murit și sora ei, așa, și? Asta nu înseamnă că vreau să lucrez în compania mea. Destul că stă prea mult în familia noastră.

— Jackson, te rog. Țin la ea. Eu fac tot ce vrei tu, nu?

M-am forțat să mă duc la el și să-l iau de gât.

— Nu e o amenințare pentru tine. Chiar are nevoie de o slujbă. Familia pe care a lăsat-o acasă depinde de ea. O să te laud peste tot că ai ajutat-o.

Știam că îi place să facă pe eroul.

— Hilda chiar are nevoie de o asistentă. Bănuiesc că am putea să-i dăm o șansă. O să sun la departamentul de resurse umane s-o programeze pentru un interviu.

Nu voiam să risc.

— N-ai putea să îi dai o șansă și fără interviu, doar pe cuvântul meu? E isteță foc; a fost cel mai bun copreședinte pe care l-am avut. Și, cum a lucrat la Rollins, știe multe lucruri din domeniul tău. A lucrat la secția comercială.

— Rollins! Asta nu spune prea multe. Dacă e așa de bună, de ce au lăsat-o să plece?

Sperasem să nu fie nevoie să-i spun, dar nu aveam de ales.

— Șeful ei o hărțuia sexual.

El a început să râdă.

— E orb?

— Jackson! Ești rău.

— Serios, părul ăla de culoarea apei murdare, ochelarii oribili, ca să nu mai vorbesc de lipsa totală de gust la haine, a spus el, clătînând din cap.

Mă bucuram că nu o găsește atrăgătoare. Nu pentru că mi-ar fi păsat dacă are o aventură, ci pentru că nu voiam să pierd o prietenă din cauza asta. Iar dacă ar fi lucrat cu Hilda, ar fi fost protejată de orice situație jenantă din partea bărbaților de acolo. Mă simțeam bine că o ajut și că nu va mai fi niciodată traumatizată de cineva.

— Te rog, Jackson. M-ai face foarte fericită, iar tu ai face un bine.

— O să aranjez. Poate să înceapă luni. Dar tu trebuie să faci ceva pentru mine.

— Ce?

— Amână vizita mamei tale pentru luna următoare.

Mi s-a strâns inima.

— Abia aștepta să vină. Am cumpărat deja bilete la *Regele Leu*. Fetele ard de nerăbdare.

— Treaba ta. Dacă vrei să-ți angajez prietena, am și eu nevoie de un pic de liniște și pace. Când e mama ta aici, nu pot să mă relaxez. Pe urmă, abia a fost aici de ziua lui Tallulah.

— Bine. O s-o sun.

Mi-a zâmbit rece.

— A, și spune-i că ai anulat vizita fiindcă fetele vor să meargă la spectacol cu Sabine, nu cu ea.

— Nu e cazul să fii rău.

— OK. Nicio slujbă.

Am ridicat receptorul și am format numărul. Când am închis, cu inima grea de durerea pe care o simțisem în vocea mamei, a dat din cap aprobator.

— Bravo! Vezi? Oricum nu ai nevoie de altcineva în afară de mine. Eu sunt familia ta.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Eram încântată că am din nou o prietenă adevărată. Nu îmi dădusem seama cât de singură sunt, până să apară Amber. Manipularea ei a fost atât de subtilă și de lină, că n-am avut niciodată o cât de mică suspiciune.

N-a trecut mult și am început să ținem permanent legătura: ne trimiteam mesaje când se întâmpla ceva amuzant, vorbeam la telefon, luam masa împreună. Aș fi vrut s-o am în casă tot timpul. Mă pregăteam să ies ca să mă întâlnesc cu ea, când am auzit mașina lui pe alee. Cu stomacul strâns, m-am gândit o clipă să mă furișez pe ușa din spate, dar, când m-am uitat pe fereastră, el coborâse din mașină și vorbea cu șoferul nostru, Tommy. Rahat.

A trântit ușa și s-a apropiat de mine cu pași mari.

— De ce ai nevoie de Tommy în seara asta? Mi-a zis că o ia și pe Amber. Aveți de gând să vă faceți criță, ca două curve?

Am clătinat din cap.

— Sigur că nu. Un pahar sau două, dar nu vreau să conduc eu. Ea a fost așa de ocupată cu slujba, și am vrut o seară în care să mai vorbim. Știam că ieși în oraș cu clienții...

— Cina s-a anulat.

M-a studiat câteva clipe.

— Acum e subordonata mea, știi? Chiar nu e normal să fii prietenă cu ea. Dacă vă vede cineva împreună?

Am simțit cum îmi urcă fierbințeala de pe gât până pe față.

— A ajuns să fie ca o soră pentru mine. Te rog, nu-mi cere să renunț la prietenia cu ea.

— Sus! a comandat el.

Fetele făceau baie, deja le spuseseam „noapte bună”.

— Nu vreau să mă audă fetele. Va trebui să mă duc iar să le spun „noapte bună”.

El m-a luat de mână și m-a tras în biroul lui, m-a trântit de perete și a încuiat ușa. Și-a desfăcut fermoarul de la pantaloni și m-a împins să stau în genunchi.

— Cu cât rezolvi mai repede, cu atât mai repede pleci.

Lacrimi fierbinți de umilință au început să-mi curgă pe obraji, stricându-mi machiajul. Aș fi vrut să-l refuz, să-i spun cât de mult mă dezgustă, dar eram îngrozită. Cea mai mică rezistență opusă de mine ar fi putut avea ca rezultat apariția pistolului.

— Nu mai plânge! Îmi face greață.

— Îmi pare rău!

— Taci din gură și treci la treabă!

După ce am terminat, și-a băgat cămașa în pantaloni și și-a tras fermoarul.

— Ți-a plăcut și ție la fel de mult?

A râs.

— Apropo, arăți ca naiba! Ți s-a întins tot fardul.

A descuiat ușa și a plecat fără să mai spună o vorbă.

Am intrat în baie împleticindu-mă și m-am spălat puțin la ochi. I-am trimis mesaj lui Tommy să se ducă s-o ia pe Amber, și apoi să vină după mine. Nu voiam să mă vadă cineva așa.

Când am ajuns, în sfârșit, la bar și am văzut-o pe Amber așteptându-mă, nu-mi doream decât să-mi descarc sufletul în fața ei, să-i spun cum stau lucrurile în realitate. Prietenia cu ea îmi crease un sentiment atât de puternic de securitate, că eram gata să-i spun de ce întârzasem. Dar cuvintele nu-mi veneau. Și, oricum, ce ar fi putut ea să facă?

Atunci când se uita la mine cu ochii aceia strălucitori, întrebându-mă de căsnicia mea perfectă, îmi venea să-i spun adevărul gol-goluț. Dar ea nu mă putea ajuta, și nu câștigam nimic dacă eram sinceră. Așa că am făcut ce învățasem să fac cel mai bine: am împins realitatea într-un sertar din spatele creierului și m-am prefăcut că viața mea e la fel de minunată pe cât pare.

CINCIZECI ȘI OPT

În seara în care a venit Meredith să-mi spună că a descoperit că Amber nu e numele ei real, la început am crezut explicația ei, că a fost abuzată și că a trebuit să fugă de tatăl ei nebun. În fond, înțelegeam cum e să fii captivă. Dacă aș fi crezut că pot supraviețui și că Jackson nu ne-ar găsi, mi-aș fi asumat bucuroasă o altă identitate. Dar ceva din povestea ei îmi suna familiar. Folosise aceeași exprimare – „mi-e rușine să-ți spun” – când îmi povestise cum o hărțuise șeful ei. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai dubioasă mi se părea povestea ei. M-am hotărât să-mi ascult instinctul și să fac niște investigații, dar m-am prefăcut că o cred. Eu aveam motivele mele, dar Meredith credea că sunt nebună. A venit la mine a doua zi după confruntare.

— Nu mă interesează ce spune, Daphne. Nu poți să ai încredere în ea. E o impostoare. Mă întreb dacă are într-adevăr vreo soră.

Asta era, totuși, imposibil. Chiar dacă ar fi mințit despre toate celelalte, trebuia să aibă o soră. Nu puteam să cred că cineva ar putea fi așa de crud, încât să pretindă că a suferit la fel ca mine și să inventeze povești cu o soră care s-a luptat cu această boală cumplită. Ar însemna că e un monstru. Iar prietena mea cea mai bună nu putea fi un monstru.

— Eu o cred. Nu toată lumea are posibilitățile noastre. Uneori minciuna e singura variantă.

A clătinat din cap.

— E ceva foarte în neregulă cu ea.

— Ascultă, Mer. Știu că tu încerci doar să mă protejezi. Dar eu o cunosc pe Amber. Durerea pe care o simte pentru sora ei e sinceră. A avut o viață grea, și eu înțeleg asta. Te rog, ai puțină încredere în judecata mea.

— Eu cred că faci o greșală, dar e alegerea ta. Sper că spune adevărul, de dragul tău.

După ce a plecat, am dat fuga în dormitor, am deschis sertarul de la noptieră și am scos țestoasa de sticlă pe care mi-o dăruise Amber. Am apucat-o cu vârful degetelor și am pus-o într-o pungă de plastic. Mi-am strâns părul în coadă, mi-am tras o șapcă peste ochi, apoi mi-am pus o pereche de blugi și un tricou. Am plecat doar cu portmoneul și cu telefonul cu cartelă pe care îl cumpărasem cu câteva luni în urmă. Am parcurs pe jos cei trei kilometri până în oraș. Taxiul pe care îl comandasem mă aștepta în fața băncii de pe Main Street, așa că am sărit

pe bancheta din spate.

— Trebuie să ajung în Oxford. La adresa asta, vă rog.

I-am întins hârtiuța și m-am lăsat în jos pe banchetă, uitându-mă în jur să mă asigur că nu mă vede vreun cunoscut. Minteă îmi zbura cu repeziciune gândindu-mă la implicațiile pe care le-ar putea avea descoperirile lui Meredith, și mă simțeam rău. Era posibil ca toată relația noastră să fie construită pe o minciună? Se folosea de mine pentru bani sau voia să pună mâna pe soțul meu? Stai ușor, mi-am spus. Așteptăm și vedem.

Patruzeci de minute mai târziu, taxiul a oprit în fața unei clădiri din cărămidă.

— Mă puteți aștepta?

I-am dat o bancnotă de o sută de dolari.

— Nu stau mult.

— Sigur, doamnă.

Am urcat la etajul al patrulea și am găsit ușa pe care scria „Hanson, detectiv particular”. Descoperisem agenția pe internet, folosindu-mă de computerul de la bibliotecă. Am intrat într-un hol mic și gol. Nu era nimeni la recepție, dar s-a deschis o ușă din spate și a ieșit un bărbat. Era mai tânăr decât mă așteptam, prezentabil și destul de drăguț. Mi-a zâmbit și a venit spre mine cu mâna întinsă.

— Jerry Hanson.

I-am strâns mâna.

— Daphne Bennett, am spus eu.

Erau slabe șanse să-l cunoască pe Jackson sau pe altcineva din cercul nostru, dar nu voiam să risc.

L-am urmat într-o încăpere plăcută, decorată în culori vii. În loc să se așeze la birou, s-a apropiat de unul dintre fotolii și mi-a făcut semn să mă așez vizavi de el.

— Cu ce vă pot ajuta? Păreați cam tulburată când am vorbit la telefon.

— Trebuie să aflu dacă o persoană care mi-a devenit foarte apropiată este cine spune că e. Am amprentele ei.

I-am întins punga.

— Puteți afla cui îi aparțin?

— Aș putea să încerc. O să verific mai întâi cazierile. Dacă nu o găsesc acolo, aș putea apela la niște băieți care pot accesa baze de informații unde pot exista date personale păstrate de angajatori.

I-am întins ziarul cu fotografia ei. Îi încercuisem fața.

— Nu-mi dau seama dacă asta vă poate ajuta. Spune că e din Nebraska, dar nu știu dacă e adevărat. Cam cât va dura până veți afla ceva?

A ridicat din umeri.

— N-ar trebui să dureze mai mult de câteva zile. Dacă găsim ce trebuie, vă fac un raport complet. Să spunem miercuria viitoare, ca să fim mai siguri.

M-am ridicat.

— Mulțumesc mult! Dați-mi un mesaj dacă durează mai mult, dacă nu, ne vedem miercuri. La prânz e bine?

A dat din cap.

— Da, merge. Doamnă Bennett, aveți grijă de dumneavoastră, bine?

— Nicio grijă. O să am.

Am coborât scările, simțind că explodez dacă nu mă mișc. Mi-am adus aminte de toate conversațiile noastre intime, de părțile din suflet pe care i le împărtășisem. „Julie. Draga mea Julie. Dacă a făcut ceva să-și bată joc de memoria surorii mele, nu știu cum aș reacționa. Poate totuși e o neînțelegere”.

M-am întors la taxi și am plecat acasă. Acum nu aveam altceva de făcut decât să aștept.

CINCIZECI ȘI NOUA

— Nu e bine, doamnă Bennett, a sus Jerry Hanson, împingând dosarul gros spre mine. Aveți destul de mult de studiat. Eu ies puțin să-mi iau o cafea. Mă întorc peste o jumătate de oră să discutăm.

Am dat din cap, deja captivată de dosar. Primul lucru pe care l-am văzut era un articol dintr-un ziar cu fotografia lui Amber. Ochii erau machiați strident cu creion negru și părul era blond platinat. Părea sexy, dar dură. Numai că n-o chema Amber. O chema Lana. Lana Crump. Am citit articolul, apoi m-am uitat pe celelalte documente. Îmi tremurau mâinile când am pus la loc ultima pagină. Transpirasem și eram amețită de atâta trădare. Era mult mai grav decât îmi închipuisem. Inventase tot. Nu existaseră niciun tată abuziv, nicio soră bolnavă. O lăsasem să intre în viața mea, în viața copiilor mei, o lăsasem să se apropie de mine și îi spusese lucruri pe care nu le spusese nimănui. Ce proastă fusesem! Fusesem atât de orbită de suferința provocată de moartea lui Julie, că,

efectiv, invitasesem în viața mea șacalul.

Mă durea inima la propriu. Era o infractoare, o fugară. Iar ceea ce făcuse... arăta atâta lipsă de conștiință, de remușcare. Cum de n-am văzut asta?

Toată viața ei era în paginile astea. În mintea mea s-a conturat o nouă imagine. O fată amărâtă dintr-un oraș mic, consumată de invidie și de dorință: acaparatoare, rapace. Urzise un plan, iar când planul eșuase, își pusese în aplicare răzbunarea. Și acolo îi prostise pe toți, întorsese pe dos viața unei alte familii, o stricase iremediabil, după care fugise. Apoi își asumase o nouă identitate. M-a trecut un fior gândindu-mă la dispariția adevăratei Amber Patterson. Oare Lana fusese implicată? Acum înțelegeam de ce se ascundea mereu de aparatele de fotografiat. Îi era teamă că cineva care o cunoștea din vechea ei viață îi va vedea fotografia.

Ușa s-a deschis, și detectivul s-a întors.

— Cum s-a putut încurca o persoană ca dumneavoastră cu o astfel de individă?

Am expirat.

— Nu contează. Spuneți-mi, din ce am văzut aici, există un mandat de arestare pe numele ei. Ce s-ar întâmpla dacă aș suna la poliție?

El s-a rezemat de spătarul fotoliului, împreunându-și vârful degetelor.

— O rețin, sună la poliția din Missouri și o trimit acolo ca să fie judecată.

— Ce sentință primește pentru sperjur și mituirea unui jurat?

— Depinde de stat, dar este o infracțiune care în mod normal se pedepsește cu închisoare de cel puțin un an. Faptul că a fugit după ce a fost eliberată pe cauțiune se adaugă și el la pedeapsă.

— Dar ce a pățit bietul băiat? Asta nu contează?

El a ridicat din umeri.

— Nu poate fi considerată o infracțiune, deci, legal, nu. Dar sunt convins că judecătorul va avea în vedere intenția ei scandaloașă, indiferent dacă ea o recunoaște sau nu.

— Toate astea sunt confidentiale, nu?

A ridicat din sprâncene.

— Mă întrebați dacă sunt obligat să o reclam la poliție?

Am dat din cap.

— Eu nu sunt angajat la procuratură. Este raportul dumneavoastră, faceți ce vreți cu el.

— Mulțumesc! Hmm, nu are nicio legătură cu Amber, dar vreau să

mai faceți o investigație.

I-am spus despre ce e vorba, i-am dat un dosar și am plecat.

Am chemat un taxi și i-am cerut să mă ducă la bancă – la banca aflată la treizeci de kilometri de casa noastră, unde aveam un cont și o cutie de valori de care Jackson nu știa. M-am mai uitat o dată pe dosar, apoi l-am pus deoparte. Mi-a atras atenția o fotografie: o femeie care trebuie să fi fost mama lui Amber. Atunci mi-am dat seama ce altceva mai făcuse – iar așa am conștientizat, fără niciun dubiu, că Amber, adică Lana, e la fel de lipsită de conștiință ca Jackson. Revelația asta m-a eliberat. Însemna că pot să pun în practică planul care începuse să mi se contureze în minte.

Nu o s-o torn la poliție. Nu se va întoarce în Missouri ca să facă doi ani penibili de pușcărie. O să ispășească o pedeapsă pe viață chiar aici, în Connecticut.

ȘAIZECI

Dacă am învățat ceva trăind cu un psihopat abuziv, atunci am învățat cum să profiți la maximum de o situație rea. După ce mi-am revenit din tulburarea provocată de trădare, mi-am dat seama că Amber ar putea fi soluția pentru toate. Acum era limpede că se folosisese de mine ca să se apropie de Jackson. Mă manipulasă să-i obțin o slujbă și să poată fi lângă el în fiecare zi. Dar problema era că Jackson nu putea fi păcălit la fel de ușor ca mine. Și, oricât de șireată ar fi fost Amber, ea nu cunoștea decât jumătate din tot tabloul, nu știa cu adevărat ce îl face să vibreze, ce anume îl excită. Aici trebuia să intervin eu. O să-i servesc toate informațiile de care are nevoie pentru a reuși să-i întoarcă atenția lui obsesivă de la mine la ea. Puțin câte puțin, o s-o joc pe degete, așa cum m-a jucat ea.

Trebuia să-l fac să o dorească pe ea mai mult decât pe mine. Banii, puterea și planurile lui meticuloase îmi întăreau convingerea că singura mea scăpare era ca el să vrea să renunțe la mine. Până atunci, nu avusese niciun motiv s-o facă. Toate astea aveau să se schimbe. Mi-am spus că trebuie să pretind că m-a înșelat. Voiam s-o facă să creadă că în căsnicia noastră există o fisură și că Jackson poate fi ispitit.

Ne-am întâlnit în sâmbăta aceea la Barnes & Nobles, și, când s-a apropiat, aproape că n-am recunoscut-o.

— Uau! Arăți fantastic.

Părul ei nu mai avea culoarea aceea spălăcită, ci era de un splendid blond-cenușiu, sprâncenele se arcuiau perfect deasupra genelor dese și voluptuoase, cu ochii puși în valoare perfect de dermatograf. Pomeții conturați cu un *blush* doar atât cât trebuie și buzele date cu ruj lucios îi completau imaginea. Părea altă femeie. Nu pierduse vremea.

— Mersi! M-am dus la Sacks, acolo unde te machiază, și ei m-au ajutat. Nu puteam să merg la serviciu, într-un birou elegant din New York, arătând ca un șoarece de la țară.

Ce minciună, asta era machiaj Red Door, mai văzusem și eu! Mă întrebam de unde avusese bani.

— Ei, arăți superb!

După ce am stat puțin acolo, ne-am dus peste drum, la o cafenea, să luăm masa.

— Deci, cum merge treaba? Ți mai place și acum slujba? am întrebat-o eu.

— Da. Învăț atât de multe. Și îi sunt extrem de recunoscătoare lui Jackson că mi-a dat șansa să ocup postul lui Battley. Știu că nu i-a fost ușor, după ce a lucrat cu ea atâția ani.

Trebuia să recunosc, nu se trăda cu nimic. Nu știu cum făcuse asta, dar, când Jackson a venit acasă la câteva luni după ce Amber începuse să lucreze acolo și mi-a spus că Battley și-a dat demisia, am bănuیت că e mâna ei.

— A fost neprețuită. Așa de loială. Jackson nu mi-a spus de ce s-a hotărât să se pensioneze așa de repede. Tu știi?

A ridicat sprâncenele.

— Păi, era cam la limită cu vârsta, Daph. Cred că era mai obosită și mai tracasată decât lăsa să se vadă. Nu o dată a trebuit s-o acopăr.

S-a aplecat spre mine, conspirativ.

— Cred că am salvat-o de câteva ori de la concediere, când ștersese niște întâlniri importante din agenda lui Jackson. Din fericire, m-am prins la timp și am rezolvat.

— Ce noroc a avut!

— În fine, presupun că și-a dat seama că ar fi timpul. Cred că era pregătită să stea mai mult cu nepoții ei.

— Sunt convinsă, dar să lăsăm serviciul. Ce se întâmplă în viața ta? E vreun băiat drăguț la birou?

A clătinat din cap.

— Nu prea. Încep să mă întreb dacă voi găsi vreodată pe cineva.

— Ai luat în considerare vreo agenție de matrimoniale?

— Nu. Nu sunt de acord cu chestiile astea. Eu cred în destin.

Sigur că da!

— Înțeleg. Vrei povestea clasică, un băiat și o fată se întâlnesc și se plac.

A zâmbit.

— Da. Ca tine și Jackson. Cuplul perfect.

Am râs puțin.

— Nimic nu e perfect.

— Voi doi faceți ca mariajul să pară simplu, cu siguranță. Se uită la tine ca și cum sunteți și acum în luna de miere.

Acum era momentul s-o fac să creadă că sunt probleme în paradis.

— Nu și în ultima vreme. N-am mai făcut sex de două săptămâni.

Am lăsat ochii în pământ.

— Scuză-mă... Sper că nu te deranjează să-ți vorbesc despre asta.

— Sigur că nu, pentru asta există prietenii.

A început să învârtă paiul din pahar.

— Sunt convinsă că e doar obosit, Daph. A fost o nebunie la serviciu.

Am oftat.

— Amber, dacă îți spun ceva, îmi promiți să nu mai zici nimănui?

S-a aplecat spre mine.

— Sigur.

— M-a mai înșelat o dată.

Am văzut încântarea din ochii ei înainte să apuce s-o ascundă.

— Glumești? Când?

— Chiar după ce s-a născut Bella. Eu încă mai aveam niște kilograme în plus, și eram tot timpul obosită. Avea o clientă – era tânără și frumușică și îi sorbea fiecare vorbă. Am întâlnit-o la o întrunire mondenă și, din felul în care se uita la el, mi-am dat seama că e o problemă.

Și-a lins buzele.

— Cum ai aflat?

Acum începusem să fabulez din mers.

— I-am găsit chiloții în apartament.

— Vorbești serios? O ducea în apartamentul vostru din New York?

— Da. Cred că i-a lăsat ea acolo intenționat. Când l-am întrebat, a fost distrus. M-a implorat să-l iert. Mi-a spus că se simțise atât de ignorat fiindcă petreceam mult timp cu copilul, iar ea îl tot lăuda. A recunoscut că i-a fost greu să reziste adorației ei.

— Uau! Trebuie să fi fost așa de greu pentru tine. Dar cel puțin v-ați

revenit. Păreți foarte fericiți. Și trebuie să apreciezi că nu te-a mințit.

Vedeam bine cum i se învârt roțițele în creier.

— Cred că i-a părut într-adevăr rău. A jurat că nu se va mai întâmpla niciodată. Dar acum văd aceleași semne ca atunci. Lucrează mereu până târziu, nu vrea să facem sex și pare absent. Sunt convinsă că este vorba despre o femeie.

— N-am văzut nimic suspect la birou.

— Nu e nicio femeie care să stea pe lângă el mai mult ca de obicei?

A clătinat din cap.

— Nu îmi vine în minte niciuna. Dar o să stau cu ochii pe el pentru tine și îți spun dacă e ceva pentru care să-ți faci griji.

Eram convinsă că o să stea cu ochii pe el – și poate nu doar cu ochii.

— Mulțumesc, Amber! Mă simt mult mai bine știind că ești acolo și ai grijă de mine.

Și-a pus palma pe mâna mea și s-a uitat la mine cu un aer ferm.

— Aș face orice pentru tine. Trebuie să ne susținem una pe alta. Suntem surori de suflet, corect?

I-am strâns și eu mâna și i-am zâmbit.

— Corect.

ȘAIZECI ȘI UNU

A fost ușor de aranjat. El abia aștepta să vadă *Hamlet* și știam că nu vrea să piardă prețiosul bilet pe care îl avea în plus. Bella nu era chiar bolnavă, dar eu m-am eschivat intenționat, sperând să o invite pe Amber. Era furios că nu venisem. Telefonul meu a sunat la miezul nopții.

— Să nu mai faci asta niciodată, auzi?

— Jackson, ce s-a întâmplat?

— Voiam să vii cu mine în seara asta. Aveam planuri cu tine.

— Bella avea nevoie de mine.

— Eu aveam nevoie de tine. Data viitoare, când vei renunța la un plan, o să suporti consecințe serioase. Ai priceput?

Se pare că Amber n-avea nici cea mai vagă idee de proasta lui dispoziție. M-a sunat a doua zi dimineață, să-mi spună exact cuvintele potrivite.

— Alo?

— Bună, Daph, eu sunt.

— Bună! Cum a fost piesa?

Foșnet de hârtii la celălalt capăt al firului.

— Minunată. Prima mea piesă pe Broadway. Am fost în extaz de la început până la sfârșit.

Rolul ăsta al ei de micuța Pollyanna începea să mă cam plictisească.

— Mă bucur. Și, ce faci?

— A, bine. Voiam doar să-ți spun că s-a terminat târziu și că am rămas la apartament.

— Da?

Mi-am compus o voce care să pară oarecum bănuitoare.

— Jackson a insistat, mi-a spus că e o prostie să mă mai duc acasă, din moment ce trebuie să mă întorc dis-de-dimineață. Am luat cearșafurile din camera de oaspeți și le-am dus la spălător, ca să știe menajera că trebuie schimbate.

O mișcare isteță. Nu putea să-mi spună direct că a dormit în camera de oaspeți, întrucât ar fi dat de bănuiră că există totuși posibilitatea să se fi culcat cu soțul meu, dar, așa, mă lăsa să înțeleg că nu s-a întâmplat nimic.

— Ești foarte drăguță. Mersi!

— Și am împrumutat de la tine costumul roșu Armani, cel cu nasturi aurii. Sper că nu te superi. Îți dai seama că nu aveam schimburi la mine.

Am încercat să-mi imaginez ce aș fi simțit dacă o consideram în continuare prietena mea. M-ar fi deranjat?

— Sigur că nu mă supăr. Pun pariu că îți vine perfect. Ar trebui să-l păstrezi.

Las-o să vadă că pentru mine nu înseamnă nimic, că soția lui Jackson are atât de multe, că își permite să-i dea haine, ca și cum n-ar fi mai valoroase decât o pereche de mănuși. Am auzit-o la capătul firului inspirând adânc, de uimire.

— N-aș putea. E un costum de două mii de dolari!

Oare am sesizat o urmă de reproș în vocea ei? M-am forțat să râd.

— L-ai căutat pe Google?

Un lung moment de tăcere.

— Mmm, nu. Daphne, ești supărată? Eu cred că te-am supărat. Știam că nu trebuie să mă duc. Doar că...

— Ei, hai, am glumit cu tine! Mă bucur că te-ai dus. M-ai scăpat de o belea. Nu-i spune lui Jackson, dar mie Shakespeare mi se pare plicticos.

Nu era adevărat, dar știam că ea va folosi mica dezinformare în avantajul ei.

— Am vorbit serios cu costumul. Te rog, vreau să-l iei tu. Am mai multe haine decât pot îmbrăca. La ce sunt buni prietenii?

— Bine, dacă zici tu. Ascultă, trebuie să fug. Jackson are nevoie de mine.

— Sigur. Înainte să pleci, ești liberă sâmbătă? Am invitat câțiva prieteni la masă, și mi-ar plăcea să vii și tu. Vreau să-ți prezint pe cineva.

— Da? Pe cine?

— E vorba despre un tip de la club, care, din întâmplare, e singur și perfect pentru tine, cred eu.

Îl invitase pe Gregg Higgins, un copil de bani gata. Avea vreo douăzeci și ceva de ani și arăta extrem de bine, ceea ce era un noroc pentru el, în condițiile în care în cap n-avea mare lucru. Tatăl lui abandonase speranța că într-o zi va prelua afacerea familiei, dar îi dăduse un birou mare și un titlu, și îl lăsa să-și petreacă zilele luând prânzuri lungi la care clienții să se simtă bine. Ar fi fost ca un boț de lut în mâinile lui Amber, și n-ar mai fi plecat de pe capul ei, iar eu voiam ca Jackson să vadă asta. Nu juca nici pe departe în aceeași ligă cu Jackson, așa că nu-mi făceam probleme că i-ar putea distra atenția lui Amber, dar va fi irezistibil pentru ea la momentul acesta – biletul ei pentru club, pentru evenimente mondene și unul care s-o răsfete până avea să își atingă obiectivul suprem. M-am gândit că și ea e destul de isteasă ca să-și dea seama că un pic de competiție va fi utilă pentru a-i stârni interesul lui Jackson.

Vocea ei era caldă acum.

— Sună interesant. La ce oră trebuie să vin?

— Începe la șase, dar tu poți să vii un pic mai devreme. Ce-ar fi să vii pe la prânz, să stăm puțin la piscină până pe la două, și apoi ne pregătim. Îți aduci hainele și pe urmă faci un duș și te îmbraci aici. De fapt, n-ai vrea să dormi aici?

— Fantastic, mersi!

Voiam s-o vadă Jackson în costum de baie, și, după felul în care ridicase miza în ultimul timp, știam că va apărea ca una care a coborât direct din paginile catalogului *Victoria's Secret*.

Am încheiat convorbirea, mi-am luat racheta de tenis și am plecat. Mă întâlneam cu Meredith, să facem o partidă de dublu. Relația noastră încă era puțin încordată, după confruntarea cu Amber. Știam că Meredith era supărată pe mine din cauză că înghițisem povestea lui Amber, cu fuga ei de tatăl abuziv, dar, când văzuse că rămân neclintită în decizia mea, abandonase subiectul. Nu-mi plăcea deloc că prietenia noastră era

victima planului meu, însă, pentru prima oară după zece ani, aveam un licăr de speranță. Nu aveam de gând să las ceva să-mi stea în cale.

*

Am mâncat o tonă de carbohidrați săptămâna care a urmat. Prăjituri, biscuiți, chipsuri. Jackson plecase într-o călătorie de afaceri, așa că nu mă putea opri. Fetele au fost încântate să aibă în casă niște mâncare nesănătoasă. În mod normal, el inspecta zilnic frigiderul și dulapurile și arunca tot ce semăna cât de cât cu un produs fast-food. A trebuit să le pun pe fete să jure că păstrează secretul și chiar să ascund produsele de Sabine, care, la un moment dat, dăduse fuga la Jackson să-i spună că o ținusem pe Tallulah până târziu într-o seară, să ne uităm la un film. Dar ieri insistasem să-și ia vreo două zile libere, iar bucuria ei cântărise mai mult decât simțul datoriei.

Voiam să fiu sigură că pun pe mine câteva kilograme până sâmbătă, ca Jackson să observe că Amber arată mult mai bine decât mine în costum de baie. E uimitor cât de repede te îngrași atunci când ești obișnuit să mănânci mai puțin de o mie două sute de calorii pe zi. Eram la al paisprezecelea jurnal alimentar – Jackson îl verifica în fiecare zi, când venea acasă, și le păstra pe celelalte așezate frumos în șifonierul lui, ca suvenir care demonstra controlul pe care îl deține asupra mea. Din când în când mai treceam în jurnal și câte un aliment care nu era pe lista celor aprobate – era prea inteligent ca să creadă că respect întotdeauna dieta. În zilele acelea, stătea și se uita la mine cum alerg opt kilometri pe bandă în sala noastră de sport, ca să recuperez. Încă nu mă hotărâsem dacă voi trece totuși ceva în jurnal săptămâna asta sau dacă voi pretinde că premenopauza e de vină pentru kilogramele adunate. Ideea că fertilitatea mea e în declin ar face-o pe Amber mult mai atrăgătoare, în comparație cu mine.

Uitasem ce gust are zahărul. Vineri aveam o burtică frumoasă și tot corpul era un pic durduliu. Am pus toate ambalajele și toate cutiile într-un sac și le-am dus cu mașina la groapa de gunoi. Când s-a întors vineri seara, bucătăria era din nou impecabilă. Trecuse puțin de ora nouă când i-am auzit mașina în garaj. Am luat telecomanda și am închis televizorul. Am scos friptura de rață de la cuptor și i-am pregătit o farfurie pe insulă.

A intrat în bucătărie când îmi turnam un pahar de pinot noir.

— Bună, Daphne!

A făcut semn cu capul spre farfurie.

— Am mâncat în avion. Poți să o pui deoparte.

— Cum a fost zborul?

A luat paharul de vin și a sorbit din el.

— În regulă, fără evenimente.

S-a încruntat.

— Să nu uit, am verificat lista Netflix. Am văzut că te-ai uitat la niște filme de duzină. Parcă vorbiserăm ceva despre asta.

Uitasem să șterg istoricul. Fir-ar!

— Cred că au intrat automat, după ce m-am uitat cu fetele la biografia lui Lincoln. Probabil că am lăsat Netflix-ul deschis.

El s-a uitat la mine și a tușit.

— Fii mai responsabilă data viitoare! Nu mă face să renunț la abonament.

— Sigur!

Mi-a cercetat fața cu atenție, mi-a pus mâna pe obraz și a apăsat.

— Ți s-au declanșat iar alergiile?

Am clătinat din cap.

— Nu cred, de ce?

— Pari umflată. Nu ai mâncat zahăr, nu?

A deschis dulapul în care era coșul de gunoi și s-a uitat în el.

— Nu, sigur că nu.

— Adu jurnalul!

Am fugit sus și l-am luat. Când m-am întors la bucătărie, el verifica dulapurile.

— Poftim!

Mi l-a smuls din mână, s-a așezat și l-a citit, urmărind cu degetul fiecare cuvânt.

— Aha! Ce-i asta?

Mi-a arătat însemnarea de ieri.

— Un cartof copt.

— Țsta se transformă în zahăr. Știi asta. Dacă vrei să fii scroafă și să mănânci cartofi, ai grijă să fie cartofi dulci. Măcar au o valoare nutrițională mai mică.

M-a măsurat din cap până în picioare.

— Îmi provoci greață. Scroafă grasă!

— Tati?

Tallulah stătea în ușă. S-a uitat la mine cu îngrijorare în ochi.

— Vino să-i dai lui tati o îmbrățișare! Tocmai îi spuneam lui mami să nu se mai îndoape. Nu vrei să ai o mamă grasă, nu?

— Mami nu e grasă, a spus ea cu vocea tremurată.

S-a uitat la mine și s-a strâmbat.

— Scroafă idioată! Spune-i fiică-tii că trebuie să ai grijă ce mănânci!
— Tati, încetează! a strigat Tallulah, plângând de-acum.
Și-a aruncat brațele în aer.
— Mă enervați amândouă! Mă duc în birou. Culc-o pe plângăcioasă, și pe urmă vino în birou!
Apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:
— Dacă tot ești mereu așa de flămândă, îți dau eu ceva să sugi.

ȘAIZECI ȘI DOI

Amber a întins mâna spre sticla cu loțiune de bronzare și și-a turnat în palmă. După ce și-a aplicat-o pe brațe și pe față, mi-a întins recipientul.

— Mă dai și pe mine pe spate?

Am luat sticla și am simțit damful de cocos când mi-am frecat palmele.

— Vrei să mergem să stăm pe banca din piscină?

Era teribil de cald și voiam să mă răcoresc.

— Sigur.

Costumul ei de baie era, practic, pornografic – nu trebuia decât să se așeze într-o anumită poziție, și își arăta toți nuri. Mă bucuram că Tallulah și Bella ieșiseră în oraș cu Surrey. Era limpede că nu ratase nicio oră de sport, cu toate că petrecea mult timp la birou, lucrând cu Jackson. Nu-mi dădeam seama cum reușea. Eu mă îmbrăcasem intenționat cu un costum de baie întreg, care se mula pe corp și lăsa să se vadă burtica pe care o căpătasem.

Am stat una lângă alta pe treapta de la capătul mai puțin adânc al piscinei. Apa era perfectă la douăzeci și nouă de grade și te simțea minunat. M-am uitat la vasta întindere de ape albastre și la plajă, și m-am relaxat inspirând adânc aerul sărat.

Jackson a ieșit afară să-și facă turele zilnice de bazin.

— Bună, fetelor, sper că v-ați dat cu cremă de protecție! Sunt orele cele mai fierbinți.

Am zâmbit.

— Eu da, dar Amber, aici de față, e plină de ulei bronzant.

Ea și-a îndreptat spatele, scoțându-și pieptul înainte, pentru un maximum de efect.

— Îmi place să mă bronzez.

— Asta fiindcă ești prea tânără, și nu știi că soarele îți face riduri, am spus eu.

Jackson s-a dus la platforma de sărituri și m-a uimit când s-a întors și a executat un salt perfect cu spatele. Voia să epateze? Când a revenit la suprafață, Amber a bătut din palme.

— Bravo, felicitări!

El a înotat spre marginea piscinei, a ieșit și a făcut o mică plecăciune.

— N-a fost mare lucru.

— Vino să stai cu noi un minut! i-am spus eu.

El și-a luat un prosop din dulapul aflat în spatele barului și s-a așezat pe unul dintre șezlongurile cu saltea din fața noastră.

— Am puțin de lucru înainte de petrecere.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat Amber.

Jackson a zâmbit.

— Nu, nu. E ziua ta liberă. Nu fi caraghioasă. Pe urmă, Daphne m-ar uicide dacă te-aș pune la treabă.

— Exact. Azi ești musafir.

— Mi-e cald tare, mă duc să mă ud puțin.

S-a împins de pe bancă și s-a scufundat în apă. Ochii mei erau pe Jackson, care se uita la Amber cum înoată spre trepte și iese din apă, oferindu-i posibilitatea să îi vadă din primul rând trupul ud și costumul transparent.

— A fost grozav! a spus ea, uitându-se în ochii lui.

Devenise chiar tupeistă.

— Ei, trebuie să mă apuc de treabă, a spus Jackson și a intrat în casă.

Amber s-a întors la mine și s-a așezat din nou.

— Mulțumesc că m-ai invitat să vin azi! E un adevărat răsfăț.

Mă credea idioată?

— Deci când vin invitații?

— Pe la șase. Putem să ne relaxăm vreo două ore și pe urmă facem un duș și ne îmbrăcăm. Am rugat-o pe Angela să vină la trei să ne facă părul.

Aveam mai multe în plan pentru după-amiaza aceea, pentru că voiam să-i arăt toate avantajele pe care le pot aduce banii lui Jackson.

— Ce bine! Îți face mereu părul?

— Doar când avem musafiri sau când mă duc la un eveniment special. E angajata noastră, așa că atunci când am nevoie de ea, lasă totul baltă.

Ochii ei au căpătat o privire în care am recunoscut ciuda, dar și-a revenit rapid.

— Uau!

— Sigur, eu mă străduiesc s-o anunț din timp. Nu vreau să stric intenționat planurile altcuiva.

— Cina de azi are ceva special?

Mi-am întins picioarele.

— Nu chiar. Vor fi trei cupluri de la club și Gregg, tipul pe care vreau să-l cunosti.

— Spune-mi mai multe despre el!

— Are vreo douăzeci și ceva de ani, părul blond-roșcat și ochii albaștri. Băiat frumos, cum îți place ție.

Am râs.

— Cu ce se ocupă?

— Tatăl lui deține Carvington Accounting. Lucrează în afacerea familiei. Au o groază de bani.

Acum îi captasem atenția.

— Nu știu dacă va fi interesat de mine. Probabil e obișnuit cu fete din familii importante și bogate.

Rolul penibil pe care îl juca începea să mă plictisească. Am ridicat capul și le-am văzut pe cele două maseuze intrând pe terasă.

— Am o surpriză pentru tine.

— Ce?

— O să ne facem un masaj lung și plăcut.

— Să nu-mi spui că și ele sunt angajate permanent? m-a întrebat Amber.

— Nu. Lucrează cu jumătate de normă. Jackson și cu mine n-am putea supraviețui fără cel puțin două masaje pe săptămână.

Nu era adevărat, dar voiam să moară de invidie.

După-amiaza a trecut într-o moleșeală plăcută. După un masaj de o oră, m-am relaxat cu o baie, timp în care Amber era coafată; apoi a stat de vorbă cu mine când Angela m-a coafat. La trei și jumătate eram cu paharele în mână și stăteam pe verandă, admirând golful. Peste câteva ore avea să înceapă etapa a doua din planul meu.

*

La ora șase eram cu toții pe verandă la un cocktail, iar Gregg, așa cum anticipasem, era grămadă peste Amber. Nu mă puteam abține să nu o compar pe fata care venise pentru prima oară la întrunirea comitetului cu femeia calmă și sigură de sine de azi. Cine ar fi văzut-o acum pentru prima oară nu s-ar fi gândit nicio clipă că locul ei nu e acolo. Totul îți sugera bani și rafinament. Până și rochia ei dreaptă și pensată în talie de

la Marc Jacobs era la milioane de ani distanță de piesele vestimentare cumpărate de la L.L. Bean.

M-am apropiat de ea și de Gregg.

— Văd că ai făcut cunoștință cu Amber.

El mi-a zâmbit larg.

— Unde ați ținut-o ascunsă? Nu am văzut-o la club.

I-a aruncat o privire de cunoscător.

— Mi-aș fi amintit.

— Nu sunt membră a clubului, a spus ea.

— Atunci va trebui să vii acolo ca invitata mea.

S-a uitat la paharul ei gol.

— Pot să-ți mai aduc unul?

Ea i-a pus mâna pe braț.

— Mulțumesc, Gregg! Ești așa gentleman! Vin cu tine.

Gregg îi pusese mâna pe spate în timp ce se îndreptau spre bar, iar eu m-am uitat să văd dacă Jackson îi urmărește. Ochii lui aveau privirea unui proprietar care spunea: „Faci pipi pe peluza mea”. Planul dădea deci rezultate.

M-am apropiat de el.

— Se pare că Amber și Gregg se înțeleg de minune.

Eu înțelegeam bine că se joacă doar cu el, dar Jackson nu vedea decât feromonii care țâșneau din Gregg.

— Poate să-și găsească un bărbat mai bun decât idiotul ăsta.

— Nu e idiot. E un tânăr foarte drăguț. Nu și-a luat ochii de la ea toată seara.

Jackson și-a băut restul de whisky dintr-o singură înghițitură.

— E prost ca noaptea.

Când ne-am așezat la masă, Gregg era îndrăgostit de-a binelea. Amber deja îl juca pe degete. Nu trebuia decât să pară însetată, că el îi și făcea semn ospătarului să-i aducă de băut. Nici celorlalte femei nu le-a scăpat asta.

Jenka, o brunetă frumoasă, măritată cu un partener de golf de-ai lui Jackson, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Nu ai nicio emoție? O fată ca asta să stea chiar în fața biroului lui, zilnic? Știu că te iubește, dar până la urmă e bărbat.

Am râs.

— Am încredere necondiționată în Jackson, iar Amber e prietena mea. Ea părea sceptică.

— Dacă zici tu. Eu nu l-aș lăsa niciodată pe Warren să-și angajeze o

asistentă care să arate așa.

— Ești prea suspicioasă, draga mea. Nu am de ce să îmi fac griji în privința asta.

Gregg a fost ultimul care a plecat. I-a dat lui Amber un pupic cast pe obraz.

— Ne vedem duminică. Vin să te iau la prânz.

După ce a plecat, m-am întors spre ea.

— Duminică?

— M-a invitat să iau masa cu el la club, după care să vedem *Pisica pe acoperișul fierbinte*, la Playhouse.

— Ce frumos! Ei, sunt terminată. Mergem la culcare?

A dat din cap.

I-am oferit camera de vizavi de noi. Voiam ca Jackson să știe că e în apropiere.

Era în pat când am intrat în dormitor.

— O seară frumoasă, nu? am spus eu.

— Cu excepția dobitocului ăluia de Gregg. Nu înțeleg de ce l-ai invitat, a bombănit Jackson.

— Amber s-ar fi simțit prost fără un însoțitor. E destul de drăguț. Doar că bea cam mult.

— Cam mult? E un bețiv. Detest oamenii care nu se pot controla.

M-am strecurat sub așternut.

— Amber are întâlnire cu el duminică.

— E prea inteligentă pentru el.

— Ei, se pare că îl place.

Bun. Era gelos.

— Dacă n-ar avea un tată bogat, ar sta într-o garsonieră sau în garajul cuiva.

— Jackson, vreau să te rog ceva.

S-a ridicat în fund și a aprins lumina.

— Ce?

— Tu știi cât de mult îmi lipsește Julie. Amber mi-e ca o soră, o prietenă cum nu voi mai avea vreodată. Interesul tău față de ea pare mai mult decât profesional.

A ridicat vocea.

— Ia stai puțin! Când ți-am dat eu vreodată motiv să fii geloasă?

I-am atins brațul cu delicatețe.

— Nu te supăra. Nu te acuz de nimic. Dar eu văd cum se uită la tine. Te adoră. Și cine o poate condamna pentru asta?

Oare suna convingător?

— Pur și simplu, n-aș vrea să se întâmple nimic între voi. Oricine poate greși. Amber e singura mea prietenă adevărată. Dacă o să simți că ești atras de ea, te rog, nu ceda. Atât vreau să spun.

— Nu fi caraghioasă! Nu mă interesează nicio altă femeie.

Dar eu cunoșteam privirea aceea. Hotărârea din ochii lui. Nu-i spunea nimeni lui Jackson Parrish ce are voie și ce nu.

ȘAIZECI ȘI TREI

Duplicitatea mi se potrivea. Toți anii aceia în care trăisem cu Jackson mă învățaseră câte ceva. Uneori era greu, știind că Amber crede că ea e așa de deșteaptă, iar eu așa de proastă, dar până la final va fi meritat tot efortul. A fost o tortură weekendul acela când a stat cu mine și cu fetele la casa de pe lac. Detestam să mă duc în casa aceea, punct. De la mama mea până acolo făceai fix o oră cu mașina, iar el nu mă lăsa s-o invit. Alesese casa exact din acest motiv – ca s-o facă pe mama să creadă că sunt așa de preocupată de propria persoană, că nici nu-mi trece prin cap s-o invit și pe ea. Era mult prea mândră ca să ceară voie să vină. Dar invitarea lui Amber era necesară pentru planul meu. Acela a fost weekendul în care i-am oferit pontul vital, pe care speram să-l folosească – faptul că Jackson își dorea cu disperare un fiu, iar eu nu i-l puteam oferi. I-am dat și cheia de la apartamentul din New York, știind că nu va trece mult până va găsi un pretext pentru a o folosi.

Când am primit vineri dimineață mesajul de la ea, în care mă întreba dacă e OK să stea în weekend în apartamentul din New York, m-am gândit la un plan. Jackson lucrase toată săptămâna în casa de pe lac și ne făcuse viața mizerabilă mie și fetelor. Nu se abătea de la program nici măcar în vacanță. Când el nu era acolo, noi stăteam toată ziua pe malul lacului, mâncam ce voiam și rămâneam până târziu să ne uităm la filme. Dar, când era și el, prânzul se lua la douăsprezece, cina la șapte, iar fetele erau în pat la opt. Fără fast-food, doar bio și sănătos. Trebuia să-mi ascund cărțile de pe noptieră și să le înlocuiesc cu cele alese de el pentru săptămâna respectivă.

Numai că săptămâna aceea am făcut câteva mărunțișuri ca să-l irit. Am intrat în casă după înot cu machiajul scurs sub ochi, am stat ciufulită, am lăsat firimituri pe dulap. Vineri mi-am dat seama că e gata

să-și piardă cumpătul. Abia terminaserăm de mâncat, iar eu am avut grijă să rămân cu o frunză de spanac între dinții din față.

S-a uitat la mine cu dezgust.

— Ești o scroafă! Ai o chestie verde imensă între dinți.

Am deschis gura și m-am aplecat spre el.

— Unde?

— Ahh! Du-te și uită-te în oglindă!

A clătinat din cap.

Când m-am ridicat, m-am lovit intenționat de masă, și farfuria mea a căzut zăngănind pe podea.

— Uită-te pe unde mergi!

M-a măsurat din cap până în picioare.

— Te-ai îngrășat?

Chiar mă îngrășasem – cinci kilograme. Am ridicat din umeri.

— Nu știu. N-avem cântar aici.

— O să aduc unul săptămâna viitoare. Pentru numele lui... Ce naiba faci tu când nu sunt eu aici? Te îndopi cu porcării?

Am luat farfuria de jos și m-am dus la chiuvetă, lăsând intenționat pe jos o felie de castravete.

— Daphne!

Mi-a arătat-o cu degetul.

— Hopa, scuze!

Am clătit farfuria și am așezat-o în mașina de spălat – în poziție greșită.

— A, Jackson! Familia Lane o să ia cina la noi diseară.

Știam că asta va fi picătura care umple paharul. Vecinii noștri locuiau în restul anului în Woodstock și, ca orientare politică, erau ceva mai de stânga decât Marx. Jackson nu suporta nici să stea în aceeași încăpere cu ei.

— Vorbești serios?

A venit în spatele meu, m-a luat de umeri și m-a întors. Fața lui era la câțiva milimetri de mine.

— Am avut foarte multă răbdare cu tine săptămâna asta, te-am suportat așa, neîngrijită, cu tâmpeniile pe care le faci prin casă. Deja e prea mult.

M-am uitat în podea.

— Sunt o proastă. Am crezut că săptămâna asta o să fii plecat. Am încurcat datele. Îmi pare așa de rău!

El a oftat zgomotos.

— În cazul ăsta, o să fiu plecat. Azi plec acasă.

— Am stabilit să spele covoarele în weekendul acesta. N-ar fi bine să stai acolo, cu toate chimicalele alea.

— Rahat! Atunci o să mă duc la apartament. Oricum trebuie să trec pe la birou. Mersi că ai făcut iar o varză!

A plecat ca o vijelie în dormitor, să-și facă bagajul.

Mâine dimineață urma să-i trimit lui Amber un mesaj pe care „intenționasem” să i-l trimit de azi – informând-o că Jackson o să vină în apartament, așa că ea nu putea să stea acolo. Hotărâsem să îi spun că uitasem să apăs tasta „trimite” și că sper că nu s-a speriat când s-a pomenit cu el acolo.

Am intrat în dormitor, l-am aruncat pe jos pe *Ulise* și am pus în loc cea mai recentă carte cu Jack Reacher. M-am întins pe pat și am inspirat adânc. Diseară o să comandăm pizza. Familia Lane se simțea bine la concertul la care erau; îmi spusese de el săptămâna trecută, când fuseseră la noi la cină.

*

Peste câteva ore a sunat telefonul.

— Ce naiba vrei să faci? m-a întrebat el.

— Cum adică?

— Amber e aici. Ce joc e ăsta, Daphne?

M-am prefăcut surprinsă.

— I-am trimis mesaj că vii. Stai puțin! Să mă uit chiar acum în telefon.

Am așteptat câteva secunde.

— Sunt așa de idioată! N-am apăsât „trimite”. Îmi pare atât de rău!

El a tras o înjurătură.

— Vrei neapărat să-mi strici weekendul. Nu-mi doresc decât puțină liniște. N-am chef să stau la taclale cu subordonata mea.

— Atunci, spune-i să plece. Vrei s-o sun eu?

A oftat.

— Nu, mă descurc. Mersi pentru nimic!

Am apăsât tasta „trimite” și i-am mai scris un mesaj lui Amber.

Scuze. Am vrut să-ți spun că Jackson vine la apartament. Ar fi bine să nu-i stai în cale.

Nu e în cea mai bună dispoziție, din cauza mea.

Asta ar trebui să fie destul ca ea să-și aplece urechea înțeleghătoare spre el. Pe urmă, țac-pac, sunt amândoi în pat.

ȘAIZECI ȘI PATRU

E prins tare. Amber trebuie să fie foarte bună. Aproape în fiecare seară spune că întârzie prea mult la birou ca să mai vină acasă, așa că se duce la apartament. Doar ca să-mi verific teoria, după a treia noapte la rând, m-am oferit să vin acolo să-i țin companie, dar el m-a refuzat, spunând că o să stea la birou până târziu. Se vedea și în comportamentul lui Amber. Ea credea că e prea deșteaptă, și eu nu-mi dau seama, dar am observat ce priviri schimbau între ei când erau acasă și cum căpătase obiceiul de a-i termina propoziția.

În timpul călătoriei făcute la Londra, parfumul ei se păstra în hainele și în părul lui de fiecare dată când se întorcea de la ședințe. Părea că infidelitatea îl excita, fiindcă voia să facem sex mai des ca de obicei. Nu știam niciodată când mă înșfacă. Și sexul era altfel – mai rapid și mai agresiv, ca un câine care își marchează teritoriul. Lui Amber îi spuneam că nu s-a mai atins de mine de câteva săptămâni. Trebuia s-o fac să creadă că nu are ochi decât pentru ea – în afară de o singură dată, când m-am lăsat stăpânită de orgoliu și i-am zis că tocmai făcuserăm dragoste. Expresia ei uluită și furioasă m-a încântat. Îmi era însă teamă că s-ar putea plictisi repede de ea și că se va întoarce la mine mai obsedat ca niciodată. Singura mea speranță era ca Amber să poată stârni în el aceleași sentimente pe care i le trezisem eu la început. Trebuia să devină obsedat de ideea de a o poseda. Ea deja intrase în rol – încerca să se transforme într-o variantă mai tânără a mea. Observasem că folosea parfumul meu, că se pieptăna la fel ca mine; îmi copia până și nuanța de ruj. Iar eu continuam s-o alimentez cu muniție. Dar era de ajuns? De ce îi trebuia așa de mult să rămână însărcinată? Sigur, dacă nu era băiat, nu era niciun avantaj. Mai trecuse cu mine prin asta. N-avea nevoie de o altă fiică.

M-am străduit să arăt și mai jalnic în fața lui. Voiam să vadă în Amber înlocuitoarea perfectă. Purtam lenjerie de corp groasă, ca să transpir, și să spun că am bufeuri. Am început să fac aluzii că am ajuns prematur la menopauză, ca să înțeleagă că, dacă stă cu mine, visul lui de a avea un băiat nu se va împlini. Îmi puneam toate speranțele în ea, să facă un băiat. Dar, dacă asta nu mergea, speram că e destul de deșteaptă ca să găsească o altă modalitate prin care să-l prindă în gheare.

În noaptea în care s-a întors de la Paris era bine dispus. Ea îmi spusese că își ia câteva zile libere să-și viziteze o prietenă, ca să nu fiu eu

suspicioasă. Dar eu știam că e cu el, văzusem lenjeria pe care o îndesase Jackson în valiză în ultima clipă.

Eram aproape adormită când a intrat în dormitor și a aprins lumina de pe noptieră.

— Dormesai, așa-i?

A venit pe partea mea de pat și a stat așa, neclintit, uitându-se la mine.

— Da.

— M-ai rănit. Mă gândeam că o să stai să mă aștepți. Știi cât de dor îmi e de tine când sunt plecat.

A început să-mi zvâcnească pleoapa. I-am zâmbit însă forțat.

— Sigur că mi-a fost dor, Jackson. Dar am crezut că o să fii obosit.

Buzele lui s-au întins încet într-un zâmbet.

— Niciodată nu sunt prea obosit pentru tine. Ți-am adus un cadou.

M-am ridicat în fund și am așteptat. Era corsetul roșu cu negru pe care îl văzusem în valiza lui. L-am luat și am simțit cum mă izbește mirosul de *Incomparable*. Nenorocitul ăsta bolnav voia să port corsetul după ce îl purtase ea.

— Uite și niște ciorapi care se asortează! Scoală-te și pune-ți-le!

— De ce nu mă lași mai bine să aleg eu ceva care să te surprindă?

Nu voiam ca lucrurile acelea să-mi atingă pielea, după ce fuseseră pe trupul ei.

A aruncat corsetul în mine.

— Acum!

M-a prins de mână și m-a tras din pat.

— Brațele!

Am ridicat brațele, el mi-a scos cămașa de noapte și am rămas doar în chiloți.

— Te-ai îngrășat.

M-a ciupit de talie și s-a strâmbat.

— În curând va trebui să-ți iau o cingătoare. Să nu-ți faci niciun plan pentru restul săptămânii. O să-ți petreci toată ziua cu instructorul. Joi luăm cina la club și ți-am luat o rochie nouă. Ai face bine să încapi în ea.

A clătinat din cap.

— Târfă puturoasă! Acum pune-ți costumul pe care atentul tău soț a făcut efortul să ți-l cumpere.

Mi-am tras materialul țeapăn peste șolduri și peste abdomen. Era strâmt, dar am reușit să îl îmbrac. Fața îmi ardea de rușine, și a trebuit să stau cu ochii în tavan, ca să nu plâng. După ce mi-am fixat ciorapii,

m-a pus să fac o piruetă.

A clătinat din cap.

— Arată ca naiba pe tine!

M-a împins jos.

— În patru labe!

Am căzut jos și am simțit valuri de durere în genunchi, de la podeaua tare, de lemn. Până să mă adun, am auzit fermoarul de la pantaloni și l-am simțit în spate. Era agresiv și aveam impresia că mă rupe în două. Când, în sfârșit, a terminat, s-a ridicat și s-a uitat de sus la mine.

— Tot tu ești cea mai tare, Daph!

Am simțit că mi se înmoaie tot corpul și m-am prăbușit pe podea, îndurerată. Oare totul fusese în zadar? Deja se plictisise de Amber? Acum, după ce începusem să întrevăd o viață departe de el, nu aș fi renunțat în ruptul capului. Într-un fel sau altul, aveam să mă eliberez.

ȘAIZECI ȘI CINCI

Probabil îi dăduse un ultimatum. Cu o seară înainte îl auzisem vorbind în șoaptă la telefon, din baie. Îi spunea că are nevoie de mai mult timp. „Ar face bine să-și joace cărțile cum trebuie”, mi-am zis eu, „altfel o să-i explodeze totul în față”. Jackson nu era omul pe care să-l ameninți. O văzusem cu o zi înainte, când trecusem pe la birou, și mă convinsesem. Clar era însărcinată, cel puțin în trei luni. M-am întrebat dacă o fi fată sau băiat. Nu cred că m-am mai rugat atât de mult pentru ceva, de când a murit Julie.

La masă, am stat toți ca pe ghimpi. Îi auzeam telefonul din sufragerie, care țiuia la primirea mesajelor. La un moment dat s-a ridicat, și-a aruncat șervetul pe scaun și a ieșit din cameră ca o furtună. S-a întors după câteva minute, și pe urmă n-am mai auzit telefonul.

După ce le-am culcat pe fete, ne-am uitat împreună la un documentar despre pinguini. Până la urmă, pe la zece, și-a întors privirea spre mine.

— Hai să ne culcăm!

Spre ușurarea mea, s-a spălat, s-a urcat în pat și s-a culcat. Am rămas întinsă în pat pe întuneric, întrebându-mă ce se întâmplă cu ei. Îmi venise menstruația cu o seară în urmă și m-am ridicat din pat să iau ceva pentru durerea aceea surdă de cap, apoi m-am întors și m-am culcat.

Am crezut că visez. O lumină puternică îmi rănea ochii, și am încercat

să mă întorc, dar m-am trezit că sunt imobilizată. Am deschis ochii brusc. El stătea pe mine, ținând lumina unei lanterne în ochii mei.

— Jackson, ce faci?

— Ești tristă, Daphne?

Mi-am acoperit ochii cu mâna și am întors capul.

— Poftim?

El mi-a împins obrazul ca să mă uit iar în lumină.

— Ești tristă că ți-a venit ciclul? Încă o lună fără copil.

Despre ce vorbea? Era posibil să fi aflat cumva de steriletul meu?

— Jackson, te rog, mă doare.

A stins lanterna și am simțit pe gât oțelul rece al pistolului.

A aprins iar lanterna. Apoi a stins-o. O dată și încă o dată, timp în care cu cealaltă mână ținea pistolul apăsător pe gâtul meu.

— Râzi de mine lună de lună? Știind cât de mult îmi doresc un fiu?

— Sigur că nu... Niciodată n-aș face asta.

Cuvintele mele nu erau decât o șoaptă.

A luat pistolul de pe gât, l-a adus spre față și l-a îndreptat spre un ochi.

— Ți-ar fi greu să plângi fără un ochi.

„De data asta o să mă omoare”.

Apoi mi l-a pus pe gură și l-a trecut peste buze.

— Ți-ar fi greu să vorbești despre mine fără gură.

— Jackson, te rog! Gândește-te la copii!

— Mă gândesc la copii. La cei pe care nu-i avem. La fiul pe care nu-l am fiindcă ești tu o prună veștejită. Dar nu-ți face griji! Am o soluție.

A mutat pistolul pe pântecul meu și a desenat cu el un opt.

— E OK, Daphne, dacă ești prea trecută ca să porți aici un copil. M-am hotărât să adoptăm.

— Ce spui tu acolo?

Îmi era prea frică să mă mișc, de teamă să nu se descarce pistolul.

— Știi pe cineva care o să aibă un copil, și nu îl vrea. Putem să-l luăm noi.

Mi s-a încordat tot corpul.

— De ce să adoptăm copilul altcuiva?

Am auzit cum trage piedica. S-a aplecat și a aprins veioza, ca să văd.

Mi-a zâmbit.

— Nu e decât un glonț. Să vedem ce se întâmplă. Dacă apăs pe trăgaci și trăiești, adoptăm. Dacă mori, nu adoptăm. E corect?

— Te rog...

M-am uitat cu groază cum i se mișcă degetul pe trăgaci și mi-am ținut respirația până am auzit pocnetul. Mi-a ieșit tot aerul din plămâni și am scos un țipăt.

— Vestе bună! O să avem un băiat.

PARTEA A TREIA

ȘAIZECI ȘI ȘASE

Amber a părăsit apartamentul de pe East Sixty-Second Street cu o mică valiză, un card și o mulțime de bani. Jackson o sunase mai devreme s-o anunțe că vine la nouă seara, iar ea avusese grijă ca el să intre într-un apartament gol. Se săturase de jocul de-a așteptarea. Acum promitea că o să-i spună lui Daphne, și a doua zi venea cu o scuză că nu a putut. Nu mai suporta asta. Era timpul să dea cărțile pe masă.

Rezervase o cameră la un mic hotel, sub un alt nume. Biletul lăsat de ea spunea simplu:

Mi-e teamă că nu ne iubești nici pe mine, nici pe fiul tău. Nu cred că ai vreo intenție s-o părăsești pe Daphne ca să te căsătorești cu mine. Dacă nu vrei acest copil, o să am grijă să nu mai vină pe lume.

*Cu mare tristețe,
Amber*

La nouă și zece minute telefonul ei a început să sune. L-a ignorat. După câteva minute a sunat iar, și din nou a refuzat să răspundă. A continuat așa timp de douăzeci de minute, după care Jackson a lăsat un mesaj vocal. „Amber, te rog! Nu face un gest nebunesc. Te iubesc. Te rog, sună-mă!”

Amber a auzit implorarea și panica din vocea lui, a zâmbit și a oprit soneria. Lasă-l să sune toată noaptea și să se întrebe unde e și ce a făcut. A deschis televizorul și s-a întins pe pat. O să fie o noapte lungă și plictisitoare, dar venise vremea ca ea să treacă la măsuri drastice. „N-o să fiu iar țapul ispășitor”, și-a spus ea, și a căzut într-un somn agitat.

S-a trezit de mai multe ori să se ducă la baie și, de fiecare dată, și-a verificat mobilul. telefoane peste telefoane și SMS-uri de la Jackson în care alternau rugăminți și furie. Ultima oară s-a trezit la patru dimineața, după care a dormit, în sfârșit, fără întreruperi până la opt. S-a ridicat din pat și a sunat la *room service*. Ceaiul fără teină și iaurtul i-au fost aduse douăzeci de minute mai târziu, împreună cu ziarul de dimineață. S-a uitat pe el fără prea mult interes, apoi a așteptat. Și a așteptat. Și a

așteptat.

La ora două a format furioasă numărul lui Jackson. A răspuns înainte să se termine prima sonerie.

— Amber! Unde ești? De aseară încerc să vorbesc cu tine.

— Îmi pare rău, Jackson! Te iubesc, dar tu m-ai obligat, a șoptit în telefon, cu voce tremurată.

A hohotit încet, ca să-și sublinieze jalea.

— Ce tot spui? Ce ai făcut?

— Am programare peste o oră, Jackson. Îmi pare rău! Te iubesc.

Și a închis.

„Lasă-l să fiarbă puțin”, și-a spus ea. Telefonul a început să sune din nou, iar de data asta a răspuns după ce a sunat de cinci ori.

— Ce e? a spus ea.

— Amber, ascultă-mă! Nu face asta. Te iubesc. Îl iubesc pe fiul nostru. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Mă voi căsători cu tine. Diseară îi spun lui Daphne. Te rog, crede-mă!

— Nu știu ce să mai cred, Jackson, a zis ea, pe un ton slab și obosit.

— Amber, nu poți face asta. Îl porți pe fiul meu în pântec. Nu vreau să-mi pierd fiul.

Părea furios.

— Tu m-ai obligat s-o fac, Jackson. E vina ta.

L-a auzit oftând, apoi tonul lui s-a schimbat.

— Nu, nu. Știi că am tergiversat, dar am făcut-o pentru noi. Am vrut să aștept momentul potrivit.

— Tocmai asta e, se pare că nu va fi niciodată momentul potrivit. Nu pot să aștept la nesfârșit, Jackson. Și nici programarea mea nu poate aștepta.

— Chiar ai fi în stare să-l ucizi pe copilul nostru? Nu pot să cred. Pe copilașul nostru frumos?

— Nu pot să fac un copil singură și nemăritată. Poate că ție ți se pare în regulă, dar eu nu am fost crescută așa.

— Îți promit că vom fi căsătoriți înainte să se nască. Îți promit. Dar întoarce-te la mine, Amber! Unde ești? Vin acum să te iau.

— Nu știu ce să...

— Ne întoarcem în apartamentul meu, a întrerupt-o Jackson. Poți să stai acolo. Pentru totdeauna. Te rog.

Buzele lui Amber s-au strâmbat într-un zâmbet de pisică hoață.

*

Jackson a ajuns la ea în mai puțin de o oră. S-a așezat pe bancheta din

spate a limuzinei și s-a uitat la el cu o privire care spera să pară jalnică. Buzele lui erau albe și fața îi era înțepenită într-o grimasă.

— Să nu-mi mai faci niciodată asta!

— Jackson, eu...

A luat-o de mână și a strâns-o cu putere.

— Cum ai putut să mă ameninți că îl ucizi pe copilul nostru? Să îl ții prizonier.

— Mă doare!

I-a lăsat mâna.

— Nu știu ce aș fi în stare să fac dacă i s-ar întâmpla ceva fiului meu. Sau ție.

Era ceva neliniștitor în purtarea și în vocea lui, dar Amber s-a scuturat de presentimentul acela. Normal că era furios. Îngrijorat. Nu era el însuși.

— Nu o să mai fac niciodată. Promit.

— Bine.

S-au întors în apartament și ea l-a convins să vină în pat. Au stat acolo până s-a întunecat. Amber l-a implorat să o ierte, încercând să se asigure în același timp că planurile lor merg înainte.

— Ți-e foame? l-a întrebat ea.

— Sunt lihnit. Ce zici de o omletă? a răspuns Jackson, apoi a dat așternutul la o parte și a sărit din pat.

Amber l-a urmat în bucătărie, iar el a început să spargă ouăle într-un castron. „Acum e momentul să acționez”, și-a spus ea. „Până nu se răzgândește”.

— Mă gândeam, Jackson, n-o să te muți tu din casă, nu? A fost a ta dinainte de căsătorie.

Amber își dorise casa aceea din prima zi în care o văzuse. Voia să fie stăpâna acelei case, să le facă pe Bella și pe Tallulah să asculte de ea. Vor fi musafire în casa ei, iar Bella va simți ce palmă usturătoare are, dacă nu termină cu fițele. Primul lucru pe care îl va face va fi să-și comande un portret – un nud din acelea, cu ea însărcinată. Îl va pune într-un loc în care vor fi nevoite să-l privească de câte ori vor veni în vizită. Le va face viața așa de insuportabilă, că nu vor mai vrea să vină în weekend, și va avea grijă ca nici lui Jackson să nu-i pese de ele. În timp îl va face să vadă că nu sunt decât niște căpușe nenorocite, ca și mama lor.

— Nu pot s-o dau pur și simplu afară, când eu sunt cel care divorțez, a spus el, întorcând omleta.

— Cred că ai dreptate. Dar... ea detestă casa aceea. Mi-a spus că i se

pare prea pretențioasă. Chiar nu cred că o merită. Probabil că ar aduce-o și pe maică-sa acolo. Chiar vrei ca o casă așa de frumoasă să fie a ei? Va putea să o întrețină, măcar?

Vedea cum i se învârt roțițele.

— Păi, am luat casa cu mult înainte de a mă căsători cu ea. Să văd ce pot să fac. Poate o conving să mi-o lase.

— Vai, Jackson! Ar fi grozav. Îmi place la nebunie casa aceea. O să fim așa de fericiți acolo!

Singurul lucru care ar fi făcut-o și mai fericită decât mutarea în casă și luarea ei în posesiune ar fi fost să o mute pe Daphne în șandramaua aia de cameră în care locuise ea. Știa că e rea, dar nu îi păsa. Daphne fusese prea mult răsfățată. I-ar face bine să vadă cum e să trăiești și altfel. A pretins ea că e prietenă cu Amber, dar știa bine că, în sinea ei, Daphne o considera tot o slugă. Întindea mâna ca o mare doamnă s-o ajute pe sărmana și prăpădita de Amber. Se înfuriase când își dăduse seama că Daphne nu o văzuse niciodată ca pe o amenințare. Se credea mult mai frumoasă ca Amber, era așa de sigură pe dragostea lui Jackson. „Ei, ghici ce, Daphne?! Acum mă iubește pe mine. Acum e al meu. Și îi ofer o familie nouă-nouță. Tu și progeniturile tale v-ați învechit”.

ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

În sfârșit se întâmpla! Jackson o sunase în dimineața aceea și o rugase să vină în apartamentul din New York să discute ceva „serios”. Daphne nu era nevoită să se întrebe despre ce e vorba, fiindcă, mulțumită unei lecții pe care i-o dăduse detectivul particular Jerry Hanson, învățase să cloneze un telefon. Văzuse toate mesajele pe care și le trimiseseră Amber și Jackson în ultima lună. Trebuia să recunoască, mascarada făcută de Amber cu dispariția fusese genială. Jackson ar fi făcut orice ca să se asigure că nu își va pierde fiul pe care îl aștepta de atât timp.

A ajuns la ora cinci, iar când a intrat în apartament a simțit parfumul lui Amber. Ei doi stăteau pe canapea.

S-a prefăcut uimită.

— Ce se întâmplă?

— Stai jos, Daphne, i-a răspuns Jackson.

Amber nu a spus nimic, a rămas acolo cu un zâmbet fals pe buze și cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Trebuie să vorbim cu tine.

Daphne a rămas în picioare și s-a uitat la Amber.

— Noi?

Amber și-a privit mâinile, dar zâmbetul îi rămăsese pe buze.

— Indiferent ce e, spune mai repede!

Jackson s-a rezemat de spătarul canapelei și s-a uitat la ea câteva clipe.

— Cred că e destul de limpede că în ultima vreme am fost nefericiți.

„În ultima vreme?” ar fi vrut Daphne să spună. „Dar când am fost vreodată fericiți?”

— Despre ce vorbești?

El s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră, apoi s-a întors să se uite la ea.

— Divorțez de tine, Daphne. Amber e însărcinată cu copilul meu.

Pentru ei, Daphne s-a prefăcut șocată și s-a prăbușit pe fotoliu.

— Însărcinată? Te-ai culcat cu ea?

— La ce te așteptai?

Și-a plimbat privirea pe trupul ei.

— Te-ai neglijat. Grasă, neîngrijită și puturoasă. Nici nu mă mir că n-ai putut să-mi faci un fiu. Te porți ca naiba cu corpul tău.

A trebuit să facă eforturi supraomenești ca să nu le spună cât de proști sunt amândoi. În schimb, și-a compus un aer trist și s-a uitat la Amber.

— De cât timp te culci cu soțul meu?

— Nu am vrut să se întâmple așa. Ne-am îndrăgostit.

La asta, s-a uitat la Jackson, iar el i-a luat mâna în palmele lui.

— Serios? a ridicat Daphne vocea. Atunci, de cât timp v-ați îndrăgostit?

— Îmi pare rău, Daphne! N-am vrut să te fac să suferi.

Ochii ei spuneau altă poveste. Era limpede că savura fiecare moment.

— Am avut încredere în tine, te-am tratat ca pe o soră, și tu așa mă răsplătești?

Amber a oftat.

— Nu am avut încotro. Suntem suflete-pereche.

Daphne era gata să izbucnească în râs, dar spera că hohotul care îi scăpase de pe buze va fi interpretat ca plâns.

— Îmi pare foarte rău, Daphne... a repetat ea. Uneori, lucrurile astea se întâmplă, pur și simplu.

Și-a dus mâna la burtă și a mângâiat-o ușor.

— Copiii noștri vor fi rude, așa că sper că în timp mă vei ierta.

Daphne a rămas cu gura căscată.

— Pe bune? Nu ești sănătoasă.

— Ajunge! a întrerupt-o Jackson. Vrem să ne căsătorim și vreau să fac asta înainte de nașterea fiului meu. O să fiu generos dacă vei accepta un divorț rapid.

Daphne s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă gândesc la multe lucruri. Când voi fi pregătită să discutăm, te anunț. Și nu vreau să fie și ea de față.

Imediat cum a ieșit din apartament și nu mai putea fi văzută, a zâmbit larg. Deja fusese generos cu ea, dar n-o să-i spună asta. Cum poți să pui un preț pe libertate? Dar va lua și bani, pentru copii. De ce să ia Amber totul? Nu, o să aibă grijă ca oferta să fie generoasă, după care îi va da și divorțul rapid.

ȘAIZECI ȘI OPT

Amber a închis ochii, în timp ce manichiurista îi masa mâinile cu o loțiune cremoasă. Îi spusese fetei că se căsătorește, iar aceasta i-a sugerat imediat, cu mare entuziasm, o manichiură franțuzească. „Ce lipsit de gust!” A deschis ochii și s-a uitat la mâna stângă. Era prima oară când își scosese de pe deget inelul cu diamant Graff – cu un carat mai mare decât diamantul lui Daphne. A zâmbit și a privit cum i se aplică lacul de unghii, apoi și-a retras mâna brusc.

— Nu-mi place culoarea asta. Șterge-o și arată-mi ce mai ai!

Tânăra s-a supus, a scos mai multe sticlute și le-a pus în fața lui Amber. Ea le-a studiat în voie și în final a ales ceva de culoarea șampaniei.

— Asta.

A arătat spre sticlă, apoi s-a rezemat de spătarul fotoliului de piele. Făcuse de toate azi – masaj, tratament facial, pedichiură. Mâine va arăta superb și toate visurile ei vor deveni realitate când va sta în fața ofițerului de stare civilă și va deveni doamna Jackson Parrish. Divorțul lui se încheiase chiar la timp. Copilul putea veni pe lume în orice zi, iar ea voia să fie soția lui Jackson înainte de a se naște. Jackson era extaziat de venirea pe lume a fiului său și voia să facă o nuntă uriașă, ca s-o prezinte pe noua și însărcinată lui soție tuturor prietenilor.

— O facem acasă și îi invităm pe toți. Va fi uriașă, cel puțin trei sute

de persoane. Vreau ca toată lumea s-o cunoască pe superba mea soție. Vom anunța iminenta sosire pe lume a minunatului nostru fiu, spusese el.

— Ei, hai, Jackson! Toată lumea știe de copil. Divorțul, sarcina, logodna noastră – toate au fost subiectele principale de bârfe din ultimele șase luni. Pe urmă, eu vreau ceva restrâns și intim. Doar noi doi.

În niciun caz n-o să le permită snoabelor ăloră din Bishops Harbor să o vadă așa, grasă și însărcinată, ca s-o vorbească pe la spate la nuntă și apoi să se ducă să-i raporteze lui Daphne.

— Putem face o petrecere mare mai târziu, după ce se naște copilul.

A râs și i-a dat un pupic pe obraz.

— În plus, n-am cum să mă îmbrac cu ceva frumos, când am burta asta enormă. Te rog.

Voia să fie sigură că atunci când va apărea prima oară în ziare ca soția lui Jackson va arăta impecabil. Acum nu-și mai făcea griji că va fi recunoscută. Nimeni din Podunk, orașelul ei natal, nu avea cum să facă legătura. Nu și-ar imagina nici într-un milion de ani că Lana Crump a devenit fabuloasa Amber Parrish. Și, pe urmă, dacă apărea vreunul care să-și bage nasul, avea destui bani ca să scape de orice problemă neplăcută.

El a strâns din buze și a dat din cap.

— OK. O facem mai târziu. Dar Tallulah și Bella? Ar trebui să fie și ele acolo.

Nu avea de gând ca o Tallulah supărată și posacă și o Bella răzgâiată să fie în centrul atenției la nunta ei. Ar strica totul. Era mai bine să afle ulterior de asta, când va fi prea târziu pentru lacrimi și dramolete care ar putea să-l descurajeze pe tatăl lor.

— Da, ai dreptate. Mă întreb, totuși, nu crezi că s-ar supăra dacă mă văd însărcinată? Nu vreau să fie triste fiindcă nu mama lor e cea însărcinată. Detest gândul că s-ar simți rănite sau înlocuite. Poate ar fi mai ușor pentru ele după ce se naște copilul. Atunci, el ar fi fratele lor, și n-ar mai conta așa de mult cine e mama. Mai bine să vină doar la petrecerea mare pe care o facem după naștere. Eu cred că va fi mult mai ușor pentru ele.

— Nu știu. Parcă nu e în regulă să nu fie și ele când ne căsătorim, zisese el.

— Se vor distra mult mai bine la petrecerea cea mare.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Aș vrea să mă placă, pur și simplu. Să mă accepte ca mamă vitregă.

Am discutat despre asta și cu pediatria. Ea consideră că e cam mult pentru ele, dar că tu trebuie să iei decizia.

Partea cu pediatria era o invenție, dar o spusese cu o privire inocentă.

— E și asta o idee. Presupun că nu e neapărat să vină. Până la urmă, nu va fi acolo nimeni din fosta familie.

Amber zâmbise și îl luase de mână.

— O să fim o familie mare și fericită. O să vezi. Sunt convinsă că îl vor iubi pe frățiorul lor.

— Abia aștept să-l întâlnesc pe omulețul ăsta!

— În curând, spusese ea. Dar, până atunci, ce-ar zice viitorul meu soț de puțină plăcere? propusese, desfăcându-i cureaua de la pantaloni.

— Mă exciți ca nimeni altcineva! exclamase și se tolănise pe fotoliu.

În timp ce se așeza în genunchi, Amber își spusese că, după ce va deveni doamna Parrish, nu va mai trebui să pretindă că îi place asta.

*

Amber s-a trezit devreme dimineața următoare. Îi spusese lui Jackson că poartă ghinion ca mirele și mireasa să se vadă cu o noapte înainte de nuntă, așa că își luase o cameră la Plaza, iar el rămăsese în apartament. Nu dădea doi bani pe superstițiile astea prostești, dar voia să aibă dimineața aceea doar pentru ea. Intenționa să dea niște telefoane, și nu voia ca Jackson să audă ce vorbește. A luat un mic dejun ușor, cu iaurt și fructe, și și-a verificat e-mailurile. Erau trei de la noul asistent administrativ pe care îl avea Jackson. Amber nu se grăbise și alesese cu multă grijă unul din mulțimea de doritori. Considera că făcuse alegerea perfectă – tânăr, atrăgător, inteligent, la zi cu partea tehnologică, destupat la minte și, partea cea mai bună, bărbat. Evident că registrul de cheltuieli va veni în curând acasă. Doar ea va vedea ce se cheltuiește în casa lor. Nu ar face niciodată greșelile stupide făcute de Daphne.

Și-a uscat părul, și-a dat pe corp cu o cremă exorbitant de scumpă și s-a întors din profil să-și vadă burta în oglindă. Bila aia uriașă o dezgusta. Abia aștepta să se nască mai repede copilul ăsta ca să-și recapete silueta. A clătinat din cap, și-a luat ochii de la oglindă și și-a pus halatul de pluș. Luase pentru amândoi, monograme, pufoase și scumpe. A râs în sine ei. De câte ori cumpăra ceva, intra pe internet și tasta „cele mai scumpe”, indiferent ce căuta. Învăța repede.

Urma să se întâlnească cu Jackson la ora unu la primărie, așa că avea timp berechet să se îmbrace și să cheme limuzina. S-a așezat pe sezlongul tapisat cu catifea din dormitor și a format un număr pe mobil.

— Alo?

Era Daphne.

— Vreau să vorbesc cu fetele.

— Nu sunt sigură că ele vor să vorbească cu tine.

Daphne îi vorbea tăios și rece.

— Ascultă, n-ai decât să-mi stai în drum cât vrei, dar ai face bine să cooperezi, altfel răzgâiatele tale vor dispărea din tablou mai repede decât pronunți „acord de divorț”.

O clipă nu s-a auzit nimic, apoi a intervenit vocea lui Tallulah.

— Alo?

— Tallulah, scumpo, unde e sora ta? Vrei s-o pui pe extensie?

— Stai puțin, Amber.

Tallulah a strigat la Bella să ridice receptorul și a așteptat câteva minute.

— Bella, ești la telefon?

— Da.

— Tallulah, mai ești acolo?

— Da, Amber.

— Voiam să vă spun că sunt foarte tristă că nu veți fi azi la nuntă. I-am spus tatălui vostru că vreau să fie doar familia de față, nu vreau petrecere mare. Aș fi vrut să fiți doar voi, nimeni altcineva, dar tatăl vostru s-a gândit că sunteți prea mici.

Amber s-a smiorcăit puțin, ca și cum ar fi plâns.

— Trebuie să înțelegeți că tatăl vostru e așa de bucuros că va avea un băiețel, că mai uită de voi. Eu îmi doresc să fim prietene și voi avea grijă să faceți parte din noua noastră familie. Înțelegeți?

— Da, a spus Tallulah, sec.

— Bella, tu? a insistat Amber.

— Tati mă iubește. Și nu uită de mine.

Amber o și vedea cum bate în pământ cu piciorușul ei poruncitor.

— Sigur că te iubește, Bella. Nu mi-aș face griji în locul tău. Apropo, v-am spus că băiețelul va purta numele tatălui vostru? Jackson Marc Parrish Junior.

— Te urăsc! a strigat Bella și a închis telefonul.

— Scuze, Amber. Știi și tu cum face Bella, a spus Tallulah.

— Știu, Tallulah. Dar sunt convinsă că tu poți să o faci să înțeleagă.

— O să încerc, a zis ea. Vorbim mai târziu.

— Pa, scumpo! Data viitoare când vom vorbi, o să fiu mama voastră vitregă.

Amber a închis, încântată că și-a transmis mesajul. Tallulah era

pașnică, nu-i va face probleme. Niște bijuterii strălucitoare și niște jucării noi o vor da pe brazdă și pe Bella. Nu că Amber ar fi avut intenția să le aibă în casă suficient de des, încât să conteze. A tras laptopul lângă ea și a răspuns la e-mailurile care necesitau atenție, apoi s-a ridicat să se îmbrace. Nu putea face mare lucru ca să arate sexy și atrăgătoare pentru Jackson, dar, oricum, după câte se părea, burta cu copilul era suficientă pentru a-l face euforic. S-a îndesat într-o rochie crem și și-a pus noile perle de la Ella Gafter, pe care i le luase Jackson ca dar de nuntă. Nu avea nicio altă bijuterie în afară de inelul cu diamant dreptunghiular.

*

Când a ajuns, Jackson și Douglas, noul lui asistent, o așteptau în fața clădirii.

— Draga mea, arăți absolut superb, i-a spus Jackson, luând-o de mână.

— Arăt ca o balenă eșuată.

— Ești întruchiparea drăgălășeniei. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt.

Amber a clătinat din cap și s-a întors spre Douglas.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să ne fii martor azi!

— E plăcerea mea.

Jackson a luat-o de mijloc și toți trei au urcat scările de la intrare.

Și-au așteptat rândul și, când a venit timpul, au stat în fața ofițerului de stare civilă. În scurt timp, acesta îi spunea lui Jackson că își poate săruta mireasa. „Mireasa”. Amber a simțit efectiv gustul aceluia cuvânt. I-a savurat savoarea delicioasă.

— Ei, cred că ar trebui să mă întorc la birou. Felicitări! a spus Douglas și i-a strâns mâna lui Jackson.

După ce a plecat, Amber s-a rezemat de noul ei soț și a simțit un fior electric trecându-i prin corp. O verighetă subțire de platină se completa de acum cu inelul cu diamant. În sfârșit, erau căsătoriți. „Gata, din clipa asta, poți veni oricând”, a fost mesajul mut pe care i l-a trimis copilului nenăscut. Când s-au urcat în limuzină și s-a rezemat de spătarul banchetei îmbrăcate în piele fină, a văzut cum avea să arate viața ei – case scumpe în toată lumea, excursii de vis, bone și menajere la dispoziția ei, haine și bijuterii de firmă.

Femeile alea înțepate din Bishops Harbor îi vor face în curând plecăciuni – cel puțin de asta era sigură. Nu era nevoie decât de grămezi de bani și de un soț puternic. Se vor călca în picioare să fie prietene cu ea. Ha! Îi plăcea la nebunie. Toți de la club se vor certa care să stea la

masă cu ea la cina prilejuită de regata anuală. Trebuia să mai facă niște mici ajustări, ca să se asigure că familia lui Gregg n-o să strice ceva. După ce ea și Jackson îi dăduseră vestea lui Daphne, îl invitase pe Gregg în oraș, la un pahar. Își închipuise că o să fie mai reținut dacă sunt în public. Se întâlнисeră la White Whale, în Bishops Harbor, o mică tavernă pe apă. Ea era deja la masă când ajunsese el. S-a apropiat de ea și s-a aplecat s-o sărute. A întors capul, așa că a sărutat-o pe obraz. Puțin nedumerit, s-a așezat în fața ei.

— E totul OK?

Ea a clipit des din ochi, stăpânindu-și lacrimile, și a arătat spre paharul cu whisky din fața lui.

— Ia o gură! L-am comandat pentru tine.

Pe fața lui a apărut o expresie confuză, și a băut lung din pahar.

— Mă sperii.

— Nu există un mod simplu de a zice asta, așa că am s-o spun direct. M-am îndrăgostit de altcineva.

Gregg a rămas cu gura căscată.

— Ce? De cine?

Ea și-a pus palma peste mâna lui.

— Nu am vrut să se întâmple așa. Doar că... s-a oprit și și-a șters o lacrimă de pe obraz. Doar că am fost împreună în fiecare zi. Am lucrat zi de zi împreună, și am descoperit că suntem suflete-pereche. El s-a încruntat, părând și mai nedumerit.

„E chiar atât de prost?” s-a întrebat Amber, abia stăpânindu-și un oftat.

— Este vorba despre Jackson.

— Jackson? Jackson Parrish? Dar e căsătorit. Și e mult mai mare ca tine. Credeam că mă iubești.

Îi tremura buza de jos.

— Știu că e căsătorit. Dar nu era fericit. Uneori, lucrurile astea se întâmplă. Știi cum e când lucrezi aproape cu cineva și cum se nasc sentimente. Am văzut cum se uită la tine asistenta ta, la birou.

— Becky? s-a mirat Gregg, mijindu-și ochii.

— Da, a încuviințat ea. Și e chiar drăguță. Cred că ai observat cât de îndrăgostită e de tine.

A trebuit să stea și să mai bea vreo două pahare ca să poată pleca și ca el să-i spună că înțelege. L-a implorat să nu-i retragă prietenia, l-a făcut să creadă că are nevoie de el, să-i fie alături în perioada asta de nesiguranță, când lumea urma să o judece. Iar idiotul a crezut-o. Știa că

nu va avea probleme cu el la club. Iar Becky ar trebui să-i mulțumească. Era gata să promoveze din asistentă, logodnică.

Jackson și Amber Parrish vor fi acum noul cuplu de aur din Bishops Harbor. Și imediat ce se va naște copilul, ea se va asigura că e ultimul. Își va lua corpul înapoi. Strălucirea pe care i-o dădea satisfacția și fericirea în clipa aceea ar fi putut lumina tot Manhattanul.

ȘAIZECI ȘI NOUA

Daphne știa că o singură vizită în casa care fusese a lor va fi suficientă ca fetele să nu mai vrea să se întoarcă vreodată acolo. Până în momentul acela, vizitele avuseseră loc pe teren neutru. Dar Amber și Jackson voiau ca fetele să-și petreacă un weekend acolo, iar ea acceptase în final.

Amber se infiltrase rapid în cercul lui social, iar dacă lui Daphne i-ar fi păsat mai mult de femeile alături de care își petrecuse ultimii zece ani, ar fi putut să se simtă îndurerată că ele au primit-o atât de repede în mijlocul lor pe proaspăta soție a soțului ei. Pe de altă parte, nimeni din oraș n-ar fi îndrăznit cu adevărat s-o respingă pe noua doamnă Parrish. Singura care nu o părăsise fusese Meredith. Rămăsese prietena ei adevărată. Daphne ar fi vrut să-i spună lui Meredith întregul adevăr, dar nu putea risca. Așa că o lăsase să creadă că fusese fraieră și naivă.

Au oprit în fața casei și au coborât din mașină.

— Lasă-mă pe mine să sun! a strigat Bella, în timp ce alergau amândouă spre ușă.

— N-ai decât! a răspuns Tallulah.

A apărut un bărbat în livrea. „Deci au valet”. Nu știa de ce o surprinde asta.

Bărbatul a deschis ușa.

— Voi trebuie să fiți Bella și Tallulah. Doamna Parrish vă așteaptă.

Era tulburător să audă cum îi spune lui Amber „doamna Parrish”, dar Daphne a mers după fete și l-a salutat din cap pe valet.

— Vă rog să așteptați aici, o anunț pe doamna. Peste câteva clipe a intrat Amber, voioasă, cu copilul în brațe.

Bella a ridicat capul spre ea și a întrebat-o:

— Unde e tati?

— Bella, nu vrei să faci cunoștință cu frățiorul tău, Jackson Junior? a întrebat-o Amber și a lăsat copilul mai jos.

Bella s-a uitat la el botoasă.

— E urât. Are numai riduri.

Chipul lui Amber s-a umplut de ură pentru o clipă, apoi s-a întors spre Daphne.

— De ce nu-ți înveți fetele să fie manierate?

Măcar de data asta, Daphne a fost încântată de franchețea Bellei. I-a aruncat lui Amber o privire rece și a pus mâna pe umărul Bellei.

— Draga mea, nu fi nepoliticoasă!

— Poate că tatăl vostru a uitat că veniți, a spus Amber. S-a dus să cumpere jucării pentru micul Jackson. Îl iubește așa de mult! Vreți să-l sun, să-i amintesc?

Tallulah a ridicat capul și s-a uitat îngrozită la Daphne. Daphne ar fi vrut s-o ucidă pe Amber pe loc.

— Poate că ar trebui să reprogramăm vizita... a început Daphne, dar Bella a bătut din picior și a întrerupt-o.

— Nu! Nu l-am văzut pe tati de câteva săptămâni.

— Sigur că ar trebui să rămâneți, a spus Amber.

S-a întors spre valet.

— Edgar, vrei să le conduci tu pe Bella și pe Tallulah în salon, să-l aștepte pe domnul Parrish? Eu am ceva de făcut.

— Te rog, stai până vine tati, i-a șoptit cu disperare Tallulah mamei ei.

Daphne i-a strâns ușor mâna și i-a răspuns în șoaptă:

— Sigur că stau.

— Amber!

— Da?

— Voi aștepta și eu cu fetele. Cât crezi că mai întârzie?

Amber și-a dat ochii peste cap.

— Ești exagerat de protectoare. Faci ce vrei. Sunt sigură că se întoarce curând.

Daphne le-a luat pe fete de mână și l-au urmat pe Edgar în „salon”, unde un portret imens cu Amber, însărcinată și goală, era cocoțat pe perete, deasupra șemineului de marmură. Cu o mână își acoperea sânii, iar cealaltă se odihnea pe burta umflată. În toată camera erau expuse fotografiile de la nunta lor, și Daphne și-a dat seama că Amber își dorise ca ea să le vadă. Orchestrase plecarea lui Jackson, știind că ea nu va lăsa fetele singure până la întoarcerea lui.

— O urăsc, a anunțat Tallulah.

— Vino aici, a chemat-o Daphne. Știu că e groaznică, i-a șoptit.

Încearcă să nu o bagi în seamă și simte-te bine cu tata!

— Fetelor!

Au ridicat capul și l-au văzut pe Jackson intrând, după care au fugit amândouă în brațele lui.

— Cred că e momentul să plec.

Daphne s-a ridicat.

— Vin duminică să le iau.

Jackson nici măcar nu s-a uitat în direcția ei, iar ea i-a privit cum ies împreună din cameră. A revenit în hol, dar, când a întins mâna spre clanță, s-a auzit vocea lui Amber.

— Pa, Daph! Nu-ți face probleme. O să am mare grijă de odraslele tale.

Daphne s-a răsucit spre ea și a privit-o cu ură.

— Ascultă, de un singur fir de păr din capul lor dacă te atingi, te omor.

Ea a râs.

— Ești așa de melodramatică! N-or să pățească nimic. Numai să nu vii târziu să le iei. Am planuri indecente cu soțul *meu*. Nu se mai satură de mine.

— Bucură-te cât mai poți!

Amber s-a întunecat la față.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— O să afli curând, i-a răspuns Daphne, zâmbind.

ȘAPTEZECI

Daphne era pregătită să scoată asul din mânecă. De acum erau divorțați de două luni, și ea investise deja cu folos milionul de dolari cu care se alesese. Obținuse custodia fetelor, iar Jackson avea drept de vizitare în weekend. Era acolo ca să schimbe asta.

S-a apropiat de biroul asistentului lui.

— Bună dimineă, Douglas. E singur?

— Da, dar vă așteaptă?

— Nu, însă nu durează decât un minut. Promit.

— OK.

A intrat în biroul lui Jackson.

El a ridicat capul, uimit.

— Ce cauți aici?

— Bună dimineăta și ție! Am o mică informație care cred că ți se va părea foarte interesantă, i-a spus ea, apoi a închis ușa și i-a întins un dosar.

— Ce naiba e asta?

S-a albit la față când și-a aruncat ochii pe conținutul dosarului.

— Nu poate fi adevărat. I-am văzut pașaportul.

— Amber e o persoană dată dispărută. Soția ta, Lana, folosește identitatea ei. Cum te simți să fii tu cel păcălit? E o escroacă ordinară.

A râs, apoi a continuat:

— Te pune pe gânduri, oare chiar te vrea pe tine sau numai banii tăi?

Vena de pe frunte îi zvâcnea așa de tare, că Daphne a avut impresia că o să-i iasă prin piele.

— Nu înțeleg, a bolborosit el, continuând să se uite pe articol.

— E chiar simplu. Amber – adică Lana – te-a luat la țintă. S-a insinuat în viața mea cu scopul precis de a pune mâna pe un soț bogat. Sigur, după ce am descoperit-o, ea a devenit tichetul meu de aur care îmi asigură scăparea.

— Ce vrei să spui? Știai că suntem împreună?

— Eu am orchestrat totul. Practic, ți-am ambalat-o în hârtie de cadouri. În weekendul acela de la lac, ți-am pus-o direct în brațe. Și motivul pentru care nu puteam rămâne însărcinată: să zicem doar că e greu să rămâi însărcinată când ai sterilet.

El a făcut ochii mari de uimire.

— M-ai mințit?

— Am învățat de la cel mai bun.

— Nenoro...

— Ei, hai, Jackson! N-aș vrea să-ți pierzi controlul.

Respirația lui era tot mai precipitată.

— Ai de gând s-o dai de gol?

— Asta depinde de tine.

— Ce vrei?

— Să renunți la drepturile părintești.

— Ești nebună? N-am să renunț la drepturile pe care le am cu copiii mei.

— Dacă nu renunți, mă duc la poliție și le spun cine e. O vor aresta. Asta vrei să-i oferi copilului tău? O mamă condamnată? Nu va fi admis niciodată la Charterhouse cu o astfel de situație.

El a lovit cu pumnul în masă.

— Jigodie ce ești!

Daphne a ridicat o sprânceană, simțindu-se calmă în preajma lui pentru prima oară după atâția ani.

— Dacă începi cu apelativele merg înainte și dau telefon la poliție. Poate și la presă, ca s-o vadă pe soția ta cum iese din casă cu cătușele.

Jackson a inspirat de mai multe ori adânc și zgomotos, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

— De unde știi eu că, dacă renunț la drepturi, n-o să te duci s-o torni?

— Nu știi. Dar știi că eu nu sunt ca tine. Vreau doar să scap de tine o dată pentru totdeauna. Atât timp cât ești cu Amber, am siguranța că mă lași în pace. Asta-i tot ce vreau. Deci, semnezi?

— Ce-or să creadă oamenii? Nu pot să-i las să creadă că mi-am abandonat copiii, a spus el.

Daphne a clătinat din cap.

— Le spui că nu am vrut să-ți acord divorțul decât cu condiția să mă lași să plec în California; că te-am păcălit; cum vrei tu. Te pricepi la minciuni. Descrie-mă drept o mamă îngrozitoare și poți să pretinzi că te duci să le vezi de câte ori ai ocazia. Nu va ști nimeni.

— Nu te interesează ce spune lumea despre tine?

— Nu. Asta e grija ta.

Nu o interesa decât să plece cu copiii cât mai departe de el posibil.

— O să ai tot ce vrei. Și, înainte ca măcar să-ți treacă prin cap să faci ceva ca să mă oprești, te rog să afli că, dacă mi se întâmplă ceva, toate dovezile îi vor fi trimise lui Meredith. Și mai am planuri de rezervă.

El nu avea idee la ce detectiv apelase și nici câte măsuri de siguranță își luase. În primul rând, detectivul avea toate informațiile, iar dacă i s-ar fi întâmplat ei ceva, s-ar fi dus la poliție. Îi spusese totul și mamei, căreia îi dăduse o copie după dosarul lui Amber.

— Ai hârtiile la tine?

A deschis poșeta și a scos de acolo plicul.

— Pune-ți avocatul să le verifice! E un loc acolo unde trebuie să semneze. Trebuie să fie legalizate la notariat. E și o declarație a ta acolo, în care spui că ai inventat toate acuzațiile pe care mi le-ai adus la Departamentul de protecție a copilului.

— De ce-aș semna așa ceva?

— Fiindcă, dacă nu o faci, sun la poliție. N-o să-ți permit să mai ai vreo putere asupra mea. Semnează, și nu va vedea nimeni hârtia, decât dacă încerci să vii după copii.

El a oftat.

— Bine. Poți să-ți iei viața înapoi, Daphne. Oricum mă săturasem de tine. Ești bătrână și terminată.

A măsurat-o din cap până în picioare.

— Cel puțin am avut tinerețea ta.

Ea a clătinat din cap, neafectată de cuvintele lui.

— Aproape că îmi pare rău pentru tine. Nu știu dacă așa te-ai născut sau dacă părinții te-au dat peste cap, dar ești o jigodie mizerabilă. Niciodată nu vei fi fericit. Dar adevărul e că nici măcar nu pot să regret că am fost cu tine. Pentru că, dacă n-aș fi fost, n-aș fi avut cele mai minunate două daruri în viața mea. Așa că voi da la schimb anii aceia oribili pentru copiii mei. Și a rămas în mine iubire din belșug.

El a căscat.

— Ai terminat?

— Am terminat cu mulți ani în urmă.

S-a ridicat în picioare.

— Și, apropo, ești un amant teribil de prost. Jackson a explodat de furie și a sărit de pe scaun, repezindu-se spre ea.

Daphne a deschis ușa și a ieșit.

— Aștept să-mi trimiți mâine hârtiile alea, i-a spus ea înainte de a pleca.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

Fericirea lui Amber a fost de scurtă durată. După ce s-a născut copilul, ea și Jackson au plecat într-o lună de miere târzie în Bora Bora. El fusese exact așa cum și-ar fi dorit ea să fie un soț. Nu trebuia decât să ceară și, orice ar fi vrut, era al ei. O bonă care stătea permanent cu copilul, sume nelimitate de bani pentru cumpărături și toate răsfăturile la care visa. Îi plăcea la nebunie cum se ploconesc în fața ei oamenii din magazine sau de la *spa*, și era încântată că poate fi oricât de nesimțită, fără să existe consecințe negative. Nimeni n-ar fi îndrăznit să o jignească pe doamna Jackson Parrish, mai ales cu banii ăia pe care îi arunca în toate părțile.

Amber n-a mai trebuit să-și facă griji că o să aibă de-a face cu monștrii ăia mici, din moment ce Daphne plecase cu ei în California. Jackson îi spusese că se va duce să le viziteze acolo.

Așa că, atunci când s-a trezit în dimineața aceea și l-a văzut pe

Jackson stând lângă pat, cu ochii la ea, n-avea idee ce va urma. S-a frecat la ochi și s-a ridicat în fund.

— Ce faci?

El s-a strâmbat.

— Mă întreb dacă o să-ți dai vreodată jos din pat curul ăla puturos.

La început a crezut că glumește.

I-a răspuns râzând:

— Îți place la nebunie curul ăsta.

— S-a făcut cam gras pentru gustul meu. Când ai fost ultima dată la sală?

Acum era enervată. A aruncat cuvertura de pe ea și a sărit din pat.

— Poate cu Daphne ți-ai permis să vorbești așa. Dar nu cu mine!

A îmbrâncit-o, și ea a căzut pe pat.

— Ce naiba...

— Gura! Știi totul despre trecutul tău.

Ea a făcut ochii mari.

— Despre ce vorbești?

— Despre asta vorbesc! a zis Jackson, aruncând un dosar pe pat.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost copia unui articol de ziar cu o fotografie veche a ei. A luat-o și s-a uitat repede pe ea.

— De unde ai asta?

— Nu contează.

— Jackson, pot să-ți explic. Te rog, nu înțelegi.

— Las-o moartă. Nimeni nu-și bate joc de mine. Ar trebui să te torn la poliție, să te las să pleci la pușcărie.

— Sunt mama copilului tău. Și te iubesc.

— Mă iubești, nu? Cum l-ai iubit pe el?

— Nu... nu a fost așa...

— N-avea grijă. N-o să spun nimănui. N-ar fi bine pentru fiul meu să aibă o mamă la pușcărie.

S-a aplecat cu fața la câțiva milimetri de ea.

— Dar acum ești a mea. Și vorbesc cum vreau cu tine. Iar tu o să înghiți, ai înțeles?

Ea a dat din cap, calculându-și disperată următoarea mișcare. S-a gândit că e doar furios – că, după ce va inventa o poveste credibilă, se va calma, și lucrurile vor fi din nou ca înainte.

Dar, în loc de asta, situația a escaladat. I-a dat o alocație strictă și a pus-o să dea socoteală pentru fiecare centimă cheltuită. Ea încă mai încerca să găsească o soluție. Apoi a vrut să-i aleagă el hainele, cărțile și

activitățile relaxante. Trebuia să se ducă la sală în fiecare zi. Voia să activeze în clubul acela snob de grădinărit în care Daphne se implicase așa de mult. Își dădea seama că femeile nu o vor acolo, dar nu dădea doi bani pe asta. Ce nevoie avea ea să învețe grădinăritul? Nu pentru asta existau grădinari? Și jurnalul – nenorocitul ăla de jurnal alimentar pe care el insistă să-l țină, ca și cântărirea zilnică. Era umilitor. Asta a scos-o din sărite și a făcut-o să-l înfrunte. Se întâmplase cu o săptămână în urmă.

— Ești nebun? Nu-ți raportezi nici ție, nici altcuiva ce mănânc în fiecare zi. Poți să-ți iei jurnalul și să ți-l bagi în fund!

Îl aruncase pe podea.

El s-a făcut roșu la față, și a stat uitându-se la ea de parcă ar fi vrut s-o omoare.

— Ia-l de jos, a spus el printre dinți.

— Nu-l iau.

— Te previn, Amber!

— Că ce? Mi-ai spus deja că n-o să mă torni. Nu mă mai amenința. Eu nu sunt slabă și docilă ca prima ta nevastă.

La asta a explodat.

— Ar trebui să-i faci icoană lui Daphne, curvă de mahala! Poți să citești cât vrei, să studiezi ce vrei, n-o să fii niciodată decât o biată scursură.

Înainte să aibă timp să gândească, mâna ei a apucat ceasul de cristal aflat pe masa de alături și l-a aruncat spre el. S-a izbit de podea, fără să-l atingă pe Jackson vreun pic. S-a uitat la soțul ei cum se apropie cu o privire ucigașă.

— Cuvă nebună! Să nu încerci vreodată să mă lovești!

A prins-o de încheieturile mâinilor și a strâns-o până când ea a început să ție de durere.

— Nu mă amenința, Jackson! O să te îngrop!

Tremura pe dinăuntru, dar știa că trebuie să se prefacă măcar curajoasă, ca să aibă speranță că va deține cât de cât controlul.

El i-a dat drumul brusc și a plecat, iar ea a crezut că a câștigat.

*

Când a venit acasă în seara aceea, niciunul dintre ei n-a spus vreo vorbă despre ceartă. Amber îi ceruse Margarinei să prepare pentru cină un fel de mâncare franțuzesc – *coq au vin*. Îl căutase pe Google, împreună cu vinul și desertul potrivite. O să-i arate ea cine are clasă. El a venit la șapte și s-a dus direct în birou, unde a stat până la opt, când l-a chemat

ea la masă.

— Cum ți se pare? l-a întrebat Amber după ce a luat el o îmbucătură. I-a aruncat o privire ironică.

— De ce mă întrebi? De parcă l-ai făcut tu.

Ea și-a azvârlit șervetul pe masă.

— Eu l-am ales. Ascultă, Jackson, eu încerc să fac pace! Nu vreau să ne certăm. Nu vrei ca relația noastră să fie din nou ca înainte?

El a luat o gură de vin și s-a uitat la ea.

— M-ai păcălit și m-ai făcut s-o părăsesc pe Daphne. M-ai făcut să cred că ești ce nu ești. Deci, nu, Amber. Nu cred că relația noastră mai poate să fie cum a fost. Dacă nu era fiul nostru, acum erai la pușcărie.

Era sătulă să tot audă de sfânta Daphne.

— Daphne nu putea să te sufere. Mi se plângea tot timpul că îi faci greață.

Nu-i spusese niciodată asta, dar trebuia să-i închidă gura.

— Ce te face să crezi că o să cred vreun cuvânt care iese din gura ta?

Înrăutățise situația.

— E adevărat. Dar eu te iubesc. Și o să-ți recâștig încrederea.

Au terminat masa în tăcere. După aceea, Jackson a plecat în birou, iar Amber s-a oprit în camera copilului să vadă ce face Jackson Junior. Doamna Wright, bona, stătea în scaunul-balansoar și citea o carte. Amber îl convinsese pe Jackson să angajeze o bonă care să stea cu ei ca s-o ajute cu copilul. Sabine dispăruse. Amber n-avea nevoie de târfa aia franțuzoaică, mereu cu nasul pe sus. Surrey mai venea să lucreze în weekend. Bunny i-o recomandase pe doamna Wright, și aceasta venise cu niște recomandări excelente. Avea și o vârstă respectabilă, nu era o femeie la care Jackson să se uite vreodată.

— Ceva probleme la culcare? a întrebat-o Amber.

— Nu, doamnă. Și-a băut biberonul și a adormit imediat. E o dulceață copilul ăsta.

Amber s-a aplecat și l-a sărutat ușor pe frunte. Era un copil frumos, și abia aștepta ziua în care avea să devină interesant. Când o să poată susține o conversație și o să se poată juca, nu doar să stea așa, cocoloș.

S-a urcat în pat și a scos romanul polițist pe care îl ascunsese în noptieră. Cam peste o oră, a venit, în sfârșit, și Jackson, iar ea l-a ascuns înainte ca el să-l vadă. Trecuseră două săptămâni de când nu mai făcuseră sex, și era îngrijorată. După ce s-a băgat în pat, Amber a întins mâna să-l mângâie. El i-a dat mâna la o parte.

— N-am chef.

Ea s-a foit mult în pat și, până la urmă, a adormit întrebându-se mereu cum va reuși să aducă din nou armonia între ei.

Dintr-odată n-a mai putut să respire. S-a trezit cuprinsă de panică și și-a dat seama că el e urcat pe ea și că îi acoperă nasul cu mâna.

— Ce faci?

— A, bun. Te-ai trezit.

A aprins veioza. Ea a făcut ochii mari când a văzut că are în mână un pistol; același pistol pe care îl văzuse în șifonierul lui Daphne cu luni în urmă.

— Jackson! Ce faci?

A îndreptat pistolul spre capul ei.

— Dacă mai arunci o singură dată cu ceva în mine, nu te mai trezești.

A vrut să-i dea mâna la o parte, convinsă că Jackson se joacă.

— Ha, ha!

I-a prins încheietura cu mâna cealaltă.

— Vorbesc serios.

Ea a rămas cu gura căscată.

— Ce vrei?

— Pa, pa, Amber!

Ea a scos un țipăt când degetul lui a apăsat trăgaciul. *Clic!* Nu s-a întâmplat nimic.

A simțit ceva ud și și-a dat seama că i s-a golit vezica. Fața lui s-a umplut de dezgust.

— Ești slabă. Te piși în pat ca un copil.

A sărit din pat, ținând în continuare pistolul îndreptat spre ea.

— De data asta ai scăpat. Data viitoare s-ar putea să nu mai fi așa de norocoasă.

— O să sun la poliție.

El a râs.

— Nu, n-o să suni. Până la urmă te-ar aresta tot pe tine. Ești fugară, ai uitat?

A arătat spre pat.

— Scoală-te și schimbă cearșafurile!

— Pot să mă duc întâi să fac un duș?

— Nu.

S-a ridicat și a început să strângă așternuturile, plângând. El a stat în picioare urmărind-o tot timpul, fără un cuvânt. După ce a terminat, a vorbit din nou.

— Du-te și fă un duș, după care o să avem o mică discuție.

Ea a pornit spre baie, dar el a strigat în urma ei:

— Încă ceva!

I-a aruncat pistolul, dar acesta a căzut pe podea înainte să-l poată prinde.

— Nu-ți face griji. Nu e încărcat. Uită-te la inițiale!

A ridicat pistolul și s-a uitat la inițialele pe care le văzuse prima dată cu luni în urmă: ECM.

— Ce înseamnă?

El a zâmbit.

— Ești curva mea.

*

Așa că acum asculta tot ce îi spunea, ca un copil supus. Când i-a zis să slăbească trei kilograme, nu a protestat, cu toate că deja revenise la greutatea pe care o avusese înainte de sarcină. Când îi spunea „toanto” sau „târâtură”, nu riposta, ci își cerea iertare pentru cine știe ce infracțiune i se părea lui că a comis. O copleșea cu haine și bijuterii scumpe, dar acum pricepea că toate astea sunt doar de spectacol. Iar în public erau cuplul de aur, ea era soția adorată și adoratoare, iar el era soțul frumos și generos.

Sexul devenise înjositor și umilitor – îi cerea să facă sex oral când ea era gata să iasă pe ușă sau după ce tocmai se îmbrăcase, ca să fie sigur că o murdărește și o umilește și mai mult. Ce făcuse ea să merite asta? Viața era așa de nedreaptă! Se chinuise așa de mult să scape de viața din orașelul acela nenorocit, unde toți se uitau la ea ca la un gunoi. Acum era doamna Jackson Parrish, una dintre cele mai bogate femei din oraș, înconjurată doar de ce era mai bun. Și totuși încă era privită de sus, încă era tratată ca un gunoi. Nu căutase decât să aibă viața pe care o merita. Nu i-a trecut prin minte că o căpătase.

ȘAPTEZECI ȘI DOI

Opt luni mai târziu

Daphne ținea strâns telefonul în mână, uitându-se pe fereastra taxiului, la New York. Fusesse prea agitată în avion ca să mănânce ceva, iar acum stomacul îi huruia insistent. A răscolit în geantă, a găsit o bomboană mentolată și a băgat-o în gură. A inspirat adânc și a încercat

să-și adune curajul când mașina s-a oprit în fața clădirii în care se afla biroul lui Jackson. După ziua de azi, putea să lase definitiv în urmă statul Connecticut și să-și continue viața pe care începuse să și-o construiască.

După ce se finalizase divorțul, Daphne le luase pe fete și plecase la mama ei, la pensiune. Nu sunase înainte – nu știa prea bine cu ce să înceapă discuția. După ce se instalaseră, iar fetele merseseră la culcare, îi povestise tot lui Ruth, de la început până la sfârșit.

Mama ei era îndurerată.

— Sărmana mea fetiță! De ce nu mi-ai spus niciodată? Trebuia să vii la mine.

— Am încercat, oftase Daphne. Când Tallulah era mică, am plecat de acasă. Dar m-a internat în spital și a falsificat toate probele acelea împotriva mea. Nu puteam face nimic.

Daphne o luase de mână pe mama ei.

— Și nici tu nu puteai face nimic.

Ruth plângea.

— Trebuia să-mi dau seama! Ești fata mea. Trebuia să văd ce fel de om e. Să-mi dau seama că nu te-ai transformat în persoana care pretindea el că ești.

— Nu, mamă. Nu aveai cum să știi. Te rog, nu te învinovăți. Important e că acum sunt liberă. Acum putem fi împreună.

— Tatăl tău nu l-a plăcut deloc, mărturisise Ruth.

— Cum?

— Eu am crezut că e prea protector. Știi ce spun, un tată care nu vrea ca fetița lui să crească. Spunea că e prea alunecos, prea versat. Trebuia să-l fi ascultat!

— Eu n-aș fi ascultat. Asta n-ar fi făcut decât să ne îndepărteze mai mult.

Își rezemase capul de umărul mamei.

— Îmi e așa de dor de el! A fost un tată minunat.

Apoi își petrecuseră toată noaptea povestindu-și și refăcând legătura dintre ele. A doua zi, mama o surprinsese cu hotărârea luată.

— Ce-ai zice dacă i-aș vinde pensiunea lui Barry și aș veni cu voi în California?

— Aș fi încântată! Vorbești serios?

— Am pierdut destule, îi spusese mama. Nu vreau să pierd și de acum înainte.

Fetele fuseseră extrem de bucuroase când aflaseră că bunica lor va sta

cu ele.

Sudul Californiei fusese o alegere bună pentru toată lumea. Vremea mereu frumoasă și voioșia celor din jur făceau minuni. Fetelor le lipsea și acum tatăl lor, desigur, dar cu fiecare zi care trecea, era mai ușor. Dădeau vina pe Amber pentru înstrăinarea lui, iar Daphne le lăsa bucuroasă să creadă asta. Când vor fi mai mari, le va spune adevărul. Până atunci, fetele începeau să se vindece, cu ajutorul unui psiholog priceput, al unui cartier plin de copii și al unui labrador roșcat căruia îi spuneau Domnul Bandit – redenumit așa pentru tendința lui de a le fura jucăriile.

Găsiseră o casă frumoasă cu patru dormitoare, în Santa Cruz, la doi kilometri de plajă. La început, fusese îngrijorată că fetelor le va veni greu să treacă de la conacul de pe malul apei la căsuța aceasta fermecătoare, dar mai mică, de două sute de metri pătrați. Avea bani destui în urma înțelegerii pentru a cumpăra ceva mai mare, dar nu mai voia să trăiască o viață ca aceea. Mama ei îi vânduse pensiunea lui Barry și insistase să contribuie și ea la plata casei. Daphne pusese banii obținuți în urma divorțului într-un cont pe numele fetelor, ceea ce le producea o dobândă suficientă pentru cheltuielile zilnice. Douglas urma să preia conducerea fundației *Zâmbetul lui Julie*, iar Daphne avea să facă parte din consiliul de administrație. Avea să înceapă din nou să lucreze, desigur, dar nu încă. Acum era momentul vindecărilor.

Când le dusesese pe fete să vadă casă, își ținuse respirația așteptând reacția lor. Ele o luaseră imediat la fugă pe scări, să vadă care sunt camerele lor.

— Vai, poate să fie asta camera mea, mami? Îmi plac așa de mult pereții roz! o rugase Bella după ce le văzuseră pe toate.

Daphne se uitase la Tallulah.

— Din partea mea, e OK. Mie îmi place cea cu rafturi încastrate, spusese Tallulah.

— Atunci așa rămâne! le zisese, zâmbind, fetelor. Vă place?

Amândouă dăduseră din cap.

— Mami, asta va fi camera ta? o întrebase Bella, prinzând-o de mână și trăgând-o spre dormitorul matrimonial.

— Da, asta o să fie a mea, iar buni va avea etajul de sus doar pentru ea.

— Uraaa! O să fii așa aproape de mine.

— Îți pare bine?

Bella dăduse din cap.

— Mi-era frică în casa aia mare, când tu și tati erați așa de departe de mine. Aici e atât de frumos!

— Da, e, spusese Daphne, îmbrățișându-și fata.

Și mai spusese în gând „mulțumesc” că nu va mai trebui să încuie vreodată ușa de la dormitor.

Frigiderul era plin cu mâncărurile lor preferate; în congelator aveau înghețată, și în cămară aveau bomboane. Daphne lăsase cântarul în Connecticut și se simțea mai sănătoasă și mai frumoasă ca niciodată. Uneori avea impulsul să întindă mâna după jurnalul alimentar, și trebuia să-și aducă aminte că acum nu mai e nevoită să scrie în el. Îl luase cu ea, ca să-i aducă aminte ca niciodată să nu se mai lase controlată de cineva. Era bucuroasă să-și păstreze cele cinci kilograme în plus, care îi dădeau o formă mai rotunjită și mai feminină. Era fericită când intra în sufragerie și auzea râsul de măgar al lui SpongeBob și le vedea pe fete amuzându-se de prostiile lui. Savura libertatea de a face propriile alegeri, fără teama represaliilor. Era ca și cum ar fi scos un oftat de ușurare, care stătuse închis în piept ani de zile.

Până la încheierea școlii mai erau trei săptămâni, și ele toate anticipau cu bucurie vara relaxantă, în care să culeagă scoici și să învețe să facă surf. Lui Daphne îi plăcea la nebunie simplitatea vieții de acolo. Nu mai existau programe încărcate și zile organizate militărește. În prima zi de școală, când se pregătea să le ducă pe fete cu mașina, Bella se uitase surprinsă la ea.

— Nu o să avem o bonă care să ne ducă?

— Nu, scumpo. Îmi face plăcere să vă duc eu.

— Dar tu nu trebuie să te duci la sală?

— Ce nevoie am de sală? Pot să mă plimb pe plajă cu bicicleta sau să merg pe jos. Sunt o mulțime de posibilități. E prea frumos aici ca să stai numai în casă.

— Și dacă te îngrași?

Fusese ca un pumnal în inimă. Era limpede că amprenta lui Jackson nu va fi așa de ușor de șters precum sperase.

— N-o să ne mai gândim de acum dacă suntem grase sau slabe – doar sănătoase. Dumnezeu ne-a dat niște trupuri inteligente și, dacă ne hrănim cu alimente bune și facem mișcare într-un mod distractiv, o să fie OK.

Ambele fete se uitaseră la ea puțin cam sceptice, dar era un lucru la care avea să mai lucreze.

Mama lui Daphne venise cu o săptămână în urmă și fusese la fel de

încântată ca Daphne de casă și de zonă. Era așa de bine s-o aibă din nou pe mama ei alături.

În clipa aceasta taxiul oprise, iar Daphne a plătit șoferul. Când a pășit în clădirea de birouri, a fost copleșită din nou de groaza cunoscută. Și-a îndreptat umerii, a inspirat adânc și și-a amintit că acum nu mai are de ce să se teamă. Nu mai era proprietatea lui. A trimis un mesaj și a așteptat. Cinci minute mai târziu, Douglas, asistentul lui Jackson, a coborât din lift și s-a apropiat de ea. A îmbrățișat-o.

— Mă bucur că ai putut să vii! Acum am primit telefon. Vor ajunge în câteva minute.

— El bănuiește ceva?

Douglas a clătinat din cap.

— Cât de grav e?

— Grav de tot. Le tot trimit situațiile de câteva luni. Am reușit să găsesc o parte dintre numerele de cont acum două săptămâni. Sunt convins că așa au procedat.

— Urcăm? l-a întrebat Daphne.

— Da, stai să te trec în registru, a zis Douglas, apoi s-a întors și s-a uitat în spatele ei. Au venit, a șoptit el.

Erau patru bărbați care intrau în clădire, îmbrăcați cu jachete albastre lucioase, cu inițialele „FBI” imprimate cu galben pe partea stângă a pieptului. S-au apropiat de biroul paznicilor și și-au prezentat legitimațiile.

— Hai să urcăm înaintea lor, a spus Douglas.

În timp ce ascensorul urca, a simțit sângele zvâcnindu-i în încheieturile mâinii și furnicături până în vârful degetelor. Fața i se înfierbântase și s-a simțit brusc copleșită de greutate.

— Te simți bine? a întrebat-o Douglas.

A înghițit în sec, și-a dus mâna în dreptul stomacului și a dat din cap.

— Îmi revin. Am avut un pic de amețală.

A încercat să zâmbească.

— Nu-ți face griji. Sunt OK.

— Sigur? Nu ești obligată să fii de față.

— Glumești? N-aș rata asta pentru nimic în lume!

Ușile ascensorului s-au deschis și Daphne l-a urmat pe Douglas prin sala de birouri, după care a intrat împreună cu el în biroul lui, chiar în fața lui Jackson.

I-a venit o idee și s-a întors repede spre Douglas.

— Vin imediat!

— Unde te duci?

— Trebuie să-i spun ceva înainte să intre ei la el.

— Grăbește-te!

A dat ușa de perete, fără să se obosească să bată, și Jackson, după o clipă de nedumerire, s-a uitat la ea uimit. S-a ridicat de pe scaun, cu o expresie furioasă, impecabil în costumul lui elegant.

— Ce cauți tu aici?

— Am venit să-ți dau un mic cadou înainte de plecare, a răspuns Daphne cu voce dulce și a scos din geantă un mic pachet.

— Ce naiba spui acolo? Ieși din clădirea mea înainte să pun să te scoată afară.

A ridicat receptorul telefonului de pe birou.

— Nu vrei să vezi ce am aici, Jackson? Cadoul pe care ți l-am adus.

— Nu știu ce joculețe mai faci tu, Daphne, dar nu mă interesează. Mă plictisești. Ieși naibii de aici!

— Păi, ghici ce? Viața ta tocmai începe să devină interesantă. Gata cu plictiseala!

I-a aruncat pachetul pe birou.

— Uite! Distracție frumoasă în pauza pe care ți-o iei.

A deschis ușa și și-a ținut respirația când i-a văzut pe bărbații din hol trecând printre birouri. Chipurile lor erau lipsite de zâmbet și întunecate.

Jackson și Daphne s-au întors să se uite la Douglas, care însoțea cvartetul spre birou.

Daphne s-a dat la o parte când unul dintre ei a scos legitimația.

— Jackson Parrish?

Jackson a dat din cap.

— Da.

— FBI, a spus un agent mai în vârstă, iar ceilalți l-au înconjurat pe Jackson.

— Ce-i asta? a întrebat Jackson, iar vocea lui avea un tremur.

Acum toată sala de birouri amuțise. Scaunele se întorseseră spre locul din care se auzise zgomotul și toți ochii erau îndreptați asupra lui Jackson.

— Domnule, avem un mandat de arestare.

— E o tâmpenie! Pentru ce? a spus Jackson, recăpătându-și vocea.

— Pentru treizeci și șase de capete de acuzare, fraudă informatică, spălare de bani și evaziune fiscală. Și vă garantez că nu e nicio tâmpenie.

— Ieși naibii de aici! N-am făcut nimic. Tu știi cine sunt eu?

— Eu știu, cu siguranță. Acum, dacă sunteți amabil, să vă întoarceți și

să puneți mâinile la spate.

— O să te dau în judecată de-o să-ți meargă fulgii! Ai noroc dacă o să tai chitanțe pentru amenzi de parcare după ce o să termin cu tine.

— Domnule, o să vă mai rog încă o dată să vă întoarceți și să duceți mâinile la spate, a spus agentul, apoi l-a răsucit cu un gest ferm și l-a rezemat de zid.

Cu obrazul lipit de perete, Jackson a bolborosit:

— Tu! Asta-i opera ta, nu?

Daphne a zâmbit.

— Am vrut să văd justiția în acțiune. E educativ, știi? Tu m-ai învățat că trebuie mereu să-mi îmbogățesc intelectul.

A dat să se repeadă la ea, dar bărbatii l-au oprit și l-au încătușat.

— Curvă ce ești! Oricât de mult mi-ar lua, tot o să ți-o fac!

S-a zbătut în mâinile agentului care îl ținea.

— O să-ți pară rău că ai făcut asta!

Un agent mai solid, care stătea în spatele lui Jackson, a împins ușor lanțul cătușelor din mâna lui. Jackson n-a avut încotro și s-a lăsat în genunchi, strângând din ochi de durere.

Daphne a clătinat din cap.

— Nu îmi pare rău. Și tu nu-mi mai poți face rău. Nu poți da vina pe altcineva în afară de tine. Dacă nu te-ai fi lăcomit, dacă n-ai fi deschis conturile acelea *offshore* și-ai fi plătit impozit pentru banii aceia, așa cum trebuia, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Eu nu am făcut decât să mă asigur că noul tău asistent e o persoană integră, care să te dea pe mâna poliției.

— Ce tot spui?

Douglas a intrat și s-a oprit lângă Daphne.

— Sora mea are fibroză chistică. Fundația lui Daphne i-a salvat viața.

S-a uitat la unul dintre bărbați și a dat din cap.

— Ne scuzați, doamnă! Domnule, vă rog să vă dați la o parte!

Agentul le-a făcut cu ochiul, zâmbind complice.

— Să mergem, domnule Parrish, a spus el, ridicându-l de jos și împingându-l spre ascensor.

— Stați! a strigat ea. Jackson, nu-ți uita cadoul!

A luat pachetul de pe masă și i l-a strecurat în buzunar.

— Mă scuzați, doamnă, dar trebuie să văd ce e acolo.

Cel mai înalt dintre agenți a întins mâna.

Ea a scos pachetul din buzunar, l-a desfăcut și a scos de acolo o testoașă ieftină de plastic, cumpărată de la magazinul cu mărfuri de un

dolar.

— Uite, scumpule! a spus ea, legănând-o în fața lui. Ceva care să-ți amintească de mine. Ca și tine, nu mai are nicio putere asupra mea.

ȘAPTEZECI ȘI TREI

Daphne mai avea un drum de făcut. A coborât din taxi și i-a spus șoferului s-o aștepte. Și acum i se părea ciudat să sune la ușa vechii ei case. Margarita a deschis și și-a aruncat brațele în sus de uimire.

— Coniță! Ce bine îmi pare să vă văd!

Daphne a îmbrățișat-o.

— Și mie, Margarita!

A coborât vocea.

— Sper că se poartă frumos cu voi.

Fața Margaritei s-a făcut ca o mască, și s-a uitat neliniștită în jur.

— Ați venit să-l vedeți pe domnul?

Ea a clătinat din cap.

— Nu, am venit s-o văd pe Amber.

Margarita a ridicat din sprâncene.

— Vin imediat.

— Ce cauți aici?

Apăruse Amber, slabă ca o scândură și palidă.

— Trebuie să vorbim.

S-a uitat la Daphne, suspicioasă.

— Despre ce?

— Hai să intrăm. Nu cred că vrei să ne audă oamenii.

— Asta-i casa mea acum. Eu fac invitațiile.

A strâns din buze și apoi s-a uitat speriată în jur.

— Bine, vino după mine!

Daphne a urmat-o în sufragerie și s-a așezat în fața șemineului. Un tablou imens, cu Amber și Jackson în ziua nunții, înlocuise portretul de familie. Cu toate că era însărcinată atunci și burta se vedea bine, îl pusese pe artist s-o picteze ca pe o silfidă, fără burtă.

Amber s-a uitat la Daphne bănuitoare și a spus:

— Care-i treaba?

— Să nu-mi mai deranjezi niciodată copiii.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— N-am făcut decât să le trimit o invitație la botezul fratelui lor. Ai venit tocmai din California să mi te plângi de asta?

Ignorând tonul ei batjocoritor, Daphne s-a aplecat spre ea.

— Ascultă-mă, jigodie ce ești! Dacă le mai trimiți vreodată până și o carte poștală, îți iau capul! E clar, Lana?

Ea a sărit din scaun și s-a apropiat de ea.

— Cum mi-ai spus?

— M-ai auzit... Lana. Lana Crump.

Daphne a încrețit din nas.

— Un nume de familie așa de nefericit⁶! Nu e de mirare că nu-l folosești.

Fața lui Amber se făcuse roșie și respirația i se accelerase în mod vizibil.

— De unde ai aflat?

— Am angajat un detectiv particular după confruntarea cu Meredith. Atunci am aflat totul.

— Dar tot ai rămas prietenă cu mine. M-ai crezut. Nu înțeleg.

— Tu chiar ai crezut că sunt așa de proastă? Că nu știam exact ce urmărești? Te rog!

A clătinat din cap.

— „Vai, Amber, sunt așa îngrijorată că Jackson mă înșală. Niciodată n-aș putea să-i dăruiesc un fiu”. Ai înghițit tot și ai făcut exact ce am sperat că o să faci, ți-ai comandat până și parfumul la care eram „alergică”, a zis, desenând ghilimelele în aer. Iar când ai rămas însărcinată cu băiatul lui, mi-am dat seama că l-ai prins. Motivul pentru care nu rămâneam însărcinată era că aveam sterilet.

Amber a rămas cu gura căscată.

— Ai plănuit toate astea?

Daphne a zâmbit.

— Tu credeai că vei căpăta viața perfectă, bărbatul perfect. Ți mai place și acum, Lana? Ți-a arătat deja adevărata lui față?

Amber s-a uitat la ea cu ostilitate.

— Am crezut că e așa din cauza mea. Din cauza celor descoperite. Mi-a spus că sunt o târâtură.

S-a uitat la Daphne cu ură.

— Tu i-ai dat dosarul?

Ea a dat din cap.

⁶ În engleză, sunet produs de o explozie puternică; zgomot neplăcut (n. red.).

— Am citit ce i-ai înscenat băiatului aceluia amărât, Matthew Lockwood, un viol, fiindcă nu a vrut să se căsătorească cu tine, cum l-ai lăsat să stea la închisoare doi ani, pentru o faptă pe care nu a comis-o.

— Javra aia a meritat-o. Eram secretul lui murdar, se culca cu mine toată vara, cât era plecată iubita lui cea bogată. Și mama lui... ai fi zis că o să vrea un nepot. Dar ea mi-a spus că ar trebui să fac avort, că orice copil făcut de mine va fi o scursură. Am râs când l-au trimis la pușcărie pe fiul ei neprețuit. Mi-a plăcut la nebunie să văd cum numele Lockwood e mânjit cu noroi din cauza scandalului. Se credeau așa de grozavi, așa de mari și de tari.

— Nici acum nu ai remușcări? Nici măcar pentru faptul că din cauza ta a fost bătut în închisoare și a rămas pentru toată viața imobilizat într-un scaun cu roțile?

Amber s-a ridicat și a început să se plimbe.

— Și ce? Dacă a fost prea slab ca să-și poarte de grijă la pușcărie, nu e vina mea. Nu e decât băiețelul mamei corconit.

A ridicat din umeri.

— Pe urmă, are bani, e bine îngrijit. Și iubita aia afectată a lui s-a căsătorit cu el.

— Dar băiatul vostru?

— Ce-i cu Jackson Junior?

— Nu, celălalt băiat al tău. Cum ai putut să-l abandonezi, pur și simplu?

— Ce era să fac? Mama mi-a găsit jurnalul și s-a dus la poliție. L-au descoperit pe juratul pe care îl convinsesem să voteze în favoarea mea, și el a acceptat să depună mărturie împotriva mea. M-au arestat. Ce fel de mamă își toarnă propria fiică? zicea că îi pare rău de Matthew – ca și cum plodul ăla răzgâiat merita simpatie. Cum am ieșit pe cauțiune, am fugit. În niciun caz nu aveam de gând să fac pușcărie doar fiindcă îi dădusem lui Matthew ceea ce merita.

A inspirat adânc.

— Dar mi-ar plăcea să-mi recuperez fiul, ca pedeapsă pentru Matthew și nevasta aia a lui grasă cât o vacă. Îl crește de parcă ar fi mama lui. E copilul meu, nu al ei. Nu-i corect.

— Corect? a râs Daphne. Îi e mult mai bine fără tine. Spune-mi un lucru, cine e Amber Patterson? Ai vreo legătură cu dispariția ei?

Ea și-a dat din nou ochii peste cap.

— Normal că nu. Am plecat din oraș cu autostopul, m-a dus un camionagiu din Missouri până în Nebraska. Acolo mi-am luat o slujbă de

ospătăriță, și unul dintre clienții mei lucra la arhive. El mi-a dat informațiile.

— Cum ai obținut pașaportul ei?

Ea a zâmbit atunci.

— Ei, păi știi tu cum e în orașele mici. După un timp, am descoperit eu o metodă să mă întâlnesc cu biata ei mamă. Lucra la un magazin alimentar din oraș. A durat vreo câteva luni, dar presupun că îi aduceam aminte de fata ei pierdută. M-a ajutat și faptul că mă pieptănam la fel ca ea, plus că vorbisem cu niște prietene de-ale ei, și mă prefăceam că-mi plac aceleași lucruri care îi plăceau ei. Maică-sa îmi pregătea cina o dată pe săptămână – ce bucătăreasă de rahat era! Am aflat că, înainte să dispară, Amber urma să plece în Franța cu clasa – asta era singurul motiv pentru care toanta aia avea pașaport. Așa că l-am furat.

A ridicat din umeri.

— Avea și un inel frumos cu safir. L-am luat și pe ăla. Nu mai avea nevoie de el.

Daphne a clătinat din cap.

— Chiar nu ai nimic pe dinăuntru.

— Tu n-ai cum să înțelegi. Când crești într-o sărăcie lucie și toți se uită de sus la tine, înveți rapid că, dacă vrei ceva, trebuie să-ți iei singur. Nimeni nu-ți dă nimic degeaba.

— Și acum ai ce ți-ai dorit?

— Am avut, la început. Până când mi-a aflat trecutul.

Bravada de dinainte începea să dispară. Și-a îndreptat umerii și s-a uitat la Daphne.

— Dacă nu i-ai fi dat tu dosarul ăla, puteam să-l părăsesc și să iau pensie alimentară. Dar, dacă o fac acum, mă toarnă.

Comportamentul ei se schimbase brusc, și Daphne aproape că vedea transformarea cu ochii ei.

— Daphne, tu știi cum e el. Acum suntem amândouă victimele lui. Trebuie să mă ajuți. Tu ai găsit o cale de scăpare. Trebuie să fie ceva ce poate fi folosit împotriva lui. Nu e?

Acum era din nou vechea Amber; cea pe care Daphne o crezuse prietenă. Era suficient de narcisistă, încât să-și închipuie că poate s-o manipuleze din nou.

Daphne s-a uitat la ea.

— Spune-mi ceva, sincer: te-ai considerat vreodată prietena mea?

Amber i-a luat mâna în palme.

— Sigur că am fost prietena ta. Te-am iubit, Daph. Numai că a fost

prea tentant. Eu nu aveam nimic, și tu aveai totul. Te rog, iartă-mă! Știu că am greșit și îmi pare rău. Copiii noștri sunt rude. E ca și cum am fi surori acum. Tu ești bună. Te rog, ajută-mă!

— Deci, dacă te ajut, pe urmă ce se întâmplă? O să-l părăsești și o să fim din nou prietene?

— Da. Prietene din nou. Pentru Julie și Charlene.

Imediat ce i-au zburat cuvintele de pe buze și-a dat seama de greșeală.

— Mda. Pentru Charlene. Care n-a existat niciodată.

Daphne s-a ridicat.

— Bucură-te de patul tău! O să petreci mult timp acolo. Jackson e un bărbat cu mult apetit.

Amber s-a strâmbat la ea.

— Vrei să știi adevărul? N-am fost niciodată prietena ta. Tu aveai toți banii și toată puterea, iar mie îmi dădeai firimituri. Nici măcar nu apreciai ce aveai. Toți banii ăia pe care-i cheltuia pe tine și pe odraslele alea răzgâiate. Era obscen. Și, în vremea asta, eu munceam ca un câine în biroul lui.

Ochii ei erau reci.

— Am făcut ce trebuia să fac. Era așa de plictisitor să-ți ascult toate poveștile alea deprimante. Îmi venea să îți strig că e moartă! Julie nu mai interesează pe nimeni! Putrezește în pământ de douăzeci de ani, mai termină odată!

Daphne a prins-o cu hotărâre de încheietura mâinii și a ținut-o strâns.

— Să nu îndrăznești să mai pronunți vreodată numele surorii mele – auzi ce-ți spun? Meriți tot ce ți se întâmplă, i-a zis, apoi i-a dat drumul. Uită-te bine în jur! Încearcă să-ți întipărești în memorie cum era când aveai o viață bună, fiindcă acum s-a terminat.

— Ce vrei să spui?

— Vin de la biroul lui Jackson. FBI-ul l-a scos de acolo cu cătușele la mână. Se pare că i-au descoperit conturile *offshore*. Păcat! N-a plătit niciodată impozit pe banii ăia. Sunt sigură că, după ce se termină toată povestea, o să ai noroc dacă o să vă permiteți să stați amândoi în vechiul apartament. Asta, dacă nu îi dau și pușcărie, dar, cunoscându-l pe Jackson, cred că va găsi o cale să scape. Va trebui să vândă tot ce are, desigur. Poate îl ajuti tu să înceapă o nouă afacere.

— Minți!

Vocea ei era șuierătoare.

Daphne a clătinat din cap.

— Îl știi pe asistentul acela pe care ai avut tu grijă să-l angajeze, ca să

nu apară vreo idilă la birou. Douglas? Ei, e un vechi prieten al meu. Vezi tu, sora lui chiar are fibroză chistică. Fundația *Zâmbetul lui Julie* i-a fost de mare ajutor familiei lui. L-a spionat pe Jackson și, până la urmă, a aflat numerele de cont necesare și s-a dus la FBI. Uită-te bine în jur! S-ar putea să nu mai ai mult timp toate astea.

A dat să plece, dar s-a oprit și s-a întors.

— Cel puțin rămâi cu Jackson.

Daphne a ieșit din casă pentru ultima oară. După ce șoferul a demarat, s-a uitat la casă până când nu a mai văzut-o. Ce diferită i se părea acum, față de prima oară când o privise. S-a rezemat pe bancheta mașinii și a admirat pentru ultima oară somptuozitatea caselor pe lângă care treceau, întrebându-se ce secrete ascund. Se simțea tot mai ușoară cu fiecare kilometru parcurs. Odată ce au trecut de granița impecabilului Bishops Harbor, a lăsat în urmă durerea și umilința cu care trăise când încă era prizonieră acolo. O aștepta o nouă viață – o viață în care nu o va mai teroriza nimeni în miez de noapte și nu o va mai obliga nimeni să pretindă că e altcineva. O viață în care copiii ei vor crește în siguranță și iubire, liberi să fie așa cum vor.

S-a uitat la cer și și-a imaginat că iubita ei Julie o privește de acolo. A scos un pix și un carnetel pe care le avea în geantă și a început să scrie.

Draga mea Julie,

De multe ori mă întreb dacă alegerile mele ar fost diferite cu tine aici. O soră poate să te împiedice să faci greșeli mari. Tu nu ai permis ca nevoia mea de a salva pe toată lumea să-mi întunece privirea. Poate, dacă aș reușit să te salvez pe tine, aș încercat mai mult să mă salvez și pe mine.

Cât de mult îmi lipsesc confesiunile pe care ți le făceam, faptul că aveam pe cineva despre care știam că e întotdeauna de partea mea, împărtășind viața cu mine. Și cât de naivă am fost să cred că voi putea primi de la altcineva alinarea asta.

Cred că te-am căutat peste tot de când te-am pierdut. Dar acum știu, nu te-am pierdut. Ești tot aici. În strălucirea din ochii Bellei și în bunătatea din inima lui Tallulah. O să păstrez cu sfințenie prețioasa amintire a vremurilor în care eram împreună, până când, într-o bună zi, ne vom regăsi. Simt că veghezi asupra mea: ești în căldura soarelui, atunci când eu și nepoatele tale ne jucăm pe plajă, ești adierea răcoroasă care îmi mângâie seara obrajii și senzația de pace care s-a instalat acum în locul furtunii. Și, în ciuda dorinței mele disperate de a te avea din nou, trebuie să cred că și tu te-ai liniștit, în sfârșit, eliberată pentru totdeauna de boala care te ținea legată.

Îți aduci aminte când am văzut prima piesă de Shakespeare? Tu aveai doar paisprezece ani, iar eu aveam șaisprezece, și amândouă o credeam pe Helena o proastă, pentru că își dorea un bărbat care n-o iubea. Acum mi se pare că eu am devenit o Helena pe dos.

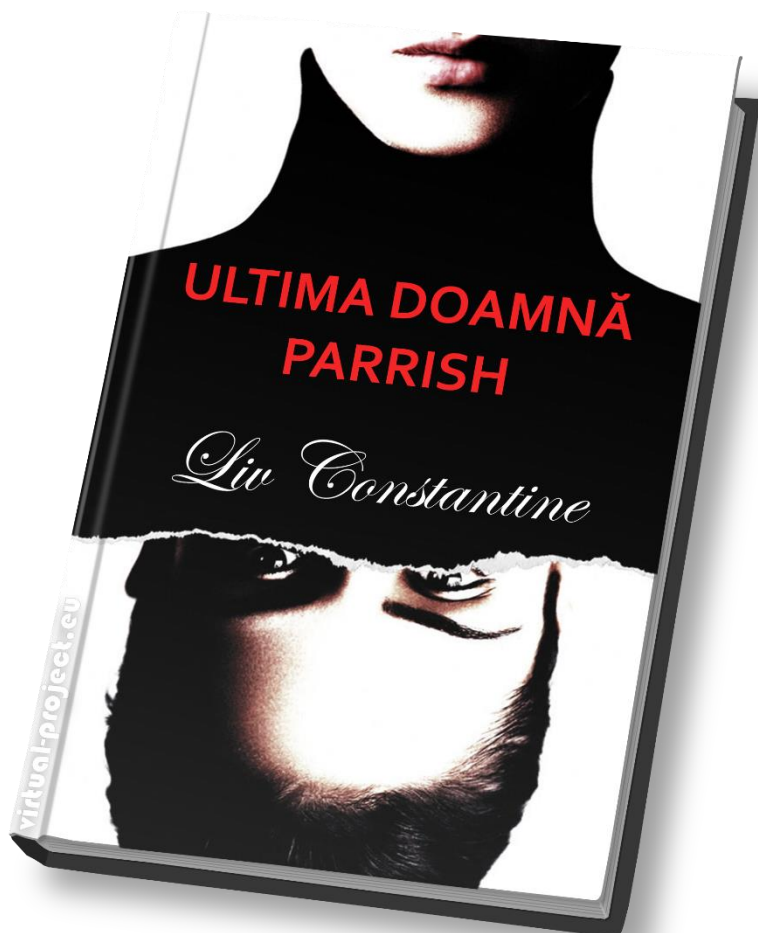
*Și așa, draga mea Julie, s-a încheiat un capitol și a început altul.
Te iubesc!*

Daphne și-a pus carnețelul în poșetă și s-a rezemat de banchetă. Zâmbind cu ochii la cer, a rostit în șoaptă faimoasa replică a bardului din piesa pe care ea și Julie o văzuseră cu mult timp în urmă:

„Cortina cade, regele cerșește.

E totul bine [...]”⁷

⁷ W. Shakespeare, *Totu-i bine când sfârșește bine*, „Epilog”, traducere de Ion Frunzetti, în *Shakespeare. Opere complete*, vol. 6, Ediție îngrijită și comentarii de Leon D. Levițchi, Note de Virgiliu Ștefănescu-Drăgănești, Editura Univers, București, 1987, p. 240 (n. red.).

virtual-project.eu

violin